

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eve Dallas çivi gibi sert,
ateş kadar yakıcı."
Stephen King

NORA ROBERTS

MUTLU ÖLÜM

Bir Eve Dallas Polisiyesi

@psilon®

Çıplak Ölüm, Görkemli Ölüm ve Ölümsüz Ölüm'ü takip eden Mutlu Ölüm, Nora Roberts'ın 2058'de geçen, Eve Dallas Polisileri dizisinin dördüncü kitabı. Heyecanlı bir cinayet romanı olmasının yanında, okurların merakla izlediği Eve-Roarke aşkını anlatmaya devam ediyor.

Parlak bir mühendis, ünlü bir avukat, tartışmalara konu olan bir politikacı, yüzlerinde mutlu bir gülümsemeyle intihar etmiştir. Hiçbir ortak yanı olmayan bu üç kişinin kendilerini öldürmek için hiçbir belirgin nedeni yoktur. Dördüncü intihara tanık olan Eve Dallas, bu ölümlere kuşkuyla bakmaktadır. Otopside, kurbanların beyinlerinde belirlenen minik yanıklar, kuşkularında haklı olduğunu ortaya koyar. Bu lekelerin nedeni genetik bir anomali midir; yoksa teknolojinin araç edildiği cinayetler mi söz konusudur? Eve'in soruşturması, onu sanal gerçeklik oyunlarının kışkırtıcı dünyasına sürükler. Bu dünyada zevk ve arzu yaratmak için kullanılan teknikler, zihni kendi yıkımını yaratacak bir silah haline getirebilir mi? Ve... Eve, Roarke ile yaşadığı mutluluğu da tehdit eden tehlikeli bir oyuna girer...

20 TL

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

MUTLU ÖLÜM

Orijinal Adı: Rapture in Death
Yazarı: Nora Roberts
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Selim Yeniçeri
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Baskı: Mart 2012

ISBN: 975 331 777-8

© 1996 Nora Roberts
Berkley Books

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 480 07 75

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

MUTLU ÖLÜM

Nora Roberts
(J. D. Robb)

Çeviri
Selim Yeniçeri

©psilon®

BİRİNCİ BÖLÜM

Ara sokak kapkaranlıktı ve sidikle kusmuğun leş gibi kokusu birbirine karışmıştı. Tam anlamıyla, ayağına çabuk fareler ve onları avlayan açgözlü, kemikleri sayılan kediler için bir yuvaydı burası. Karanlıkta parlayan kızıl gözlerin bazıları insanlara aitti ama hepsi de öldürücü bir pırıltıyla bakıyordu.

Gölgelerin arasında süzülürken, Eve'in kalbi deli gibi atıyordu. Adamın buraya girdiğinden emindi. Onu izlemek, bulmak ve içeri tıkmak, Eve'in göreviydi. Silahı elindeydi ve eli kesinlikle titremiyordu.

“Hey, tatlı kız, benimle yapmak ister misin? İster misin, ha?”

Kimyasal maddeler ya da ucuz içkiler yüzünden çatlaklaşmış sesler karanlıkta çınlıyordu. Lanetlilerin iniltileri, delilerin kıkırdamaları duyuluyordu. Kedilerle fareler yalnız yaşamıyordu burada. Sırılsıklam tuğla duvarların dibine sıralanmış, medeniyeti hatırlatan çöp bidonlarının da pek rahatlatıcı olduğu söylenemezdi.

Silahını hızla diğer tarafa yöneltti ve kokusundan, yak-

laştık on yıldır boşaltılmadığı anlaşılan bir geri dönüşüm ünitesinin yanından çömelerek geçti. Yemek kokusu nemli havayı sardı ve yağlı buhara çevirdi.

Biri inliyordu. On üç yaşlarında, çırılçıplak bir erkek çocuğu gördü. Yüzündeki çürükler irinlenmeye başlamıştı; bir yengeç gibi arkasındaki duvara doğru geri geri sürünmeye çalışırken, gözleri korku ve umutsuzlukla açılmıştı.

Eve yüreğinin burkulduğunu hissetti. Bir zamanlar o da bir çocuktur; incinmiş ve korkudan deliye dönmüş bir halde karanlık sokaklarda saklanan bir çocuk. “Canını yakmayacağım.” Bakışlarını çocuğun gözlerinden ayırmadan tabancasını indirirken, neredeyse mırıldanır gibi alçak sesle konuşmuştu.

İşte o anda bir darbe aldı.

Adam, hareketten doğan gürültünün ve gırtlığından yayılan homurtunun birleşimi olan bir sesle saldırdı. Öldürmeye kararlı bir şekilde, elindeki demir boruyu hızla savurdu. Eve eğilerek dönerken, kulağının dibinde borunun havayı yaran vızıltısını duydu. Konsantrasyonunu kaybettiği ve yüz yirmi kiloluk birincil hedefini unuttuğu için kendisine sövecek zamanı yoktu; kas yığını bu acımasız adam, Eve’i tuttuğu gibi duvara fırlatmıştı.

Eve’in silahı elinden fırladı ve karanlığın içinde takırdayarak yuvarlanıp kayboldu.

Eve adamın gözlerini gördü; Zeus denen kimyasal madde yüzünden olağanüstü öldürücü bakan gözler. Borunun havaya kalkışını izledi, zamanlamasını yaptı ve boru arkasındaki tuğla duvara büyük bir gürültüyle inmeden birkaç saniye önce yuvarlanarak darbeden kurtuldu; hemen arkasından, bacaklarından aldığı güçle, başını hızla adamın

karnına doğru uzattı. Adam homurdanarak sendeledi ve Eve, gırtlığına uzanan ellere aldırmadan, adamın çenesine alttan bir yumruk yapıştırdı. Ama darbenin etkisi daha çok kendi kolunu sızlattı.

İnsanlar hiçbir şeyin ve kimsenin güvende olmadığı bu daracık dünyada kendilerini kurtarmaya çalışıyor, çılgılık çılgılığa kaçıyorlardı. Eve hızla döndü ve dönüşünün gücünü kullanarak rakibinin burnunu parçalayacak bir tekme attı. Adamın burun deliklerinden fışkıran kan, sokaktaki leş kokularına bir yenisini ekledi.

Adamın gözleri deli gibi bakıyordu ama darbeden hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Acı duygusu bile uyuşturucuların tanrısıyla, denk olamazdı. Yüzünden süzülen kana aldırmadan gülümseyen adam, kalın demir boruyu elinde şaklatıyordu.

“Seni geberteceğim. Seni geberteceğim, polis kaltağı!” Adam demir boruyu bir kamçı gibi kullanarak Eve’i köşeye sıkıştırmıştı. Kanı aktıkça, o sırtmaya devam ediyordu. “Kafanı kırıp açacağım ve beynini yiyeceğim!”

Adamın söylediğini yapacağını bilmek, Eve’in damarlarındaki adrenalin akışını daha da hızlandırdı. Kesik kesik soluyor, yüzünden ter damlaları süzülüyordu. Adamın aniden gelen darbesini eğilerek savuşturdu ve dizlerinin üzerine çöktü. Bir elini çabucak çizmesinin içine soktu ve sırtarak ayağa kalktı.

“Onun yerine bunu ye, orospu çocuğu.” Eve’in yedek silahı elindeydi. Sersemleticiyle zaman kaybetmedi; Zeus etkisindeki yüz yirmi kiloluk kas yığını bir adam, zaten sersemleticiye gülüp geçerdi. Eve silahını öldürmeye ayarladı.

Adam bir kez daha üzerine gelirken, Eve tam gücüyle

silahını ateşledi. Önce adamın gözleri donuklaştı. Bunun nasıl olduğunu Eve daha önce de görmüştü. Saldırganın gözleri aniden yeni doğmuş bebek gözleri gibi donuklaşıyordu. Eve yana çekildi ve tekrar ateş etmeye hazırlandı, ama demir boru adamın parmaklarının arasından kayıp düşmüştü. Adamın sinir sistemi aşırı yüklenirken, vücudu o tanıdık titrek dansa başladı.

Saldırgan, Eve'in ayaklarının dibine devrildiğinde, Tanrıyı oynamaya çalışan bir insanlık kalıntısına benziyordu.

“Artık başka bakireleri de kurban edemeyeceksin, ser-seri,” diye mırıldandı Eve. O vahşi enerji vücudundan çekilirken, bir eliyle yüzüne kapadı ve silah tutan elini indirdi.

Derinin betona sürtünmesinden çıkan hafif hışırtı ırkılmasına neden oldu. Silahını yeniden kaldırarak dönmek için harekete geçtiği anda, iki güçlü kol onu yakaladı ve havaya kaldırarak ayaklarının ucuna yükseltti.

“Daima arkanı kollamalısın, Teğmen,” diye fısıldadı bir ses; sonra bir çift dudak, Eve'in kulak memesine bir öpücük kondurdu.

“Roarke, lanet olsun. Neredeyse seni mıhlayacaktım.”

“Böyle bir olasılık kesinlikle yoktu.” Roarke bir kahkaha atarak genç kadını kollarında çevirdi ve dudaklarını büyük bir açlıkla onunkilere bastırdı. “Çalışmanı izlemeye bayılıyorum,” diye mırıldandı ve ne yaptığını daima bilen akıllı eli Eve'in göğüslerinden birini avuçladı. “Çok... tahrik edici.”

“Kes şunu.” Ama Eve'in kalbi hızla atmaya başlamıştı bile ve bu itirazının pek de samimi olduğu söylenemezdi. “Şimdi baştan çıkmanın zamanı değil.”

“Tam aksine. Balayı baştan çıkmak için geleneksel yer

ve zamandır.” Roarke sevgilisini hafıfçe itti ve omuzlarından tuttu. “Nereye gittiğini merak etmiştim. Bunu tahmin etmeliydim.” Ayaklarının dibinde yatan cesede baktı. “Ne yaptı bu adam?”

“Genç kadınların beyinlerini çıkarıp yemek gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı.”

“Of!” Roarke yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı. “Gerçekten, Eve, biraz daha az mide bulandıran başka bir şey bulamaz mıydın?”

“Birkaç yıl önce Terra Colony’de bu tarife uyan bir adam vardı. Merak ettim de...” Susarak kaşlarını çatı. Leş kokulu bir ara sokakta, ayaklarının dibinde bir cesetle duruyorlardı. Ve Roarke; baştan çıkarıcı, karanlık melek Roarke, elmaslarla süslü bir smokin giymişti. “Sen neden böyle giyindin?”

“Bir planımız vardı,” diye hatırlattı Roarke. “Akşam yemeği için...”

“Unutmuşum.” Eve silahını tekrar yerine tıktı. “Bunun bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim.” Derin bir iç çekti. “Sanırım yıkanıp temizlenmem gerek.”

“Seni olduğun gibi seviyorum.” Roarke tekrar kontrolü ele alarak Eve’e sarıldı. “Yemeği boş ver... şimdilik.” Gülmemesi karşı konulmazdı. “Ama biraz daha estetik bir ortam konusunda ısrar ediyorum. Programı sonlandır,” diye emretti.

Ara sokak, leş kokuları ve birbirine sokulmuş vücutlar ortadan kayboldu. Şimdi duvarlara monte edilmiş cihazlar ve yanıp sönen ışıklarla dolu dev gibi boş bir odada duruyorlardı. Programda var olan holografik sahnelerin daha gerçekçi ve etkileyici olmasını sağlamak için, hem zemin hem de tavan aynayla kaplanmıştı.

Bu, Roarke'un en yeni ve en karmaşık oyuncaklarından biriydi.

"Tropikal Ortam 4-B programının başlat. İkili kontrol statüsünü koru."

Buna cevap olarak kıyıya vuran dalgaların sesleri ve mis gibi okyanus kokusu ortamı sardı. Eve ayaklarının altında ki beyaz kumları ve egzotik dansçılar gibi salınan palmiye ağaçlarını gördü.

"İşte bu daha iyi," dedi Roarke, Eve'in gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamadan önce. "Daha doğrusu, sen çıplak kaldığında öyle olacak."

"Son üç haftadır, neredeyse uyanık olduğum tüm saatler boyunca beni hep soydun zaten."

Roarke bir kaşını kaldırdı. "Bu bir kocanın ayrıcalığıdır. Ne yani? Şikayet mi ediyorsun?"

Koca. Bu kelime hâlâ Eve'in gerginleşmesine neden oluyordu. Bir savaşçının siyah yelesine, bir şairin yüzüne ve vahşi bakışlı mavi İrlandalı gözlerine sahip bu adam, onun kocasıydı. Eve bu fıkre alışabileceğini hiç sanmıyordu.

"Hayır. Bu sadece..." Roarke'un uzun parmaklı ellerinden biri göğüslerini okşamaya başladığında, Eve zor nefes aldığını fark etti. "... bir gözlemli."

"Polisler." Eve'in kotunun fermuarını açarken gülümsemi. "Hep gözlemliyorsunuz. Şu anda görevde değilsin, Teğmen Dallas."

"Sadece reflekslerimin keskinliğini korumaya çalışıyordum. İşten üç hafta uzak kalırsan, hemen paslanmaya başlarsın."

Roarke bir elini Eve'in kalçalarının arasına kaydırıp ve başını hafif bir iniltiyle arkaya atışını izledi. "Bence ref-

lekslerin gayet iyi durumda,” diye mırıldandı ve karısını beyaz kumların üzerine yatırırken.

Karısı. Eve üzerinde otururken, altında zevkle kıvranırken ve yanında yarı bitkin bir şekilde uzanırken, Roarke bu düşünceyi izlemekten hoşlanıyordu. Bu kendini işine adanmış polis, bu incinmiş ruh, gerçekten de ona aitti.

Program boyunca ara sokakta o uyuşturucu etkisindeki çılgın katille boğuşurken çalışmasını izlemişti. İllüzyondayken gösterdiği cesur kararlılığı ve sert tutumu gerçek hayata da aynen sergileyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bazen zor anlar yaşamasına neden olsa bile, Roarke onun bu özelliğine hayrandı. Birkaç gün içinde New York’a döneceklerdi ve onu yine görevleriyle paylaşmak zorunda kalacaktı. Ama şimdilik, onu hiçbir şeyle paylaşmak istemiyordu. Hiç kimseyle.

Leş gibi çöplerle ve umutsuz insanlarla dolu ara sokaklara hiç de yabancı değildi Roarke. Oralarda büyümüş, başı derde girdiğinde oralara sığınmış, sonra da oradan kaçmıştı. Hayatını şimdiki durumuna kendisi getirmişti; sonra Eve beklenmedik bir anda, yayından fırlamış bir ok kadar keskin ve öldürücü bir şekilde hayatına girmiş, bir kez daha her şeyin değişmesine neden olmuştu.

Polisler bir zamanlar düşmanıydı, sonra da bir süre için eğlencesi olmuşlardı; şimdiyse onlardan birine bağlıydı.

Daha iki hafta önce, elinde çiçekler ve bronz renkli gelinliğiyle kilise koridorunda kendisine doğru yürüyüşünü izlemişti. Saatler önce bir katilin yüzüne yerleştirdiği çürükler hâlâ oradaydı ve makyajla gizlenmeye çalışılmıştı. Çok şeyi ele veren o konyak rengi iri gözlerinde ise, zevk ve gerginlik yansıtan pırıltılar vardı.

İşte başlıyoruz, Roarke. El ele tutuştuklarında, Eve’in

bunu söylediğini zor duymuştu. Seni daha iyiye ya da daha kötüye götüreceğim; Tanrı yardımcımız olsun.

Artık birbirlerinin yüzüklerini takıyorlardı. Yirmi birinci yüzyılın ortalarında bu tür gelenekler artık modası geçmiş sayılsa bile, Roarke bu konuda ısrar etmişti. Birbirleri için ne olduklarını hatırlatacak bir sembolü, ikisinin de taşımalarını istemişti.

Karısının elini tuttu ve onun için yaptırdığı süslü altın halkanın hemen üzerinde parmağını öptü. Eve'in gözleri kapalıydı. Genç kadının sert yüz hatlarını, büyücek ağzını, kısa kesilmiş diken gibi kumral saçlarını inceledi.

“Seni seviyorum, Eve.”

Eve'in yanakları kızardı. Ne kadar da kolay mahcup oluyordu. Roarke, onun kendi kalbinin ne kadar büyük olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

“Biliyorum.” Eve gözlerini açtı. “Ben... sanırım buna alışmaya başlıyorum.”

“Güzel.”

Kumları döven suyun şarkısını, ağaç dallarının arasından süzülen esintiyi dinlerken, Eve bir elini kaldırdı ve Roarke'un yüzüne düşen saçlarını yumuşak bir hareketle geriye itti. Onun gibi bir adam, diye düşündü, güçlü, zengin, canının istediğini yapan, parmağını şaklatarak böyle sahneleri yaratabilen bir adam. Ve bütün bunları Roarke onun için yapıyordu.

“Beni çok mutlu ediyorsun.”

Roarke yüzüzce sırıttı. “Biliyorum.” Fazla çaba harcamadan Eve'i kaldırıp üzerine oturmasına yardım etti. Roarke'un elleri genç kadının uzun, ince ve kaslı vücudunda tembel tembel dolaştı. “Balayımızın son bölümü

için seni gezegenden kaçırmam konusunda memnun olduğunu itiraf etmeye hazır mısın artık?”

Eve yağadığı paniği hatırlayınca yüzünü buruğturdu. Roarke onu omzuna atmığ, kfrllerine aldırmadan kahkahalar arasında uzay aracına tağımığtı.

“Paris’i sevmiğtim,” dedi Eve. “Adada geçirdiğimiz haftayı da. Zamanımızın yarısını zaten yatakta geirecekken, neden tam olarak tamamlanmamığ bir uzay oteline gelmemiz gerektiğini anlayamamığtım.”

“Korkuyordun.” Eve’in yapacağı ilk gezegenler arası yolculuğun dğnencesiyle korktuğunu görmek ve yolculuklarının büyük bölümünde onu meğgul etmek, Roarke’un çok hoğuna gitmiğti.

“Korkmuyordum.” Hem de ölesiye, diye dğnd Eve. lesiye korkuyordum. “Bana danığmadan plan yaptığın için kızmığtım sadece.”

“Ben ise bir davayla fazlasıyla meğgul olan ve bana istediğim gibi plan yapabileceğimi söyleyen birini hatırlıyorum. Çok güzel bir gelindin.”

Eve’in dudakları hafifçe kıvrıldı. “Gelinliğim güzeldi.”

“Hayır, sen güzeldin.” Roarke bir elini karısının yanağına koydu. “Eve Dallas. Benimsin.”

Eve her yanını saran sevgi selini hissetti. Her seferinde onu savunmasız ve hazırlıksız yakalayan dalgalar halinde geliyordu. “Seni seviyorum.” Eve ne eğildi ve dudakları Roarke’unkileri buldu. “Ama grnğe bakılırsa asıl sen benimsin.”

Akėam yemeği için oturduklarında, saat gece yarısını çoktan gemiğti. Neredeyse tamamlanmığ olan Olympus Grand Hotel’in ay ığığıyla yıkanan terasında, Eve bir yan-

dan doldurulmuş istakozla boğuşuyor, bir yandan da ortamın tadını çıkarıyordu.

Roarke sayesinde Olympus tatil merkezi, bir yıl içinde tamamlanmış ve tam kapasite dolmuş olacaktı. Şimdilik, her şey kendilerine aitti; tabii inşaat işçilerini, personeli, mühendisleri, pilotları ve bu dev uzay istasyonunu paylaşan diğerlerini saymazsa.

Oturdukları küçük cam masadan, tatil merkezini kuşbakışı görebiliyordu. Gece çalışanlar için ışıklar yanıyor, yirmi dört saat çalışan makinelerin hafif uğultusu duyuluyordu. Fıskiyeler, yapay meşaleler ve akan suların arasından görünen rengarenk bir gökkuşağı sadece kendisi içindi; Eve bunu biliyordu.

Roarke, ne inşa ettiğini Eve'in görmesini ve belki de neyin bir parçası haline geldiğini anlamasını istiyordu; karısı olarak.

Karısı. Eve derin bir nefes aldı ve Roarke'un doldurduğu buz gibi şampanyayı yudumladı. Cinayet masası dedektifi Teğmen Eve Dallas'ın nasıl olup da Tanrıdan daha fazla güce ve paraya sahip olduğu iddia edilen bir adamın karısı haline geldiğini anlaması biraz zaman alacaktı.

“Bir sorun mu var?”

Eve hafifçe gülümsedi ve gözlerini kırpıştırarak Roarke'un yüzüne baktı. “Hayır.” Erimiş tereyağına –gerçek tereyağı; Roarke'un masasında yapay tereyağı olmazdı– batırılmış istakozuna konsantre oldu ve tadına baktı. “İşe geri döndüğümde kantinde önümüze yemek diye atıkları mukavvalara nasıl katlanacağım?”

“Her ihtimale karşı, iş yerindeyken şeker ye.” Roarke karısının kadehini ağzına kadar doldurdu ve Eve gözlerini kıstığında bir kaşını kaldırarak baktı.

“Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, ahbap?” diye sordu Eve.

“Kesinlikle.”

Eve güldü –bu, Roarke’un son günlerde daha sık gördüğü bir şeydi– ve omuz silkerek kadehini eline aldı. “Canı cehenneme, seni zorlayacağım. Ve sarhoş olduğumda...” –paha biçilmez şarabı, bir bardak suymuş gibi bir dikişte midesine indirdi– “...sana kolay unutamayacağın bir deneyim yaşatacağım.”

Roarke, bir süreliğine yatıştığını sandığı şehvet duygusunun yeniden canlandığını hissetti. “Eh, bu durumda...” Kendi kadehinin de ağzına kadar şarap doldurdu. “...ikimiz de sarhoş olalım.”

“Burayı sevdim,” dedi Eve. Masadan kalktı ve kadehini eline alarak oymalı taşlardan yapılmış korkuluklara doğru yürüdü. Bu taşları çıkarttırmak, oydurmak ve sonra da uzay araçlarıyla buraya taşımak büyük bir servete mal olmuş olmalıydı; ama sonuçta söz konusu kişi Roarke idi.

Korkuluğun üzerinden eğilip ışık ve su gösterisini izledi; binaları, kubbeleri, kuleleri, gösterişli insanlarla ve oynayacakları gösterişli oyunlarla dolu olacak parlak ve seçkin evleri inceledi.

Kumarhane tamamlanmıştı ve karanlıkta altın bir top gibi parlıyordu. Bir düzine havuzdan biri gece için aydınlatılmıştı ve kobalt mavisi su parıldıyordu. Gökyürürler binaların arasından zikzaklar çizerek uzanıyor, birbirine dolanmış gümüşü iplikleri hatırlatıyordu. Şimdilik hepsi boştu ama altı ay ya da en fazla bir yıla kadar, hepsinin dolacağını tahmin etmek zor değildi; ipekler ve mücevherler içinde parıldayan insanlarla dolup taşacaklardı. Alçak sesle konuşan danışmanlarıyla ve ağırbaşlı droidleriyle çamur

banyolarının ve vücut bakım merkezlerinin tadını çıkarmaya geleceklerdi. Kumarhanede servetler kaybedecek, kulüplerde pahalı içkiler içecek, yumuşak ve sert vücutlu, lisanslı eşlerle sevişeceklerdi.

Roarke onlara bir dünya sunacak, onlar da seve seve geleceklerdi. Ama burası dolduğunda, artık Eve'in dünyası olmayacaktı. O, sokaklardan, suç ve kanundan oluşan dünyasıyla daha mutluydu. Roarke'un bunu anladığını tahmin ediyordu, çünkü o da aynı yerden gelmişti. Bu yüzden, burası sadece kendilerinin tadını çıkarmaya gelmişlerdi.

“Burada büyük bir iş başaracaksın,” dedi Eve; sonra Roarke'a dönerek kalçasını korkuluğa yasladı.

“Planım bu.”

“Hayır.” Eve başını iki yana sallarken, içki yüzünden çoktan beyninin bulanmaya başladığını hissederek keyiflendi. “Burada insanların asırlarca konuşacağı, hayalini kuracağı bir şey yaratıyorsun. Dublin'in arka sokaklarında saklanan genç hırsızdan bu yana çok yol kat ettin, Roarke.”

Roarke sinsice gülümsedi. “Çok da uzak değil, Teğmen. Hâlâ yankesicilik yapıyorum aslında; sadece elimden geldiğince yasal bir şekilde. Bir polisle evli olmak, belli eylemleri kısıtlıyor.”

Eve kaşlarını çattı. “Hiçbirini duymak istemiyorum.”

“Sevgili Eve.” Roarke, elinde şarap şişesiyle birlikte ayağa kalktı. “Daima adalete uygun hareket edersin. Yine de son derece karanlık bir karaktere aşık olacak kadar huzursuzsun.” Eve'in kadehini tekrar doldurdu ve şişeyi bir kenara bıraktı. “Daha birkaç ay önce birinci derece cina-yetten şüpheliler listesinde olan birine.”

“Bu hoşuna mı gidiyor? Yani şüphelenilmek?”

“Evet, gidiyor.” Elini uzatıp Eve’in, çürük izinin artık kaybolduğu elmacık kemiğini başparmağıyla ovaladı; ama o iz zihninde kaybolmamıştı. “Ve senin için biraz endişeleniyorum.” Aslında fazlasıyla, diye itiraf etti içinden.

“Ben iyi bir polisim.”

“Biliyorum. Tamamen hayranlık duyduğum tek polis. Adalete böylesine yürekten bağlı bir kadına aşık olmam, kaderin garip bir cilvesi.”

“Benim kapris uğruna gezegenler alıp satabilen biriyle ilişkim olması daha da ilginç.”

“Evli.” Roarke güldü. Eve’i olduğu yerde döndürdü ve ensesine bir öpücük kondurdu. “Haydi, söyle. Biz evliyiz. Bu kelime seni boğmaz.”

“Ne olduğumuzu biliyorum.” Eve kendine rahatlamayı emretti ve sırtını Roarke’a yasladı. “Bırak bir süre alışayım. Burada, seninle birlikte her şeyden uzakta olmak çok hoşuma gidiyor.”

“O halde üç hafta için sana baskı yapmamdan memnun olduğumu düşünebilirim.”

“Bana baskı yapmadın.”

“Dürtüklemek zorunda kaldım,” diye vurguladı Roarke, karısının kulağını hafifçe ısırırken. “Şantaj yapmak...” Elleri Eve’in göğüslerine kaydı. “Yalvarmak...”

Eve güldü. “Sen hiçbir şey için yalvarmazsın. Ama dürtüklemen gerektiğini kabul edebilirim. İşten hiç üç hafta uzak kalmamıştım... asla.”

Roarke, şimdi de bunu yapmamış olduğunu Eve’e hatırlatmaktan vazgeçti. Kendisini herhangi bir suçluyla karşı karşıya getiren herhangi bir programla uğraşmadan yirmi dört saat durabildiği pek nadirdi. “Neden dört haftaya çıkarmıyoruz?”

“Roarke...”

Roarke kıkırdadı. “Şansımı deniyordum. Şampanyanı iç. Aklındakini uygulamaya koymam için henüz yeterince sarhoş olmamışsın.”

“Öyle mi?” Aniden nabız atışları hızlanınca, Eve kendini aptal gibi hissetti. “Neymiş o?”

“Söylersem tadı kaçır,” dedi Roarke. “Diyelim ki seni buradaki son kırk sekiz saatimiz boyunca meşgul etmeyi planlıyorum.”

“Kırk sekiz saat mi?” Eve bir kahkaha attıktan sonra kadehini boşalttı. “Ne zaman başlıyoruz?”

“Aslında şimdiden daha iyi bir zaman...” Kapının çalındığını duyunca, Roarke’un keyfi kaçtı ve sözünü yarım bıraktı. “Personelerle temizliği sabaha bırakmalarını söylemiştim. Burada kal.” Eve’in dağılmış geceliğini toparlamasına yardım etti. “Onları gönderirim. Uzağa.”

“Bunu yaparken hiç değilse bir şişe daha al,” dedi Eve, şişenin dibinde kalan şarabı kadehine boşaltırken sırtarak. “Biri bunun hepsini bitirmiş.”

Roarke tekrar keyiflenerek içeri girdi ve cam tavanlı, zemini kuş tüyü yumuşaklığında bir halıyla kaplı oturma bölümünü geçerek kapıya gitti. Porselen bir tabağın içinden uzun bir beyaz zambak alırken, akıllı bir erkeğin bir çiçeğin yapraklarıyla bir kadına neler yapabileceğini göstermeyi hayal ediyordu.

Kapıları sürgülü olan, mermer merdivenli fuayeye döndüğünde gülümsüyordu ama kapının üzerindeki monitörü açarken, karısıyla kendisini rahatsız ettiği için oda servisi garsonunu azarlamaya kararlıydı.

Ama yardımcı mühendislerinden birinin yüzünü görünce şaşırdı. “Carter? Bir sorun mu var?”

Carter, ölü gibi rengi atmış ve her yerini ter basmış yüzünü eliyle sıvazladı. “Efendim. Korkarım var. Sizinle konuşmam gerek. Lütfen.”

“Pekâlâ. Bir dakika.” Roarke derin bir iç çekerek monitörü kapadı ve kilidi açtı. Carter, yirmili yaşlarının ortalarında, pozisyonuna göre genç bir adamdı ama tasarım ve uygulama konusunda bir dahiydi. İnşaatta bir sorun varsa, hemen yüzleşmek en iyisi olurdu.

“Büyük salondaki gökyüzü sürgüsüyle mi ilgili?” diye sordu Roarke, kapıyı açarken. “Oradaki sorunları hallettiğini sanıyordum.”

“Hayır... yani, evet, efendim, hallettim. Şu anda mükemmel bir şekilde çalışıyor.”

Roarke, adamın titrediğini fark etti ve kendi rahatsızlığını unuttu. “Bir kaza mı oldu?” Carter’ı kolundan tutarak oturma odasına aldı ve bir koltuğa oturttu. “Biri mi yaralandı?”

“Bilmiyorum... yani, bir kaza mı?” Carter cam gibi donuk bakan gözlerini kırptırdı. “Bayan... Teğmen...” dedi, Eve içeri girerken. Carter ayağa kalkmaya çalıştı ama Eve oturmasını işaret edince, bitkin bir şekilde olduğu yere geri çöktü.

“Şokta,” dedi Eve, Roarke’a dönerek; ses tonu sertti. “Burada bulundurduğun o gösterişli içkilerinden bir kadeh ver.” Yere çömeldi ve Carter’ın yüzüne baktı. Genç adamın göz bebekleri iğne ucu kadar kalmıştı. “Adın Carter’dı, değil mi? Sakin ol.”

“Ben...” Carter’ın yüzü mum gibiydi. “Sanırım ben...”

Ama Carter sözünü tamamlayamadan, Eve onun başını alıp dizlerinin arasına soktu. “Nefes al. Sadece nefes al. Şu

içkiyi getirsene Roarke...” Eve bakmadan uzandı ve Roarke kadehi karısının eline tutuşturdu.

“Topla kendini, Carter.” Roarke onu hafifçe iterek sırtını minderlere yaslamasını sağladı. “Şundan bir yudum al.”

“Peki, efendim.”

“Tanrı aşkına, beni ölesiye meraklandırmayı kes artık.”

Ya utançtan ya da konyak yüzünden, Carter’ın yüzüne tekrar renk geldi. Başıyla onayladı, içkisini yudumladı ve derin bir iç çekti. “Çok üzgünüm. İyi olduğumu sanıyordum. Hemen buraya geldim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum...” Korku filmi izleyen bir çocuk gibi elini yüzüne kapadı. Yine derin bir nefes aldı ve çabucak konuştu. “Drew, Drew Mathias, oda arkadaşım. Öldü.”

Aniden ciğerleri patlar gibi nefes verdi ve titreyerek minderlere gömüldü. İçkiden kocaman bir yudum daha aldı ve öksürerek yuttu.

Roarke’un yüzü aniden ifadesini kaybetti. Mathias’ın yüzünü hatırlamaya çalıştı; genç, hevesli, kızıl saçlı ve ototronik üzerine ihtisas yapmış bir elektronik uzmanı. “Nerede, Carter? Nasıl oldu?”

“Size hemen söylemem gerektiğini düşündüm.” Şimdi Carter’ın yanaklarında kızıl renkli iki alev noktası belirmiş gibiydi. “Doğruca size geldim... ve eşinize. Kendisi... kendisi polis olduğu için, bir şeyler yapabileceğini düşündüm.”

“Bir polise mi ihtiyacın var, Carter?” Eve, genç adamın titreyen elindeki kadehi aldı. “Neden bir polise ihtiyacın var?”

“Bence... sanırım... kendini öldürmüş olmalı, Teğmen. Oturma odasındaki lambadan asılmış halde... orada... öylece havada duruyordu. Ve yüzü... Oh, Tanrım! Tanrım!”

Eve, Carter'ın yüzünü kendi ellerine gömmesine izin vererek Roarke'a döndü. "Böyle bir durumda, burada sorumlu kişi kim?"

"Çoğu otomatlardan oluşan standart bir güvenlik ekibimiz var." Roarke boyun eğer gibi, başını eğdi. "Sanırım bu kişi sen oluyorsun, Teğmen."

"Pekâlâ, benim için bir alan seti oluşturmaya çalış. Bir ses ve görüntü kaydediciye, delil torbalarına, cımbıza, birkaç küçük fırçaya ihtiyacım var."

Eve bir eliyle saçını sıvazlarken, derin bir iç çekti. Beden ısınıp ölçerek ölüm zamanını belirleyecek araçlar olmadan çalışmak zorunda kalacaktı. Tarayıcılar veya adli tıp kimyasalları da olmayacaktı.

Ama işin üstesinden gelmek zorundaydı.

"Bir doktor var, değil mi? Onu çağır. Adli Tıp görevlisi olarak yanımda bulunması gerek. Bu arada ben de hazırlanayım."

Teknisyenlerin çoğu, yaşam bölümü olarak otelin bitmiş kısımlarını kullanıyordu. Carter ve Mathias, istasyonda kaldıkları süre içinde iki yatak odalı geniş bir süiti kullanmayı hak edecek kadar iyi bir çalışma ortaya koymuşlardı. Onuncu kata çıkmak için asansöre binerken, Eve küçük kayıt cihazını Roarke'a verdi.

"Bunu çalıştırabilirsin, değil mi?"

Roarke bir kaşını kaldırdı. Aleti onun şirketlerinden biri üretmişti. "Sanırım yapabilirim."

"Güzel." Eve hafifçe gülümsedi. "Seni yetkilendiriyorum. Bizimle içeri girecek misin, Carter?"

"Evet." Ama onuncu katta asansörden inerken, genç adam yetkinlik testini geçmeye çalışan bir sarhoş gibi yal-

palayarak yürüyordu. Avuç tarayıcısına elini dayamadan önce ter içindeki ellerini iki kez pantolonunun paçalarına silmek zorunda kaldı. Kapı açıldığında, Carter bir adım geri çekildi. “Ama bu kadar çabuk... tekrar içeri girmesem iyi olur.”

“Burada kal,” dedi Eve. “Sana ihtiyacım olabilir.”

Eve içeri girdi. Tam güçle yanan ışıklar, gözleri kör edecek kadar parlaktı. Duvar ünitesinden yüksek bir müzik sesi yayılıyordu; Eve’e sevgili arkadaşı Mavis’i hatırlatan cırtlak sesli bir Rock şarkıcısı, sert, gürültülü gitarların eşliğinde bağırıp çağırıyordu. Zemin Karayib mavisini karolarla döşenmişti ve su üzerinde yürüyormuş hissi veriyordu.

Kuzey ve güney duvarları boyunca, üst üste bilgisayarlar sıralanmıştı. Eve, odanın bu bölümünün, elektronik setler, mikroçipler ve cihazlardan oluşan çalışma istasyonu olduğunu düşündü. Kanepenin üzerine giysiler atılmıştı; sehpanın üzerinde üç Asya birası kutusunun yanında –ikisi geri dönüşüm için çoktan düzleştirilmiş ve yuvarlanmıştı bile– VR gözlükleri ve bir kase baharatlı cips duruyordu.

Bütün bunların ortasında, tavandaki mavi cam avizenin kordonuna çarşaflardan yapılmış bir iple asılmış olan Drew Mathias’ın çıplak cesedi, hafifçe ileri geri salınıyordu.

“Ah, lanet olsun.” Eve derin bir iç çekti. “Kaç yaşındaydı, Roarke? Yirmi?”

“Çok daha fazla değil.” Mathias’ın çocuksu yüzünü incelerken, Roarke’un dudakları gerildi. Çocuğun yüzü morarmıştı ve gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi; ağzı ise sinsi, tuhaf bir sırıtişla gerilmişti. Tuhaf bir ölümcül kapris, ona gülümseyen bir ifade vermişti sanki.

“Pekâlâ, elimizden geleni yapalım. Dallas, Teğmen Eve, NYPSD, uygun gezegenler arası otoriteler ulaşana kadar

davayı sürdürüyor. Şüpheli, anlam verilemeyen bir ölüm. Mathias, Drew, Olympus Grand Hotel, oda numarası 1038, 1 Ağustos 2058, saat sabah 01:00.”

“Onu indirmek istiyorum,” dedi Roarke. Eve’in sıradan bir kadından, deneyimli bir polise bu kadar hızlı geçiş yapabilmesi, onu bir kez daha şaşırtmıştı.

“Henüz değil. Onun için zaten fark etmez ve herhangi bir şey kısırdatılmadan önce olay yerinin görüntüsünü kaydetmek istiyorum.” Eve kapıya doğru döndü. “Herhangi bir şeye dokundun mu, Carter?”

“Hayır.” Genç adam elinin tersiyle ağzını sildi. “Aynen şimdi olduğu gibi kapıyı açtım ve içeri girdim. Onu hemen gördüm. Siz... sizin de gördüğünüz gibi. Sanırım bir dakika kadar burada durdum. Tam şurada. Ölmüş olduğunu biliyordum. Yüzünü gördüm.”

“Neden öbür kapıdan yatak odasına gitmiyorsun?” Eve sol tarafı işaret etti. “Bir süre yatıp dinlen. Daha sonra seninle konuşmam gerekecek.”

“Peki.”

“Kimseyi arama,” diye emretti Eve.

“Hayır. Hayır, kimseyi aramam.”

Eve tekrar döndü ve kapıyı kapadı. Bakışları Roarke’un gözlerine doğru kalktı ve bir süre göz göze kaldılar. Roarke’un da –kendisi gibi- bazılarının ölümünden kaçışı olmadığını düşündüğünü biliyordu.

“Haydi, başlayalım artık,” dedi Eve.

İKİNCİ BÖLÜM

Doktorun adı Wang idi ve gezegen projeleri için Dünya dışına çıkmış olan tüm doktorlar gibi yaşlıydı. Doksan yaşında emekli olabilirdi, ama kendi mesleğindeki birçokları gibi, çürükleri ve sıyrıkları tedavi ederek, uzay hastalığı ve yerçekimi dengesi için ilaçlar taşıyarak, arada bir doğum yaptırarak, gerekli teşhislerde bulunarak gezegenden gezegene dolaşmayı tercih etmişti.

Ama bir cesedi gördüğü anda tanıyabilirdi.

“Ölmüş.” Ses tonu hafif egzotik ve sakindi. Parşömen sarısı rengindeki teni, eski bir harita gibi kırış kırıştı. Badem biçimindeki gözleri simsiyahtı. Kendisine hırpalanmış, antika bir bilaro topu görüntüsü veren kafası parlak ve kaygan görünümliydi.

“Evet, bu kadarını ben de anlamıştım zaten,” dedi Eve, gözlerini ovalarken. Daha önce bir uzay doktoruyla yana çalışmak zorunda kalmamıştı, ama onlar hakkında bir şeyler duymuştu. Kendi rahat düzenlerinin bozulmasından hoşlanmazlardı. “Bana ölüm saatini ve nedenini ver.”

“Asılma ve boğulma.” Wang, uzun parmaklarından bi-

rini Mathias'ın boynundaki kötücül izlerin üzerinde gezdirdi. “Kendi işi. Bana göre ölüm saati bu gece saat 10:00 – 11:00 arası. Bu gece, bu ay ve bu yıl.”

Eve hafifçe gülümsedi. “Teşekkür ederim, doktor. Vücutta herhangi bir şiddet izi yok, dolayısıyla kendi işi olduğu konusundaki teşhisine katılıyorum. Ama ilaç testinin sonuçlarını da bilmek istiyorum. Kimyasal madde kullanıp kullanmadığını anlamamız gerek. Kurbanı herhangi bir şey için tedavi etmiş miydin?”

“Bilemiyorum ama yüzü tanıdık gelmiyor. Kayıtları ofisimde mevcuttur elbette. Buraya geldiğinde standart testler için bana gelmiş olmalı.”

“O kayıtları da istiyorum.”

“Size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım, Bayan Roarke.”

Eve'in gözleri kısıldı. “Dallas, Teğmen Dallas. Acele et, Wang.” Tekrar cesede baktı. Ufak tefek bir adam, diye düşündü. İnce yapılı, solgun tenli. Ölü.

Cesedin yüzünü incelerken dudaklarını büzdü. Ölümün, özellikle de şiddetli bir ölümün yüz ifadelerine ne tür tuhaf oyunlar yapabildiğini biliyordu, ama daha önce hiç böyle geniş, neşeli bir ifade görmemişti. Bu cesedin yüzüne baktığında, tüyleri ürperiyordu.

Böylesine genç bir kişinin son derece saçma denebilecek bir şekilde hayatına son vermiş olması, Eve'i son derece üzüyordu.

“Cesedi de götür, Wang. Bana raporları getir. Temel raporları süitimizdeki telelinkten bana gönderebilirsin.”

“Merak etmeyin.” Wang gülümsedi. “Teğmen Roarke.”

Eve gülümseyerek, sonra da dişlerini göstererek karşı-

lık verdi ama yeni bir oyun daha oynamak istemediğini düşündü. Ayağa kalktı ve Wang'ın iki yardımcısına cesedi taşımaları için talimatlar verişini, ellerini kalçalarına dayayarak izledi.

“Bunu komik mi buldun?” diye sordu Eve, Roarke’a dönerek.

Roarke bütün masumiyetini takınarak gözlerini kırptırdı. “Neyi?”

“Teğmen Roarke.”

Roarke, ihtiyaç duyduğunu hissederek Eve'in yüzüne dokundu. “Neden olmasın? İkimizin de biraz komediye ihtiyacı var bence.”

“Evet, Dr. Wang reçetemize dakikada bir gülücük yazmış anlaşılan.” Bir sedyeye yerleştirilmiş olan cesedin önünde yürüyerek odadan çıkan Wang'ı izledi. “Beni çok kızdırıyor. Beni çok ama çok kızdırıyor.”

“Kötü bir isim değil.”

“Hayır.” Eve elleriyle yüzünü ovalarken neredeyse gülecekti. “O değil. Çocuk. Hayatının gelecek yüz yılını çöpe atan bir çocuk. Beni kızdıran bu.”

“Biliyorum.” Roarke uzandı ve karısının omuzlarını ovdu. “İntihar olduğundan emin misin?”

“Hiçbir mücadele izi yok. Ayrıca ceset üzerinde aşağılayıcı şeyler de yapılmamış.” Roarke masajına devam ederken, Eve omuz silkti. “Carter ile görüşeceğim ve bazı başka kişilerle de konuşacağım ama görebildiğim kadarıyla, Drew Mathias eve geldi, ışıkları yaktı, müziği açtı. Birkaç kutu bira içti, belki bir sanal gerçeklik gezisine çıktı, biraz cips yedi. Sonra içeri girdi, yatağındaki çarşafları aldı, kendisine bir ip hazırladı ve profesyonel bir halka haline getirdi.”

Eve olduğu yerde dönüp odaya bakındı ve gördüğü her şeyi yorumlamaya çalıştı. “Giysilerini çıkarıp bir kenara attı. Masaya tırmandı. Ayakkabılarının izi masanın üzerinde. İpi avizeye bağıladı ve sağlamlığını garantilemek için muhtemelen bir-iki kez sertçe çekti. Sonra halkayı boynundan geçirdi, ışığı güçlendirmek için uzaktan kumandayı kullandı ve ölmek için kendini astı.”

Kanıt olarak torbaya koyduğu uzaktan kumandayı aldı. “Hızlı olmayacaktı. Boynunu kırarak çabucak ölmesini sağlayacak bir iş değildi ama mücadele etmedi ve fikrini değıştirmede. Eğer değıştirseydi, ipten kurtulmaya çalışırken kendi boğazını da yaralayacağı için boynundaki tırnak izlerini görebilirdin.”

Roarke’un kaşları çatıldı. “Ama bunu yapmak içgüdüsel bir şey olmaz mıydı?”

“Bilmiyorum. Bu bence ne kadar güçlü bir iradeye sahip olduğuna ve ölmeyi ne kadar çok istediğine bağılı olarak değışebilir. Ve nedenine. Uyuşturucu kullanıp kullanmadığını bilmiyoruz. Ama yakında öğreniriz. Doğru kimyasalların bileşimiyle, beyin acıyı hissetmeyebilir. Hatta bundan zevk almış bile olabilir.”

“Buralarda dolaşan bazı yasadışı maddeler olduğunu inkar etmeyeceğim. Bütün personelin kişisel tercihlerini ve alışkanlıklarını kontrol etmek mümkün değil.” Roarke omuz silkti ve gösterişli mavi avizeye kaşlarını çatarak baktı. “Mathias bana uyuşturucu bağımlısı biri gibi gelmemişti; hatta arada bir kullanan biri olduğunu bile sanmıyorum.”

“İnsanlar bizi sürekli şaşırtırlar ve damarlarına neler pompalamayı düşündüklerini asla bilemezsin.” Eve sırayla iki omzunu Roarke’un ellerinden kurtardı. “Yasadışı

maddeler için standart taramayı yapacağım ve Carter'dan neler öğrenebileceğimi de göreceğiz." Eliyle saçlarını arkaya doğru sıvazladı. "Neden geri dönüp biraz uyumuyorsun?"

"Hayır, burada kalacağım. Eve," dedi Roarke, karısının tartışmasına izin vermeden, "beni sen yetkilendirdin."

Bu Eve'in biraz gülümsemesini sağladı. "Ama her saygılı yardımcı, böyle bir olayda ayakta kalabilmek için kahveye ihtiyaç duyacağımı bilir."

"O zaman hemen hazırlayalım." Roarke, karısının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bir süre için bundan uzaklaşmanı istemiştım," dedi. Sonra Eve'i bıraktı ve kahve hazırlamak için bitişikteki mutfığa doğru yürüdü.

Eve yatak odasına girdi. İçerisi loştu ve Carter, başını ellerinin arasına almış bir halde yatağın kenarında oturuyordu. Eve'in içeri girdiğini duyunca hemen silkinerek doğruldu.

"Sakin ol, Carter, henüz tutuklanmış filan değilsin," dedi Eve. Carter'ın yüzü solgunlaştığında, o da genç adamın yanına oturdu. "Bağışla, kötü bir polis şakası. Bunu kaydediyorum, tamam mı?"

"Evet." Carter zorlukla yutkundu. "Pekâlâ."

"Dallas, Teğmen Eve, Carter – tam adın ne, Carter?"

"Ah, Jack. Jack Carter."

"Carter, Jack ile görüşme, konu Mathias, Drew'un ölümü. Carter, 1036 numaralı süiti kurbanla birlikte paylaşıyordun."

"Evet, son beş aydır. Arkadaştık."

"Bana bu geceden söz et. Eve saat kaçta döndün?"

"Bilmiyorum. Sanırım yarım civarında. Bir randevum vardı. Biriyle çıkıyordum –Lisa Cardeaux– çevre düzenle-

mecilerden biri. Eğlence merkezini gözden geçirmek istiyorduk. Yeni bir film gösteriyorlardı. Ondan sonra, Athena Club'a gittik. Merkezin çalışanlarına açık bir yer. Birkaç kadeh içtik ve biraz müzik dinledik. Sabah erken kalkacağı için, uzun süre kalamadık. Onu eve bıraktım.” Hafifçe gü-lümsedi. “Beni içeri davet etmesi için kandırmaya çalıştım ama böyle bir şeye hiç niyeti yoktu.”

“Pekâlâ, o halde Lisa ile işler umduğun gibi gitmedi. Doğruca eve mi döndün?”

“Evet. O personel bungalovunda kalıyor. Orayı seviyor. Kendisini otel odasına kapamak istemiyor. Yani, en azından böyle söylüyor. Gökyürürle buraya gelmek iki dakika sürüyor. Hemen eve döndüm.” Carter derin bir iç çekti ve sakinleştirmeye çalışmış gibi bir elini kalbinin üzerine bastırdı. “Drew kapıyı kilitlemişti. Bu konuda hassastı. Bazıları kapılarını bile kapamıyor ama Drew o kadar teçhizata sahip olduğu için biraz paranoyakça davranıyordu.”

“Avuç okuyucu sadece ikiniz için mi ayarlı?”

“Hayır.”

“Peki, sonra ne oldu?”

“Onu gördüm. Hemen. İçeri girer girmez. Sonra da doğruca size geldim.”

“Pekâlâ. Onu en son ne zaman hayatta gördün?”

“Bu sabah.” Carter gözlerini ovaladı. Işık, yiyecekler, mırıltılı konuşmalarla, her şeyi olduğu gibi gözünde canlandırmaya çalışır gibiydi. “Kahvaltı ettik.”

“O zaman nasıldı peki? Üzgün, öfkeli?”

“Hayır.” O anda Carter’ın gözleri odak kazandı ve ilk kez hareket etti. “Kafamdan atamadığım da bu zaten. Çok iyiydi. Şakalar yapıyordu ve henüz ben –bilirsiniz– Lisa ile yatağa giremediğim için bu konuda bana takılıyordu. Bir-

birimizi iğneliyorduk ama arkadaşça şeylerdi. Ben de onun çok uzun zamandır biriyle yatmadığını ve bu yüzden, yat-tığında bile ne olduğunu anlayamayacağını söylüyordum. Ve nasıl yapıldığını görmek için bir kadın alıp yanımıza gelmesini filan söylüyordum.”

“Biriyle çıkıyor muydu?”

“Hayır. Hep âşık olduğu bir kızı anlatıyordu. Kız istas-yonda değil. Ondan ‘Bebek’ diye söz ediyordu. Bir sonraki izninde, onu ziyaret edecekti. Akıllı, güzel, seksi ve ateşli bir kadın olduğunu söylüyordu. Bir sanat eserine sahip-ken, neden daha ucuzlarıyla idare edecekti ki?”

“Adını biliyor musun?”

“Hayır. Sadece ‘Bebek’ diyordu. Doğrusunu söyle-mek gerekirse, kendisinin uydurduğunu düşünüyordum. Drew o tür ‘bebeklerin’ hoşlanacağı türden bir erkek de-ğildi. Üstelik kadınların yanındayken utangaçtı ve fantezi oyunları ile ototroniklerini çok seviyordu. Hep üzerinde çalıştığı bir şey oluyordu.”

“Diğer arkadaşları?”

“Çok arkadaşı yoktu. Kalabalığın içindeyken bile içe dönük, kendi başına bir tipti.”

“Uyuşturucu veya uyarıcı kullanıyor muydu, Carter?”

“Tabii. Eğer sabahlayacaksa, şu bildiğiniz basit uyarıcı-lardan kullanıyordu.”

“Yasadışı, Carter. Yasadışı bir şey kullanıyor muydu?”

“Drew mu?” Carter’ın gözleri iri iri açıldı. “Mümkün değil. Kesinlikle mümkün değil. Kesinlikle olduğu gibi bir insandı. Yasalara uygun hareket ederdi. Yasadışı uyustu-rucularla uğraşacağını hiç sanmam, Teğmen. İyi bir zihni vardı ve öyle kalmasını istiyordu. Üstelik işine devam et-

meyi, yükselmeyi amaçlıyordu. Öyle bir şey için işinizden atılırsınız. Sadece bir kez yakalanmanız yeter.”

“Denemek istediği taktirde sence anlayabilir miydin?”

“Beş aydır aynı yerde kaldığınız bir insanı tanırırsınız, Teğmen.” Carter’ın yüzünde yine hüzünlü bir ifade belirdi. “Onlara alışırırsınız; alışkanlıklarına, tarzlarına... her şeylerine. Dediğim gibi, başkalarıyla fazla zaman geçirmezdi. Tek başına daha mutluydu ve kendi teçhizatıyla oyalanmayı, rol oyunlarına dalmayı severdi.”

“Yani tam anlamıyla kendi iç dünyasına dönük, yalnız biriydi.”

“Evet. Tarzı buydu. Ama ne öfkeli ne de üzgündü. Sürekli büyük bir şeyle, yeni bir oyuncakla uğraştığını söylüyordu. Hep yeni oyuncakları olurdu zaten,” diye mırıldandı Carter. “Bu kez gerçekten büyük bir servet kazanacağını ve Roarke’a bile fark atacağını söylüyordu.”

“Roarke’a mı?”

“Şey, kişisel bir şey değildi,” dedi Carter telaşla, kurbanı savunma ihtiyacı duyarak. “Anlamalısınız, Roarke... hepimiz için... şey, o buz gibidir. Buz kalıbı gibi. Bok miktarında para, lüks ve gösterişli giysiler, güç, pozisyon, seksi bir yeni eş...” Birden kızarak sustu. “Bağışlayın.”

“Sorun değil.” Neredeyse yirmi yaşında bile olmadığını düşüneceğiniz bir delikanlı kendisini seksi bulduğu için kızması mı, yoksa mutlu olması mı gerektiğine sonra karar verecekti.

“Biz teknisyenlerin çoğu –daha doğrusu, insanların birçoğu– için, Roarke bir tür esin kaynağıdır. Drew ona hayrandı. O da tutkuluydu, Bayan... şey, Teğmen. Hedefleri ve planları vardı. Böyle bir şeyi yapması için nasıl bir nedeni vardı ki?” Birden Carter’ın gözleri doldu. “Böyle bir şeyi neden yaptı?”

“Bilmiyorum, Carter. Bazen nedenini asla bilemezsin.”

Eve genç teknisyeni olanları daha detaylı hatırlamaya, gerilere gitmeye zorladı ve bir süre sonra Drew Mathias’ın daha net bir resmini elde edebildi. Bir saat kadar sonra, davayı kapatacak olan kişi her kimse, onun kullanabileceği bir rapor hazırlamaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı Eve’in.

Roarke ile birlikte çatı katındaki süitlerine geri dönmek için asansöre bindiklerinde, Eve sırtını aynalı duvara yasladı. “Onu başka bir katta başka bir odaya yerleştirmek iyi bir fikirdi. Bu gece belki biraz daha iyi uyuyabilir.”

“Eğer biraz yatıştırıcı alırsa daha iyi uyur. Peki ya sen? Sen uyuyabilecek misin?”

“Evet. Ama zavallı genci bunu yapmaya zorlayan şeyin ne olduğunu anlayabilseydim, kendimi daha iyi hissederdim.” Eve koridora çıktı ve Roarke’un güvenlik sistemini açmasını bekledi. “Anlayabildiğim kadarıyla, bu vasat teknisyenin büyük idealleri varmış. Kadınlardan utandığı için, fantezileri tercih ediyormuş. İşinde mutluymuş.” Omuz silkti. “Telelinkinde giden ya da gelen mesajlar yok, e-mail kutusu bomboş, kaydedilmiş herhangi bir mesaj yok ve kapıdaki güvenlik sistemi akşamüzeri saat 16:00’da Mathias tarafından kilitlenmiş, gece saat 12:33’te de Carter tarafından açılmış. Hiç ziyaretçisi olmazmış ve dışarı da çıkmazmış. Akşamı geçirmek için odasına kapanmış, sonra da kendini asmış.”

“Yani cinayet değil.”

“Hayır, cinayet değil.” Bu, durumu daha mı iyi, yoksa daha mı kötü kılıyordu? “Suçlayacak ya da cezalandıracak kimse yok. Elimizde sadece antisosyal bir delikanlının ce-

sedi var. Ve çöpe atılmış bir hayat.” Eve aniden kocasına döndü ve kollarını onun boynuna doladı. “Roarke, sen benim hayatımı değiştirdin.”

Roarke, genç kadının yüzüne şaşkınlıkla baktı. Eve’in gözleri nemli değildi; kuru, ateşli ve öfkeliydi. “Ne demek bu şimdi?” diye sordu Roarke.

“Sen benim hayatımı değiştirdin,” diye tekrarladı Eve. “En azından bir kısmını ve bunun en iyi kısmı olduğunu anlamaya yeni başlıyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Eve gittiğimizde ve hayatımız tekrar normale döndüğünde, bunu hatırlamanı istiyorum; özellikle de sana neler hissettiğimi, neler düşündüğümü ya da benim için ne kadar değerli olduğunu göstermeyi unuttuğum zamanlarda.”

Bu sözlerden çok etkilenen Roarke, hafifçe gülümseyen dudaklarını karısının alnına dayadı. “Unutmana izin vermeyeceğim. Haydi yatağa girelim artık. Çok yorgunsun.”

“Evet, kesinlikle öyleyim.” Birlikte yatak odasının kapısına doğru yürümeye başladıklarında, Eve yüzüne düşen saçları arkaya çekti. Kırk sekiz saatten az bir süreleri kaldığını hatırladı birden. Lanet olasıca ölümün balayının son saatlerini mahvetmesine izin vermeyecekti.

Başını yana eğdi ve gözlerini kırıştırarak Roarke’a baktı. “Biliyor musun, Carter benim seksi olduğumu düşünüyor.”

Roarke aniden durdu. Eve’in bakışlarına gözlerini kısarak karşılık verdi. “Pardon?”

Ah, Roarke’un o melodik İrlandalı sesi küstahlaştığında ne kadar da hoşuna gidiyordu! “Sen de buzsun,” diye devam etti Eve, gömleğinin düğmelerini çözerken bir yandan da omuzlarını rahatlatmak için başıyla daireler çizerken.

“Buz mu? Ben mi? Gerçekten mi?”

“Buz kalıbı. Öyle olmanın bir nedeni de, eğer merak ediyorsan, seksi bir yeni karın olmasıymış.”

Eve yarı çıplak bir halde yatağın kenarına oturdu ve ayakkabılarını ayağından iterek çıkardı. Başını hafifçe kaldırıp kaçamak bir bakış attığında, Roarke’u elleri ceplerinde, yüzünde kocaman bir sırıtişla dikilirken buldu. Eve de gülümsedi. Gülümsemek kendini iyi hissettiriyordu.

“Eh, buz adam...” Genç kadın başını yana eğdi ve bir kaşını kaldırdı. “...Bu seksi yeni karınla ilgili ne yapmayı ne düşünüyorsun?”

“En iyisi...” – Roarke dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve Eve’e yaklaştı. “...Söylemek yerine göstereyim.”

Uzayda geri dönüşün daha kolay olacağını sanıyordu; ne de olsa artık deneyimliydi. Ama yanılmıştı.

Eve aklına gelen bütün mantıklı bahaneleri kullanarak, Roarke’un özel uzay aracına neden binmemesi gerektiğini açıklamaya çalıştı.

“Ölmek istemiyorum.”

Roarke kahkahalarla gülerken, Eve’in de bakışları yumuşadı; sonra Roarke onu bir çocuk gibi kucakladı ve aracın içine doğru yürüdü. “İçeride kalmam.” Roarke lüks kabininin içine adım attığında, Eve’in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. “Ciddiyim. Bu uçan ölüm tuzağında kalmamı sağlamak için beni bayıltmak zorundasın.”

“Hı-hı.” Roarke, siyah deri döşemeli, geniş, kaşık biçiminde bir koltuk seçti; kucığında Eve ile birlikte oturdu ve onun da kollarını hiçbir karşı koymaya izin vermeyecek şekilde içeri alarak hızlı hareketlerle kayışı bağladı.

“Hey! Kes şunu!” Eve paniğe kapılarak mücadeleye baş-

ladı, olduğu yerde tepindi, küfürler yağdırdı. “Bırak beni. Bırak ineyim.”

Kucağında oynayıp duran sıcacık kalçalar, Roarke’a yolculuk boyunca nasıl zaman geçirebilecekleri konusunda kesin bir fikir vermişti bile. “İzin alır almaz hemen havalan,” dedi Roarke, pilota seslenerek. Sonra hostese dönerek gülümsedi. “Bir süre için sana ihtiyacımız olmayacak.” Kadın kabinden çıkar çıkmaz, hemen kapıları kilitledi.

“Canını yakacağım,” diye bağırdı Eve. Motorların uğultusunu duyduğunda ve yakında gerçekleşecek kalkışı haber veren titreşimi hissettiğinde, gerçekten de emniyet kemerini dişleriyle kemirmeyi düşündü. “Bunu yapmayacağım!” dedi Eve, kararlı bir tavırla. “Bunu yapmayacağım! Pilota kalkışı iptal etmesini söyle.”

“Çok geç.” Roarke karısını kollarında sıkarak boynunu öptü. “Rahatla, Eve. Bana güven. Buradayken, şehirde araba kullanırken olduğundan daha güvendesin.”

“Deli saçması! Of, Tanrım!” Motordan güçlü bir güm-bürtü yükselirken, Eve gözlerini sımsıkı kapadı. Araç hızla yükselirken, Eve midesi yere yapışmış gibi hissetti. İtiş gücü genç kadının ince vücudunu Roarke’un geniş göğsüne yapıştırıverdi.

Aracın sarsıntıları kesildiğinde, Eve zorlukla nefes alıyordu ve o anda aslında göğsündeki basıncın nedeninin, farkında olmadan nefesini tutması olduğunu anladı. Önce güçlü bir nefes verdi, sonra derinlerden su yüzüne çıkan bir dalgıç gibi yüksek sesle soluk aldı.

Hâlâ hayattayım, diye düşündü. Bu da bir şeydi. Artık Roarke’u öldürebilirdi. Ama o anda sadece emniyet kemerinin değil, gömlek düğmelerinin de çözülmüş olduğunu ve Roarke’un ellerinin göğüslerinde dolaştığını fark etti.

“Bütün bunlardan sonra sevişeceğimizi sanıyorsan...”

Roarke karısını kucağında döndürdü ve yüz yüze gelmelerini sağladı. Eve bir an için onun gözlerindeki neşeli ve şehvetli bakışları gördü; hemen sonra Roarke’un aç dudakları genç kadının göğüslerine kapandı.

“Seni aşağılık herif!” Ama Eve bu sözleri kahkahalar arasında söylemişti; ellerini Roarke’un boynuna attı ve başını göğüslerine bastırdı.

Eve, kocasının kendisine ve kendisi için yaptıklarının, o vahşi zevk dalgalarının ve yavaş, heyecan verici tırmanışların karşılığını asla ödeyemeyeceğini biliyordu... Kendini Roarke’un usta ellerine, dişlerine ve diline bırakırken, Eve kalçalarını ileri geri oynatıyor, sırtını bir yay gibi geriyor, zevkin tadına varıyordu.

Sonunda daha fazla dayanamayarak Roarke’u kalın, yumuşak halının üzerine çekti ve dudaklarını onunkilere uzatırken heyecanla fısıldadı: “İçime gir!” Roarke’un sert, kaslı vücudunu ellerini altında hissetme isteğiyle, kocasının gömleğini vahşice çekiştiriyordu. “Seni içimde istiyorum.”

“Daha önümüzde saatler var,” dedi Roarke, genç kadının okşanmaktan ateş gibi olmuş göğüslerine dudaklarını bastırarak. “Önce seni tatmak istiyorum.”

Bunu gerçekten de tadını çıkararak yaptı. Ağızdan boyuna, boyundan omuzlara, omuzlardan göğüslere dolaşırken, her birinde değişik lezzetler buldu. Nazik, becerikli ve deneyimli Roarke, ikisinin de ortak hazzı için hiç acele etmeden, tam anlamıyla bir gösteri sergiliyordu. Eve’in atletik vücudunun, kendi ellerinin ve dudaklarının altında titremeye başladığını hissediyordu.

Dudakları genç kadının karnında dolaşırken, pantolo-

nunu aşığı doğru çekerken ve bacaklarının arasına doğru uzanırken, tadına doymadığı tenin nemlendiğini fark etti. Eve zevkle inleyerek sırtını gererken, Roarke onun kalçalarını iki eliyle kavradı, hafifçe kaldırdı ve bacaklarını aralamasını sağladı. Dili telaşsızca sıcaklığın içine daldığında, karısının ilk orgazmına ulaştığını, ellerinin altında titreyen ve gerilen kaslardan anladı.

“Devam et.”

Roarke şimdi daha hırslıydı. Eve’in kendisiyle başka hiç kimseyle olmayacağı şekilde seviştiğini biliyordu. Genç kadın, birlikte yarattıkları şeyin içinde kendisini kaybetmekten korkmuyordu.

Eve titreyerek ellerini gevşek bir şekilde halının üzerine bıraktığında, Roarke onun vücudunu havalandırdı ve yavaşça içine girdi.

Eve’in göz kapakları titreyerek açıldı ve bir an göz göze geldiler. Roarke’un gözlerinde konsantrasyon ve mutlak bir kontrol vardı. Roarke’un yapabileceğini bildiği gibi, Eve’in de bu kontrolü yok etmeyi başarabileceğini bilme-ye ihtiyacı vardı.

“Devam et,” diye inledi genç kadın, bacaklarını kocasının beline dolayıp, iyice bastırarak. Roarke’un gözlerinin parladığını gördüğünde, içinde yaşayan o vahşi iştahı hissetti; Eve, kocasının o güzel biçimli dudaklarına dişlerini geçirmek için boynuna sıkıca sarılıp başını kendine doğru çekti.

Roarke karısının saçlarını yakaladı ve şiddetten kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissedene kadar sert ve hızlı bir şekilde gidip gelmeye devam etti. Eve onun her darbesine, her itişine karşılık veriyor, boyasız tırnaklarını sırtına, omuzlarına, kalçalarına geçiriyordu.

Eve'in güçlü kasları bir yumruk gibi kendisini ezerek kasıldığında, Roarke onun bir kez daha zirveye ulaştığını fark etti. Bir daha, diye düşünebildi sadece. Bir daha, bir daha ve bir daha! Eve'in iniltilerini ve soluklarını dudaklarıyla yutuyor, ıslak tenleri birbirine sertçe çarparken, ikisi de zevkten titriyordu.

Genç kadının vücudunun bir kez daha kasıldığını ve zevkin doruğuna ulaştığını hissetti. Güzel dudaklarının arasından yayılan uzun, boğuk, gırtlaktan gelen iniltiyi duyduğunda, yüzünü karısının saçlarına daldırdı ve son bir güçlü itişle kendisi de boşaldı.

Oldukları yerde öylece yığılıp kaldıklarında, Roarke'un zihni bulanıktı ve kalbi deli gibi atıyordu. Artık ikisi de altlarındaki halı kadar hareketsizdiler.

"Bu şekilde devam edemeyiz," diyebilirdi Eve, bir süre sonra. "Yoksa birbirimizi öldüreceğiz."

Roarke öksürükle karışık bir şekilde güldü. "Nasıl da öleceğiz. Hiç olmazsa bizimkinin biraz daha romantik olmasını planlıyordum; balayını noktalamak için biraz şarap ve müzik örneğin." Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve karısının yüzüne bakarak gülümsedi. "Ama bu işe yaradı."

"Bu sana hâlâ kızgın olmadığımı anlamına gelmiyor."

"Doğal olarak. Özellikle bana kızgın olduğun zamanlarda, en güzel sevişme deneyimlerimizi yaşıyoruz zaten." Karısının çenesini dişlerinin arasına aldı ve ortadaki hafif girintiye diliyle dokundu. "Sana tapıyorum, Eve."

Eve her zaman olduğu gibi buna alışmaya çalışırken, Roarke yavaşça yana kaydı, çevik bir hareketle ayağa kalktı ve çırılçıplak bir halde, iki koltuğun arasındaki aynalı konsola doğru yürüdü. Avucunu konsolun üzerine dayadı ve bir kapak kayarak açıldı. "Senin için bir şey var burada."

Eve, kocasının elindeki kadife kutuya şüpheyle baktı. “Bana hediyeler vermene gerek yok. Bunu yapmanı istemediğimi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Bu sana kendini rahatsız ve huzursuz hissettiriyor.” Roarke sırtıttı. “Belki de yapmamın nedeni budur.” Yere çömelerek karısının yanına oturdu. “Açsana.”

Eve, kutunun içindekinin mücevher olduğunu düşündü. Her nedense Roarke onun vücudunu süslemek için çırpınıyor gibiydi; elmaslar, zümrütler, altın zincirler, her seferinde ona kendini kötü hissettiriyordu. Ama kutunun kapağını açtığında, sadece basit, beyaz bir çiçek gördü.

“Bir çiçek mi?”

“Düğün buketinden. Uzun süre korunacak şekilde işlettirdim.”

“Bir petunya.” Eve çiçeği kutudan alırken, birden gözlerinin dolduğunu hissetti. Basit, sıradan, herhangi bir bahçede yetişebilecek bir çiçektir bu. Yaprakları yumuşak, taze ve çiyle kaplıydı.

“Şirketlerimden birinin üzerinde çalıştığı yeni bir yöntem bu. Doğal yapısını değiştirmeden korumayı amaçlıyor. Bunu almanı istedim.” Roarke karısının elini tuttu. “İkimizin de almamızı istedim. Böylece bazı şeylerin kalıcı olabildiğini daima hatırlarız.”

Eve, kocasının bakışlarına karşılık verdi. İkisi de acılardan ve yoksulluklardan gelmiş, ikisi de hayatta kalabilmişti. Şiddet ve trajedi onları birbirlerine yaklaştırmıştı ve bunu aşabilmişlerdi. Farklı yollarda yürüdükleri halde, ortak bir yol bulmayı başarmışlardı.

Bazı şeyler kalıcıdır, diye düşündü. Bazı sıradan şeyler. Sevgi gibi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aradan geçen üç hafta içinde Polis Merkezi'nde değişen bir şey olmamıştı. Kahve hâlâ zehir gibi, gürültü hâlâ dayanılmaz ve kirli penceresinden görünen manzara hâlâ berbattı.

Geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

Birimindeki polisler, dönüşünde okuması için bir mesaj bırakmışlardı. İçeri girdiğinde monitörünün sinsice yanıp söndüğünü görünce, eski dostu bilgisayar sihirbazı Feeney'ye şifresini kırıp geçtiği için içinden küfürle karışık teşekkür etti.

ARAMIZA HOŞGELDİNİZ, TEĞMEN AŞK KIZI

Aşk kızı mı? Eve alaycı bir tavırla güldü. Çocuklara has bir mizah anlayışı gibiydi belki ama yine de evine döndüğünü hissettiriyordu.

Masasının üzerinde duran dağınıklığa baktı. Bekârlığa veda partisi ve düğün günüyle uğraşırken, beklenmedik bir şekilde kapanan bir davanın kalıntılarını temizlemeye

fırsatı olmamıştı. Ama düzgün bir şekilde mühürlenmiş, güzelce etiketlenmiş bir şekilde eski çalışmalarının üzerinde duran diski fark etti.

Bunun Peabody'nin işi olduğunu tahmin etti. Diski masasındaki bilgisayarın sürücüsüne taktı, eski sürücüden garip sesler yükselince sorunu gidermek için bir şaplak attı ve gerçekten de güvenilir Peabody'nin tutuklama raporunu hazırladığını, dosyaladığını ve gerekli yerlere gönderdiğini gördü.

Durumun onun için hiç de kolay olmadığını tahmin edebiliyordu; özellikle sanıkla aynı yatağı paylaşmışken.

Eve eski çalışmalarına bakarken yüzünü buruşturdu. Son birkaç gün içinde mahkeme tarihlerinin biriktiğini ve üst üste yığıldığını görebiliyordu. Roarke'un üç haftalığına uzaklaşma planını uygulamaya koymanın ve bu üç hafta boyunca keyif çatmanın elbette bir bedeli olacaktı. Şimdi de ödeme zamanı gelmişti.

Eh, ikisi de gerçekten iyi keyif çatmışlardı doğrusu. Artık gerçek dünyaya ve işe geri dönme zamanıydı. Yakında tanıklık yapacağı davaları gözden geçirmek yerine, telelin-kin düğmesine bastı ve Memur Peabody'yi aradı.

Koyu renk saçları bir miğfer gibi yüzünü çevreleyen o tanıdık, ciddi yüz monitörde belirdi. "Efendim. Hoş geldiniz."

"Teşekkürler, Peabody. Lütfen hemen ofisime gel."

Eve cevap beklemeden monitörü kapadı ve kendi kendine gülümsedi. Peabody'nin cinayet masasına atanmasını kendisi sağlamıştı. Şimdi bunu biraz daha ileri götürmeyi düşünüyordu. Tekrar telelin-kin düğmesine bastı.

"Teğmen Dallas. Kumandan meşgul mü acaba?"

"Teğmen." Kumandanın sekreterinin monitörde görünen yüzü Eve'e gülümsedi. "Balayınız nasıl geçti?"

“Çok güzeldi.” Kadının gözlerinin kenarında hafif bir kızarıklık fark etti. Anlaşılan kendisine bırakılan mesajdan onun da haberi vardı. Yüzündeki bu hülyalı ifade, Eve’i huzursuz etti. “Teşekkür ederim.”

“Çok güzel bir gelindiniz, Teğmen. Etrafta olayla ilgili bir sürü haber yayınlanıyordu ve paparazzi kanalları da hep bu konudan söz ediyordu. Paris’teki bazı görüntülerinizi de gördük. Çok romantik olmalı.”

“Evet.” Ünün bedeli, diye düşündü Eve. Ve Roarke’un. “Şey... güzeldi. Kumandan’dan ne haber?”

“Ah, elbette. Bir saniye lütfen.”

Monitör bir an için kararırken, Eve gözlerini devirdi. Göz önünde olmayı kabul edebilirdi ama bundan asla zevk alacağını sanmıyordu.

“Dallas.” Kumandan Whitney’in karanlık, sert ifadelili yüzünde şimdi tuhaf bir ışıltı ve kocaman bir sırıtış vardı. “Çok şey görünüyorsun, şey... ne derler...”

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Balayın iyi geçti mi?”

Tanrı aşkına, diye düşündü Eve, dünyanın dört bir yanında ve uzayın derinliklerinde Roarke ile sevişmekten ne kadar zevk aldığını sormaktan ne zaman vazgeçecekler? “Evet, efendim, teşekkür ederim. Sanırım Pandora davasıyla ilgili Memur Peabody’nin hazırladığı raporu çoktan okudunuz.”

“Evet, son derece detaylıydı. Savcı, Casto’nun Azılı Suçlular Hapishanesi’ne kapatılmasını isteyecek. Oldukça başarılı bir iş çıkardın, Teğmen.”

Sadece düğün gününü değil, neredeyse hayatının geri kalanını kaçırmak üzere olduğunu gayet iyi hatırlıyordu. “Suçlu başka bir polis olduğunda, canım çok yanıyor,”

dedi Eve. “Büyük bir telaşın içindeydim, efendim. Size sadece Peabody’nin sürekli olarak benim birimime alınmasını önermeye fırsat bulabilmişim. Gerek bu, gerekse diğer davalarda katkısı tartışılmazdı.”

“İyi bir polis,” dedi Whitney, başıyla onaylayarak.

“Katılıyorum. Bir ricam var, Kumandan.”

Beş dakika sonra Peabody darmadağınık ofise girdiğinde, Eve koltuğunda oturmuş, monitöründeki verileri tarıyordu. “Bir saat içinde mahkemede olmam gerek,” dedi Eve, doğrudan konuya girerek. “Salvatori davasıyla ilgili. Bu davayla ilgili ne biliyorsun, Peabody?”

“Vito Salvatori, çok sayıda cinayetten ve işkenceden yargılanıyor. Yasadışı madde satışı ve ayrıca iyi tanınmış diğer üç Zeus ve TRL satıcısının katledilmesinden de suçlanıyor. Kurbanlar geçen kış Aşağı Doğu Yakası’ndaki küçük bir evde canlı canlı yakılmışlar; gözleri oyulduktan ve dilleri kesildikten sonra. Davayla siz ilgileniyordunuz.”

Peabody, keskin ütülü üniformasıyla dimdik dururken, bütün bunları doğal bir şekilde saydı.

“Çok güzel, Memur. Davayla ilgili tutuklama raporumu okudun mu?”

“Evet, Teğmen. Okudum.”

Eve başıyla onayladı. Pencerenin önünden geçen bir hava otobüsü büyük bir gürültü yayarak cama güçlü bir rüzgâr savurdu. “O halde Salvatori’yi tutuklamadan önce, sol kolunu dirseğinden kırdığımı, çenesini parçaladığımı ve onu birkaç dişinden ettiğimi biliyordur. Aşırı güç kullandığım gerekçesiyle, avukatları beni kızartmayı düşünüyorlar.”

“Bu konuda biraz zorlanacaklar, efendim, çünkü onu köşeye sıkıştırdığınızda, içinde bulunduğunuz binayı yer-

le bir etmeye hazırlanıyordu. Her ne şekilde olursa olsun onu durdurmak zorundaydınız ve bunu yapmasaydınız, zaten kendisi kızarmış olacaktı. İşin doğrusu bu.”

“Pekâlâ, Peabody. Hafta sonuna kadar bu davayla ve diğer birçoğuyla uğraşmam gerekiyor. Tüm duruşmalarım ile ilgili verilerin yüklenmesine ve sıkıştırılmasına ihtiyacım var. Yarım saat içinde bu verilerle birlikte doğu çıkışında beni bekle.”

“Efendim. Ben görevdeyim. Dedektif Crouch bana araç kayıt numaralarını takip ettiriyor.”

Aslında Peabody’nin Crouch’la ve sözünü ettiği eften püften işlerle ilgili neler hissettiğini, Eve çok iyi biliyordu. “Crouch ile ben ilgilenirim. Kumandan ricamı onayladı. Artık benimle çalışıyorsun. Bu yüzden üzerine yığılan saçma sapan işleri bir kenara at ve hemen hazırlan.”

Peabody gözlerini kırptırdı. “Sizinle mi çalışıyorum, efendim?”

“Ben uzaktayken kulakların mı rahatsızlandı?”

“Hayır, efendim, ama...”

“Yoksa Crouch ile aranda bir şeyler mi var?” Peabody’nin ciddi çenesinin şaşkınlıktan yere yapıştığını görmek, Eve’e keyif veriyordu.

“Dalga mı geçiyorsunuz? O...” Peabody hemen kendini topladı ve tekrar duruşunu dikleştirdi. “O benim tipim değil, Teğmen. İş yerinde romantik konularla uğraşmanın nelere yol açtığını kendi deneyimlerimden öğrendiğime inanıyorum.”

“O konuda kendini suçlama, Peabody. Ben de Casto’yu severdim. O davada çok iş başardın.”

Bunları duymak iyi geliyordu ama Peabody’nin yarası hâlâ kanıyordu. “Teşekkür ederim, Teğmen.”

“Bu yüzden artık sürekli yardımcım olarak benimle çalışacaksın. Dedektif rozeti taşımak istiyor musun, Peabody?”

Peabody kendisine verilen şeyin değerinin farkındaydı; durduk yerde kendisine sunulan bir fırsat, bir armağandı bu. Olduğu yerde gözlerini kapadı ve sesini kontrol edebilecek hale gelene kadar bekledi. “Evet, efendim. İstiyorum.”

“Güzel. Ama onu hak etmek için çok çalışman gerekecek. Gidip istediğim verileri al ve hemen yola çıkalım.”

Mahkeme tanıklığı, işin bir parçasıydı; savunma avukatı S. T. Fitzhugh gibi yüksek mevkili çakalların da aynı şekilde işin bir parçası olduğunu, Eve kendine hatırlatmak zorunda kaldı. En aşağı tabakadaki en aşağılık insanları savunan, kaypak bir adamdı; tabii kredileri yeterli olduğu sürece... Uyuşturucu krallarını, katilleri ve tecavüzcüleri kanunun pençesinden kurtarmakla kazandığı ün ve başarı sayesinde, krem rengi takım elbiseler ve el yapımı deri ayakkabılar giyebiliyordu.

Giymeyi alışkanlık haline getirdiği açık renkli ve yumuşak kumaşlı giysileri, erimiş çikolatayı andıran teniyle kontrast oluştururken, mahkeme salonunda etkileyici bir görüntü sergiliyordu. Şehrin erkekler için en pahalı bakım salonu Adonis’e haftada üç kez uğraması sayesinde, uzun, estetik yüzü, en az ceketinin ipek kumaşı kadar pürüzsüzdü. Dar kalçalı, geniş omuzlu bir adamdı ve bir opera sanatçısının derin, gür bariton sesine sahipti.

Basınla kırıstırıyor, suç dünyasının elit kesimiyle haşır neşir oluyordu ve kendi uzay aracına sahipti.

Ama onu küçümsemek, Eve’in küçük zevklerinden biriydi.

“Resmi tam olarak görmeme izin verin, Teğmen,” dedi Fitzhugh, ellerini kaldırıp baş parmaklarını birleştirip havada bir parantez işareti yaparak. “Müvekkilime kendi iş yerinde saldırmaya neden olan şartları değerlendirmek istiyorum.”

Savcı itiraz etti. Fitzhugh zarif bir şekilde cümlesini tekrar kurdu. “Söz konusu olan gecede, Teğmen Dallas, müvekkilimin ciddi şekilde fiziksel zarar görmesine neden oldunuz.”

Eve, duruşmaya basit bir siyah takım elbiseyle gelmiş olan Salvatori’ye bir bakış attı. Avukatının tavsiyesine uyarak, kozmetik ve gençleştirme seanslarını son üç aydır es geçmişti. Saçlarında beyaz teller vardı; vücudu ve yüzü sarkıktı. Yaşlı ve savunmasız görünüyordu.

Eve, amacın jüriyi genç ve formunda bir polis memuruyla, yaşlı ve kırılğan bir adam arasında kıyaslama yapmaya mecbur bırakmak olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Bay Salvatori tutuklamaya karşı koydu ve beni bir patlayıcıyı tetiklemekle tehdit etti. Onu etkisiz hale getirmek şarttı.”

“Etkisiz hale getirmek?” Fitzhugh yavaşça geriye doğru yürüdü, kaydedici droidin önünden geçti, jüri sıralarına yaklaştı ve altı otomatik kameradan birinin dikkatini kendi üzerine çekmeyi başardıktan sonra şefkatli bir tavırla elini Salvatori’nin ince ve zayıf görünümlü omzuna koydu. “Onu etkisiz hale getirmek zorundaydınız ve bu çabanız, parçalanmış bir kola, kırılmış bir çeneye yol açtı.”

Eve jüriye kaçamak bir bakış attı. Sıralarda oturan jüri üyelerinden birkaçı, daha şimdiden sempatik tavırlarla bakıyorlardı. “Bu doğru. Bay Salvatori, binadan çıkma önerimi de elindeki satırı ve asetilen meşalesini yere bırakmayı da reddetmişti.”

“Silahlı mıydınız, Teğmen?”

“Silahlıydım.”

“NYPSD memurlarına verilen standart silahlardan birini mi taşıyordunuz?”

“Evet.”

“Eğer öne sürdüğünüz gibi Bay Salvatori silahlı idiyse ve karşı koymuş ise, neden tüzüklerde ön görüldüğü üzere sersemletici silahınızı kullanmadınız?”

“Iskaladım. Bay Salvatori o gece oldukça çevik görünüyordu.”

“Anlıyorum. On yıllık polislik kariyerinizde, Teğmen, kaç kez tam güç kullanmaya başvurdunuz? Öldürmek için yani?”

Eve mide bulantısına aldırmadı. “Üç kez.”

“Üç?” Fitzhugh kelimenin havada asılı kalmasına ve jüri üyelerinin tanık sandalyesinde oturan kadını incelemesine izin verdi; üç kişiyi öldürmüş olan bir kadını. “Bu oldukça yüksek bir oran değil mi? Sizce yüzdeler bir şiddet eğilimine işaret etmiyor mu?”

Savcı öfkeyle ayağa fırladı ve bu duruşmada tanığın yargılanmadığını sert bir dille hatırlatarak itiraz etti. Ama elbette ki yargılanıyor, diye düşündü Eve. Polisler daima yargılanır.

“Bay Salvatori silahlıydı,” diye başladı Eve, sakın bir ses tonuyla. “Üç kişiyi işkenceyle öldürdüğüne dair kanıtlarım ve tutuklama emrim vardı. Bu kişiler canlı canlı yakılmadan önce, gözleri oyulmuş ve dilleri kesilmişti; bunu yapan kişi de şu anda bu salonda yargılanan Bay Salvatori idi. Kafama bir satır fırlatarak ve hedefimi ıskalamama neden olarak, iş birliği yapmayı açıkça reddetti. Sonra üzerime saldırdı ve beni yere devirdi. Sanırım ‘Kaltak polis kalbini

yerinden ellerimle sökeceğim,' gibi tehditler savuruyordu. O sırada dövüşmeye başladık; dövüş sırasında çenesini kırdım, dişlerinden birkaçını etrafa saçtım ve meşaleyi bana doğru savurduğunda, lanet olasıca kolunu kırdım.”

“Peki bundan zevk aldınız mı, Teğmen?”

Eve doğruca Fitzhugh'nun gözlerine baktı. “Hayır, bayım, zevk filan almadım. Sadece ölmediğim için memnundum.”

“Pislik,” diye mırıldandı Eve, arabasına binerken.

“Salvatori'yi kurtaramayacak.” Peabody arkasına yaslandı ve içerideki fırın sıcaklığını düşürmek için klimanın düğmelerini kurcaladı. “Deliller apaçık ortada. Üstelik sizi korkutmasına da izin vermediniz.”

“Verdim.” Eve bir eliyle saçlarını sıvazladıktan sonra, aracı kalabalık öğle üzeri trafiğine soktu. Sokaklar dişlerini sıkmasına neden olacak kadar kalabalıktı, ama başlarının üzerinde de gökyüzü hava otobüsleriyle, turist minibüsleriyle ve özel araçlarla dolup taşıyordu. “Canımızı dişimize takıp Salvatori gibi adamları sokaktan topluyoruz, sonra da Fitzhugh gibi adamlar onları tekrar dışarı çıkararak servet kazanıyorlar; bizimse açlıktan nefesimiz kokuyor.” Omuz silkti. “Bu bazen beni çileden çıkarıyor.”

“Onları kim çıkarırsa çıkarsın, biz de inatla tutup tekrar içeri atarız.”

Eve hafifçe güldü ve yardımcısına baktı. “Sen gerçek bir iyimsersin, Peabody. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum. Geri dönmeden önce biraz dolaşmak istiyorum,” dedi, aniden yönlerini değiştirerek. “O mahkeme salonunun havasını ciğerlerimden atmak istiyorum.”

“Teğmen? Bugün mahkemede bana ihtiyacınız yoktu; neden beni de götürdünüz?”

“Eğer o dedektif rozetini kovalayacaksan, Peabody, arkasından neler geleceğini görmelisin. Konu sadece katiller, hırsızlar ve uyuşturucu bağımlıları değil. Avukatlar da var.”

Sokakların tıka basa dolu olması ve arabayı park edecek tek bir yer bile olmaması, Eve’i hiç şaşırtmadı. Aracı park yasağı olan bir yere çekti ve “GÖREVDE” lambasını yak-tı.

Arabadan inerken, yakındaki dilencilerden birine sıcak bir gülümsemeyle baktı. Genç adam sırtıttı, hevesle göz kırptı ve daha yardımsever sokaklara gitmek için uzaklaş-tı.

“Bu bölge dilencilerle, uyuşturucu satıcılarıyla ve li-sanssız fahişelerle doludur,” dedi Eve. “Bu yüzden seve-rim.” Bir barın kapısını açıp içeri girdiklerinde, ortamı saran ucuz içki ve berbat yemek kokusu, hemen burun deliklerini doldurdu.

Bir duvar boyunca sıralanmış olan odaların kapıları açıktı ve içlerinden seks kokusu yayılıyordu.

Sağlık ve saygınlık kanunlarının kenarlarında kalmış bir yerdi. Sahnede holografik bir müzik grubu vardı ve ilgisiz müşteriler için cansız bir şekilde çalışıyorlardı.

Mavis Freestone, arka taraflarda izole bir masada tek başına oturuyordu; mor bir fiskiye gibi yükselen saçları ve küçük, arsız bedenini güya örten iki parça parıltılı gümüş rengi kumaşla, daha uzaktan bile kim olduğunu belli edi-yordu. Kalçalarının oturduğu yerde hareket etmesine ve dudaklarının şehvetli bir şekilde açılıp kapanmasına bakı-lırsa, Eve onun ilginç vokal çalışmalarından birinin prova-sını yaptığını kolayca söyleyebilirdi.

Eve camlı bölmeye yaklaştı ve Mavis’in bakışlarının et-

rafta dolaştıktan sonra kendi üzerine dikilmesini bekledi. Mavis'in saçlarıyla aynı renk olan dudakları, neşeli bir ifadeyle kıvrıldı. Hızla yerinden fırladı ve kapıyı iterek açtı. Kulakları sağır edecek kadar yüksek sesli gitarların gürültüsü onunla birlikte dışarı fırladı.

Mavis kendini Eve'in kollarına attı ve bağırarak konuşmasına karşın, Eve ne dediğini anlyamadı.

"Ne?" Eve kahkahalar arasında kapıyı kapadı ve kulaklarında kalan uğultuyu atmak için başını sertçe iki yana salladı. "Tanrı aşkına, Mavis, neydi o öyle?"

"Yeni numaram. Dinleyicileri kendilerinden geçirecek."

"Bundan eminim."

"Geri dönmüşsün." Mavis, Eve'e kaçılması imkansız iki öpücük verdi. "Gelin, oturalım. Bir şeyler içelim. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Hiçbir şeyi atlama. Hey, Peabody. Hay lanet, o üniformanın içinde sıcaktan buharlaşmıyor musun?"

Eve'i kirli bir masaya çekti ve mönüyü önüne çekti. "Ne istersiniz? Benden. Çatlak, burada haftada iki kez yaptığım programlar için bana oldukça iyi ödeme yapıyor. Seni kaçırdığı için çok üzülecek. Ah, görüştüğümüze ne kadar sevindim. Harika görünüyorsun. Mutlu görünüyorsun. Sence de harika görünmüyor mu, Peabody? Seksin işte böyle iyileştirici bir etkisi vardır, değil mi?"

Eve, arkadaşının bu konuya geleceğini başından beri bildiği için elinde olmadan güldü. Bu zararsız bir eğlenmeydi ona göre. "Sadece birer bardak soda, Mavis. Görevdeyiz."

"Ah, sanki burada birisi sizi ele verecekmiş gibi. Hiç değilse, şu üniformanın bir düğmesini aç, Peabody. Sana ba-

karken burada ben terliyorum. Paris nasıldı? Ada nasıldı? Otel nasıldı? Seni gittiğiniz her yerde düzdü mü?”

“Güzel, harika, ilginç ve evet, yaptı. Leonardo nasıl?”

Mavis’in gözlerine hülyalı bakışlar belirdi. Gülümsedi ve uzun, gümüş rengi ojeli tırnaklarından biriyle mönünün üzerinde birkaç düğmeye bastı. “Harika. Birlikte yaşamak sandığımdan daha iyiymiş. Bu kostümü benim için o tasarladı.”

Eve, Mavis’in elma büyüklüğündeki göğüslerini zor kapatan gümüş rengi ince bantları dikkatle inceledi. “Buna kostüm mü diyorsun?”

“Şimdi yeni bir numaram var. Ah, sana anlatacağım o kadar çok şey var ki...” Soda bardakları pistonlu tepsiyle masanın üzerine yükselir yükselmez, Mavis hemen kaptı ve üçünün de önüne birer bardak koydu. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Şu müzik mühendisi çocuk var... Onunla çalışıyorum. Bir disk hazırlıyoruz, Eve; satabileceğimize inanıyoruz. Harika bir adam; Jess Barrow. Birkaç yıl kendi müziklerini yapmış. Belki onu duymuşsundur.”

“Hayır.” Eve, hayatının büyük bölümünü sokaklarda dolaşarak geçiren bir kadına göre, Mavis’in bazı konularda inanılmayacak kadar saf olduğunu biliyordu. “Ona ne kadar para veriyorsun?”

“Yok ya, öyle değil.” Mavis’in yüzü asıldı ve dudakları büzüldü. “Kayıt masraflarını elbette karşılamak zorundayım. İşler böyle yürüyor; eğer başarılı olursak, ilk üç yıl boyunca yüzde altmışını o alacak. Ondan sonra tekrar pazarlık yapacağız.”

“Ben onun adını duymuştum,” dedi Peabody, araya girerek. Sonra yaka düğmesini açarak, Mavis ile dostluğunu ifade etti. “Birkaç yıl önce birkaç önemli hit parça yapmıştı

ve Cassandra ile birlikteydi.” Eve’in bir kaşı kalkınca, Peabody açıklama yapma ihtiyacı duydu. “Şu şarkıcı, bilirsiniz.”

“Senin müzik aşığı olduğunu bilmiyordum, Peabody. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun.”

“Müzik dinlemeyi severim,” dedi Peabody, bir yandan sodasını yudumlamak için bardağı ağzına götürürken. “Herkes kadar.”

“Şey, Cassandra ile işleri iyi gitmedi,” dedi Mavis, neşyle. “Jess yeni bir vokalist arıyordu. O da ben oldum.”

Eve adamın başka kimi arıyor olabileceğini merak etti. “Peki Leonardo bu konuda ne düşünüyor?”

“Bunun önemli bir fırsat olduğunu söylüyor. Eve, stüdyoya gelmeli ve bizi iş başında görmelisin. Jess gerçek bir dahi.”

Eve onları gerçekten de iş başında görmek istiyordu. Sevdiği insanların listesi fazla uzun değildi ve Mavis de o listenin içindeydi. Ama Peabody ile birlikte arabaya dönüp Polis Merkezi’ne doğru yola çıkana kadar bekledi. “Jess Barrow’u araştır, Peabody.”

Peabody hiçbir şaşkınlık tepkisi vermeden tarama cihazını açtı ve ismi girdi. “Mavis bundan hoşlanmayacak.”

“Bilmesi gerekmiyor, değil mi?”

Eve dondurulmuş meyve tatlısı satan bir arabanın yanından kıvrıldı ve otomatik delme makinelerinin yine sokakları parçaladığı Onuncu Cadde’ye saptı. Bloomingdale’s’deki alışveriş indirimini haber veren bir reklam panosu, uçarak başlarının üzerinden geçiyordu. Erkek, kadın ve unisex reyonlarında, kışlık paltolar mevsim öncesi satışlarda yüzde yirmilik indirimle veriliyordu. Fena bir indirim sayılmazdı.

Üzerinde mantosuyla üç küçük kıza yaklaşan adamı o anda fark etti ve derin bir iç çekti.

“Lanet olsun. Bu Clevis.”

“Clevis mi?”

“Burası onun bölgesi,” dedi Eve, arabayı bir yükleme alanına çekerken. “Üniformalı bir polis memuruyken bunu çok yapardım. Herif yıllardır buralarda. Haydi gel, Peabody, küçük çocukları kurtaralım.”

Eve arabadan indi ve beysbol hakkında tartışan iki adamın yanından geçti. Kokularına bakılırsa, uzun süredir bu sıcakta tartışıyor olmalıydılar. Eve bir kez bağırdı, ama delgi makineleri sesini bastırdı. Eve adımlarını hızlandırdı ve hiçbir şeyden haberleri olmayan, pembe yanaklı küçük kızlara ulaşmadan önce Clevis’i yakaladı.

“Hey, selam, Clevis.”

Adam güneş gözlüklerinin solgun renkli camlarının arkasından gözlerini kırptırdı. Kirli sarı kıvrıkcık saçları, bir çocuk kadar masum ifadeli yüzünü çevreliyordu. Kabaca bir tahminle, seksen yaşlarında olmalıydı. “Dallas. Hey, Dallas. Seni asırlardır görmemiştim.” Peabody’yi baştan aşağı süzerken, iri beyaz dişlerini parıldatarak gülümsedi. “Bu kim?”

“Peabody, bu Clevis. Clevis, şu küçük kızları rahatsız etmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır, lanet olsun, ı-ıh! Onları rahatsız etmi’cektim.” Gözleri neşeyle parladı. “Sad’ce onlara göster’cektim, o kadar!”

“Bunu yapmak isteyeceğini sanmam, Clevis. Bu sıcakta içeri girmen gerek; yoksa başına güneş geçecek.”

“Sıca’ seviyorum.” Clevis kıkırdadı. “İşte gidiyo’lar,” dedi iç çekerek, kahkahalar arasında koşarak uzakla-

şan üç kızın arkasından bakarak. “Gal’ba bugün onlara gösteremi’cem. O zaman size gösteri’im.”

“Clevis, yapma...” Ama Eve geç kalmıştı. Clevis manto-sunun önünü açtı. Kırış kırış penisinin etrafına büyük bir özenle sarılmış mavi ipek kurdele dışında tamamen çıplaktı. “Çok güzel, Clevis. Çok güzel bir renk seçmişsin. Gözlerine uymuş.” Bir elini yaşlı adamın omzuna koydu. “Haydi birlikte bir gezintiye çıkalım, ne dersin?”

“Tastamam. Mavi sever misin, Peabody?”

Peabody arabanın arka kapısını açarken saygılı bir tavırla başıyla onayladı ve adamın binmesine yardım etti. “Mavi en sevdiğim renktir.” Arabanın kapısını kapattığında, Eve’in gülen gözleriyle karşılaştı. “Aramıza tekrar hoş geldiniz, Teğmen.”

“Geri dönmek güzel, Peabody. Her şeye karşın, güzel.”

Eve dönmek de güzeldi. Eve bir kaleye benzeyen malikanenin yüksek, demir kapılarından geçerek içeri girdi. İyi bakımlı çimenliklerin, seçkin görünümlü taş ve camlardan oluşan binaya doğru yükselen ağaçların arasından geçerken, burada yaşıyor olmak artık onu eskisi kadar şaşırtmıyordu.

Yaşadığı ve çalıştığı yerler arasındaki zıtlıklar da o kadar sarsıcı gelmiyordu. Burası sakindi; şehrin kalabalığında sadece çok zenginlerin satın alabileceği bir sükunetti bu. Kuş seslerini duyabiliyor, gökyüzünü görebiliyor, yeni kesilmiş çimenlerin kokusunu alabiliyordu. Sadece birkaç dakika arkasında ise, New York’un kirli ve gürültülü kalabalığını bırakmıştı.

Burası bir tapınak gibiydi. Roarke için olduğu kadar, kendisi için de.

İki kayıp ruh. Bir defasında Roarke böyle demişti. Birbirlerini bulduklarını göre, hâlâ kayıp olup olmadıklarını merak ediyordu.

Arabasının, boyası kazınmış, orası burası ezilmiş tatsız görüntüsüyle, Roarke'un sevimsiz kâhyası Summerset'i rahatsız edeceğini bildiğinden, evin ön kapısına park etti. Aslında otomatik sürücüyü çalıştırmak, arabayı evin arkasında kendisi için ayrılan park yerine göndermek hiç de zor değildi ama Summerset'i kızdırmaktan hoşlanıyordu.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde, adamı büyük antrede yüzünde küçümseyen bir ifadeyle dikilirken buldu.

“Teğmen, aracınız hiç de güzel görünmüyor.”

“Heey, ahbap, o devlet malı!” Eve kendisine sıcak bir karşılama sunmak için gelen tuhaf gözlü şişman kediye kucağına aldı. “Eğer orada kalmasını istemiyorsan, kendin kaldır.” Koridorun diğer ucundan yankılanan kahkahayı duyunca, bir kaşını kaldırarak Summerset'e baktı. “Misafir mi var?”

“Öyle, hanımefendi.” Summerset küçümseyen bakışlarını Eve'in solgun gömleğinin ve ütüsüz pantolonunun üzerinde dolaştırdı; sonra hâlâ yan tarafında asılı olan silah kayışına bir bakış attı. “Konuklarınızla karşılaşmadan önce banyo yapmanızı ve üzerinizi değiştirmenizi öneririm.”

“Ben de sana def olup gitmeni öneririm,” dedi Eve neşeyle; sonra Summerset ile birlikte koridorda yürümeye başladı.

Roarke'un evrenin uzanabildiği her yerinden topladığı hazinelerle dolu ana salonda, küçük bir parti veriliyordu. Gümüş tepsilerde lezzetli görünümlü kanepeler, parıltılı kristal kadehlerde altın rengi şaraplar sunulmuştu. Roarke, günlük kıyafet olarak adlandıracağı takım elbisesinin

içinde, yine bir kara melek gibi görünüyordu. Yakası açık siyah bir ipek gömlek, mükemmel ütülü siyah pantolon ve gümüş tokası parıldayan siyah, kalın kemeriyle, gerçekten de olduğu gibi görünüyordu: Zengin, görkemli ve tehlikeli.

Geniş salonda onunla birlikte sadece bir çift vardı. Roarke ne kadar koyu görünüyorsa, adam da o kadar açık görünüyordu. Uzun altın sarısı saçları, rahat görünümlü mavi ceketinin omuzlarına dökülüyordu. Biraz fazla ince gibi görünen dudakları ve köşeli hatlarıyla yakışıklı bir yüzü vardı, ama koyu kahverengi gözleri, dikkatleri diğer ayrıntılardan uzaklaştırıyordu.

Kadın da baş döndürücüydü. Kaliteli şarabı andıran kızıl saçları tepesinde toplanmış, bukleleri kışkırtıcı bir şekilde boynundan aşağı salınmıştı. Kedi gibi gözleri zümrüt yeşiliydi ve kaşları ise mürekkeple çizilmiş gibi simsiyahtı. Çıkık elmacık kemiklerini vurgulayan kaymaktaşı gibi bir cildi ve iştah uyandırıcı dolgun dudakları vardı.

Vücudu da yüzünden geri kalmıyordu; parıltılı bir zümrüt sütunu omuzlarını açıkta bırakıyor, dikkat çekecek kadar biçimli göğüslerinin arasından geçerek beline kadar iniyordu.

“Roarke.” Kadın yine o şuh kahkahasını attı ve bir elini Roarke’un yelesine daldırarak dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Seni gerçekten de çok kötü kaçırdım.”

Eve yan tarafında duran silahı düşündü ve en düşük ayarında bile bu baş döndürücü kızılı nasıl ortalıkta fırıl fırıl döndürebileceğini düşündü. Sadece bir düşünce, diye kendi kendini yatıştırdı ve et yığınlarını sıkıp bir kaburgasını kırmadan önce Galahad’ı yere bıraktı.

“Ama özlediğini sanmıyorum,” dedi Eve, doğal bir tavırla içeri girerken. Roarke, lanet olasıca herif, döndü ve Eve’in yüzüne sırtarak baktı.

Yüzündeki o keyifli sırıtışı silmem uzun sürmeyecek ahbap, diye düşündü Eve. Hiç uzun sürmeyecek.

“Eve, geldiğini duymamıştık.”

“Ben de öyle düşündüm.” Tepside duran tarifi imkansız kanepelerden birini alıp ağzına tıktı.

“Konuklarımızla daha önce tanıştığını sanmıyorum. Reeanna Ott, William Shaffer; bu bayan da karım, Eve Dallas.”

“Hareketlerine dikkat et, Ree, evin hanımı silahlı.” William gülerek yerinden kalktı ve meraya çıkan doru bir at gibi zarif ama hevesli bir şekilde dönerek elini Eve’e doğru uzattı. “Seninle tanışmak benim için bir zevk, Eve. Gerçekten çok memnun oldum. Ree ve ben, düğünüze katılamadığımız için çok üzüldük.”

“Gerçekten yıkıldık.” Reeanna, yeşil gözleri parlayarak Eve’e gülümsedi. “William ve ben, Roarke’a diz çöktüren kadınla yüz yüze gelmek için sabırsızlanıyorduk.”

“O hâlâ ayakta.” Eve, kendisine bir kadeh şarap uzatan Roarke’a bir bakış attı. “Şimdilik.”

“Ree ve William, Tarus Üç’teki laboratuarda benim için bazı projeler üzerinde çalışıyorlardı. Gerçekten hak ettikleri bazı R&R’ları almak için gezegene döndüler.”

“Ah, demek öyle.” Sanki umurundaymış gibi.

“Özellikle devam eden projeler büyük bir zevk oldu,” dedi William. “Bir ya da en fazla iki yıl içinde, Roarke Industries eğlence ve zevk dünyasında devrim yaratacak yeni bir teknolojiyi tanıttacak.”

“Eğlence ve zevk.” Eve hafifçe gülümsedi. “Bu gerçekten de baş döndürücü.”

“Aslında, öyle olması gerekiyor.” Reeanna şarabını yudumlarken Eve’i baştan aşağı süzdü; çekici, sinirli, yetkin ve... sert. “Beraberinde gelen bazı tıbbi yenilikler de var.”

“Bu Ree’nin işi.” William, gözlerinde samimi bir şefkatle kadehini Reeanna’ya doğru kaldırdı. “O bir tıp uzmanı. Ben ise eğlence çocuğuyum.”

“Uzun bir günden sonra eminim Eve bizim işle ilgili sohbetlerimizi dinlemek istemiyordur. Bilimciler,” dedi Reeanna, özür dileyen bir tavırla gülümseyerek. “Hepimiz çok can sıkıcıyızdır. Daha Olympus’tan yeni döndünüz.” Reeanna şehvetli vücudunu kıpırdatırken, ipek hışırtıları Eve’in kulaklarına kadar ulaştı. “William ve ben, oradaki zevk ve tıp merkezlerini tasarlayan ekibin bir parçasıydık. Gezmek için fırsat bulabildiniz mi?”

“Kısaca.” Eve kaba davrandığını ve kendini kontrol etmesi gerektiğini düşündü. Eve geldiğinde seçkin konuklarla ve kocasına ağzı sulanarak bakan muhteşem güzellikte kadınlarla karşılaşmaya alışması gerekecekti. “Daha inşaat aşamasında olmasına karşın, son derece etkileyici. Personel geldiğinde, tıp merkezi daha da etkileyici olacak. Ana oteldeki hologram odası senin eserin miydi?” diye sordu, William’a dönerek.

“Suçluyum,” dedi William, gülümseyerek. “Oyun oynamayı seviyorum. Ya sen?”

“Eve onu iş olarak görüyor. Bu arada, biz oradayken bir olay oldu,” dedi Roarke, araya girerek. “Bir intihar vakası. Ototronik teknisyenlerinden biri. Mathias mıydı?”

William’ın kaşları hayretle kalktı. “Mathias mı... Şu kızıl saçlı, çilli genç çocuk mu?”

“Evet.”

“Ulu Tanrım!” William ürperdi ve içkisinden iri bir yu-

dum aldı. “İntihar mı? Kaza olmadığından emin misiniz? Hatırladığım kadarıyla büyük fikirleri olan, hevesli bir gençti. Kendi canına kıyacak birine benzemiyordu.”

“Ama öyle yaptı,” dedi Eve. “Kendini astı.”

“Çok korkunç.” Reeanna, sararmış bir yüzle kanepelerden birinin kolluğuna oturdu. “Onu tanıyor muydum, William?”

“Sanmam. Biz oradayken kulüplerden birinde görmüş olabilirsin, ama onun insan arasına karışmaktan pek hoşlanmadığını hatırlıyorum.”

“Yine de çok üzüldüm,” dedi Reeanna. “Üstelik balayınızda böyle bir trajediyle karşılaşmış olmanız da çok acı. Neyse, artık üzerinde düşünmeyelim.” Galahad kanepenin üzerine atladı ve başını Reeanna’nın zarif elinin altına soktu. “Kaçırdığımız düğünle ilgili haberleri duymayı tercih ederim.”

“Yemeğe kalın.” Roarke, Eve’in kolunu özür dileyen bir tavırla sıktı. “Gözlerinizden yaş gelene kadar güleceğinizden emin olabilirsiniz.”

“Keşke kalabilseydik.” William, kedinin başını okşayan Reeanna’nın omzunu şefkatle sıktı. “Tiyatroya gitmemiz gerekiyor. Geciktik bile.”

“Haklısın; her zamanki gibi.” Reeanna, belirgin bir pişmanlıkla kalktı. “Umarım bizi bir daha davet edersiniz. Önümüzdeki bir-iki ay gezegende olacağız ve seni yakından tanımayı gerçekten çok istiyorum, Eve. Roarke ve benim dostluğumuz... çok gerilere uzanır.”

“Ne zaman isterseniz,” dedi Roarke. “Yarın tam bir rapor için ikinizi de ofisimde görmek istiyorum.”

“Elbette.” Reeanna kadehini bir kenara bıraktı. “Belki yakında kadın kadına bir öğle yemeği yiyebiliriz, Eve.”

Gözleri neşeyle ve şakacı bir tavırla parlayınca, Eve kendini aptal gibi hissetti. “Roarke hakkında biraz dedikodu yaparız.”

Davet, öfkelenmeyi kaldırmayacak kadar dostçaydı. Eve gülümsediğini fark etti. “Bu ilginç olur.” Roarke ile birlikte çifti kapıya kadar geçirdiler ve el sallayarak uğurladılar. Sonra Roarke’a döndü. “Senin hakkında ne kadar dedikodu yapabiliriz sence?”

“Çok uzun zaman önceydi,” dedi Roarke. Sıcak ve gecikmiş bir karşılama öpücüğü için karısının beline sarılıp kendine çekti. “Yıllar. Asırlar önce.”

“O vücudu muhtemelen satın almıştır.”

“Ama mükemmel bir yatırım olduğunu kabul etmek zorundayım.”

Eve asık suratla başını kaldırdı ve Roarke’un gözlerine baktı. “Henüz yatağından geçmemiş olan güzel bir kadın var mı?”

Roarke başını yana eğdi ve düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. “Hayır.” Eve tokat atacakmış gibi kolunu açtığı anda, Roarke kahkahalara boğuldu. “Buna niyetin yok, yoksa hemen vururdun.” Ama Eve’in yumruğu karnında patlayınca, Roarke homurdandı. “Hâlâ ünümün zirvesindeyken bırakmalıydım.”

“Bu sana ders olsun, aşk çocuğu.” Ama Eve, kocasının onu kucağına almasına ve omzuna atmasına izin verdi.

“Aç mısın?” diye sordu Roarke.

“Açlıktan ölüyorum.”

“Ben de.” Roarke merdivene yöneldi. “Yatakta yiye-
lim.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve uyandığında, kedi göğsüne yayılmış yatıyordu ve yatağının baş ucundaki telelinkin ışığı yanıp sönüyordu. Şafak daha yeni söküyordu. Tavan penceresinden süzülen ışık zayıftı ve günün bulutlu olacağını haber veriyordu. Gözleri yarı kapalı bir halde, cevap vermek için telelinke uzandı.

“Görüntüyü devre dışı bırak,” diye emretti, sesindeki uykulu tonu atmaya çalışarak. “Dallas.”

“Mesaj, ilgili şahıs, Dallas, Teğmen Eve. Şüpheli ölüm, beş sıfır sıfır iki Madison Caddesi, Birim üç sekiz sıfır sıfır. Ev sahibi Foxx, Arthur. Kod dört.”

“Mesaj, alındı. Yardım için bağlantı kur, Peabody, Memur Delia. Yetkiyi ben veriyorum.”

“Onaylandı. Bağlantı kesiliyor.”

“Kod dört mü?” Roarke yatakta uykulu bir şekilde doğrulup oturmuş, Galahad’ı kucığına almıştı ve kedilere has bir keyfin tadını çıkarması için gıdısını okşuyordu.

“Yani bir duş alacak ve bir fincan kahve içecek kadar zamanım var.” Eve yakınlarda bir sabahlık göremeyince,

çırılçıplak bir halde banyoya doğru yürüdü. “Olay yerinde bir üniformalı var,” diye seslendi banyodan. Duş kabinine girerken, hâlâ bulanık gören gözlerini ovalıyordu. “Bütün duşlar tam güç, sıcaklık elli derece.”

“Haşlanacaksın.”

“Haşlanmayı seviyorum.” Buharlı her tarafını saran bütün duşlardan suyu püskürmeye başlayınca, Eve keyifli bir şekilde mırıldandı. Cam panolardan birini açtı ve koyu yeşil sıvı sabundan bir avuç aldı. Duştan çıktığında, çoktan uyanmıştı bile.

Roarke’u elinde bir fincan kahveyle kapıda görünce, bir kaşını kaldırdı. “Benim için mi?”

“Bu da hizmetimizin bir parçası.”

“Teşekkürler.” Fincanı alarak kurutma kabinine girdi ve sıcak hava etrafını sararken kahvesini yudumladı. “Ne yapıyordun? Duştayken beni mi izliyordun?”

“Seni izlemeyi seviyorum. Uzun boylu, atletik yapılı kadınları ıslak ve çıplakken izlemekle ilgili bir şey.” Roarke da duşa girdi ve suyu beş dereceye ayarladı.

Bunun düşüncesi bile Eve’in ürpermesine yetti. Dünyanın onca lüksü elinin altında olan bir adamın neden soğuk duşu tercih ettiğini bir türlü anlayamıyordu. Kurutma kabininin kapısını açtı ve biçimsiz kesilmiş saçlarını parmaklarıyla taradı. Mavis’in daima belirttiği yüz kreminde biraz kullandı ve dişlerini fırçaladı.

“Benim yüzümden senin de kalkmana gerek yok.”

“Kalktım bile,” dedi Roarke, kurutma kabini yerine ısıtılmış bir havluyla kurulanmayı tercih ederken. “Kahvaltı için zamanın var mı?”

Eve, kocasının aynadaki yansımasını inceledi; parıltılı saçlar, parıltılı bir ten. “Daha sonra bir şeyler atıştırırım.”

Roarke havluyu beline doladı, sular süzülen siyah yele-sini arkaya attı ve başını yana eğdi. “Öyle mi?”

“Sanırım ben de seni izlemeyi seviyorum,” diye mırıldandı Eve; ve ölüm için giyinmek üzere yatak odasına geçti.

Şehirde trafik henüz yoğunlaşmamıştı. Çiseleyen yağmurda gökyüzünü parçalayan bir sesle geçip giden hava otobüsleri, gece çalışanlarını evlerine götürürken, gündüz çalışanlarını da iş yerlerine sürüklüyordu. Reklam panoları sessizdi ve her yerde karşılaşılabilen yiyecek arabaları gün için satışa hazırlanıyorlardı. Yer altı ulaşım ağından yükselen dumanlar, sokaklardaki ve kaldırımlardaki mazzallardan havaya süzülüyordu. Hava sisliydi.

Eve kısa süre içinde gideceği yere ulaştı.

Madison’da bir cesedin kendisini beklediği noktada, seçkin butikler ve gümüşü gökdelenler, orada alışveriş yapmaya gücü yetenler için ev anlamına geliyordu. Çevre sakinlerini ve alışveriş yapanları bir-iki saat içinde başlayacak olan gürültüden ve yoğunlaşacak olan dumandan korumak için, gökyürürler camla kapatılmıştı.

Eve, içinde tek yolcusu olan bir taksinin yanından geçti. Zarif görünüşlü bir sarışın, loş ışıktaki parıltıdan montunun içinde ve gökkuşağı gibi renkler arasında yolculuk yapıyordu.

Lisanslı bir eş, diye düşündü Eve, bütün gece kaldığı müşterisinin yatağından kendi evine dönüyor.

Zenginler, gösterişli giysilerle birlikte gösterişli seksi de satın alabiliyordu.

Eve olay yerindeki bir yeraltı garajına girdi ve güvenlik kulübesindeki otomata rozetini gösterdi. Otomat rozeti

taradı, Eve’i inceledi, sonra kırmızı ışık yeşile döndü ve kendisi için ayrılmış boş yerin numarasını gösterdi. Asansörden en uzak kalan noktadaydı bu yer elbette.

Polislere, diye düşündü, asansöre kadar yolu yaya olarak teperken, kesinlikle uygun bir yer verilmez.

Eve konuşma kutusuna birimin numarasını söyledi ve hemen oraya götürüldü.

Otuz sekizinci kata çıktığında ve kırmızı çingüllerinden havuzu ve bronz heykelleriyle gösterişli fuayeyi gördüğünde etkilenmeden edemeyeceği zamanlar geride kalmıştı; bu, Roarke’un dünyasına girmeden önceydi. Giriş saran küçük fiskiyeleeri gördüğünde, binanın muhtemelen kocasına ait olabileceğini düşündü.

3800 numaralı kapının önünde duran üniformalı polis memuruna rozetini gösterdi.

“Teğmen.” Memur karnını içeri çekip dik bir şekilde olduğu yerde doğruldu. “Ortağım kurbanın ev arkadaşıyla birlikte içeride. Bay Foxx, arkadaşının cesedini bulduğunda hemen bir ambulans çağırmış. Prosedür gereği, ambulansla birlikte biz de geldik. Siz olay yerinde gerekli incelemeleri yapana kadar, ambulans bekleyecek, efendim.”

“Güvenlik altına alındı mı?”

“Şu anda öyle, efendim.” Kadın memur kapıya doğru bir bakış attı. “Foxx’tan çok fazla bilgi alamadık, efendim. Biraz histerik durumda. Nelere dokunduğunu tam olarak bilmiyorum; cesetten başka.”

“Cesedi hareket ettirmiş mi?”

“Hayır, efendim. Ceset hâlâ küvette ama, şey, kurbanı kurtarmaya çalışmış. Buna kalkıştığına göre, şoka girmiş olmalı. Küvette içinde yüzmeye yetecek kadar kan var. Bileklerini kesmiş,” diye açıkladı memur. “Görsel onaylama-

ya dayanarak, ev arkadaşı cesedini bulmadan en az bir saat önce ölmüş olması gerektiğini söyleyebilirim.”

Eve olay yerinde kullandığı ekipman setinin kutusunu daha sıkı kavradı. “Adli doktora haber verildi mi?”

“O da yolda, efendim.”

“Güzel. Memur Peabody geldiğinde içeri gönder ve buradan ayrılma. Şimdi kapıyı aç,” dedi Eve ve polis memurunun ana anahtarını kapının deliğine sokmasını bekledi. Kapı duvarın içine doğru kayarak açıldı. Eve, ölüm acısının yarattığı iç parçalayan hıçkırıkları hemen duydu.

“Biz geldiğimizden beri böyleydi,” diye mırıldandı polis memuru. “Umarım onu yatıştırmanız zor olmaz.”

Eve hiçbir şey söylemeden içeri girdi ve kapı arkasından kayarak kapanıp kilitlendi. Antre siyah-beyaz mermerlerle kaplanmıştı. Spiral biçiminde yükselen sütunlar, bir tür çiçekli sarmaşıkla sarılmıştı ve tepede büyük siyah bir cam avize, beş süslü zincir arasında havada asılı duruyordu.

Oturma odasının atmosferi de çok farklı değildi; siyah deri kanepeler, beyaz zemin döşemeleri, abanoz masalar ve sehpa, beyaz lambalar ortamı dolduruyordu. Siyah-beyaz çizgili perdeler kapatılmıştı ama ışıkları tavandan yansıyacak şekilde yere yerleştirilmiş spot lambaları salonu gün ışığı gibi aydınlatıyordu.

Bir paravanın düğmesi kapatılmıştı ama paravan yuvasına geri dönmemişti. Parlak beyaz basamaklar, beyaz tırbazanlar arasından kıvrılarak ikinci kata çıkıyordu. İçine aşk merdiveni ekilmiş porselen saksılar, tavanlara ince ve zarif zincirlerle tutturulmuştu.

Para güç verebilirdi ama ölümün paraya saygısı yoktu. Ölüm, sınıf ayrımı olmayan bir kulüptü.

Kulağına gelen acı iç çekişleri ve hıçkırıkları takip etti-

ğinde, kendini antik kitaplar ve bordo döşemeli yumuşak koltuklarla dolu bir odada buldu.

Koltuklardan birinde bir adam oturuyordu. Yakışıklı yüzü sararmış ve gözyaşlarıyla sırlıklam olmuştu. Altın sarısı saçları, elleriyle çekiştirdiğini belirten bir şekilde diken diken olmuştu. Üzerinde kurumuş kan lekeleri olan beyaz bir ipek sabahlık giymişti. Ayakları çıplaktı ve elleri, titreyen parmaklarına takılı yüzüklerin altında neredeyse görünmüyordu. Sol ayak bileğinde, siyah bir kuğu dövmesi vardı.

Adamın yanında ne yapacağını bilmez bir halde oturan üniformalı memur, başını kaldırarak Eve'e baktı ve konuşmak için ağzını açtı.

Eve hemen rozetini gösterdi ve memurun konuşmasını engellemek için başını iki yana salladı. Başını soru soran bir ifadeyle yana eğdi ve gözleriyle tavanı işaret etti.

Memur doğrulamak için bir an baş parmağını kaldıracak gibi oldu ama sonra başıyla onayladı.

Eve hemen odadan çıktı. Tanıkla konuşmadan önce cesedi ve olay yerini görmek istiyordu.

İkinci katta bir sürü oda vardı ama yine de yolunu bulmakta zorlanmadı. Kan izini takip etmesi yetmişti. Bir yatak odasına girdi. İçerisi yumuşak tonda yeşiller ve mavilerle doluydu; ortam sanki su altındaymış hissi veriyordu. Yatak mavi saten çarşafla kaplıydı ve üst üste konmuş yastıklar bir dağ gibi yükseliyordu.

Burada da klasik çıplak heykeller vardı. Gömme dolap ve çekmeceler ortama derli toplu –ve Eve'e göre– yaşanmayan bir yer görünümü vermişti. Okyanus mavisi halı, bulut kadar yumuşaktı ve üzerinde kan lekeleri vardı.

Ana banyoya doğru izleri takip etti. Ölüm, yaşamın zi-

yan olması, şiddet ve zalimlik onu şaşırtmazdı ama asla etkilenmeden edemezdi. Önündeki manzaraya bile şaşmayacak kadar çok ölüme tanık olmuştu.

Fildişi ve deniz yeşili fayansların üzerine kan sıçramış, püskürmüş ve saçılmıştı. Dev boyutlardaki küvetin yan tarafından cansızca sallanan elin bileğindeki kesikten fışkıran kanlar, aynalı zemine yağmıştı adeta.

Küveti dolduran su kirli pembeydi ve havayı metalik kan kokusu doldurmuştu. Duvarlara gömülmüş kolonlardan, telli çalgılarla –belki arp olabilirdi– çalınan bir müzik yayılıyordu. Uzun oval küvetin hem baş hem de ayak tarafındaki iri ve kalın beyaz mumlar hâlâ yanıyordu.

O pis pembe suyun içinde çıplak yatan cesedin başı yaldızlı kenarlıklı bir banyo yastığına dayanmış, ölü gözleri tavandan sarkan fujerin yapraklarına dikilmişti. Tavandaki aynalı fayanslarda kendisini ölümlükten izlemekten büyük bir zevk almış gibi, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

Eve derin bir iç çekerek cesedin ellerini ve ayaklarını mühürledi, kaydedici cihazını çıkardı ve çalışma setini alarak cesedin başında durdu.

Onu hemen tanımıştı. Çıplaktı ve neredeyse bütün kanı boşalmıştı, ama kendi yansımasına gülümseyerek bakan ceset, Eve’in çok iyi tanıdığı savunma avukatı S. T. Fitzhugh’a aitti.

“Salvatori bir hayli hayal kırıklığına uğrayacak, sayın avukat,” diye mırıldandı Eve, çalışmaya başlarken.

Peabody, kapıda biraz soluk soluğa belirdiğinde, Eve kanlı banyo suyundan bir damla örnek almış, ölüm zamanını tespit etmek için gerekli taramaları yapmış, cesedin ellerini bir torbaya sokarak ağzını bağlamış, olay yerinin görüntüsünü kaydediyordu.

“Özür dilerim, efendim. Yolda biraz sorun yaşadım da.”

“Önemi yok.” Eve, şeffaf naylon torbaya koyduğu fil-dişi saplı bir bıçağı Peabody’ye uzattı. “Görünüşe bakılırsa işi bununla yapmış. Sanırım antika bir parça. Koleksiyoncular için. Parmak izleri için taranması gerek.”

Peabody bıçağı delil çantasına koydu ve gözlerini kısarak Eve’e baktı. “Teğmen, şey, bu adam...”

“Evet, Fitzhugh.”

“Neden kendini öldürmüş olabilir ki?”

“Henüz kendisinin yapmış olduğu sonucuna varmadık. Asla varsayımlarda bulunma, Peabody,” dedi Eve, hafifçe gülümseyerek. “Birinci kural. Tarayıcıları çağır, Peabody, olay yerini kayda geçirsinler. Cesedi adli tabibe teslim edebiliriz. Şimdilik benim işim bitti.” Eve lastik eldiven giydiği ellerinden kan damlar bir halde geri çekildi. “Ben Foxx ile konuşurken, senin iki üniformalı memurdan rapor almanı istiyorum. Bak bakalım ilk geldiklerinde neler bulmuşlar.”

Eve cesede tekrar baktı ve başını iki yana salladı. “Duruşmada seni köşeye kıştırdığını düşündüğünde de yüzünde böyle bir gülümseme belirirdi. Orospu çocuğu.” Cesedi incelemeye devam ederken, kanı temizlemek için kendi çalışma setinin içindeki temizleyiciyi kullandı ve ıslanmış olan pamuğu da delil torbalarından birinin içine attı. “Adli tabibe, mümkün olan en kısa sürede toksikoloji raporu istediğimi söyle.”

Peabody’yi banyoda bıraktı ve kan izlerini takip ederek aşağı indi.

Foxx hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Eve ortaya çıktığında, üniformalı memur tuhaf bir şekilde rahatlamış gibi gö-

ründü. “Adli tabibi ve yardımcımı dışarıda bekleyin,” dedi Eve, memura dönerek. “Raporunuzu Memur Peabody’ye vereceksiniz. Ben şimdi Bay Foxx ile konuşmak istiyorum.”

“Peki, efendim.” Adam kurtulduğuna sevinmiş gibi bir tavırla odadan çıktı.

“Bay Foxx, ben Teğmen Dallas. Kaybınız için çok üzgünüm.” Eve perdeleri açıp kapatan düğmeyi buldu ve dışarıdaki sabah ışığının içeri dolmasını sağladı. “Benimle konuşmanız gerek. Bana burada neler olduğunu anlatmalısınız.”

“Öldü,” dedi Foxx, melodik bir ses ve aksanlı bir konuşma tarzıyla. “Fitz öldü. Bunun nasıl olabileceğini aklım almıyor. Nasıl devam edebileceğimi bilmiyorum.”

Herkes devam eder, diye düşündü Eve. Pek fazla seçenek yoktur çünkü. Adamın karşısına oturdu ve kaydedici cihazı görülebilecek şekilde masanın üzerine koydu. “Bay Foxx, eğer benimle şimdi konuşursanız, bu ikimiz için de çok yararlı olacak. Size standart uyarıda bulunacağım. Bu sadece prosedürün bir parçası.”

Eve adama haklarını okurken, Foxx başını kaldırdı ve şişmiş, kızarmış altın rengi gözlerini dedektife dikti.

“Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz? Ona zarar verebileceğimi mi sanıyorsunuz?”

“Bay Foxx...”

“Ben onu seviyordum. On iki yıldır birlikteydik. O benim bütün hayatımdı.”

Sen hâlâ hayatına sahipsin, diye düşündü Eve. Sadece henüz farkında değilsin. “O halde işimi yapmama yardım etmeyi siz de istersiniz. Bana burada neler olduğunu anlatın.”

“O... son zamanlarda uyumakta zorlanıyordu. Yatıştırıcı almaktan hoşlanmıyordu. Genellikle kitap okur, müzik dinler, sanal gerçeklik makinesiyle ya da oyunlarından biriyle bir-iki saat oynar veya başka bir şey yaparak uykusunun gelmesini sağlamaya çalışırdı. Üzerinde çalıştığı dava onu endişelendiriyordu.”

“Salvatori davası.”

“Evet, sanırım o. Evet.” Foxx gömleğinin ıslanmış ve kanlanmış kol ağzıyla gözlerini sildi. “Aldığı davalar hakkında detaylı konuşmazdık. Öncelikle müvekkilin hakları söz konusuydu ve ben de zaten avukat filan değilim. Beslenme uzmanıyım. Zaten o sayede tanıştık. On iki yıl önce Fitz bana beslenme düzenine yardımcı olmam için gelmişti. Önce arkadaş, sonra sevgili olduk ve bir süre sonra da birlikte yaşamaya başladık.”

Eve bütün bunları bilmek isteyecekti elbette, ama şimdilik, sadece banyodaki olaya yol açan şeyleri öğrenmek istiyordu. “Uyumakta zorlanıyordu,” diyerek adamı tekrar konuya döndürdü.

“Evet. Uykusuzluk çekiyordu. Müvekkillerine çok fazla şey veriyordu. Beynini kemiriyorlardı. Gecenin bir saatinde kalkıp oyun oynamak için başka bir odaya geçmesine ya da holovizyonun önünde sızıp kalmasına alışkındım. Bazen ılık bir banyo yapardı.” Foxx’un zaten harap görünen yüzü daha da sarardı. “Of, Tanrım.”

Gözyaşları tekrar başladı ve sicim gibi yanaklarından süzüldü. Eve çabucak etrafına bakındı ve odanın köşesinde küçük bir hizmetçi droid gördü. “Bay Foxx’a biraz su getir,” diye emretti ve küçük droid hemen emri yerine getirmek için mutfığa doğru uzaklaştı.

“Yine böyle mi oldu?” diye sordu Eve. “Dün gece de bir saatte yataktan kalktı mı?”

“Hatırlamıyorum.” Foxx ellerini kaldırdı, sonra tekrar indirdi. “Ben uyumakta zorluk çekmem ve oldukça da derin uyurum. Gece yarısından hemen önce yatağa girdik, gece haberlerini izledik ve birer kadeh içki içtik. Erkenden uyandım. Alışkın olduğum şekilde.”

“Saat kaçta?”

“Belki beş ya da beşi çeyrek geçe. İkimiz de güne erken başlamayı severdik ve sabah kahvaltısını özel olarak programlamak alışkanlığımdır. Fitz’in yatakta olmadığını gördüm; kötü bir gece geçirdiğini ve onu alt katta ya da diğer yatak odalarından birinde bulabileceğimi düşündüm. Sonunda banyoya girdim ve onu gördüm. Ah, Tanrım! Ah, Tanrım! Fitz. Bütün o kan. Tıpkı bir kâbus gibiydi.” Foxx titreyen yüzüklü parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Hemen yanına koştum, göğsünü yumrukladım, onu hayata döndürmeye çalıştım. Sanırım şoka girmiştin. Çoktan ölmüştü ve yapabileceğim bir şey yoktu. Bunu görebiliyordum; yine de onu sudan çıkarmaya çalışıyordum. Ama çok iri yapılı bir adamdı ve ben de tir tir titriyordum. Midem bulanıyordu.” Elini dudaklarından çekip indirdi ve karnını tuttu. “Sonra hemen ambulans çağırdım.”

Eğer dizginleri ele almazsa, Eve’in onunla daha fazla konuşabilmesi mümkün olmayacak gibi görünüyordu. Bazı detayları öğrenene kadar, ona yatıştırıcı da veremezdi. “Bunun sizin için çok zor olduğunu biliyorum, Bay Foxx. Bunu şimdi yapmak zorunda olduğum için çok üzgünüm ama inanın bana, böylesi çok daha kolay olur.”

“Ben iyiyim.” Hizmetçi droidin tepesinde taşıdığı tepside duran bir bardak suyu aldı. “Üstesinden gelmek istiyorum.”

“Dün gece morali nasıldı, bana söyleyebilir misiniz? Bir davayla ilgili endişeli olduğunu söylemişsiniz.”

“Endişeliydi, evet. Ama morali bozuk değildi. Mahkeme de bir türlü alt edemediği bir polis vardı ve bu yüzden de sinirleniyordu.” Foxx bardağın içindeki sudan birkaç yudum aldı.

Eve o polisin kendisi olduğunu söylememenin daha iyi olacağına karar verdi.

“Ayrıca savunmasını yapacağı başka davalar da bekliyordu. Zihni genellikle uyuyamayacak kadar meşguldü.”

“Telelinkle arayan herhangi biri oldu mu? Ya da kendisi birini aradı mı?”

“Evet, ikisi de oldu. Genellikle eve iş getirirdi zaten. Dün gece üst kattaki ofisinde birkaç saat geçirdi. Saat beş buçuk civarında eve geldi ve yaklaşık sekize kadar çalıştı. Sonra birlikte akşam yemeğimizi yedik.”

“Salvatori davası dışında canını sıkan başka bir şeyden söz etti mi?”

“Kilosu.” Foxx hafifçe gülümsedi. “Fazladan bir kilo bile almaktan hoşlanmazdı. Egzersiz programını artırmaktan, belki zamanı olduğunda beden bakımı yaptırabileceğinden söz ettik. Oturma odasında birlikte bir komedi filmi seyrettik ve sonra da size dediğim gibi, yatağa girdik.”

“Tartıştınız mı?”

“Tartışmak mı?”

“Kolunuzda çürükler var, Bay Foxx. Dün gece siz ve Bay Fitzhugh kavga ettiniz mi?”

“Hayır.” Foxx daha da sarardı ve gözleri yine ağlamaya başlayacakmış gibi bulutlandı. “Asla fiziksel olarak kavga etmezdik. Elbette zaman zaman tartışırdık. Bunu her-

kes yapar. Sa-sanırım kolumdaki çürükler banyoda onu... ben... uğraşırken...”

“Bay Fitzhugh’un sizden başka biriyle de ilişkisi var mıydı?”

Foxx’un şişmiş gözlerindeki bakışlar buz gibi oldu. “Eğer yasak sevgililerden söz ediyorsanız, yoktu. Birbiri-mize sadıktık.”

“Bu dairenin sahibi kim?”

Foxx’un yüz ifadesi ciddileşti ve soğuk bir ses tonuyla cevap verdi: “On yıl önce adımıza ortak kaydedilmişti. Ama Fitz’e aitti.”

Şimdi de sana ait, diye düşündü Eve. “Sanırım Bay Fitzhugh oldukça zengin bir adamdı. Mirasın kime kaldığını biliyor musunuz?”

“Vasiyetine göre bağış yapılacak yerler ve kişiler dışında, bütün miras bana kaldı. Onu para için öldürdüğümü mü sanıyorsunuz?” Şimdi ses tonunda korkudan çok tiksinti vardı. “Hangi hakla bu saatte evime gelip bana bu tür sorular soruyorsunuz?”

“Cevapları bilmem gerek, Bay Foxx. Eğer bu soruları burada sormazsam, polis merkezinde sormak zorunda kalırım. Ama böylesinin sizin için daha rahat olduğuna inanıyorum. Bay Fitzhugh bıçak koleksiyonu yapar mıydı?”

“Hayır.” Foxx gözlerini kırptırdı ve yine sarardı. “Ben yapıyorum. Antika bıçaklardan oluşan büyük bir koleksiyonum var. Hepsi ruhsatlı,” diye ekledi hemen. “Hepsi kanunlara uygun bir şekilde ruhsatlı.”

“Koleksiyonunuzda yaklaşık on beş santim boyunda, düz bıçaklı, fildişi saplı bir parçan var mı?”

“Evet, on dokuzuncu yüzyıldan kalma; İngiltere’den.” Foxx aniden gözlerini kısarak Eve’e baktı. “Onu mu kul-

lanmış? Benim bıçaklarımdan birini mi kullanmış? Ben görmedim. Sadece cesedi gördüm. Benim bıçaklarımdan birini mi kullanmış?”

“Delil olarak bir bıçağı aldım, Bay Foxx. Üzerinde bazı testler yapılması gerekiyor. Size bunun için bir fiş vereceğim.”

“İstemiyorum. Onu görmek istemiyorum.” Foxx ellerini yüzüne kapadı. “Fitz. Benim bıçaklarımdan birini nasıl kullanabildin?”

Adam yine ağlamaya başladı. Eve diğer odadan gelen sesleri ve uğultuları duyduğunda, tarayıcıların geldiğini anladı. “Bay Foxx.” Ayağa kalktı. “Sizin için arayabileceğim biri var mı?”

“Hayır. Kimse yok. Teşekkür ederim.”

“Bundan hoşlanmadım, Peabody,” diye mırıldandı Eve, arabasını otoparktan almak için asansörle inerlerken. “Fitzhugh sıradan bir gecede geç saatte yatağından kalkıyor, antik bir bıçak alıyor, banyo yapıyor, mumlar yakıyor, müzik dinliyor ve sonra da durup dururken bileklerini keşiyor. Ortada hiçbir neden yokken. Bir dolu para ve lüks sahibi, kariyerinin zirvesinde, müşterileri kapısını döven bir adamdan söz ediyoruz ve bu adam aniden ‘Canı cehennemde, ben ölmek istiyorum,’ diye düşünüyor, öyle mi?”

“Ben intiharı zaten anlamıyorum,” diye cevap verdi Peabody. “Sanırım büyük boyutlarda iniş çıkışlar yaşayacak bir kişilikte değilim.”

Oysa Eve anlıyordu. Kimsesiz çocuklar yurdunda kalırken birkaç kez kendisi de intihar etmeyi düşünmüştü; ondan da önce, cehennemden kurtulmak için tek çözüm ölüm gibi gelirken.

İşte bu yüzden Fitzhugh'un intihar edebileceğini kabul edemiyordu. "Bu olayda herhangi bir neden göremiyorum. En azından, henüz. Ama bıçak koleksiyonu yapan, üstü başı kan içinde, yüklü bir mirasa konacak olan bir sevgilisi var."

"Onu Foxx'un öldürmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Otopark katına ulaştıklarında, Peabody bu olasılık üzerinde düşünüyordu. "Fitzhugh ondan neredeyse iki katı iriymiş. Eğer böyle bir şeye kalkışsaydı, aralarında mutlaka bir mücadele olurdu ama böyle bir ize rastlamadık."

"İzler silinebilir," dedi Eve. "Kolunda çürükler vardı. Ayrıca Fitzhugh zehirlenmiş ya da herhangi bir kimyasal maddeyle uyuşturulmuşsa, Foxx'un çok da fazla zorlanması gerekmezdi. Toksikoloji raporunu bu yüzden istiyorum."

"Neden cinayet olasılığı üzerinde bu kadar çok duruyorsunuz?"

"Durmuyorum. Sadece ölüme bir anlam vermeye çalışıyorum ve intihar olasılığı şimdilik pek uygun görünmüyor. Fitzhugh uyumakta zorluk çekiyor olabilir; belki yatağından kalkmıştır. Biri dinlenme odasını kullanmış zaten ya da öyle görünecek şekilde ayarlanmış."

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Peabody, gördüklerini değerlendirmeye çalışırken. "O kadar oyuncak! Üzerinde yüzlerce düğme olan o büyük koltuk; duvar ekranı; otobar; sanal gerçeklik istasyonu; ruh hali tüpü... Hiç onlardan birini denediniz mi, Teğmen?"

"Roarke'ta bir tane var. Hoşlanmıyorum. Ruh halimin doğal olarak değişmesini tercih ederim." Eve arabasının kaputunun üzerinde oturan kişiyi görünce, huzursuzca iç

çekti. “Örneğin şimdi olduğu gibi. Ruh halimin değiştiğini hissedebiliyorum. Sanırım birazdan öfkeli olacağım.”

“Bak, bak, bak. Dallas ve Peabody yine birlikte.” Kanal 75’in en ünlü canlı yayın muhabiri Nadine Furst, arabanın üzerinde zarif bir şekilde indi. “Balayı nasıl geçti?”

“Kişiye özel,” diye kestirip attı Eve.

“Hey, arkadaş olduğumuzu sanıyordum.” Nadine, Peabody’ye dönerek göz kırptı.

“Küçük partimizi yayına sokmakta hiç gecikmemişsin, arkadaşım.”

“Dallas!...” Nadine ellerini iki yana açtı. “Kendi bekarlığa veda partine –ki ben de davetliydim– gitmeden önce bir katili içeri tıkıyorsun, çok bilinen ve hakkında konuşulan bir davayı noktalıyorsun, sonra da bu haber oluyor diye kızılıyorsun. Halkın bilme özgürlüğü olması bir yana, habere iştahla saldırdılar. İzlenme oranı bir anda tavana vurdu. Şimdi de şuna bak; daha yeni geri döndün ve hemen büyük bir davanın içine daldın. Fitzhugh ile ilgili olay nedir?”

“Öldü. Yapmam gereken işlerim var, Nadine.”

“Haydi, Eve.” Nadine, Eve’in kolunu yakaladı. “Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bana böyle mi davranıyorsun? Bana bir lokma bilgi ver.”

“O halde şöyle diyeyim; Fitzhugh’un müvekkilleri kendilerine başka bir avukat aramaya başlasalar iyi olur. Sana verebileceğim tek lokma bu.”

“Haydi ama. Kaza mı, cinayet mi, ne?”

“Soruşturma sürüyor,” dedi Eve ve arabanın kilidini açtı.

“Peabody?”

Ama Peabody sadece sırtıttı ve omuz silkti. “Dallas, bili-

yorsun, seninle Fitzhugh'un birbirinizden pek de hoşlanmadığınızı herkes biliyor. Dün duruşmadan sonra verdiği basın demeçte, senin rozetini kötüye kullanan, şiddet düşkünü bir polis olduğunu söyledi."

"Sana ve meslektaşlarına artık böyle izleme oranını yükseltecek türden paparazzi bilgiler veremeyecek olması çok acı."

Eve arabanın kapısını çarparak kapatırken, Nadine inatçı bir şekilde kapıya eğildi. "O halde sen bana bir şey ver."

"S. T. Fitzhugh öldü. Polis soruşturması devam ediyor. Şimdi kaybol." Eve motoru çalıştırdı ve park yerinden hızla hareket etti; Nadine ayaklarını kurtarabilmek için sendeleyerek gerilemek zorunda kaldı. Peabody kıkırdayınca, Eve buz gibi bakışlarını ona çevirdi. "Komik bir şey mi var?"

"Ondan hoşlanıyorum." Peabody kendini tutamayarak dönüp arkaya baktı ve Nadine'in sırtarak dikildiğini gördü. "Siz de hoşlanıyorsunuz."

Eve gülüşünü zorlukla bastırdı. "Kimse zevki için sorumlu tutulmamalı," dedi ve sabah yağmurunun altına doğru sürdü arabayı.

Her şey mükemmel bir şekilde işlemişti. Kesinlikle mükemmel. Kontrolün sende olduğunu bilmek, heyecan verici, güçlü bir duyguydu. Çeşitli ajanslardan gelen haberler, düzgün bir şekilde kaydedilip sıralanmıştı. Bu tür konular dikkatli bir organizasyonu gerektiriyordu ve küçük ama tatmin edici bir şekilde büyüyen veri diskleri de zevki artırıyordu.

Bu kadar eğlenceli olması şaşırtıcıydı. Sonuçta operasyonun asıl amacı eğlence değildi. Ama güzel bir yan etki olmuştu doğrusu.

Sıradaki kim olacaktı?

Ekrandaki görüntü değişti ve Eve'in yüzü etrafına yayılmış kişisel bilgileriyle birlikte ortaya çıktı. Nefes kesici ve şaşırtıcı bir kadındı. Doğum yeri ve ebeveynleri bilinmiyordu. Dallas, Teksas'ta tacize uğramış, dayak yemiş ve hafızasını kaybetmiş bir çocuk olarak sokakta bulunmuştu. Kendi hayatının ilk yıllarını hatırlayamayan bir kadındı. Ruhunu biçimlendiren yılları. Dayak yediği, işkenceye maruz kaldığı ve tecavüze uğradığı yıllar.

O tür bir hayat zihne nasıl bir etki yapardı acaba? Kalbe? Kişiliğe?

Ama bu kızı bir sosyal hizmetli, Eve Dallas'ı ise deneyimli ve başarılı bir polis yapmıştı. Aldığı davaları derinlemesine araştıran bir polis olarak biliniyordu; üstelik evvelki kış hassas ve çirkin bir dava üzerinde çalışırken, ünü de bir hayli artmıştı.

O dönemde Roarke ile tanışmıştı.

Bilgisayardan hafif bir vınlama sesi duyuldu ve ekran ikiye bölünerek diğer yarısında Roarke'un yüzü ortaya çıktı. Böylesine ilginç bir çift. Roarke'un geçmişi de polisinkinden çok daha güzel değildi. ama en azından başlangıçta kanunun diğer tarafını seçmiş ve böylece inanılmaz bir servet kazanmıştı.

İkisi bir takımdı ve takımlar kolayca parçalanabilirdi.

Ama henüz değil. Bir süre için daha değil.

Sonuçta, oyun daha yeni başlamıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Buna inanmıyorum,” diye mırıldandı Eve, Fitzhugh’un verilerini monitörüne çağırırken. Ekranda beliren yakışıklı yüzü inceledi ve başını iki yana salladı. “Ben buna inanmıyorum,” diye tekrarladı.

Doğum yerini ve tarihini taradığında, önceki yüzyılın son on yılı içinde Philadelphia’da doğmuş olduğunu gördü. 2033’ten 2036’ya kadar Milicent Barrows ile evliydi. Boşanmıştı ve çocuğu yoktu.

Boşandığı yıl New York’a taşınmış, avukatlık işini kurmuş ve anlaşıldığı kadarıyla, bir daha geri dönüp bakmamıştı.

“Yıllık gelir,” diye komut verdi.

İsim: Fitzhugh

Önceki yıl kazanç: İki milyon yedi yüz US\$.

“Kan emici,” diye mırıldandı Eve. “Bilgisayar; tüm tutuklamaları listele ve detaylandır.”

Araştırılıyor. Sabıka kaydına rastlanmadı.

“Pekâlâ. Anlaşılan adam temizmiş. Bir de şunu deneyelim. Bilgisayar; kişiye karşı açılan tüm sivil davaları listele.”

Bu komut üzerine kısa bir isim listesi ekranda belirdi; Eve verinin kağıt çıktısını istedi. Fitzhugh’un son on yıl içinde kaybettiği tüm davaların listesini istedi ve sivil dava listesindeki isimlerle tutanları not etti. Arkasına yaslandığında derin bir iç çekti. Görünüşe bakılırsa adalet dünyasında işlerin karıştığı bir çağa gelinmişti; eğer avukatları onları hapisten kurtaramazsa, insanlar avukatlarına dava açıyorlardı. Bu da Eve’in şantaj teorisinin zayıf bir olasılık olduğunu gösteren diğer bir etkendi.

“Pekâlâ, o halde belki de yanlış yoldan gidiyoruz. Yeni kişi; Foxx, Arthur, adres beş sıfır sıfır iki Madison Caddesi, New York.”

Araştırılıyor.

Bilgisayardan bir bip sesi ve arkasından da vınlama duyulunca, Eve aleti tekrar çalışır hale getirebilmek için yumruklamak zorunda kaldı. Ama bu kez bütçe kesintileriyle ilgili küfürler savurmakla vakit harcamadı.

Foxx’un yüzü ekranda belirdi. Görüntü bir süre titreyince, Eve bir yumruk daha patlatmak zorunda kaldı. Adamın gülümsediği zaman daha çekici olduğunu düşündü. Fitzhugh’dan on beş yaş küçüktü, Doğu Washington’da doğmuştu, orduda çalışan iki kişinin oğluydu, 2042 yılında New York’a yerleşene kadar gezegenin çeşitli yerlerinde

yaşamış ve danışman olarak Nutrition for Life* organizasyonuna katılmıştı.

Yıllık geliri altı haneye sınırlıydı. Kayıtlara göre hiç evlenmemişti ama Fitzhugh ile paylaştığı “aynı cinsiyet” lisansı vardı.

“Tutuklamaları listele ve detaylandır.”

Makine sorulara cevap vermekten bıkmış gibi homurdandı ama liste ekranda belirdi. Bir hatalı davranış, iki saldırı ve bir de toplum huzurunu bozma.

“Hmm, şimdi bir yerlere gelmeye başladık işte. İki kişinin de psikiyatrik görüşmelerini listele ve detaylandır.”

Fitzhugh için bir şey yoktu ama Foxx için yine bir şeyler çıktı. Eve homurdanarak bir kağıt çıktısı istedi ve kapı sesini duyunca başını kaldırıp, ofise giren Peabody’ye baktı.

“Balistik? Toksikoloji?”

“Balistik henüz gelmedi ama toksikolojiyi aldık.” Peabody, Eve’e bir disk uzattı. “Parisian marka ve 2045 tarihli, konyak olarak tanımlanmış düşük miktarda alkol. Etkisiz hale getirmek için yeterli değil. Başka uyuşturucu ya da yatıştırıcı izine de rastlanmamış.”

“Lanet olsun.” Oysa bu nokta Eve’i çok umutlandırmıştı. “Burada bir şey bulmuş olabilirim. Sevgili dostumuz Foxx, çocukluğunun büyük bölümünü terapist kanepesinde geçirmiş. Daha iki ay önce, kendi isteğiyle, bir aylığına Delroy Enstitüsü’ne yatmış. Ve sabıkası var. Fazla büyük değil. Öfke nöbetleri diyelim ama yine de sabıkası var. Saldırı suçuyla doksan gün içeride kalmış. Altı ay boyunca da izleyici kelepçeyle göz altında tutulmuş. Dostumuzun saldırganlık eğilimi olduğu ortada.”

* Yaşam İçin Beslenme Ç.N.

Peabody asık bir yüzle verileri inceledi. “Askeri aile. Ordu mensuplarında hâlâ homoseksüelliğe karşı tutucu bir tavır var. Bahse girerim onu heteroseksüel hale getirebilmek için ellerinden geleni yapmışlardır.”

“Belki. Ama zihinsel sağlığıyla ilgili uzun bir sicili ve sabıka kaydı var. Bakalım Fitzhugh’un binasındaki kapıları çaldıktan sonra üniformalılar bize bir şey getirmişler mi? Ayrıca, Fitzhugh’un şirketindeki iş arkadaşlarıyla da konuşacağız.”

“Yani intihar olduğuna inanmıyorsunuz.”

“Onu tanıyordum. Küstah, kibirli, kendini beğenmiş, şımarık bir adamdı.” Eve başını iki yana salladı. “Kibirli insanlar bir banyoda kendi kanları içinde çıplak bir halde yatarken bulunmak istemezler.”

“Çok zeki bir adamdı.” Leanore Bastwick, Fitzhugh, Bastwick & Stern firmasının cam duvarlı köşe ofisinde, özel yapım deri koltuğunda oturuyordu. Cam çalışma masasının üzerinde tek bir leke izi bile yoktu ve pırıl pırıl parlıyordu.

Buz gibi ve baş döndürücü güzelliği için ancak bu uygun düşerdi, diye düşündü Eve.

“Cömert bir dosttu,” diye devam etti Leanore, mükemmel manikürlü ellerini birleştirip masanın kenarına dayarken. “Hepimiz fazlasıyla şaşkın durumdayız, Teğmen.”

Ama cilalı dış yüzüne bakıldığında, kadın pek de şaşırmışa benzemiyordu doğrusu. Leanore’un arkasında New York’un çelik ormanı yükseliyor, kadın sanki tüm şehri yönetiyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Uçuk pembe ve açık gri renkler, en az kadının kendisi kadar titiz bir şekilde dekore edilmiş ofiste hakim bir hava yaratıyordu.

“Fitzhugh’un kendi yaşamına neden son vermiş olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?” diye sordu Eve.

“Kesinlikle yok.” Leanore masaya dayadığı ellerini kıpırdatmıyor, bakışlarını Eve’in gözlerinden ayırmıyordu. “Yaşamı severdi. Yaşamını, işini. Yaşadığı her dakikanın tadını çıkarmayı onun durumundaki herkes kadar iyi bilirdi. Neden böyle bir yaşamı bitirmek isteyebileceğini anlayamıyorum.”

“Onu en son ne zaman gördünüz ya da kendisiyle en son ne zaman konuştunuz?”

Leanore bir an tereddüt etti. Eve o uzun kirpikli gözlerin arkasında çalışan dişlileri neredeyse görebiliyordu. “Aslında, dün gece onu kısa bir süre için gördüm. Ona bir dosya bıraktım ve bir dava üzerinde biraz konuştuk. Tabii ki o konuşma imtiyazlıdır.” Parlak ve kaygan görünümlü dudakları hafifçe kıvrıldı. “Ama her zamanki gibi coşkuluydu ve sizinle mahkeme salonunda yapacağı düello için sabırsızlanıyordu.”

“Düello mu?”

“Uzman incelemesi ve polis tanıklığına Fitz böyle derdi.” Yüzünde anlık bir gülümseme belirip kayboldu. “Ona göre bu iradenin ve sinir sisteminin sınandığı bir karşılaşmaydı. Profesyonel bir oyun. Mahkeme salonunda olmak kadar hoşlandığı başka bir şey bilmiyorum.”

“Dün gece dosyayı bırakmak için saat kaçta uğradınız?”

“Sanırım saat on civarıydı. Evet, on civarı olmalı. Geç saate kadar burada çalıştım ve Eve dönerken ona uğradım.”

“Peki eve dönerken ona uğramanız alışıldık bir şey miydi, Bayan Bastwick?”

“Sıra dışı bir durum olduğu söylenemez. Sonuçta birlikte çalışıyorduk ve zaman zaman davalarımız i içe girebiliyordu.”

“Sadece o kadar mı? Profesyonel iş arkadaşları?”

“Teğmen; bir erkek ve bir kadın fiziksel açıdan çekici olduklarında, aralarında cinsel çekim olmadan bir arada çalışamazlar mı sanıyorsunuz?”

“Herhangi bir şey sanmıyorum. Orada ne kadar süre kaldınız; yani dava üzerinde konuşmak için?”

“Yirmi dakika; belki yarım saat. Zamanı lmedim. Yanından ayrıldığında gayet iyi durumdaydı; size bunu söyleyebilirim.”

“zellikle endişeli olduğu bir şey var mıydı?”

“Salvatori davasıyla ilgili bazı endişeleri vardı; bazı başka davalarla ilgili olduğu gibi. Sıra dışı bir şey değildi. Sonuçta kendine güvenen bir adamdı.”

“Peki ya iş dışında; özel hayatında?”

“zel hayatını özel tutardı.”

“Ama Arthur Foxx’u tanıyorsunuzdur.”

“Elbette. Bu firmada çalışanların ve ortakların eşleriyle en azından şöyle bir tanışma gereğine inanırız. Arthur ve Fitzhugh kendilerini birbirlerine adamışlardı.”

“Herhangi bir... gizli ilişki?”

Leanore bir kaşını kaldırdı. “Haberim olmazdı.”

Elbette olurdu, diye düşündü Eve. “Siz ve Bay Fitzhugh ortakınız, yakın bir profesyonel ilişkiniz vardı ve anladığım kadarıyla yakın dosttunuz. Zaman zaman sizinle ev hayatıyla ilgili sohbet ettiğİ olmuştur.”

“O ve Arthur, birlikte çok mutluydular.” Mercan rengi ojeli tırnağınİ camın kenarında tıklatırken, Leanore ilk gerginlik belirtisini gösterdi. “Mutlu iftler bile arada bir

tartışırlar. Eminim siz de zaman zaman kocanızla tartışıyorsunuzdur.”

“Kocam yakın zamanda beni banyo küvetinde ölü bir halde bulmadı,” dedi Eve, düz bir ses tonuyla. “Foxy ve Fitzhugh ne hakkında tartışırlardı?”

Leanore sinirli bir şekilde burnundan soludu. Ayağa kalktı, otomatik aşçıya bir numara girdi ve üzerinden dumani tüten bir fincan kahve aldı. Eve’e ikram etme gereği duymadı. “Arthur’un periyodik depresyon nöbetleri olurdu. Çok da kendine güvenen bir adam olduğu söylene-
mez. Kıskançlık eğilimi vardı ve bu da Fitz’i kızdırıyordu.” Kaşlarını çatı. “Fitz’in daha önce evli olduğunu muhtemelen öğrenmişsinizdir. Onun biseksüel olması, Arthur için sorun yaratıyordu ve depresyona girdiğinde, Fitz’in çalışma hayatı dolayısıyla karşı karşıya geldiği tüm erkek ve kadınları kıskanmaya başlıyordu. Nadiren tartışırlardı ama tartıştıklarında, konu genellikle Arthur’un kıskançlığı olurdu.”

“Kıskanç olmak için bir nedeni var mıydı?”

“Benim bildiğim kadarıyla, Fitz son derece sadıktı. Ne kadar göz önünde olduğu ve nasıl bir yaşam tarzı sürdüğü düşünülürse, Teğmen, bunun o kadar kolay olmadığı açıktır. Bugün bile, geleneksel cinsel tercihler dışında kalan şeyleri kabul etmeyen bir kesim var. Ama Fitz, Arthur’u tatmin etmek için gereken her şeyi yapıyordu.”

“Ama yine de tatmin olmuyordu. Teşekkür ederim,” dedi Eve, ayağa kalkarken. “Çok yardımcı oldunuz.”

“Teğmen,” diye başladı Leanore, Eve ve yanındaki sessiz yardımcısı Peabody kapıya doğru yürümeye başladıklarında. “Arthur Foxy’un bu konuyla bir ilgisi olduğunu

bir an için düşündüysem de...” Leanore sustu ve derin bir nefes aldı. “Hayır, bu kesinlikle inanılmaz bir şey.”

“Fitzhugh’un kendi bileklerini kestiğine ve ölmek için kanını akıttığına inanmak daha mı kolay?” Eve bir an bekledi, sonra ofisten çıktı.

Peabody, binayı çevreleyen gökyürüre çıkana kadar bekledi. “Solucan mı aradığınızı, yoksa tohum mu ektiğinizi pek anlayamadım.”

“İkisi de.” Eve gökyürürü çevreleyen cam tüpten dışarı baktı. Diğer gökdelenlerin arasında parlak dev bir fildişi gibi yükselen Roarke’un ofis binasını görebiliyordu. En azından onun bu davayla bir ilgisi yoktu. Onun yaptığı bir şeye rastlamaktan ya da çok yakından tanıdığı biri hakkında bilgi toplamaktan korkması gerekmeyecekti. “Hem kurbanı hem de şüpheliyi tanıyordu. Üstelik, Foxx dün gece Bastwick’in iş konuşmak için uğradığından söz etmedi.”

“O halde, Foxx’u tanıklıktan şüpheli pozisyonuna aldınız.”

Eve, yanlarından geçen el yapımı takım elbiseli bir adamın elindeki telelinke bağıra çağıra bir şeyler söylemesini izledi. “İntihar olduğunu biz kesin olarak kanıtlayana kadar, Foxx birinci derece şüpheli durumunda; aslında tek şüpheli. Bıçak onundu. Fırsatı vardı. Dairede yalnızdılar. Güçlü bir nedeni vardı; para. Depresyon nöbetleri, sabıka kaydı ve kıskançlık eğilimi olduğunu da artık biliyoruz.”

“Bir şey sorabilir miyim?” Peabody, Eve’in başıyla onaylamasını bekledi. “Fitzhugh’u ne profesyonel ve de kişisel olarak önemsemiyordunuz.”

“O lanet olasıca pislikten nefret ediyordum. Ne olmuş?” Arabayı park edecek yer bulma şansını yakaladıkları noktaya geldiklerinde, Eve gökyürürden kaldırıma geçti.

“Cesetten hoşlanmam gerektiğini mi sanıyorsun?” Soya soslu sosisli sandviç ve patates halkaları satan bir otomata yaklaştı. “Bana iki tane sandviç, bir kutu patates ve iki tüp de Pepsi ver.”

“Benimki diyet olsun,” diye araya girdi Peabody ve Eve’in uzun, ince vücuduna gıptayla baktı. “Bazılarımızın kilosuna dikkat etmesi gerekiyor.”

“Diyet sosisli, diyet Pepsi; normal sosisli, normal Pepsi, patates. Nakit mi, kredi mi?”

Eve elindeki karton tepsiyi Peabody’ye verdi ve elini cebine soktu. “Borcumuz ne?”

“Yirmi beş.”

“Lanet olsun. Gözünü kırkıyorsun, sosisli fiyatları fırlatıyor.” Eve kredileri otomatın ödeme gözüne bıraktı ve iki tane kağıt peçete kaptı.

Birlikte geri döndüler ve adliye binasının önündeki havuzu çevreleyen banka oturdular. Yanında oturan dilenci, Eve’e umutlu gözlerle baktı. Eve parmağıyla rozetini işaret etti; adam sırttı ve o da boynunda asılı olan dilenci lisansını gösterdi.

Eve teslim olarak cebinden bir beşlik çıkardı ve adama verdi. “İşini yapacak başka bir yer bul,” diye emretti. “Yoksa o lisansı inceletirim ve süresinin geçip geçmediğini anlarım.”

Adam, polislerle ilgili sevimsiz bir şeyler söyledi, ama kendisine uzatılan beşliği cebine atıp uzaklaştı.

“Leanore, Arthur Foxx’tan hoşlanmıyor.”

Peabody keyifli bir şekilde lokmasını çiğneyip yuttu. Diyet sosisli sandviçler hep kepekli ekmekle yapılıyordu ve o da buna bayılıyordu. “Öyle mi?” diye sordu.

“O kadar yüksek düzeydeki bir avukat, istemediği tak-

tirde o kadar çok soruya cevap vermez. Foxx'un kıskanç olduğu ve tartıştıkları konusunda bize bilgi verdi." Eve, yağlı patateslerin bulunduğu kutuyu uzattı; Peabody bir an tereddüt ettikten sonra elini daldırdı. "Bizim bu veriyi almamızı istiyordu."

"Yine de çok fazla sayılmaz. Fitzhugh'un kayıtlarında Arthur ile ilgili herhangi bir ima yok. Günlüğü, randevu defteri, telelink kayıtları... Taradığım verilerin hiçbirinde bir şey bulamadım. Ama sonuçta intihar olduğunu gösteren bir kanıt da yok."

Eve dalgın bir şekilde meşrubatını yudumlarken, bütün gürültüsü ve kalabalığıyla New York ormanını izliyordu. "Foxx ile tekrar konuşmamız gerek. Bugün öğleden sonra yine duruşmam var. Senin Polis Merkezi'ne dönmeni, üniformalı polislerden raporu almanı, son otopsi için adli tabibi dürtüklemen istiyorum. Orada neler bulabileceğimizi bilmiyorum ama bugün sonuçları istiyorum. Saat üç civarı duruşmadan çıkmış olurum. Fitzhugh'un dairesini bir kez daha inceleriz ve Foxx'un neden Bastwick'in küçük ziyaretinden söz etmediğini öğreniriz."

Peabody sandviçini çabucak bitirdi ve görevlerini el bilgisayarına girdi. "Daha önce sorduğum soru; yani Fitzhugh'dan hoşlanmamanızla ilgili. Sadece kurbanla ilgili olumsuz duygularınız olduğunda çalışmanın daha zor olup olmadığını merak etmiştim."

"Polislerin kişisel duyguları olmaz." Ama bu sözden sonra Eve iç çekti. "Deli saçması. Sadece o duyguları bir kenara bırakıyor ve düğmelere basıyorsun. İş bunu gerektiriyor. Fitzhugh gibi bir adamın banyo küvetinde kendi kanında boğulmayı hak edecek biri olduğunu düşünsem

bile, bunun nasıl olduğunu öğrenmek için gereken şeyleri yapmayacağım anlamına gelmez.”

Peabody başıyla onayladı. “Diğer polislerin birçoğu sadece davayı dosyalayıp kaldırırdı. İntihar diye etiketleyip geçerlerdi.”

“Ben onlar gibi değilim, Peabody, sen de değilsin.” İki taksi gürültülü bir şekilde çarpışırken, Eve ilgili bir şekilde olayı izledi. Caddedeki yaya ve araç trafiği kısa bir an için olaydan etkilendiyse de, camlar patlarken ve iki öfkeli sürücü hurdaya dönmüş araçlarından mantar tıplar gibi fırlarken, insanlar yine kendi işlerine devam ettiler.

İki adam itişip kakışırken ve birbirlerine küfürler yağdırırken, Eve sandviçini kemirmeye devam etti. Konuşukları dil İngilizce gibi bile gelmiyordu kulağa. Eve başını kaldırıp baktı ama herhangi bir trafik aracı göremedi. Hafifçe gülümseyerek patates kutusunu ve boş Pepsi tüpünü ezdi, hepsini Peabody’ye verdi.

“Bunları geri dönüşüm bidonuna atarsın, değil mi? Sonra yanıma gel de, şu iki salağı ayırmama yardım et.”

“Efendim, adamlardan biri beysbol sopası çıkardı. Destek isteyeyim mi?”

“Hayır.” Eve ayağa kalkarken, beklentiyle ellerini ovuşturdu. “Ben hallederim.”

ALTINCI BÖLÜM

Eve, Polis Merkezi'ne ulaştığında kendisiyle aynı anda gelen üniformalı memurların raporlarını inceledi. Çoğu tam olarak beklediği gibiydi. Fitzhugh ve Foxx sakin, kendi başlarına yaşayan insanlardı ama binadaki komşularıyla da dostça ilişkileri vardı. Ama binanın droid kapıcısının Foxx'un saat 22:30'da dışarı çıktığını ve saat 23:00'te geri döndüğünü söylemesi zihnine takılmıştı.

“Dışarı çıktığından söz etmemişt, değil mi, Peabody? O gece yalnız başına zaman geçirdiğini söylememişt.”

“Hayır, söz etmemişt.”

“Lobi ve asansör güvenlik kameralarının kaydettiği diskler henüz elimize geçmedi mi?”

“Onları yükledim. Sizin bilgisayarınızda Fitzhugh 1051 numaralı dosyadalar.”

“Bir bakalım.” Eve makinesini çalıştırdı ve koltuğunda arkaya yaslandı.

Peabody onun omzunun üzerinden bakarak monitörü inceledi ve ikisinin de şu anda görevde olmadıkları fikrine karşı çıktı. Sonuçta Polis Merkezi Cinayet Masası'nın

en iyi dedektifiyle omuz omuza çalışmak son derece heyecanlıydı. Peabody, Dallas'ın buna gülüp geçeceğini biliyordu ama doğrudu. Yıllardır Eve Dallas'ın kariyerini inceliyordu ve bu kadar hayranlık duyduğu veya kendine örnek aldığı başka biri daha yoktu.

Peabody'nin hayatındaki en büyük şok, son birkaç aydır bir şekilde aynı zamanda arkadaş oymalarıydı.

“Dur.” Ekran donup kalırken, Eve oturduğu yerde doğruldu. Binanın altın sarısı gösterişli girişi, 22:15'i gösteren bir saat eşliğinde karşısında duruyordu. “Bak, bak, işte bizim Leanore; içeri giriyor.”

“Saat ilginç; 22:15.”

“Evet, tam zamanında gelmiş.” Eve dudaklarını büzdü. “Ne düşünüyorsun, Peabody? Sence iş mi, yoksa zevk mi?”

“Şey, iş için giyinmiş gibi görünüyor.” Peabody hafifçe başını eğdi ve Leanore'un üç parçalı takım elbisesine gıptaıyla baktı. “Elinde bir evrak çantası var.”

“Bir evrak çantası ve bir şişe şarap. Büyüt, kadran D, otuza otuz beş. Pahalı bir şişe şarap,” diye mırıldandı Eve, görüntü büyüyüp etiketi açıkça gösterdiğinde. “Roarke'un mahzeninde de bunun gibi birkaç tane var. Sanırım yaklaşık iki yüz dolar olmalı.”

“Şişesi mi? Vay canına!”

“Hayır, kadehi,” diye düzeltti Eve, Peabody'nin hayretle açılan gözlerine zevkle bakarken. “Ama bir terslik var. Normal büyüklüğe ve hıza dön, asansör kamerasına geç. Hmm. Evet, evet, makyajını tazeliyor,” diye mırıldandı, Leanore'un gösterişli evrak çantasından çıkardığı pahalı pudrayı burnuna sürüşünü ve rujunu tazeleyişini izlerken. “Şuraya bak, bluzunun en üstteki üç düğmesini açtı.”

“Bir erkek için hazırlandığı belli,” dedi Peabody ve Eve ona bir bakış attığında omuz silkti. “Yani öyle tahmin ettim.”

“Ben de.”

Leanore’un otuz sekizinci kattaki fuayede inişini ve Fitzhugh’un dairesine girişini birlikte izlediler. Eve, on beş dakika sonra Foxx’un daireden çıkışına kadar olan süreyi atladı. “Pek de mutlu görünmüyor, değil mi?”

“Hayır.” Peabody gözlerini kıstı. “Burnundan solur gibi bir hali var.” Foxx öfkeli bir tavırla asansör kapısını tekmelediğinde, Peabody kaşlarını kaldırdı. “Hem de fazlasıyla.”

Gösterinin devam etmesine izin verdiler. Leanore daireden çıktığında, yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Asansörün düğmesine bastı ve evrak çantasının omuz askısını düzeltti. Kısa süre sonra, Foxx elinde bir paketle geri döndü.

“Yirmi-otuz dakika değil, kırk beş dakikadan fazla içerde kaldı. O gece o dairede neler oldu?” diye sordu Eve, meraklı bir şekilde. “Foxx’un yanında getirdiği paketin içinde ne vardı? Şirketle bağlantı kurun. Leanore’un sorgulanmak üzere buraya getirilmesini istiyorum. Saat dokuz buçukta Foxx ile görüşeceğim. Onu da aynı saatte buraya getirin. Onları bir arada görmek istiyorum.”

“Sorguyu benim yapmamı ister misin?”

Eve bilgisayarını kapadı ve boynunu esnetmek için başını sağa sola yatırdı. “Başlamak için güzel bir nokta. Saat sekiz buçukta burada buluşacağız. Hayır, saat sekizde evdeki ofisime gel. Bu bize zaman kazandırır.” O sırada sinyal veren telelinkine baktı, önce cevap vermemeyi düşündü, sonra vazgeçti.

“Dallas.”

“Hey!” Mavis’in parlak ve neşeli yüzü ekranda belirdi. “Çıkmadan önce seni yakalayabileceğimi ummuştum. Nasıl gidiyor?”

“İyi sayılır. Tam da çıkmak üzereydim.”

“İyi zamanlama. Harika zamanlama. Dinle, şu anda Jess’in stüdyosundayım. Biraz müzik yapacağız. Leonardo da burada. Parti yapıyoruz, siz de gelin.”

“Dinle, Mavis, oldukça yorucu ve yoğun bir gün geçirdim. Sadece eve gidip biraz...”

“Haydi ama...” Mavis’in tavırlarında coşkunun yanında biraz gerginlik de var gibiydi. “Dışarıdan yemek siparişi vereceğiz ve Jess’in içkileri de bir harika. Birkaç saniye içinde uçuşa geçersin. Bu gece güzel bir şeyler üretebilirsek, kullanabileceğimizi düşünüyor. Senin burada olmanı gerçekten istiyorum. Bilirsin, moral desteği yani. En azından bir süreliğine uğrayamaz mısın?”

“Sanırım uğrayabilirim.” Lanet olsun. Bu kıza karşı çok zayıfsın Dallas. “Roarke’a gecikeceğimi haber vereceğim. Ama uzun süre kalamam.”

“Hey, ben Roarke’a haber verdim bile.”

“Sen... ne yaptın?”

“Az önce onu aradım. Hey, bilirsin, Dallas, daha önce onun muazzam ofisine hiç gitmemiştim. Hepsi başka ülkelerden gelen dostlarıyla orayı Birleşmiş Milletler binasına çevirmişti. Çılgınca. Şey, senin arkadaşın olduğum için beni doğruca kendisine bağladılar ve onunla konuşma şansım oldu. Ben de...” Eve derin bir iç çekerken, Mavis neşeyle devam etti. “...ona bu gece olacakları ve senin de geleceğini söyledim; bana toplantısı ya da zirvesi, her ne haltsa, biter bitmez kendisinin de geleceğini söyledi.”

“Görünüşe bakılırsa her şey halledilmiş bile.” Eve elin-

de bir kadeh şarap ve önünde koca bir dilim biftekle jakuzide yapmayı hayal ettiği sefanın hayal olarak kalacağını anladı.

“Hey, bu Peabody mi? Hey, Peabody, sen de geliyorsun. Parti yapacağız. Görüşürüz, tamam mı?”

“Mavis!” Çılgın arkadaşı bağlantıyı kesmeden birkaç saniye önce, Eve onu yakalamayı başardı. “Hangi cehennemde olduğunuzu söylemedin.”

“Ah, söylemedim mi? Stüdyo Sekizinci Cadde B’de, sokak seviyesinde. Geldiğinizde kapıyı yumruklayın. Biri sizi içeri alır. Şimdi gitmem gerek,” diye bağırdı, muhtemelen müzik olabilecek tuhaf bir gürültü sesini bastırırken. “Akort yapıyorlar. Görüşürüz.”

Eve yine derin bir iç çekti, gözlerinin önüne düşen saçlarını çekti ve omzunun üzerinden Peabody’ye baktı. “Eee, Peabody, bir kayıt çalışmasına gitmek, kulaklarını patlatmak, berbat yemekler yemek ve berbat bir içkiyle sarhoş olmak istiyor musun?”

Peabody’nin iki kez düşünmesine gerek yoktu. “Doğrusunu isterseniz, Teğmen, çok istiyorum.”

Dikkat çekip açılmasını sağlamak için gri renkli çelik kapıyı bir hayli tekmelemeleri gerekti. O sabah yağan yağmurun ardından, geriye sokaktan yağlı pis bir kokuyla yükselen buhar ve şehrin o kesiminde asla yeterince bakım yapılmıyor gibi görünen geri dönüşüm ünitelerinin gürültüleri kalmıştı.

Kendini yorgun hissetmeye başlamış olan Eve, bir sokak lambasının kirli ışığı altında iki uyuşturucu bağımlısının alışverişini izledi. İkisi de Peabody’nin üniformasına aldırış bile etmemişti. Toz bağımlılarından biri iki metre

ötelerinde bilinmez alemlere uçuşa geçerken, Eve izlemek istemeyerek arkasını döndü.

“Lanet olsun, ne kadar da kibirli! Bizi umursamadı bile!”

Peabody oraya doğru yöneldi. Esrarkeş dikkatini topladı, bir küfür savurdu ve az önce içinde tozlarının durduğu kağıdı yutarak kaçmak için arkasını döndü. Ama ıslak asfalt zeminde ayağı kayınca, yere yuvarlanarak başını sokak lambasının direğine vurdu. Peabody ona ulaştığında, adam sırtüstü yerde yatıyor ve burnu ciddi şekilde kanıyordu.

“Kendinden geçmiş,” diye seslendi Peabody, omzunun üzerinden Eve’e bakarak.

“Aptal. Hemen buraya bir devriye aracı çağır ve piç kurusunu içeri tıkmalarını söyle. Yakalayanın sen olduğunu bildirmek istiyor musun?”

Peabody bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. “Değmez. Devriye görevlileri olayı üstlenebilirler.” İletişim cihazını çıkardı ve Eve’in yanına geri dönerken konumu bildirdi. “Satıcı hâlâ sokağın diğer tarafında,” diye ekledi. “Hidrolik bıçağı var ama onu izleyip yakalayabilirim.”

“Pek istekli olmadığını seziyorum.” Eve gözlerini kısarak sokağın diğer tarafında dikilen iri yarı satıcıyı süzdü. “Hey, serseri,” diye seslendi. “Buradaki üniformalıyı görüyor musun?” Bir eliyle Peabody’yi işaret etti. “Pis işini başka bir yerde yap, yoksa silahını üçüncü dereceye ayarlamasını ve senin nasıl altını ıslattığını izlemesini söylerim.”

“Orospu,” diye bağırdı adam ve bıçağını havada salladı.

“İletişim konusunda bir hayli başarılısın, Dallas.”

“Evet, Tanrı vergisi bir yetenek.” Eve döndü ve tekrar kapıyı tekmelemeye hazırlandı ama bir anda kendini dev

cüsseli bir kadınla yüz yüze buldu. Neredeyse iki metre boyunda, anayol gibi geniş omuzları olan bir kadındı. Üzerinde kolsuz bir deri ceket vardı ve kollarındaki dövmele göze çarpıyordu. Altına, kaslı vücuduna sıkıca yapışan, soluk mor renkli bir tayt giymişti. Burnunda bakır bir halka vardı ve kısa kesilmiş diken gibi saçlarının kenarlarından, parlak siyah örgüler dökülüyordu.

“Lanet olasıca uyuşturucu satıcıları,” dedi, top atışı gibi patlayan bir sesle. “Mahallenin içine sığıyorlar. Mavis’in polisi sen misin?”

“Üstüne bastın. Ben de kendi polisimi yanımda getirdim.”

Kadın mavi gözlerini Peabody’ye dikti ve baştan aşağı süzdü. “Anlaşıldı. Mavis senin sağlam olduğunu söyledi. Adım Dev Mary.”

Eve başını yana eğdi. “Evet, öylesin.”

Dev Mary on saniye kadar dimdik ve ifadesiz bir yüzle durdu; sonra ay büyüklüğünde yüzünde sıcak bir sırıtış belirdi. “Haydi içeri girin. Jess ısınıyor.” Bir hoş geldin ifadesi olarak, Eve’i kolundan tutup kısa ve dar koridora çekti. “Haydi, Dallas’ın polisi, sen de gel.”

“Peabody.” Peabody, Dev Mary’nin kol mesafesinin dışında kalmaya dikkat ediyordu.

“Peabody* . Gerçekten de bezelyeden daha büyük değilsin.” Dev Mary bir yandan kendi esprisine gök gürültüsü gibi kahkahalarla gülerken, bir yandan da Eve’i tutup asansöre bindirdi ve kapının kapanmasını bekledi. Mary asansörü bir üst kata yönlendirdiğinde, bir kozanın için-

* İngilizce’de “pea” kelimesi, “bezelye” ve “body” de “vücut” anlamına gelir. Her ne kadar “peabody” kahramanın soyadıysa da, aslında “bezelye vücutlu” gibi bir anlam taşımaktadır.

deymişçesine birbirlerine sokulmuşlardı. “Jess kontrolü sana bırakmak gerektiğini söyledi. Paran var mı?”

Eve’in burnu Mary’nin koltuk altına dayanmışken, saygınlığını koruması pek de kolay değildi doğrusu. “Ne için?”

“Yemek sipariş ettik; yolda. Kendi payını ödemek zorundasın.”

“Pekâlâ. Roarke geldi mi?”

“Herhangi bir Roarke görmedim buralarda,” diye cevap verdi Dev Mary; sonra da gözleri parlayarak ekledi: “Ama Mavis adamın gözden kaçırılmayacağını, çünkü son derece etkileyici olduğunu söyledi.”

Sonunda asansörün kapısı açıldı ve Eve nihayet tuttuğu nefesini salıverdi. Soluk almaya çalışırken bile, kulakları uğulduyordu. Sağır edici gürültünün üzerinde, Mavis’in vahşi sesi çığlık çığlığa yankılanıyordu. Eve’i asansöre binip binadan kaçmaktan alıkoyan tek şey, Mavis’e duyduğu derin sevgiydi.

“Size içkilerinizi getireyim. Jess’ten.”

Eve ve Peabody’yi stüdyonun biraz üzerinde yarım daire biçiminde saran camlı teknisyen odasında bıraktıktan sonra, Mary ağır adımlarla dışarı çıktı. Mavis aşağıda ciğerlerini ve kalbini bir an sonra dışarı püskürecekmiş gibi bağırp çağırıyordu. Eve yüzünde kocaman bir sırıtişla, daha iyi görebilmek için cama yaklaştı.

Mavis’in başının üzerinde topladığı saçları, çok renkli bir bandın etrafından mor bir fiskiye gibi dökülüyor, her hareketinde savruluyordu. Çıplak göğüslerinin ortasından geçen siyah kayışlı, tuhaf bir kıyafet giymişti. Kumaşın geri kalanı, göğüs altından başlayıp neredeyse kasıkların hemen altında biten parıltılı bir şeydi.

Kıyafeti tasarlayan kişinin Mavis'in sevgilisi olduğundan Eve'in şüphesi yoktu. Stüdyonun bir köşesinde duran ve Mavis'e keyifli bir gülümsemeyle bakan Leonardo'yu gördü; üzerinde kendisini iyi terbiye edilmiş bir bozayı gibi gösteren bir tulum vardı.

"Ne çift ama," diye mırıldandı Eve, baş parmaklarını eskimiş kot pantolonunun arka ceplerine takarken. Peabody ile konuşmak için başını çevirdi ama arkadaşının dikkatinin başka yere kaymış olduğunu fark etti; Peabody yüzünde şaşkınlık, hayranlık ve şehvet karışımı bir ifadeyle birine bakıyordu.

Peabody'nin bakışlarını izlediğinde, Eve ilk kez Jess Barrow'u gördü. Gerçekten güzel bir adamdı. Cilalı meşe renginde parlak uzun yelesiyle, hareketli bir yağlıboya tabloya benziyordu. Kalın kirpikli gözleri neredeyse gümüş rengiydi ve karmaşık konsolun üzerindeki ayarlarla oynarken, bakışları güçlü bir dikkat yansıtıyordu. Yuvarlak ve belirgin elmacık kemikleri, güçlü çene hatları, bronz teniyle, görünüşü kusursuzdu. Mikser masasının üzerinde gidip gelen elleri, mermerden oyulmuş gibi mükemmel bir zarafet yansıtıyordu.

"Ağzını kapa, Peabody," dedi Eve. "Yoksa dilini ısıracağsın."

"Tanrım! Ulu Tanrım! Yakından daha da etkileyici görünüyormuş. İçimden onu ısırma geliyor. Ne dersin?"

"Ben istemem ama sen istiyorsan, durma."

Birden kendine gelen Peabody, saç diplerine kadar kızardı. Güçlü bacaklarının üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Sonuçta yanındaki kişi amiriydi. "Yeteneğini takdir ediyorum."

"Peabody, sen adamın göğsünü takdir ediyorsun. Ada-

mın etkileyici olduğu ortada; bunun için seni suçlayamam.”

O sırada Dev Mary elinde iki koyu kahverengi bira şişesiyle geri döndü. “Jess bunları Güney’deki ailesinden aldı. Güzel biralar.”

Markasız ve etiketsiz olduklarından, Eve kendisini mide bulantısına hazırladı. Ama biranın lezzetini fark ettiğinde, çok şaşırdı. “Gerçekten güzelmiş. Teşekkürler.”

“Bunları bitirin, daha da alabilirsiniz. Ben aşağı inip Roarke’u beklemeliyim. Bir hayli zengin olduğunu duydum. Böyle zengin bir adamla evliyken, nasıl oluyor da onlar gibi giyinmemişsin?”

Eve gömleğinin altında, göğüslerinin arasında sallanan bebek yumruğu büyüklüğündeki elmastan söz etmemeye karar verdi. “İç çamaşırlarım som altından. Biraz acıtıyor ama en azından kendimi güvende hissettiriyor.”

Mary anlamak için yine bir süre düşündükten sonra, birden kahkahalara boğuldu ve sırtına attığı dostça şaplak, Eve’in başının cama çarpmasına neden oldu. Sonra dev kadın yine yeri sarsan adımlarıyla odadan çıktı.

“Onu da teşkilata almalıyız,” diye mırıldandı Eve. “Ne silaha ne de çelik yelege ihtiyacı olurdu.”

Müzik kulakları sağır eden bir kreşendoyla yükseldi ve sonra da bıçakla kesilmiş gibi aniden bitiverdi. Mavis neşeli bir çığlık kopardı ve kendini Leonardo’nun kollarına attı.

“Gayet iyi bir performanstı, tatlım.” Jess’in kadife gibi sesinde, Güneyliler’e özgü bir aksan vardı. “Şimdi bir bira al ve o altın gırtlığını biraz dinlendir.”

Mavis’in gırtlığını dinlendirme anlayışı, yine vahşi bir çığlık koparmak ve Eve’e çılgın gibi el sallamaktı. “Dallas,

buradasın. Harika değil miydi? Yukarı geliyorum, sakın oradan ayrılma.” Sözüünü bitirmek için beklemeden, stüdyonun yan tarafındaki bir kapıda gözden kayboldu.

“Demek Dallas buymuş.” Jess konsoldan uzaklaştı. Düzgün ve sırtım gibi bir vücudu vardı; üzerine en az Eve’inki kadar hırpalanmış bir kot ve bir polis memurunun maaşına mal olacak kadar pahalı ama sade görünümlü beyaz bir keten gömlek giymişti. İki polise doğru yaklaşıırken kulağındaki iri elmas parçası Eve’in gözüne çarptı; güzel ellerinden birini uzattığında, Peabody de genç adamın bileğindeki kalın örgülü altın zinciri gördü. “Mavis bize ünlü polisiyle ilgili hikâyeler anlatıp duruyor.”

“Mavis bunu herkes için yapar. Onu bu kadar tatlı kılan özelliklerinden biri.”

“Kesinlikle öyle. Adım Jess ve sonunda seninle tanışabildiğime çok sevindim.” Eve’in elini bırakmadan, kalp durduran gülümsemesiyle Peabody’ye döndü. “Ve görünüşe bakılırsa bir fiyatına iki polis almışız.”

“Be... ben sadık bir hayranınızım,” diyebildi Peabody ve kekelememeye çalıştı. “Bütün disklerinizi dinledim ve izledim. Bir konserinize de gelmişim.”

“Müzik meraklılarına kapımız daima açıktır.” Jess, Eve’in elini bıraktı ve Peabody’nin elini tuttu. “Sana en sevdiğim oyuncağımı göstereyim,” dedi ve Peabody’yi konsola doğru sürükledi. Eve arkalarından gidemeden, Mavis içeri daldı.

“Nasıl buldun? Hoşuna gitti mi? Ben yazdım. Jess düzenledi ama ben yazdım. Jess şarkının başarılı olacağına inanıyor.”

“Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Harikaydın.” Eve, Mavis’in heyecanlı kucaklamasına karşılık verdi ve

arkadaşının omuzunun üzerinden Leonardo'ya bakarak sırtıttı. "Yükselen bir müzik efsanesiyle birlikte olmak nasıl bir şey?"

"Harika." Leonardo eğildi ve Eve'in kolunu tutarak dostça sıktı. "Harika görünüyorsun. Haberlerde benim tasarımlarımdan birini giydiğini gördüm. Sana minnettarım."

"Minnettar olan benim," dedi Eve; bunda ciddiye. Leonardo, moda tasarımı konusunda giderek yükselen bir dahiydi. "Beni Roarke'un paçavralar giyen kuzeni gibi görünmekten kurtardın."

"Sen daima kendin gibi görünüyorsun," diye düzeltti Leonardo; ama Eve'i gözlerini kısarak inceledi ve dağınık saçlarını parmaklarıyla düzeltti. "Burada biraz düzeltmelere ihtiyacın var. Birkaç haftada bir bakım yaptırmazsan, modeli bozulur."

"Biraz kısaltmayı düşünüyordum ama..."

"Hayır, hayır." Leonardo ciddi bir tavırla başını iki yana salladı ama gözleri parladı. "Kendin eline makas aldığın günler artık geride kaldı. Trina'yı ara ve ona yaptır."

"Onu yine sürüklemek zorunda kalacağız." Mavis her şeye sırtıttı gibiydi. "Bahaneler üretmeye devam edecek ve gözüne takıldığı ilk anda mutfak makasıyla saçlarına dalıverecek." Leonardo omuz silkerken, Mavis kıkırdadı. "Onu Roarke'a avlatacağız."

"Bu çok hoşuma gider." Roarke asansörden indi, doğruca Eve'e doğru yürüdü ve yüzünü iki elinin arasına alarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ne avlayacağım bakalım?"

"Hiçbir şey. Bir içki iç." Eve şişeyi kocasına uzattı.

Ama Roarke şıeyi almak yerine, dönüp Mavis'e baktı. "Davet için teşekkür ederim. Oldukça güzel bir ortam."

"Harika, değil mi? Ses sistemi türünün en iyi örneği ve Jess o konsolda harikalar yaratıyor. Altı milyon civarında enstrümanı programlamış. Hepsini de kendisi çalışıyor. Her şeyi yapabiliyor. D'ye geldiği gece, bütün hayatımı değiştirdi. Bir mucize gibiydi."

"Mavis, mucize sensin." Jess, Peabody ile birlikte tekrar grubun yanına döndü. Peabody kızarmıştı ve büyülenmiş gibi gözlerle bakıyordu. Eve arkadaşının şah damarının hızlı bir şekilde attığını görebiliyordu.

"Yavaş ol, kızım," diye mırıldandı ama Peabody sadece gözlerini devirerek karşılık verdi.

"Dallas ve Peabody ile tanıştın, değil mi? Bu da Roarke." Mavis durduğu yerde duramıyor gibiydi. "En yakın dostlarım."

"Bu benim için çok büyük bir zevk." Jess biçimli ellerinden birini Roarke'a doğru uzattı. "İş dünyasındaki başarına ve kadınlar konusundaki zevkine hayranım, Roarke."

"Teşekkür ederim. İkisinde de dikkatli olmaya çalışıyorum." Roarke ortama şöyle bir baktı ve başını yana eğdi. "Stüdyon oldukça etkileyici."

"Başkalarına göstermeyi seviyorum. Bir süredir tasarım aşamasındaydı. Aslında benim dışımda burayı kullanan ilk sanatçı Mavis oldu. Mary yemek siparişi verecekti. Mavis'i tekrar işe döndürmeden önce size en büyük eserimi göstermek istiyorum."

Konsolun başına geri döndü ve kumanda köprüsündeki kaptan gibi oturdu. "Enstrümanlar elbette programlanmış durumda. Bir dizi kombinasyonu çağırıp notaları ve tempoyu değiştirebiliyorum. Sesle kumanda edilecek şekilde

hazırlandı ama onu pek kullanmıyorum. Dikkatimi müzikten uzaklaştırıyor.”

Kontrolleri biraz kurcaladı ve basit bir alt yapı ritmi başlattı. “Kaydedilmiş vokaller.” Parmakları düğmelerin üzerinde gidip geldi ve Mavis’in sesi güçlü bir şekilde yankılandı. Bir monitör, sesleri renklere ve biçimlere dönüştürmeye başladı. “Bunu bilgisayar analizi için kullanıyorum. Müzikologlar olarak...” Alçakgönüllü bir tavırla gülümsedi. “...elimizde değil. Ama bu da başka bir hikaye.”

“Sesi çok iyi geliyor,” dedi Eve, memnun bir şekilde.

“Daha da iyi olacak; ses ikiye katlandığında.” Mavis’in sesi ikiye bölündü ve müziğin içine karıştı. “Katmanlar ve dolgu.” Jess’in elleri ayarların üzerinde gidip geldikçe, gitarlar, bakır nefesliler, zilli vurmalı çalgılar ve bir saksofon da müziğe eklendi. “Sakinleştir.” Her şey yavaşladı ve yumuşadı. “Hızlandır.” Ritm ikiye katlandı ve ses yükseldi.

“Bunlar çok temel şeyler; ona geçmişteki sanatçılarla düet yaptırmak da öyle. Beatles ile birlikte söylediği ‘Hard Day’s Night’ı dinlemelisiniz. Ayrıca her türlü sesi kodlara dönüştürebiliyorum.” Yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle bir numara tuşladı ve parmakları yine düğmelerin üzerinde dolaştı. Eve’in sesi duyuldu:

“Yavaş ol, kızım.”

Kelimeler Mavis’in güçlü sesinin altında tekrarlayarak ve eko yaparak kayboldu.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Eve.

“Üzerimde konsola bağlı bir mikrofon taşıyorum,” diye açıkladı Jess. “Şimdi senin sesini Mavis’inin yerine koyabilirim.” Kontrollerle biraz daha uğraştı ve Eve kendisini şarkı söylerken duyunca yüzünü buruşturdu.

“Kes şunu,” diye emretti ve Jess kahkahalar arasında sesi kapattı.

“Özür dilerim, oynamadan duramıyorum. Kendini şarkı söylerken duymak ister misin, Peabody?”

“Hayır.” Ama Peabody bir an alt dudağını ısırarak düştü. “Şey, olabilir.”

“Bir bakalım; dumanlı, sisli ve klasik bir şey.” Jess bir süre tuşlarla uğraştı ve sonra arkasına yaslandı. Kendi sesinden “I’ve Got You Under My Skin” adlı şarkıyı duyduğunda, Peabody’nin gözleri hayretle açıldı.

“Bu senin şarkılarından biri mi?” diye sordu. “Tanımadım.”

Jess güldü. “Hayır, bu benim dönemimden çok önce. Ama güçlü bir sesin olduğunu söylemeliyim, Memur Peabody. Nefes kontrolün çok iyi. Günlük işinden ayrılıp bize katılmayı düşünür müsün?”

Peabody kızardı ve başını iki yana salladı. Jess vokalleri kapattı ve blues tarzında enstrümantal bir şeyler başlattı. “Disney-Universe için ototronikler tasarlayan bir mühendisle çalışmıştım. Bunu tamamlamak neredeyse üç yılımızı almıştı.” Çok sevdiği bir çocukmuş gibi konsolu okşadı. “Şimdi bir prototipim ve çalışan bir ünitem var. Daha fazlasını da üretmeyi umuyorum. Uzaktan kumandayla da çalışıyor. Herhangi bir yerde olsam bile bağlanıp konsolu yönetebilirim. Daha küçük ve portatif bir ünitem de var ve bir ruh hali değiştirici üzerinde çalışıyorum.”

Jess birden kendine gelmiş gibi başını iki yana salladı. “Yine daldım. Menajerim kayıtlardan çok elektronikle uğraşarak zaman geçirdiğim için şikayet ediyor.”

“Yemekler geldi!” diye böğürdü Dev Mary.

“Pekâlâ.” Jess gülümsedi ve konuklarının yüzlerine baktı. “Haydi başlayalım. Mavis, enerjini yüksek tutman gerek.”

“Açlıktan ölüyorum.” Mavis, Leonardo’nun elini tuttu ve kapıya doğru yöneldi. Aşağıda, Mary torbaları ve kutuları stüdyoya taşıyordu.

“Siz gidip karnınızı doyurun ve keyfinize bakın,” dedi Jess. “Benim yapmam gereken birkaç küçük iş var. Birazdan size katılırım.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Eve, arkalarında Peabody ile birlikte alt kata yöneldiklerinde Roarke’a dönerek.

“Sanırım bir yatırımcı arıyor.”

Eve başıyla onaylayarak bir iş çekti. “Evet, ben de öyle düşündüm. Üzgünüm.”

“Sorun değil. Elinde çok ilginç bir ürün var.”

“Peabody onunla ilgili bir araştırma yaptı. Herhangi bir şey çıkmadı. Ama seni kullanmak istediğini düşünmekten nefret ediyorum; ya da Mavis’i.”

“Bu henüz gerçekleşmedi.” Stüdyoya girdiklerinde, Roarke karısını kollarına alarak kendisine çevirdi ve kalçalarını okşadı. “Seni özledim. Seninle birlikte bolca zaman geçirmeyi özlüyorum.”

Eve kalçalarında ateşli, şehvetli bir karıncalanma hissetti. Göğüsleri de farklı durumda değildi. “Ben de seni özledim. Bence geceyi çabuk bitirmenin bir yolunu bulalım, eve gidelim ve tavşanlar gibi düzüşelim.”

Roarke demir gibi sertleşmişti. Eğilip kulak memesini hafifçe dişlediğinde, karısının giysilerini oracıkta parçalayıp atmamak için kendini zor tuttuğunu fark etti. “Güzel fikir. Tanrım, seni hemen istiyorum.”

Nerede olduğumuzun canı cehenneme, diye düşündü Roarke ve Eve'i saçlarından kavrayarak dudaklarına yumuldu.

Konsolun başında oturduğu yerden onları izleyen Jess gülümsedi. Birkaç dakika sonra ikisi de yerde uzanmış bir halde, hayvanlar gibi çiftleşiyor olabilirlerdi. Olmaması daha iyiydi. Becerikli parmakları düğmelerin üzerinde dolaştı ve programı değiştirdi. Halinden memnun bir şekilde yerinden kalktı ve merdivene yöneldi.

İki saat sonra yanıp sönen reklam panolarının renklerle boyadığı karanlık caddelerden geçerek eve dönerken, Eve hız sınırı kuralını hiçe sayıyordu. Kalçalarının arası fena şekilde karıncalanıyordu ve bir an önce eve ulaşmak için can atıyordu.

“Kanunları çiğniyorsun, Teğmen,” dedi Roarke, sevimli bir ses tonuyla. Hormonları bütün vücudunda delice akan yeniyetme bir genç gibi sertleşmişti.

Asla rozetini kötüye kullanmamakla övünen genç kadın mırıldanarak karşılık verdi: “Sadece biraz esnetiyorum.”

Roarke uzandı ve karısının göğsünü avuçladı. “Biraz daha esnet o zaman.”

“Ah, Tanrım.” Eve, Roarke’u çoktan içinde hayal edebiliyordu; gazı iyice kökledi ve Park Caddesi’nden ok gibi geçti.

Eve bir kaldırımın kenarından patinaj yaparak dönüp doğruya yönelirken, tekerlekli tezgâhını kapatıp eve gitmeye hazırlanan bir satıcı orta parmağını kaldırarak kendisine selam verdi. Eve alçak sesle yüz kızartıcı bir küfür savururken, polis lambasını açtı ve kırmızı-mavi yanıp sönen renklerin altında yola devam etti.

“Bunu yaptığıma inanamıyorum. Daha önce hiç yapmamıştım.”

Roarke elini Eve’in kalçasına kaydırđı. “Sana neler yapacağımı biliyor musun?”

Eve boğuk bir kahkaha patlattı ve zorlukla yutkundu. “Tanrı aşkına, sakın söyleme. Yoksa ikimizin de ölümüne neden olacağım.”

Direksiyon simidini sımsıkı tutan elleri terliyor, vücudu gerilmiş bir tel gibi titriyordu. Daha şimdiden kesik kesik solumaya başlamıştı bile. Ay bulutların arkasından çıkmış, bütün cömertliğiyle geceyi aydınlatıyordu.

“Kapının uzaktan kumandasına bas,” dedi Eve, nefes nefese bir halde. “Kumandaya bas. Yavaşlamayacağım.”

Roarke hemen şifreyi girdi. Demir kapılar görkemli bir şekilde açılırken, Eve iki tarafta da birkaç santim mesafeyle aralarından geçti. “Mükemmel,” dedi Roarke. “Şimdi arabayı durdur.”

“Bir dakika, bir dakika.” Eve araba yolunu hızla aştı, muhteşem ağaçların ve melodik bir sesle akan fiskiyelerin yanından roket hızıyla geçti.

“Arabayı durdur,” diye emretti Roarke, avucunu Eve’in bacaklarının arasına bastırırken.

Eve arabayı bir meşe ağacına çarpmaktan son anda kurtulurken, şiddetli bir şekilde orgazma ulaştı. Nefes nefese bir halde, arabayı sarhoş gibi yola çapraz bakacak bir şekilde durdurdu.

Ardından hemen döndü ve Roarke’un üzerine atıldı.

Arabanın dar ve küçük kabininde zorlukla hareket ederken, birbirlerinin giysilerini parçalarcasına çıkardılar. Eve kocasının omuzlarını ısıyor, pantolonunu çıkarmak için çekiştirip duruyordu. Roarke onu arabadan sürükleyerek

1

çıkarken küfürler savuruyor, Eve ise katıla katıla gülüyordu. Birbirlerine dolanmış bir halde çimenlerin üzerine devrildiler.

“Acele et, acele et.” Dayanılmaz baskı altında Eve’in söyleyebildiği tek şey buydu. Roarke yırtılmış gömleğin üzerinden dudaklarını Eve’in göğüslerinin üzerine kapadığında, genç kadın onun pantolonunu çıkarmaya uğraşıyor, parmaklarını kalçasına geçiriyordu.

Roarke hızlı ve sert nefes alıyor, sevişmekten çok sanki dövüşüyordu. Kan basıncının yükseldiğini, damarlarının patlayacak gibi şiştiğini hissediyordu. Hareketlerinin şiddetine aldırmadan Eve’in bacaklarını kaldırıp araladı ve sert bir şekilde içine girdi.

Eve vahşi bir zevkle çığlık atarken, tırnaklarını Roarke’un sırtına, dişlerini omzuna geçirdi. Her şiddetli itişte, Eve onun gücünü içinde hissediyordu. Şiddetli orgazm acı vermesine karşın, canavarımsı ihtiyacı biraz olsun azaltmamıştı.

Eve sıırıslık ve ateş gibiydi. Roarke duramıyor, düşünemiyor, bir kısrağı eline geçirmiş ateşli bir aygır gibi gidip geliyordu. Görüşünü çevreleyen kızıl duman yüzünden Eve’i göremiyor, sadece kalçalarını deli gibi ileri geri oynatarak kendisiyle yarıştığını hissediyordu. Sesi kulaklarında çınlıyor, inilti, çığlıklar, soluklar birbirini izliyordu.

Her ses, kutsal bir şarkının ritmi gibi kulaklarında çınılıyordu.

Bütün kargaşa aniden bitiverdi. Roarke’un vücudu azami güce ulaşmış bir motor gibi Eve’in vücuduna çarptı ve sonra da devrildi. Boşalmanın sıcaklığını her yanında hissediyordu. Eve’e ilk kez dokunduğundan beri, kendisiyle zirvede buluşup buluşmadığını bilmediği tek zamandı bu.

Roarke aşırı yüklenmiş ciğerlerini rahatlatacak havayı bulmak istercesine yana yuvarlandı. Parlak ay ışığının altında, parçalanmış giysileri ve ter içinde kalmış vücutlarıyla, nefes nefese, sanki amansız bir savaşın tek kurtulanlarıymış gibi yattıkları yerde kalakaldılar.

Eve homurdanarak yüzükoyun döndü ve alev alev yanan yüzünü serinletmek için çimenlere dayadı. “Tanrı aşkına, neydi bu böyle?”

“Başka şartlar altında olsa, seks derdim. Ama...” Roarke gözlerini zorlukla açabildi. “Şu anda tanımlayacak bir kelime bulamıyorum.”

“Seni ısırđım mı ben?”

Roarke kendine gelirken, vücudunun bazı noktalarında ağrı hissettiğini fark etti. Başını çevirdi, omzuna baktı ve Eve’in diş izlerini gördü. “Biri ısırılmış. Sanırım sen yaptın.”

Gökyüzünde kayan bir yıldızı seyretti. Az önce yaşadığı şeyin de buna benzer kaçınılmaz ve umutsuz bir şey olduğunu düşündü. “İyi misin?”

“Bilmiyorum. Biraz düşünmem gerek.” Eve’in hâlâ başı dönüyordu. “Çimenlerin üzerindeyiz,” dedi yavaşça. “Giysilerimiz paramparça. Kalçalarımda parmaklarından oluşmuş çürükler taşıdığımdan eminim.”

“Elimden geleni yaptım,” diye mırıldandı Roarke.

Eve önce kıs kıs güldü, sonra hafifçe kıkırdadı, ardından kendisini soluksuz bırakan bir kahkaha krizine tutuldu. “Tanrı aşkına, Roarke, Tanrı aşkına, şu halimize bak.”

“Bir dakika sonra,” dedi Roarke. “Sanırım şu anda kısmen körüm.” Ama yerinde kıpırdanırken sırtıyordu. Eve hâlâ sarsıla sarsıla gülüyordu. Saçları tuhaf açılarda darma-
dağın olmuş, gözleri sulanmıştı ve güzel poposunda çü-

rüklerle birlikte çimen lekeleri de vardı. “Şu anda hiç de bir polis gibi görünmüyorsun, Teğmen.”

Eve de kocası gibi doğrulup oturdu ve başını yana eğdi. “Sen de hiç zengin bir adama benzemiyorsun, Roarke.” Sonra kocasının gömlek kolunu çekiştirdi; aslında gömleğinden arta kalan tek şey buydu. “Ama çok ilginç görünüyorsun. Bunu Summerset’e nasıl açıklamayı planlıyorsun?”

“Ona sadece karımın bir canavar olduğunu söyleyeceğim.”

Eve yine güldü. “Bunu kendisi de şimdiye kadar anlamıştır zaten.” Sonra derin bir nefes aldı ve eve baktı. Onlara hoş geldin dercesine birinci katın ışıkları yanmaya başlamıştı. “Eve nasıl gireceğiz?”

“Şey...” Eve gömleğinden geri kalanları buldu, göğüslerinin etrafına sardı ve elinde olmadan güldü. Parçalanmış pantolonlarını giymeyi becerdiler ve yere oturarak birbirlerine baktılar. “Seni arabaya taşıyamam,” dedi Roarke. “Senin beni taşıyacağını umuyordum.”

“Önce ayağa kalkmamız gerek.”

“Pekâlâ.”

Ama ikisi de kıpırdamadı. Yine kahkahalara boğuldular; sarhoş gibi sallanarak birbirlerine tutundular ve zorlukla ayağa kalktılar. “Arabayı bırak,” dedi Roarke.

“Olur.” Sallanarak yürümeye başladılar. “Peki ya giysiler? Ayakkabılar?”

“Onları da bırak.”

“İyi fikir.”

Sokağa çıkma yasağını çiğneyen çocuklar gibi basamakları zorlukla tırmanırken, kapıya ulaştıklarında birbirlerine “Şşşt!” deyip duruyorlardı.

“Roarke!” Şaşkın bir ses tonu ve ayak sesleri.

“Biliyordum,” dedi Eve, asık yüzle. “Kesinlikle biliyordum.”

Summerset gölgelerden koşarak fırladığında, normalde ifadesiz olan yüzünde büyük bir şaşkınlık ve endişe vardı. Parçalanmış giysileri, vücutlarındaki çürükleri ve çılgın gibi bakan gözlerini gördü. “Kaza mı geçirdiniz?”

Roarke doğrulurken, hem dengesini sağlamak hem de desteklemek için kolunu Eve’in omzundan çekmedi. “Hayır. Kasıtlıydı. Yatağına dön, Summerset.”

Roarke ile birlikte birbirlerini destekleyerek basamakları tırmanırken, Eve başını çevirip arkaya baktı. Summerset şaşkınlıktan açık kalmış ağzıyla merdivenin dibinde duruyordu. Görüntü Eve’i o kadar memnun etti ki, yatak odasına dönene kadar kıs kıs güldü.

Oldukları yerde yatağa devrildiler ve sabaha kadar bebek gibi uyudular.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah saat sekize doğru, Eve evdeki ofis masasının başında biraz ağrılı bir baş ve bulanık bir zihinle oturuyordu. Roarke'un kendi evinin içinde onun için inşa ettiği daireyi aslında bir ofisten çok sığınak olarak görüyordu. Mimari planı ve dekorasyonu, Roarke ile tanıştığı zaman oturduğu daireye benziyordu ve bu daire yapılmış olmasaydı, Eve'in oradan vazgeçmesi çok zor olacaktı.

Roarke, Eve'in kendi dünyasına ve kendi eşyalarına sahip olabilmesi için burayı yaptırmıştı. O koca malikanenin içinde birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra bile, Roarke evden uzakta olduğunda yatak odasındaki ortak yataklarını kullanmak yerine, Eve buradaki büyük koltuklardan birinde sızmayı tercih ediyordu.

Artık daha ender kâbus görüyordu ama o karanlık ve bulanık anılarının hâlâ oralarda bir yerde olduğunu biliyordu.

Uygun olan zamanlarda burada çalışabiliyor, biraz kendi başına kalmak istediğinde ise kapısını kilitleyebiliyordu.

Dairenin tam donanımlı mutfağı sayesinde, yalnız olduğu zamanlarda Summerset'e katlanmak yerine buradaki elektronik aşçıyı kullanabiliyordu.

Eve'in arka tarafında kalan cam duvardan güneşin son ışınları süzülürken, davasıyla ilgili veriler üzerinde çalışıyordu. Tamamen Fitzhugh davasına odaklanma lüksüne sahip olmadığını biliyordu; özellikle de muhtemel bir cinayet vakası olarak tanımlandığından beri. Bir-iki gün içinde sağlam kanıtlar bulamazsa, davanın önceliğini düşürmekten başka bir seçeneği kalmayacaktı.

Saat tam sekizde, kapı vuruldu.

“İçeri gel, Peabody.”

“Buraya asla alışamayacağım,” dedi Peabody, içeri girerken. “Eski filmlerden fırlamış bir mekan gibi.”

“Summerset'ten sana malikanenin içinde bir tur attırmasını rica etmelisin,” dedi Eve, dalgın bir tavırla. “Daha önce görmediğim odalar olduğundan bile eminim. Kahve istersen, alabilirsin.” Eve mutfak tezgâhını işaret etti ve çatık kaşlarının altından bilgisayarına bakmaya devam etti.

Peabody bir süre ortalıkta dolaştı, duvar boyunca dizilmiş eğlence araçlarına baktı ve mümkün olan her türlü eğlenceyi alabilecek güce sahip olmanın, insana kendisini nasıl hissettirebileceğini merak etti; müzik, sanat, video, hologramlar, sanal gerçeklik cihazları, meditasyon odaları, oyunlar. En son Wimbledon şampiyonuyla güzel bir tenis maçı yap; Fred Astaire'in hologramıyla dans et ya da Regis III'teki zevk saraylarını ziyaret et.

Peabody hayallere dalmış bir halde mutfak tezgâhına yöneldi. Elektronik aşçı kahve hazırlaması için çoktan programlanmıştı bile; Peabody iki kupa kahve istedi ve üstünden dumanı tüten kupalarla birlikte ofise döndü. Eve

kendi kendine mırıldanmaya devam ederken, Peabody sabırla bekledi.

“İnanamıyorum,” dedi Peabody, neşeyle kahvesini yudumlarken, “İnanamıyorum! Bu gerçek!” Şaşkın bir şekilde iki eliyle birden kupayı kavradı. “Bu kahve gerçek!”

“Evet, insanı şımartan cinsten. Artık Polis Merkezi’ndeki yiyecek ve içeceklere dayanmakta zorlanıyorum.” Eve başını kaldırıp baktığında, Peabody’nin şaşkın yüzüyle karşılaştı ve sııttı. Kendisinin de Roarke’un kahvesini ilk yudumladığında aynı tepkiyi vermesinin üzerinden çok uzun zaman geçmemişti. “Çok güzel, ha?”

“Daha önce hiç gerçek kahve içmemiştim.” Peabody kahvesini, sanki sıvı altın içiyormuş gibi –yağmur ormanlarının kuruduğu ve bu bitkinin tohumlarının artık çok nadir bulunduğu düşünülürse, değerinin pek de farklı olmadığı kabul edilebilirdi– çok yavaş ve tadına vararak yudumluyordu. “Bu inanılmaz bir tat!”

“Bugünkü planımız üzerinde çalışırken, kahvenin tadını çıkarmak için yarım saatin var.”

“Yani istediğim kadar içebilir miyim?” Peabody gözlerini kapadı ve kahvenin kokusunu derin derin burnuna çekti. “Çok teşekkür ederim, Teğmen!”

Eve güldü ve o anda çalan telelinkin düğmesine uzandı. “Dallas,” diye başladı ama birden yüzünde parlak bir sırıtış belirdi. “Feeney!”

“Evlilik hayatı nasıl gidiyor, evlat?”

“Dayanılır. Siz elektronik dedektifleri için güne çok erken başlamışsın.”

“Çok önemli bir şey üzerinde çalışıyorum. Şefin ofisinde bir sorun yaşanmış. Şakacının biri ana bilgisayarına girmiş ve neredeyse bütün sistemi havaya uçuruyormuş.”

“İçeri mi sızmışlar?” Eve’in gözleri samimi bir hayretle açıldı. Büyümlü dokunuşuna karşın Feeney’in bile Polis Merkezi’ndeki bilgisayara sızabileceğine inanamazdı.

“Öyle görünüyor. Her şeyin altını üstüne getirmiş. Şu anda bu kargaşayı çözmekle uğraşıyorum,” dedi Feeney, neşeyle. “Bir arayıp son görüştüğümüzden beri neler olduğunu sormak istedim.”

“Tam gaz çalışıyorum.”

“Başka hız bilmiyorsun ki zaten. Fitzhugh davasıyla mı uğraşıyorsun?”

“Doğru tahmin. Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Hayır. Paragöz kendini doğradı ve burada hiç kimse-
nin üzgün olduğunu söyleyemem. O lanet olasıca herif,
bulduğu her fırsatta polisleri mahkemede haşlamaya ba-
yılıyordu. Ama bir ay içinde iki tane büyük intihar olması
ilginç.”

Eve’in yüzü ciddileşti. “İkinci bir intihar mı?”

“Evet. A, doğru, sen balayında olduğun için öğrene-
memiş olabilirsin.” Feeney kızıl kaşlarını düzeltti. “Birkaç
hafta önce, Doğu Washington’da bir senatör öldü. Capitol
Binası’nın penceresinden kendini atıvermiş. Ah şu politi-
kacılar ve avukatlar! Hepsi deli zaten.”

“Evet. Fırsatın olursa, o davayla ilgili verileri benim için
dosyalar mısın? Ofisteki bilgisayarına gönderebilirsin.”

“Ne yani; ölenlerin kaydını mı tutacaksın?”

“Sadece merak ettim.” Eve yine huzursuzlanmaya baş-
lamıştı. “Bir daha sefere kantinde karşılaştığımızda, öğle
yemeğin benden.”

“Sorun değil. Sistemi onarır onarmaz, sana istediğin
verileri sağlarım,” dedi Feeney. “Ne de olsa yabancı sayıl-
mazsın,” diye ekledi gülerek ve bağlantıyı kesti.

Peabody kahvesini küçük küçük yudumlamaya devam ediyordu. “Binadan dalıya geçen senatör ile Fitzhugh arasında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Avukatlar ve politikacılar,” diye mırıldandı Eve. “Ve ototronik mühendisleri.”

“Ne?”

Eve başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Kapan,” diye emretti bilgisayara ve ayağa kalkarak çantasını omzuna attı. “Gidelim.”

Peabody bir fincan daha kahve içmeye fırsatı olmadığı için sızlanmamaya çalıştı. “Bir ay içinde iki farklı şehirde iki intihar vakası pek de sıra dışı bir rastlantı sayılmaz,” diye başladı, Eve’e yetişmek için adımlarını hızlandırırken.

“Üç. Biz Olympus’tayken, bir genç kendini astı. Mathias, Drew. Aralarında bir bağlantı, ortak görünen herhangi bir nokta bulup bulamayacağını merak ediyorum. İnsanlar, yerler, alışkanlıklar, eğitim, hobiler.” Bir yandan üstüne başına çeki düzen verirken, bir yandan da hızlı bir şekilde basamakları iniyordu.

“Politikacının adını bilmiyorum,” dedi Peabody. “Doğu Washington’daki intihar olayıyla ilgili raporlara çok dikkat etmedim.” Peabody hemen el bilgisayarını çıkardı ve verileri araştırmaya başladı.

“Mathias yirmili yaşlarının başlarındaydı ve ototronik mühendisiydi. Roarke için çalışıyordu. Lanet olsun.” Bir kez daha Roarke’u işin içine çekmek zorunda kalacağını hissederek huzursuz oldu. “Herhangi bir sorunla karşılaşsan, Feeney’den yardım iste. Herhangi bir veri parçasına ikimizden de daha kısa sürede ulaşır.”

Eve kapıyı açtı ve arabasını yolun başında göremeyin-

ce kaşlarını çattı. “Lanet olasıca Summerset! Arabamı park ettiğim yerde bırakmasını kaç kez söylemem gerekiyor?”

“Sanırım öyle yapmış.” Peabody güneş gözlüklerini taktı ve başıyla işaret etti. “Araba yolunu kapatıyor, gördünüz mü?”

“Ah, evet.” Eve aniden ciddileşerek boğazını temizledi. Araba aynen bıraktığı yerde duruyordu ve hafif rüzgâr etrafında küçük kumaş parçaları uçuruyordu. “Sorma,” diye mırıldandı ve hızlı adımlarla arabaya doğru yürümeye başladı.

“Sormayacaktım ki.” Peabody’nin sesi son derece yumuşak ve keyifliydi. “Fikir yürütmek daha eğlenceli.”

“Kes sesini, Peabody.”

“Hemen, Teğmen.” Peabody arabanın sağ ön koltuğuna otururken kahkahasını zorlukla bastırabildi.

Eve sert bir şekilde arabayı çevirdi ve araba yoluna girip demir kapılara doğru yöneldi.

Arthur Foxx terliyordu. Üst dudağının üzerinde hafif bir parlaklık dışında bunu belli eden bir şey yoktu ama Eve yine de keyiflenmişti. Adamın seçtiği avukatın Fitzhugh’un bir arkadaşı olması, Eve’i şaşırtmamıştı; gömleğinin manşetlerini altın kol düğmelerinin süslediği pahalı bir takım elbise giymiş, hevesli bir genç adamdı.

“Müvekkilim haklı bir şekilde öfkeli.” Avukatın genç yüzünde aşırı ciddi bir ifade vardı. “Bay Fitzhugh’un anma töreni, bugün öğleden sonra saat birde yapılacak. Böyle bir görüşme için kesinlikle çok yanlış bir zaman seçtiniz.”

“Zamanı seçen ölümdür, Bay Ridgeway ve genellikle de uygunsuz zamanları seçer. Arthur Foxx ile görüşme, konu Fitzhugh davası, dava numarası üç sıfır sıfır bir-ASD, so-

ruşturmayı yapan memur, Dallas, Teğmen Eve. Tarih 24 Ağustos 2058, saat sabah dokuz otuz altı. Kayda geçirilmesi için adınızı söyler misiniz, lütfen?”

“Arthur Foxx.”

“Bay Foxx, bu görüşmenin kayda geçirildiğini biliyorsunuz.”

“Biliyorum.”

“Bir avukat tutma hakkınızı kullandınız, haklarınızı ve sorumluluklarınızı tam olarak anladınız mı?”

“Evet.”

“Bay Foxx, daha önce Bay Fitzhugh’un öldüğü gece neler yaptığınızla ilgili ifadenizi vermiştiniz. Bu ifadeyi tekrar gözden geçirmek ister misiniz?”

“Gerek yok. Size neler olduğunu anlattım. Size başka ne söylememi beklediğinizi bilmiyorum.”

“Öncelikle, olay olduğu gece saat yirmi iki otuz ile yirmi üç arasında nerede olduğunuzu söyleyebilirsiniz.”

“Zaten söyledim. Birlikte yemek yedik. Bir komedi programı izledik, yatağımıza girdik ve gece haberlerini biraz izledik.”

“Bütün gece evde miydiniz?”

“Öyle olduğunu söyledim ya.”

“Evet, Bay Foxx. Daha önce böyle söylediğiniz kayda geçirilmişti. Ama gerçekte yaptığınız bu değildi.”

“Teğmen, müvekkilim burada gönüllü olarak bulunuyor. Ben...”

“Bekleyin,” diye önerdi Eve. “O akşam saat on otuz civarında binadan çıktınız ve yaklaşık yirmi dakika kadar sonra geri döndünüz. Nereye gittiniz, Bay Foxx?”

“Ben...” Foxx boynunu saran gösterişli kravatını çekiş-

tirdi. “Birkaç dakika için dışarı çıkmıştım, evet. Unutmuşum.”

“Unutmuşsunuz.”

“Kafam karıştı. Şoktaydım.” Kravatını çekiştirirken, parmakları kumaşın üzerinde hışırtılı sesler çıkarıyordu. “Kısa bir yürüyüş yapmak kadar önemsiz bir şeyi hatırlamam gerektiğini bilmiyordum.”

“Peki şimdi hatırlıyor musunuz? Nereye gittiniz?”

“Sadece yürüyüş yapmıştım. Birkaç kez bloğun etrafında turladım.”

“Ama sonra elinizde bir paketle döndünüz. İçinde ne vardı?”

Adamın güvenlik kameralarına yakalandığını anladığı belliydi. Bakışları donuklaştı ve kravatını daha hızlı çekiştirmeye başladı. “Yirmi dört saat açık olan 24/7 marketlerinden birine uğradım ve birkaç şey aldım. Veggie-Smokes. Bazen sigara içme ihtiyacı duyuyorum.”

“Marketi arayıp gerçekte ne almış olduğunuzu öğrenmek hiç de zor değil.”

“Pekâlâ, biraz yatıştırıcı aldım,” diye itiraf etti Foxx. “Gece için biraz kendimi yatıştırmak istiyordum. Bir sigaraya da ihtiyacım vardı. Bu kanunlara aykırı değil, değil mi?”

“Hayır ama bir polis soruşturması sırasında yanlış ya da eksik ifade vermek, kanunlara aykırıdır.”

“Teğmen Dallas.” Avukatın sesi hâlâ sakindi ama hafif bir gerginlik hissediliyordu. Bu da Eve’e, Foxx’un avukatına karşı polise olduğundan daha açık davrandığı izlenimini verdi. “Bay Foxx’un kısa bir süre için olay yerinden ayrılmış olmasının, soruşturmanızda önemli bir ayrıntı teşkil ettiğini sanmıyorum. Ve insanın sevdiği birinin cesedini

bulmuş ve bundan dolayı şoka girmiş olması, önemsiz bir ayrıntıyı atlaması konusunda gayet geçerli bir mazeret sayılır.”

“Önemsiz bir ayrıntı, belki. Ama o gece Bay Fitzhugh ile sizin bir konuğunuz olduğunu da söylemediniz, Bay Foxx.”

“Leanore konuk sayılmaz,” dedi Foxx, ciddi bir tavırla. “O... Fitzhugh’un ortağıydı. İş konusunda konuşacakları bir şey olduğunu tahmin ediyorum; ayrıca, yürüyüşe çıkmamın bir nedeni de buydu. Üzerinde çalıştıkları bir davayı görüşmeleri için, onları biraz yalnız bırakmamın doğru olacağına karar vermiştim.” Foxx zor nefes alıyordu. “Bunun herkes için daha iyi olacağını düşünmüştüm.”

“Anlıyorum. Dolayısıyla, şimdi ifadenizde eşinizi ve ortağını bir süreliğine iş görüşmeleri için yalnız bıraktığınızı belirtiyorsunuz. Peki Bayan Bastwick’in ziyarete geldiğini neden ilk ifadenizde belirtmediniz?”

“Aklıma gelmedi.”

“Aklınıza gelmedi. Birlikte yemek yediğinizi, bir komedi programı izlediğinizi ve yatağa girdiğinizi belirttiniz ama diğer ayrıntıları eklemeyi unuttunuz. Bana söylemediğiniz başka neler var, Bay Foxx?”

“Söyleyecek daha başka bir şeyim yok.”

“Binadan çıkarken neden öfkeliydiniz, Bay Foxx? Güzel bir kadının, Bay Fitzhugh’un birlikte çalıştığı ve çok yakından tanıdığı bir kadının, gecenin o kadar geç bir saatinde ziyarete gelmesinden dolayı rahatsız mı oldunuz?”

“Teğmen, müvekkilime bu şekilde imalarda bulunmaya...”

Eve, avukata anlık bir bakış attı. “Herhangi bir imada bulunmuyorum, sayın avukat, sadece son derece açık bir

şekilde Bay Foxx'a binadan dışarı fırlarken kıskançlıktan dolayı öfkeli olup olmadığını soruyorum.”

“Binadan dışarı fırlamadım, sadece yürüyüşe çıktım.” Foxx masanın üzerinde duran ellerini yumruk yapmıştı. “Ayrıca Leanore’a kızgın olmamı ya da onu kıskanmamı gerektirecek herhangi bir şey yok. Kendini Fitz’in kollarına atmak için sık sık fırsat kollasa da, eşim bu açıdan onunla hiç ilgilenmiyordu.”

“Bayan Bastwick kendini Bay Fitzhugh’un kollarına mı atıyordu?” diye sordu Eve, kaşlarını kaldırarak. “Bu seni çok kızdırmış olmalı, Arthur. Eşinin cinsel açıdan erkek ve kadın ayrımı yapmadığını bilirken, hafta içi her gün sabahdan akşama kadar ikisinin yan yana çalıştığını bilirken, beklenmedik saatlerde evine gelip senin önünde eşine asıldığını görürken, bu seni çok kızdırmış olmalı. Bunda şaşılacak bir şey yok. Ben olsam o kadını parçalamak isterdim.”

“Fitz bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu,” diye patladı Foxx. “Bu kadar genç ve güzel birinin kendisine kur yaptığını görmek, onun hoşuna gidiyordu. Bu konuda şikayet ettiğimde, Fitz gülüyordu.”

“Sana mı gülüyordu, Arthur?” Eve oyunu nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu. Sesinde derin ve samimi bir anlayış vardı. “Bu seni öfkeden deliye döndürmüştü olmalı. Değil mi? İçini kemiriyordu, değil mi, Arthur? Onları birlikte, birbirlerine dokunurken ve arkandan gülerken hayal etmek, seni rahatsız etmiyor muydu?”

“Leanore’u öldürebilirdim.” Foxx, avukatının kendisini yatıştırmaya çalışan ellerini itti ve öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle Eve’e baktı. “Fitz’i benden uzaklaştırabileceğini, kendisini tercih etmesini sağlayabileceğini

düşünüyordu. Evli olmamız, birbirimize sadık olmamız, onun için bir önem taşıymıyordu. Leanore'un istediği tek şey, kazanmaktı. Lanet olasıca avukat!”

“Avukatlardan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Foxx'un sesi titriyor, hızlı hızlı soluyordu. Bir süre bekleyerek kendini toparladı. “Hayır,” dedi, soluğu tekrar yavaşladıktan sonra, “prensip olarak, hayır, hoşlanmıyorum,” diye ekledi. “Fitz'in bir avukat olduğunu düşünmüyordum. Onu sadece eşim olarak görüyordum. Ve o gece ya da herhangi bir zaman cinayet işleseydim Teğmen, eşimi değil, Leanore'u öldürürdüm.” Biraz daha sakinleşince yumrukları çözüldü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Artık daha fazla söyleyecek bir şeyim yok.”

Eve şimdilik bu kadarının yeterli olduğuna karar vererek sorguyu bitirdi ve ayağa kalktı. “Tekrar görüşeceğiz, Bay Foxx.”

“Öncelikle Fitz'in cesedini ne zaman rahat bırakacağınızı bilmek istiyorum,” dedi Foxx, ayağa kalkarken. “Cesedi burada tutulurken uygunsuz olsa da, bugünkü anma törenini ertelememeye karar verdim.”

“Bu, adli tabibin vereceği bir karar. Testleri henüz tamamlanmadı.”

“Ölmüş olması yeterli değil mi?” Foxx'un yine sesi titremeye başlamıştı. “Hayatımızdaki küçük ve mahrem noktaları deşmeniz şart mı? Kendisini öldürmüş olduğunu göremiyor musunuz?”

“Hayır.” Eve kapıya yaklaştı ve kilidi açan şifreyi girdi. “Hayır, göremiyorum.” Bir an tereddüt etti; sonra rasgele bir atış yapmaya karar verdi. “Senatör Pearly yakın zamanda kendini öldürmüş olduğu için, Bay Fitzhugh'un bir hayli şaşkın ve üzgün olduğunu düşünmüştüm.”

Foxx resmi bir tavırla başıyla onayladı. “Şaşkındı, bu doğru, ama birbirlerini pek iyi tanımıyorlardı.” Yanağındaki bir kas seğirdi. “Fitz’in, Pearly’nin olayından etkilendiği için kendi canına kıydığını ima ediyorsanız, bunun çok gülünç bir iddia olduğunu söyleyebilirim. Uzaktan bir tanışıklık dışında hiçbir ortak noktaları yoktu. Doğru dürüst görüşmüyorlardı bile.”

“Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.” Eve, Foxx ve avukatını dışarı çıkardı ve onlar uzaklaşırken, bitişikteki sorgu odasına bir bakış attı. Leanore şimdiye kadar çoktan gelmiş olmalıydı.

Eve acele etmeden meşrubat makinelerinden birine doğru yürüdü, seçeneklerini gözden geçirdi ve cebinden biraz bozukluk çıkardı. Bir parça çikolata ve yarım tüp Pepsi almaya karar verdi. Makine ürünleri teslim etti, geri dönüşüm için standart ricayı iletti ve şeker alımıyla ilgili uyarıda bulundu.

“Kendi işine bak,” dedi Eve. Duvara yaslanıp çikolatanın ve kolanın tadını çıkardı, çöpü geri dönüşüm kutusuna attı ve ağır adımlarla yürüdü.

Yirmi dakikalık bir bekleyişin, Leanore’u çileden çıkarmaya yeteceğini tahmin ediyordu. Durduğu yerden görebildiği kadarıyla, pek haksız da sayılmazdı. Kadın vahşi ve huzursuz bir kedi gibi bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Eve kapıyı açar açmaz, kadın hızla ona döndü.

“Teğmen Dallas, sizinkini bilmiyorum ama benim zamanım son derece kıymetli.”

“Nasıl baktığınıza bağlı,” dedi Eve, rahat bir tavırla. “Ben bir haftamı hiç dışarı çıkmadan bu binada geçirebilirim.”

Peabody boğazını temizledi. “Kayıt; Teğmen Eve Dal-

las, C Sorgu Odası'na girdi ve sorguya başlamaya hazırlanıyor. Kişiyi tüm hakları açıkça bildirildi ve bu görüşmede kendi adına konuşmayı tercih etti. Bütün veriler kayıtlara geçirildi.”

“Güzel.” Eve oturdu ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti. “Burnunuzdan solumayı bitirdiğinizde, Bayan Bastwick, ne zaman isterseniz başlayabiliriz.”

“Bu sorguya uygun zamanda başlamaya hazırdım.” Leanore oturdu ve seksi bacaklarını üst üste attı. “Sizinle, Teğmen, astınızla değil.”

“Bunu duydun mu, Peabody? Sen benim astımmışsın.”

“Kayda geçirildi, efendim,” dedi Peabody, soğuk bir tavırla.

“Bunu son derece aşağılayıcı ve gereksiz buluyorum.” Leanore siyah takım elbisesinin kol ağzlarını silkeledi. “Birkaç saat içinde Fitz’in anma törenine katılacağım.”

“İlk ifadenizde yalan söylemiş olmasaydınız, bugün aşağılayıcı olarak tanımladığınız bu durumda olmayacaktınız.”

Leanore’un bakışları donuklaştı. “Bu suçlamanın mantıklı bir açıklaması olduğunu umarım, Teğmen.”

“İlk ifadenizde, o gece kurbanın evine profesyonel bir konu için gittiğinizi belirtmiştiniz. Yirmi-otuz dakika orada kaldığınızı ve bir dava üzerinde konuştuğunuzu söylemiştiniz.”

“Evet, aşağı yukarı öyle demiştim,” dedi Leanore, buz gibi bir ses tonuyla.

“Söyler misiniz, Bayan Bastwick, bir iş görüşmesine giderken pahalı bir şişe şarap almak ve asansörde balo kraliçesi gibi süslenmek, alışkanlıklarınız arasında mıdır?”

“Güzel görünmek ya da süslenmek kanunlara aykırı bir şey değil, Teğmen Dallas.” Eve’i dağınık saçlarından boyasız çizmelerine kadar süzdü. “Bence bir ara siz de dene-melisiniz.”

“Ah, şimdi de duygularımı incitiyorsun. Kendini cila-ladın, bluzunun üstteki üç düğmesini açtın ve yanında bir şişe pahalı şarap götürdün. Bu bana biraz baştan çıkarma hazırlığı gibi göründü, Leanore.” Eve kadına yaklaştı ve hafifçe göz kırptı. “Haydi ama, hepimiz kadınız. Bu yön-temleri hepimiz biliriz.”

Leanore cevap vermek için hiç acele etmeden başını öne eğdi ve mükemmel manikürlerini inceledi. Hâlâ buz gibiydi. Foxx’un aksine, bu kadını terletmek kolay olma-yacaktı. “O gece profesyonel bir konuda görüşmek için Fitz’e uğradım. Kısa bir görüşme yaptık ve sonra da oradan ayrıldım.”

“Bu süre boyunca onunla yalnızdın.”

“Doğru. Arthur her zamanki krizlerinden birine tutul-du ve dışarı çıktı.”

“Her zamanki krizlerinden biri?”

“Bu onun için son derece alışılmış bir şeydi.” Şimdi sesinde belli belirsiz bir alay vardı. “Beni fazlasıyla kıska-nıyordu ve Fitz’i elinden almaya çalıştığımdan kesinlikle emindi.”

“Peki gerçekten bunu yapmaya çalışıyor muydun?”

Leanore’un dudaklarında dişil sinsiliği yansıtan bir gü-lümseme belirdi. “Baksana, Teğmen, bunun için gerçek-ten uğraşsaydım, sence başarılı olmaz mıydım?”

“Bence bunun için gerçekten uğraştın. Ve başaramamak seni için için yaktı.”

Leanore omuz silkti. “Bunu bir parça olsun düşündü-

ğümü itiraf edeceğim. Fitz, Arthur ile kendini harcıyordu. Fitz ile benim çok ortak noktamız vardı ve onu çok çekici buluyordum.”

“O gece bu çekiciliğe göre mi davrandın?”

“Sanırım onunla daha yakın bir ilişkiye girmek istediğimi açıkça belirttim. Hemen üstüme atlamadığını itiraf etmeliyim, ama zaman içinde bu kaçınılmaz görünüyordu.” Özgüvenini yansıtan bir tavırla gülümsedi. “Arthur elbette bunun farkındaydı.” Sonra bakışları yine donuklaştı. “Ve bu yüzden... Fitz’i onun öldürdüğüne inanıyorum.”

“Zor bir lokma, değil mi?” diye mırıldandı Eve, sorgu tamamlandıktan sonra. “Uzun süreli bir ilişkiyi yıkmakta, evli bir adamı yasak bir ilişki için baştan çıkarmakta hiçbir sakınca görmüyor. Dahası, dünyada kendisine direnebilecek bir adam olmadığına inanıyor.” Derin bir iç çekti. “Kaltak.”

“Onu suçlayacak mısınız?” diye sordu Peabody.

“Kaltak olduğu için mi?” Eve hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. “Yanlış ifade verdiği için onu göz altına alabilirdim ve o da avukat dostlarıyla birlikte yarım saate kalmadan kendini kurtarırdı. Uğraşmaya değmez. Ölüm saatinde orada olmadığı açık ve herhangi bir nedeni de yok. Ayrıca bu kadının dev gibi bir adama sinsice yaklaşıp bileklerini kesebileceğini sanmıyorum. Zaten süslü kıyafetine o kadar kan bulaşmasını istemezdi.”

“O halde Foxx’a geri dönüyoruz.”

“Kıskançlık krizindeydi, öfkeliydi ve bütün miras ona kaldı.” Eve ayağa kalktı ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. “Ve elimizde hiçbir şey yok.” Parmaklarıyla gözlerini ovaladı. “Sonuçta sorgu sırasında söy-

lediği şey de son derece mantıklı; Leanore’u öldürürdü, Fitzhugh’u değil. Diğer intiharlarla ilgili dosyaları da incelemek istiyorum.”

“Henüz elimde yeterince veri yok,” dedi Peabody, soru odasından çıkan Eve’in peşine takılırken. “Yeterli zaman bulamadım.”

“Şimdi buldun. Muhtemelen Feeney de işini bitirmiştir. Bana elindekileri getir, sonra da daha fazla veri araştır,” diye emretti Eve ve kendi ofisine daldı. “Bilgisayarı aç,” diye komut verdi, koltuğuna otururken. “Yeni mesajları göster.”

Roarke’un yüzü ekranı doldurdu. “Sanırım yine dışarıda suçla savaşıyorsun. Şu anda Londra yolundayım; özel olarak ilgimi gerektiren küçük bir mesele var. Uzun süreceğini sanmıyorum. Saat sekize kadar dönmüş olurum ve bu da gala için New Los Angeles’a uçmamıza yeterince zaman bırakır.”

“Lanet olsun, unutmuştum.”

Roarke’un ekrandaki yüzü gülümsedi. “Randevumuzu unutmuş olduğundan eminim, bu yüzden bunu nazik bir hatırlatma olarak al. Kendine iyi bak, Teğmen.”

Geceyi şişirilmiş sinema tipleriyle diz dize geçirmek, oradakilerin yiyecek olarak değerlendirdiği saçma sapan sebzeleri yemek ve kayıt cihazlarını burnuna sokarak abuk subuk sorular soran muhabirlere katlanmak, onun için pek de eğlenceli bir gece sayılmazdı.

İkinci mesaj, Kumandan Whitney’den geliyordu. Devam eden bazı davalarla ilgili olarak basına sunulmak üzere raporlar hazırlamasını istiyordu. Lanet olsun, diye düşündü Eve, yine gazete başlıklarıyla uğraşacağım.

Sonunda Feeney’den gelen veri dosyası ekranda belir-

di. Eve boynunu esnetti, koltuğuna yerleşti ve çalışmaya hazırlandı.

Saat ikide Village Bistro'ya girdiğinde, ofisindeki ısı kontrol cihazı bir kez daha ayvayı yediği için gömleği sırtına yapışmış haldeydi. Restoranın içindeki hava, okyanus kıyısındaki gibi serindi. İçeride dolaşan serin hava akımı, dev boyutlardaki beyaz in porseleni saksılara dikilmiş palmiyeleri hafif hafif dalgalandırıyordu. İki kata da cam masalar yerleştirilmiş, yakınlarında küçük ve siyah renkli bir lagün yaratılmış, dev boyutlardaki ekrandaki beyaz kumsalla görüntü tamamlanmıştı. Tropik renklerde kısa giysiler giymiş garsonlar, masaların arasında gidip gelerek müşterilere renkli içecekler ve sanat eseri gibi düzenlenmiş tabaklar sunuyordu.

Müşterileri kapıda karşılayan görevli, beyaz smokin giymiş bir droid idi ve Fransızca aksanıyla konuşacak şekilde programlanmıştı. Eve'in yırtık pırtık kot pantolonuna ve buruş buruş gömleğine bakınca, yüzünü buruşturdu.

“Madam, korkarım size verebileceğimiz bir masamız yok. Belki kuzey tarafındaki alışveriş merkezinde, fastfood restoranlarından birini deneyebilirsiniz.”

“Evet, tabii, olabilir.” Droidin tavrından rahatsız olduğu için, Eve rozetini onun burnuna dayadı. “Ama ben burada yiyeceğim. Bu durum o lanet olasıca çiplerini zorluyorsa, umurumda bile değil, ahbap. Dr. Mira'nın masası nerede?”

“ek şunu gözümün önünden,” diye tısladı droid, telaşla etrafa bakınıp ellerini itiraz belirten bir şekilde sallayarak. “Mşterilerimin keyfini mi kaçırmak istiyorsun?”

“Eğer silahımı ekersem, bu gerçekten olacak; ki eğer bana Dr. Mira'nın masasını hemen göstermez ve yirmi sa-

niye içinde bana bir bardak buzlu soda getirmezsən, bunu yapacağım. Anladın mı?”

Droid endişeli bir tavırla başıyla onayladı. Eve’i mermer basamaklardan ikinci kata çıkarıp, okyanusa bakan bir teras gibi dekore edilmiş olan balkona götürdü.

“Eve.” Mira oturduğu masanın arkasında doğruldu ve Eve’in ellerini tuttu. “Harika görünüyorsun.” Yanaklarından öpmesi, Eve’i biraz şaşırttı. “Dinlenmişsin. Mutlusun.”

“Sanırım öyleyim.” Bir anlık tereddütten sonra, Eve de uzandı ve Mira’yı yanağından öptü.

Droid çoktan bir garsona işaret etmişti bile. “Dr. Mira’nın konuğu bir bardak soda istiyor.”

“Buzlu,” diye ekledi Eve, droide küçümseyerek bakarken.

“Teşekkür ederim, Armand.” Mira’nın mavi gözleri parladı. “Birazdan siparişimizi vereceğiz.”

Eve restoranı bakışlarıyla şöyle bir taradı; müşterilerin hepsi zengin görünümlüydü. Oturduğu rahat sandalyede biraz huzursuzca kıpırdandı. “Ofisinde buluşabilirdik.”

“Seni yemeğe çıkarmak istedim. Burası en sevdiğim yerlerden biridir.”

“Ama droid sersemin teki.”

“Şey, Armand biraz katı programlanmış olabilir ama yemekler bir harikadır. Karidesin tadına bakmalısın; pişman olmazsın.” Eve’in sodası geldiğinde, Mira arkasına yaslandı. “Söyle bakalım, balayın nasıl geçti?”

Eve sodanın yarısını bir yudumda içtiğinde, kendini sonunda yine insan gibi hissetmeye başlayabildi. “İnsanların bana bu soruyu sorması daha ne kadar sürecektir?”

Mira içten bir kahkaha patlattı. Sakin ifadeli güzel yü-

zünden arkaya doğru taranarak topuz yapılmış siyah saçlarıyla, oldukça çekici bir kadındı. Her zamanki gibi zarif bir takım elbise giymişti; bu seferki uçuk sarıydı. Seçkin bir görünümü vardı. Ülkedeki en önemli davranış bilimcilerinden biriydi ve sorunlu suç olaylarında polis sık sık ona danışırdı.

Eve farkında olmasa bile, Mira'nın ona karşı duyguları son derece güçlü ve anaçtı.

“Bu durum seni utandırıyor.”

“Şey, bilirsin. Balayı. Seks. Bunlar mahrem şeyler.” Eve gözlerini devirdi. “Aptalca davranıyorum. Sanırım asıl mesele, benim bunlara alışkın olmamam. Evli olmak. Üstelik Roarke ile. Bütün o iş dünyası ile.”

“Birbirinizi seviyorsunuz ve mutlu ediyorsunuz. Buna alışmak gerekmez; sadece tadını çıkarmayı bilmek yeter. İyi uyuyabiliyor musun?”

“Genellikle.” Mira onun en derin ve en karanlık sırlarını bildiği için, Eve savunmadan vazgeçti. “Hâlâ kâbuslar görüyorum ama artık eskisi kadar sık değil. Anılar gelip gidiyor. Şu an hiçbiri daha önce başa çıkmayı başardığım kadar kötü değil.”

“Başa çıkmayı başardın mı?”

“Babam bana tecavüz etti, taciz etti ve dövdü,” dedi Eve, rahat bir tavırla. “Ben de onu öldürdüm. Sekiz yaşındaydım. Hayatta kalmayı başardım. O ara sokakta bulunmamdan önce kim olduğumun artık bir önemi yok. Ben Eve Dallas'ım. İyi bir polisim. Kendi kendimi yarattım.”

“Güzel.” Dahası da olacak, diye düşündü Mira. Eve'in yaşadığı türden travmalar, geçmişe ait asla tam anlamıyla kaybolmayacak yansımalar yapardı. “Hâlâ önceliği polis kimliğine veriyorsun.”

“Ben öncelikle bir polisim.”

“Evet.” Mira hafifçe gülümsedi. “Sanırım daima da öyle olacaksın. Siparişimizi verelim; sonra beni neden aradığını açıklayabilirsin.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve, Mira'nın karides önerisine uydu ve masanın üzerindeki gümüş bir sepetin içinde duran gerçek ekmeğin tadına baktı. Yemeğini yerken, Mira'ya Fitzhugh'un profilini ve ölümüyle ilgili detayları verdi.

“Kendi yaşamına son verebilecek biri olup olmadığını söylememi istiyorsun. Yani duygusal ve psikolojik açıdan buna açık olup olmadığını.”

Eve bir kaşını kaldırdı. “Planım buydu.”

“Ne yazık ki bunu yapamam. Sana tek söyleyebileceğim, bunu herkesin yapabileceği; uygun şartlar ve duygusal durum söz konusu olduğunda, Eve, bunu herkes yapabilir.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Eve. O kadar kararlı ve kesindi ki Mira gülümsedi.

“Sen güçlü bir kadınsın, Eve. Şimdi. Kendini güçlü, gerçekçi, sert zihinli bir kadın haline getirdin. Sen bir savaşçısın. Ama umutsuzluğu hatırla. Çaresizliği.”

Eve hatırlıyordu; hem de çok iyi ve canlı bir şekilde.

Oturduğu sandalyede huzursuzca kıpırdandı. “Fitzhugh çaresiz bir adam değildi.”

“Yüzeyde görünenler, büyük bir içsel kargaşayı gizleyebilir.” Eve tam araya girecekken, Dr. Mira bir elini kaldırarak onu susturdu. “Ama seninle aynı fikirdeyim. Profili, geçmiş, yaşam tarzı düşünüldüğünde, onu ben de intihar edecek biri olarak görmezdim; özellikle de böylesine benmerkezci ve şımarık birini.”

“Kesinlikle benmerkezciydi,” diye onayladı Eve. “Bu olaylar olmadan hemen önce, mahkemede onunla karşılaştım. Her zamanki gibi şımarık ve kibirliydi; sanki dünyanın en önemli insanı kendisiymiş gibi davranıyordu.”

“Bunun doğru olduğundan eminim. Tek söyleyebileceğim, bazılarımızın –aslında çoğumuzun– bir krizle karşılaştığımızda, zihin ya da yürekle ilgili bir sorun yaşadığımızda, onu yaşamak, değiştirmek ya da onunla yüzleşmek yerine, ondan kaçmayı tercih ediyor olduğumuzdur. Öldüğü gece Fitzhugh’un kendisini neyle karşı karşıya bulduğunu ne sen ne de ben bilebiliriz.”

“Bunun hiç yardımı olmadı,” diye mırıldandı Eve. “Pekâlâ, sana bir çift örnek daha sunmak istiyorum.” Bir polisin tarafsızlığı ve duygusuzluğuyla, diğer iki intihar olayını da aktardı. “Ne dersin?”

“Neden ortak noktaları olsun ki?” diye sordu Mira. “Biri avukat, biri politikacı, biri de mühendis.”

“Beyindeki bir sorun. Belki.” Eve kaşlarını çattı ve masa örtüsünün üzerinde parmaklarını tıklatmaya başladı. “Bütün verileri elde etmek için yapabileceğim birkaç şey var ama asıl sorun nedende yatabilir. Arkasında yatan neden psikolojik olmaktan çok, fizyolojik olabilir. Eğer bir bağlantı varsa, bunu bulmam gerek.”

“Sanırım biraz alanımın dışına çıkıyorsun; ama üç olayı birbirine bağlayan herhangi bir şeye rastlarsan, yardımcı olmak isterim.”

Eve gülümsedi. “Ben de buna güveniyordum. Çok fazla zamanım yok. Fitzhugh davası çok uzun süre önceliğini koruyamaz. Yakında bir şeyler elde edemez ve kumandanı davayı yeniden açmaya ikna etmekte kullanamazsam, unutmak zorunda kalacağım. Ama şimdilik...”

“Eve?” Gökkuşağı renklerine boyanmış tuvaletiyle baş döndürücü görünen Reeanna, masaya yaklaştı. “Ah, ne kadar güzel! Bir arkadaşım ile yemek yiyordum ve seni görünce hemen tanıdım.”

“Reeanna!” Eve gülümsemek için kendini zorladı. Bu baş döndürücü kızılın yanında sokak dilencisi gibi görünmekten rahatsız olmamıştı, ama önemli bir danışmanlık görüşmesi bölündüğü için sinirlenmişti. “Dr. Mira, Reeanna Ott.”

“Dr. Ott!” Mira zarif bir tavırla elini uzattı. “Çalışmalarınızı duydum ve çok takdir ettim.”

“Teşekkür ederim; ben de sizin için aynı şeyi söylemek istiyorum. Ülkedeki en iyi psikiyatlardan biriyle tanışmak, büyük bir onur. Çalışmalarınızın bazılarını inceledim ve inanılmaz derecede başarılı buldum.”

“Beni şımartıyorsunuz. Bizimle oturup tatlı yemez misiniz?”

“Çok isterim.” Reeanna soran bakışlarını Eve’e çevirdi. “Tabii eğer resmi bir işi bölmüyorsam?”

“Programın o bölümünü bitirdik.” Eve, Mira’nın belli etmeden verdiği işaret üzerine gelen garsona baktı. “Sadece kahve. Sütsüz. Ve lütfen, gerçek kahve.”

“Ben de aynısından istiyorum,” dedi Mira. “Ve bir tabak böğürtlenli turta. Buna büyük bir zaafım var da.”

“Benim de öyle.” Siparişi kendisi hazırlayacakmış gibi, Reeanna garsona gülümsedi. “Çift kat krema ve bir dilim de çikolata. İşlenmiş yiyeceklerden bıktım,” diye şikayet etti, Mira’ya dönerek. “New York’ta bulunduğum sürece kendimi şımartmak istiyorum.”

“Ne kadar süre kalacaksınız?”

“Bu büyük ölçüde Roarke’a bağlı...” – Eve’e bakarak gülümsedi – “...ve beni burada ne süreyle işe yarar bulacağına bağlı. Birkaç hafta içinde William ile beni gemiye koyup, tekrar Olympus’a göndereceğini tahmin ediyorum.”

“Olympus tatil merkezi gerçekten de akıllara durgunluk veren bir proje,” dedi Mira. “Haberlerde ve eğlence kanallarında gördüklerimden anlayabildiğim kadarıyla, gerçekten baş döndürücü.”

“Roarke, gelecek baharda her şeyin hazır ve aktif halde olmasını istiyor.” Reeanna, bir yandan konuşurken, bir yandan da boynundaki üç zincirli altın gerdanlığı okşuyordu. “Göreceğiz bakalım. Roarke genellikle kafasına koyduğunu elde eder. Sen ne dersin, Eve?”

“Bulunduğu yere ‘hayır’ı cevap olarak kabul etmekle gelmedi.”

“Doğru, gerçekten. Sen oraya gittin. Sana ototronik oyuncağını gösterdi mi?”

“Kısaca.” Eve’in dudakları hafifçe kıvrıldı. “Kısa bir zaman içinde yapmamız gereken çok şey vardı.”

Reeanna’nın gülümsemesi yavaş ve sinsiceydi. “Emimin öyledir. Ama umarım hazırlanmış olan programlardan bazılarını denemiştir. William o oyunlarla gurur

duyuyor. Ayrıca, oteldeki kral dairesine yerleştirilmiş hologram odasını gördüğünü söylemiştin.”

“Gördüm ve birçok kez kullandım. Çok etkileyiciydi.”

“Büyük bölümü William’ın çalışması –yani tasarım açısından– ama ben de tebriklerin bir miktarını kabul ediyorum. O yeni cihazı, uyuşturucu bağımlılarının ve bazı psikoz rahatsızlıklarının tedavisinde kullanılacak şekilde geliştirmeyi düşünüyoruz.” Kahve ve tatlı servisi yapılırken, duraksadı. “Bu sizi de ilgilendirebilir, Dr. Mira.”

“Kesinlikle ilgilendirir. Kulağa hoş geliyor.”

“Öyle. Şimdilik korkunç derecede pahalı ama üzerinde çalışmayı ve maliyeti düşürmeyi planlıyoruz. Ama Olympus için, Roarke her şeyin en iyisini istiyor ve alıyor. Lisa adlı droid gibi örneğin.”

“Evet.” Eve, şehvet kokan sesiyle o baş döndürücü dişi droidi hatırlıyordu. “Onu gördüm.”

“Halkla ilişkiler ve müşteri temsilciliği bölümlerine konacak. Mükemmelleşmesi aylar alan, üstün bir model. Zekâ çiplerinin piyasada bir dengi daha yok. Karar verme yeteneği ve sosyal becerileri, piyasada bulunan bütün modellerden daha ileride. William ve ben...” Birden sustu ve gülmeye başladı. “Bir bakar mısınız, bir türlü kendimi işten alamıyorum.”

“Bu çok güzel.” Mira zarif bir şekilde turtasından bir lokma aldı. “Beyin kalıplarının kişilik üzerindeki genetik etkileri ve bunların elektroniğe uyarlanması konusunda yaptığınız çalışmalar, benim gibi bir psikiyatr için bile hayranlık uyandırıcı.” Mira bir an tereddüt etti, sonra Eve’e baktı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, sizin uzmanlığınız, Eve ve benim az önce üzerinde konuştuğumuz bir konuya yeni bir yaklaşım getirebilir.”

“Öyle mi?” Reeanna bir kaşık dolusu çikolatayı ağzına attı.

“Teorik olarak.” Davranışının resmi açıdan yasak olduğunu bilen Mira, kendini savunmak istercesine ellerini iki yana açtı.

“Doğal olarak.”

Eve yine parmaklarını masanın üzerinde tıklatmaya başladı. Mira’nın fikirlerini tercih ediyordu ama seçeneklerini gözden geçirince, alanı genişletmeye karar verdi.

“İlk bakışta intihar. Bilinen bir neden yok; bilinen bir sorun yok; kimyasal madde kullanılmamış; aile geçmişi bilinmiyor. İntihar olayına kadar, davranışları son derece normal. Kişilik bunalımları ya da herhangi bir depresyon işareti yok. Altmış iki yaşında erkek, profesyonel, yüksek eğitilmiş, başarılı, maddi açıdan mükemmel durumda, biseksüel, bir hemcinsiyle uzun süredir devam eden bir evliliği var.”

“Fiziksel yetersizlikler?”

“Yok. Sağlık kartı temiz.”

Reeanna’nın gözleri kısıldı; profili mi, yoksa yavaşça kaşıkladığı çikolatasını mı incelediği belli değildi. “Psikolojik rahatsızlıklar, tedaviler?”

“Yok.”

“İlginç. Beyin kalıbını görmeyi çok isterdim. Mümkün mü?”

“Mühürlü.”

“Hmm.” Reeanna dalgın bir tavırla çikolatasını yemeye devam etti. “Bilinen fiziksel veya psikolojik anomaliler ya da kimyasal madde bağımlılığı olmadığı için, bir beyin hasarı diyebilirim. Olası bir tümör. Ama sanırım otopside bu türde herhangi bir şey ortaya çıkmadı, değil mi?”

Eve o küçük yanığı hatırladı ama başını iki yana salladı. “Hayır, tümör filan yok.”

“Genetik araştırmanın ve değerlendirmenin dışına taşan vakalar vardır. Beyin son derece karmaşık bir organ ve hâlâ en gelişmiş teknoloji ürünlerini bile şaşırtabiliyor. Aile geçmişini görebilseydim... Şey, ilk anda bir tahminde bulunmam gerekirse, adamınızın normal analizlerde fark edilmeyecek genetik bir saatli bomba olduğunu söyleyebilirim. Hayatında, fitilin bittiği bir noktaya ulaştı.”

Eve bir kaşını kaldırdı. “Yani patladı mı?”

“Bir açıdan öyle.” Reeanna öne doğru eğildi. “Eve, hepimiz anne karnındayken kodlanırsınız. Ne ve kim olduğumuz orada belirlenir. Sadece göz rengimiz, vücut yapımız, tenimiz değil, aynı zamanda kişiliğimiz, zevklerimiz, zekâmız ve duygusal yapımız. Ana rahmine düştüğümüz anda, üzerimize genetik kod basılır. Belli bir dereceye kadar değiştirilebilir ama bizi biz yapan temeldeki şeyler, aynen kalır. Onları hiçbir şey değiştiremez.”

“Yani doğduğumuzda neyse, hâlâ oyuz.” Eve karanlık ve pis bir odayı, yanıp sönen kırmızı ampulü ve elinde kanlı bir bıçakla köşeye kıvrılmış olan küçük bir kızı hatırladı.

“Kesinlikle.” Reeanna sırtıttı.

“Yani çevre şartlarını, özgür iradeyi, insanın daha iyiye gitme ihtiyacını kabul etmiyor musunuz?” diye itiraz etti Mira. “Bizleri kalbi, ruhu ve yaşam boyunca yapabileceği sayısız seçimleri olmayan salt fiziksel varlıklar olarak kabul etmek, hepimizi hayvan seviyesine indirgemektir.”

“Öyleyiz zaten,” dedi Reeanna, kaşığıyla restorandaki insanları işaret ederek. “Bir terapist olarak bakış açınızı anlıyorum, Dr. Mira, ama bir fizyolog olarak benim bakış

açım, tamamen farklı bir kulvara ait. Hayatımız boyunca verdiğimiz kararlar, yaptıklarımız, yaşam tarzımız ve şimdiki halimiz, daha ana rahmindeyken beyinlerimize kazınmıştır. Bu kişi, Eve, belli bir zaman geldiğinde, orada ve istediği şekilde, kendi yaşamına son vermek üzere programlanmıştı; şartlar bazı şeyleri değiştirebilir ama sonuçlar daima aynı olacaktır. Bunun adına yazgı denir.”

Yazgı mı? diye düşündü Eve. Yani kendisinininki babası tarafından tecavüze ve tacize uğramak mıydı? İnsan müsveddesi haline gelip, o uçurumdan çıkabilmek için savaşmak mıydı?

Mira yavaşça başını iki yana salladı. “Buna katılamam. Budapeşte yakınlarında, yoksulluk içinde doğan bir çocuk, doğum anında annesinden alınıp Paris’te ayrıcalıklı bir ortamda sevgi ve ilgiyle büyütülürse, oranın değerlerini ve eğitimini taşıyacaktır. Duygusal yapı ve insanın kendini daha iyiye götürme tutkusu asla gözden uzak tutulamaz.”

“Buna belli bir noktaya kadar katılıyorum,” dedi Reeanna. “Ama genetik kod –ki bizi başarıya, yenilgiye, kötülüğe ya da iyiliğe götüren odur– başka her şeye baskın çıkar. En sevgi dolu ortamlarda bile, canavarlar yetişebilir; ayrıca, evrenin en berbat çöplüklerinde, yücelik ve iyilik barınabilir. Neysek oyuz; gerisi vitrin süslemesinden başka bir şey değil.”

“Eğer teorini kabul edersem, Reeanna,” dedi Eve, yavaşça, “söz konusu kurbanın yazgısında, kendi yaşamına son vermek vardı. Şartlarda ya da ortamdaki bir takım değişikliklerin, bu yazgıyı değiştirmesi mümkün değildi.”

“Kesinlikle öyle. Önceden verilmiş olan karar, orada sessizce bekliyordu. Muhtemelen bir olay onu tetiklemiş olmalı, ama bu son derece küçük bir şey bile olabilir. Bo-

wers Enstitüsü'nde devam eden araştırmalar, beyindeki genetik kalıpların kişilik üzerindeki etkilerini kanıtladı. Eğer istersen, konuyla ilgili diskleri sana gönderebilirim."

"Bu tür araştırmaları sana ve Dr. Mira'ya bırakıyorum." Eve kahvesini bir kenara itti. "Polis Merkezi'ne dönmem gerek. Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Dr. Mira," dedi, ayağa kalkarken. "Ve teorilerin için sana da, Reeanna."

"Uygun bir zamanda daha detaylı konuşmak isterim." Reeanna elini uzattı ve Eve ile samimi bir şekilde tokalaştı. "Roarke'a selamlarımı ilet lütfen."

"İletirim." Mira yanaklarından öpmek için kalktığında, Eve durduğu yerde döndü. "Sizi ararım."

"Umarım ararsın; ama bunu sadece üzerinde konuşmak istediğin bir dava olduğunda yapma. Mavis'e selamlarımı söyle."

"Tabii." Eve çantasını omzuna attı ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü; ama kendisini karşılayan garsona öfkeli bir bakış atmaktan da geri kalmadı.

"İnanılmaz bir kadın." Reeanna kaşığının arkasını yavaşça yaladı. "Kontrollü, derinlerde öfkeli, odaklı, şefkat ifadelerinden rahatsızlık duyan bir kadın." Mira'nın bir kaşı kalktığında, Reeanna kıkırdadı. " z r dilerim, bu da profesyonel bir yan etki. Bu alışkanlığım William'ı deli ediyor. G cendirmek istememiştim."

"İstemediğinizden eminim." Mira'nın gözleri anlayışla parladı ve dudakları kıvrıldı. "Ben de sık sık kendimi aynı şeyi yaparken yakalıyorum. Haklısınız, Eve gerçekten inanılmaz bir kadın. Kendi kendini yaratmış biri ve sanırım bu gerçek, teorinizi biraz olsun çürütüyor."

“Öyle mi?” Reeanna gerçekten meraklanarak öne doğru eğildi. “Onu iyi tanır mısınız?”

“Mümkün olduğunca. Eve... fazlasıyla içine kapanıktır.”

“Onu çok seviyor olmalısınız,” dedi Reeanna. “Roarke’un evlenmeye karar verdiğini öğrendiğimde beklediğim kişiyle hiç ilgisi olmadığını söylersem, umarım beni yanlış anlamazsınız. Onun evlenecek olması zaten başlı başına bir sürprizdi, ama karısının son derece gösterişli ve sofistike bir kadın olacağını tahmin etmiştim. Omzundaki silah kayışını başka bir kadının düğün gerdanlığı gibi taşıyan bir cinayet masası dedektifi, Roarke ile bağdaştırmayacağım bir kimlikti. Yine de birlikteyken birbirlerine son derece yaklaşıyorlar.” Sonra gülümseyerek ekledi: “Hatta birbirlerinin kaderi oldukları bile söylenebilir.”

“İşte buna katılıyorum.”

“Söylesenize, Dr. Mira, DNA hasatıyla ilgili görüşünüz nedir?”

“Ah, şey...” Mira, uzmanlık alanı konusunda bir sohbete başlamak için hevesli bir şekilde gülümsedi.

Eve, ofisindeki bilgisayarının başında, Fitzhugh, Mathias ve Pearly hakkında topladığı veriler üzerinde çalışıyordu. Aralarında hiçbir bağlantı, hiçbir ortak nokta göremiyordu. Aralarındaki tek ortak nokta, olaylar gerçekleşmeden önce üçünün de herhangi bir intihar eğilimi göstermemiş olmasıydı.

“Vakaların birbirleriyle bağlantılı olma olasılığı?” diye sordu Eve.

Hesaplanıyor. Olasılık yüzde beş nokta iki.

“Diğer bir deyişle, neredeyse hiç yok.” Eve derin bir iç çekti ve bir hava otobüsü kirli pencere camını sarsarak geçerken, yüzünü buruşturdu. “Eldeki verileri kullanarak, Fitzhugh’un ölümünün cinayet olma olasılığını hesapla.”

Eldeki verilerle, cinayet olasılığı yüzde sekiz nokta üç.

“Vazgeç, Dallas,” diye mırıldandı kendi kendine. “Bırak peşini.”

Koltuğunu pencereye çevirdi ve trafiğin büyük ölçüde örttüğü gökyüzüne baktı. Yazgı. Kader. Önceden belirlenmiş hedefler. Genetik plan. Bunlardan herhangi birine inanacaksa, işinin ne anlamı vardı ki? Ya da bu açıdan düşünüldüğünde, hayatının ne anlamı vardı? Herhangi bir seçenek, bir değişiklik yoksa, neden insanların hayatını kurtarmak veya bunu başaramadığında, ölenin intikamını almak için uğraşıyordu?

Her şey fizyolojik olarak kodlanmışsa, New York’a gelmekle ve kendini daha iyi biri haline getirmek için savaşmakla, sadece kendi yazgısını mı izlemişti? Hayatının ilk yıllarının gölgelenmesi ve bazı parçalarının gölge halinde kendisiyle kalması da o genetik kodlamanın dahilinde miydi?

O genetik kod herhangi bir noktada babası olan o canavarın izlerini ve benzerliklerini taşıyor muydu?

Ailesiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Annesini hiç hatırlamıyordu. Kardeşleri, amcası ya da dayısı, halası ya da teyzesi, büyükbabası ya da büyükannesi varsa bile, hafızasıyla birlikte onları da kaybetmişti. Genetik koduyla ilgili, kendisini çocukluk yılları boyunca hırpalayan, döven ve

raciz eden o adam dışında temel alacağı kimse yoktu; ta ki korku ve acı içinde karşılık verip onu öldürene kadar...

Daha sekiz yaşındayken, elini kana bulamıştı. Bu yüzden mi polis olmuştu? Kurallarla, yasalarla ve bazılarının hâlâ adına adalet dediği şeyle uğraşırken, aslında sadece elindeki kanı mı temizlemeye çalışıyordu?

“Efendim? Dallas?” Peabody bir elini omzuna koydu ve Eve şiddetli bir şekilde irkilince, o da olduğu yerde sıçradı. “Bağışlayın. İyi misiniz?”

“Hayır.” Eve parmaklarını gözlerine bastırdı. Tatlı yerken iki kadının arasında geçen konuşma onu sandığından daha çok etkilemişti anlaşılan. “Sadece biraz başım ağrıyor.”

“İsterseniz size ağrı kesici getirebilirim.”

“Hayır.” Dozları resmi olarak belirlenmiş olsa bile, Eve ilaç kullanmaktan nefret ediyordu. “Birazdan geçer. Artık Fitzhugh davasıyla ilgili aklıma başka bir şey gelmiyor. Feneay, Olympus’taki gençle ilgili bulabildiği bütün verileri bana verdi. Bu üç kurban arasında hiçbir bağlantı göremiyorum. Leanore ve Arthur’a inanmaktan başka bir seçeneğim kalmıyor sanırım. Yalan makinesi kullanılmasını isteyebilirim ama yapmayacağım. Bu davayı yirmi dört saatten daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum.”

“Hâlâ birbirleriyle bağlantılı olduklarını mı düşünüyorsunuz?”

“Bağlantılı olmalarını istiyorum ama bu başka bir şey. Benimle sürekli yardımcım olarak ilk çalışmada, sana etkileyici bir örnek sunamadım sanırım.”

“Sizin sürekli yardımcınız olmak, şimdiye dek başıma gelen en güzel şey.” Peabody hafifçe kızardı. “Önümüzdeki altı ay boyunca çoktan kapatılmış olan dosyaları deşme-

ye uğraşsak bile, yine de minnettar olurdum, çünkü hâlâ beni eğitiyor olurdunuz.”

Eve arkasına yaslandı. “Çok kolay tatmin oluyorsun, Peabody.”

Peabody başını kaldırdı ve Eve’in gözlerine baktı. “Hayır, efendim, olmuyorum. En iyisini alamadığımda, gerçekten baş belası olurum.”

Eve bir kahkaha patlattı ve eliyle saçını sıvazladı. “Yağcılığa mı başladın, Peabody?”

“Hayır, efendim. Eğer yağcılık yapsaydım, daha kişisel gözlemlerimi aktarırdım; örneğin evliliğin size ne kadar iyi geldiği gibi, Teğmen. Daha önce hiç bu kadar güzel görünmemiştiniz.” Eve alaycı bir tavırla gülerken, Peabody gülümsedi. “O zaman yağcılık yaptığımı söyleyebilirdiniz.”

“Anlaşıldı.” Eve bir an düşündü, sonra başını eğdi. “Bir defasında bana ailenin hippie olduğunu söylememiş miydin?”

Peabody bir an istedi ama gözlerini devirmekten vazgeçti. “Evet, efendim.”

“Hippilerin ailelerinden genellikle polisler çıkmaz. Sanatçılar, çiftçiler, bazen bilim adamları, el sanatçıları olabilir.”

“Ben kilim örmekten hoşlanmadım.”

“Yapabiliyor musun?”

“Pek başarılı olduğum söylenemez.”

“Ee, ne oldu yani? Ailen seni kızdırdı, sen de kalıbı bozmaya ve pasifizme tamamen ters düşen bir şey yapmaya mı karar verdin?”

“Hayır, efendim.” Peabody bu sorgulama karşısında şaşırıp ve omuz silkti. “Ailem harika insanlardır. Hâlâ birbirimize çok yakınız. Ne yaptığımı ya da yapmak istediğimi

asla anlamadılar ve anlamayacaklar da; ama hiçbir zaman beni engellemeye çalışmadılar. Ben sadece bir polis olmak istedim; tıpkı ağabeyimin marangoz ve ablamın da çiftçi olmak istemesi gibi. Hippiliğin en önemli hedeflerinden biri, kendi özgün ifadeni bulmaktır.”

“Ama genetik koda uymuyorsun,” diye mırıldandı Eve ve masasının üzerinde parmaklarını tıklatmaya başladı. “Kalıba uymuyorsun. Gen kalıpları, kalıtsallık, çevre şartları... Hepsi seni farklı şekilde etkilemiş olmalı.”

“Kötü adamlar öyle olmasını isterdi,” dedi Peabody, ciddi bir tavırla. “Ama buradayım ve bu şehrin güvenliğini sağlıyorum.”

“Eğer içinden kilim örmek gelirse...”

“Önce sizin haberiniz olur.”

Eve’in bilgisayarı iki kez sinyal verdi ve yeni gelen veriler olduğunu bildirdi. “Genç kurban üzerinde tekrar yapılan otopsinin sonuçları.” Eve, Peabody’ye yaklaşmasını işaret etti. “Beyin kalıbındaki anomalileri göster,” diye emretti.

Mikroskobik anomali; sağ yarıküre, ön lob, sol kadran. Açıklanamıyor. Daha fazla inceleme ve test gerekiyor; uygulanıyor.

“Bak, bak, sanırım bir şey bulduk. Ön lobu ve anomaliyi göster.” Beynin kesiti ekranda belirdi. “İşte.” Eve ekranı parmaklarıyla döverken, içinde yükselen heyecanı hissetti. “Şu gölge... görüyor musun? Minik bir yanık gibi.”

“Zor görüyorum.” Peabody, Eve ile yanak yanağa gelene kadar eğildi. “Görüntüde bir sorun var gibi.”

“Hayır, minicik bir hasar. Altı numaralı kadranı yüzde yirmi büyüt.”

Resim değişti ve gölgeli kısım ekranı doldurdu. “Bir delikten çok, yanığa benziyor, değil mi?” dedi Eve, daha çok kendi kendine konuşarak. “Zar zor görülüyor; peki ama böyle bir hasarın davranışlar, kişilik ve karar verme süreci üzerinde ne gibi bir etkisi olabilir?”

“Akademide Anormal Fizyoloji derslerimi zorlukla geebilmiştim,” dedi Peabody, omuz silkerek. “Psikoloji ve Taktik derslerinde daha iyiydim. Bu beni açıyor.”

“Beni de,” diye mırıldandı Eve. “Ama ilk bağlantımızı bulduk. Bilgisayar, Fitzhugh, dosya numarası bir iki sekiz yedi bir, beyin anomalisi kesiti. şimdiki görüntünün yanına getir.”

Ekran titredi ve grileşti. Eve bir küfür savurdu ve bilgisayara bir tokat yapıştırdı; ekrandaki görüntü belirsizleşti.

“Orospu ocuğu. Orospu ocuğu! Burada kullanmak zorunda kaldığımız bu ucuz aletlerden bıktım artık! Bu aletlerle çalışırken, bir davayı sonulandırabilmemiz bile mucize! Bütün veriyi diske kaydet, seni aşağılık piç!”

“Belki de bu bilgisayarı tamire göndermelisiniz,” diye önerdi Peabody ama aldığı karşılık, öfkeli bir bakış oldu.

“Ben yokken bakımının yapılmış olması gerekirdi. Tamir bölümündeki serseriler, kılarını kaşımakla meşguller. Bu verileri, Roarke’un bilgisayarlarından birinde inceleyeceğim.” Peabody’nin bir kaşını kaldırdığını gördü. “Bu konuda bir sorunun mu var, Peabody?”

“Hayır, efendim.” Peabody dilini tuttu ve Eve’in tzkteki maddelerden hangilerini yıkacak olduğunu söylemekten vazgeçti. “Herhangi bir sorun yok.”

“Güzel. Bana karşılaştırma için senatörün beyin taramasını getir.”

Peabody'nin kibirli gülümsemesi kayboldu. "Yani Doğu Washington'la kafa kafaya gelmemi mi istiyorsunuz?"

"Kafan bununla başa çıkmak için yeterince kalın." Eve diski çıkarıp cebine attı. "Dosyayı eline alır almaz beni ara. Alır almaz!"

"Peki, efendim. Eğer bir şey bulursak, uzman analizine ihtiyacımız olacak."

"Evet." Eve, Reeanna'yı düşünüyordu. "Sanırım birini biliyorum. Kaldır kıcını, Peabody."

"Hemen, Teğmen."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Eve kuralları yıkmayı seven biri değildi ama yine de, kendisini Roarke'un özel odasının kilitli kapısı önünde beklerken buldu. On yıldan uzun bir süre boyunca kurallara uyarak yaşıdıktan sonra, şimdi prosedürleri çiğnemekte zorlanmadığı için şaşıyordu.

Sonuçlar yöntemleri haklı çıkarır mı? diye düşündü. Ve yöntemler gerçekten de çok mu sıra dışı? Belki de odanın içindeki bilgisayar sistemi kayıtlı değildi ve Compuguard tarafından tespit edilemiyordu –zaten bu yüzden yasadıydı– ama aynı zamanda en ileri teknoloji ürünüydü. Polis ve Güvenlik Departmanı'na verilen gülünç elektronik donanımlar, neredeyse daha kullanıma geçmeden önce eski model olmuşlardı bile ve Cinayet Masası'nın bütçe payı inanılmayacak kadar düşüktü.

Diski koyduğu cebinin üzerinde parmaklarını tıklattıyor, ayaklarını huzursuzca yere sürtüyordu. Canı cehennem, diye düşünerek kararını verdi. Kurallara uyan bir polis olarak arkasını dönüp gidebilirdi ya da akıllı bir polis gibi davranırdı.

Elini güvenlik ekranına yerleştirdi. “Dallas, Teğmen Eve.”

Kilit hafif bir tıkırtıyla çözüldü ve kapı açılarak Roarke’un dev veri merkezini Eve’in gözleri önüne serdi. Güneş ışığını ve uçan araçları gözden uzak tutan korumalı ve kıvrımlı uzun pencereler yüzünden, oda loştu. Işıkların yakılmasını emretti, kapıyı kilitledi ve U biçimindeki geniş konsola doğru yürüdü.

Roarke onun avuç izini ve ses kalıbını aylar önce sisteme kaydetmişti ama Eve daha önce sistemi hiç yalnızken kullanmamıştı. Şimdi bile, evli olmalarına karşın, kendini davetsiz bir misafir gibi hissediyordu.

Kendini oturmaya zorladı ve koltuğu konsola doğru çekti. “Birinci birim, aktif!” Yüksek teknolojili cihazlardan yükselen yumuşak vınlamayı duyduğunda, derin bir iç çekti. Eve’in verdiği disk kayarak içeri girdi, saniyeler geçmeden çözümlendi ve okundu. “NYPD’deki o çok görkemli güvenlik sistemimizle karşılaştırdınca...” diye mırıldandı, alaycı bir tavırla. “Duvar ekranı, tam boy. Veriyi görüntüle; Fitzhugh Dosya H-bir iki sekiz yedi bir. Ekranı ikiye böl; Mathias Dosya S-üç sıfır dokuz bir iki.”

Veriler, konsola dönük duran dev duvar ekranında çabucak ortaya çıktı. Hayranlık, suçluluk duygusuna galip geldi. Eve öne eğildi ve doğum tarihlerini, gelir seviyelerini, alışveriş alışkanlıklarını, politik eğilimlerini incelemeye başladı.

“Yabancılar,” dedi kendi kendine. “İnanılmayacak kadar az ortak noktaları var.” Ama alışveriş alışkanlıkları kısmına geldiğinde, dudaklarını büzdü. “Hmm, ikiniz de oyun oynamayı seviyormuşsunuz. Uzun süre bilgisayar bağlantısı kuruyorsunuz; oyun oynuyorsunuz ve interaktif prog-

ramları seviyorsunuz.” Derin bir iç çekti. “Nüfusun yüzde yetmişi gibi. Bilgisayar, ekran görüntüsünü ikiye böl, iki dosyanın da beyin taramasını al.”

Neredeyse daha sözünü bitirdiği anda, Eve görüntüleri incelemeye başlamıştı bile. “Açıklanamayan anomalileri büyüt ve vurgula.”

Aynı, diye düşündü, gözlerini kısarak. İki adam da sanki ikizmiş gibi aynı beyin yapısına sahip. Yanık aynı büyüklük ve şekilde ve tam olarak aynı yerdeydi.

“Bilgisayar, anomaliyi analiz et ve tanımla.”

Araştırılıyor... Yetersiz veri... Tıp dosyaları taranıyor. Lütfen analiz için bekleyin.

“Hep böyle diyorlar.” Bilgisayar kendi beynini zorlarken, Eve odanın içinde biraz bacaklarını açmak için konsoldan uzaklaştı. Kapı açıldığı anda, genç kadın topuklarının üzerinde döndü ve Roarke’un içeri girdiğini görünce saç diplerine kadar kızardı.

“Merhaba, Teğmen.”

“Merhaba.” Eve ellerini ceplerine tıktı. “Ben... şey... Polis Merkezi’ndeki bilgisayarımın biraz sorun yaşadım da. Bu analize ihtiyacım vardı, bu yüzden... ben de... eğer oda-ya ihtiyacın varsa, ben bekleyebilirim.”

“Hiç gerek yok.” Eve’in açıkça görülen huzursuzluğu, Roarke’un hoşuna gitmişti. Karısına doğru yaklaştı, eğildi ve hafifçe öptü. “Bu bilgisayarları neden kullandığın konusunda bir açıklama gevelemene de gerek yok. Bazı sırları mı araştırıyorsun?”

“Hayır. Sandığın gibi değil.” Roarke’un yüzündeki sırı-tış, Eve’in utancını daha da artırıyordu. “Polis Merkezi’nde

kullandığımız konserve kutularından biraz daha yetkin bir şeye ihtiyacım vardı ve senin de birkaç saatliğine dışarıda olacağını düşünmüştüm.”

“Erken döndüm. Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Bilmiyorum. Belki. Sırıtmayı keser misin?”

“Sırıtıyor muyum?” Eve’i kollarına alıp ellerini onun pantolonunun arka ceplerine sokarken, Roarke’un sırtışı daha da genişledi. “Dr. Mira ile yemek nasıldı?”

Eve kaşlarını çattı. “Her şeyi bilmek zorunda mısınız?”

“Elimde değil. Aslında, William ile kısa bir görüşmem vardı ve o da Reeanna’nın seninle ve doktorlar karşılaştığını söyledi. İş mi, yoksa zevk miydi?”

“İkisi de, sanırım.” Roarke’un elleri kalçalarını okşamaya başladığında, Eve’in kaşları kalktı. “Şu anda çalışıyorum, Roarke. Şu anda ellerin görev başındaki bir polisin poposunu okşuyor.”

“Bu da her şeyi daha heyecanlı yapıyor.” Roarke eğildi ve Eve’in boynunu öptü. “Birkaç kuralı daha çiğnemek ister misin?”

“Çoktan çiğniyorum zaten.” Ama genç kadın güdüsel olarak başını yana yatırarak boynunu daha çok açtı.

“O zaman birkaç tane fazladan olabilir,” diye mırıldandı Roarke, bir elini yukarı kaydırıp Eve’in göğüslerinden birini avuçlarken. “Sana dokunmaya bayılıyorum.” Dudaklarını Eve’in boynundan çekip çenesi üzerinden ağzına doğru kaydırırken, bilgisayardan bir sinyal geldi.

Analiz tamamlandı. Görüntü mü, ses mi?

“Görüntü,” diye emretti Eve ve kendini kocasının kollarından kurtardı.

“Lanet olsun,” dedi Roarke, bir iç çekerek. “Çok yaklaştım.”

“Bu da ne böyle?” Eve yumruklarını kalçalarına dayayarak ekrandaki görüntüyü inceledi. “Anlamsız. Son derece anlamsız.”

Roarke teslim olarak konsolun kenarına oturdu ve görüntüyü kendisi de inceledi. “Teknik bir şey; çoğu tıbbi terimler. Benim alanımın biraz dışında kalıyor. Elektronik kaynaklı bir yanık. Bunun bir anlamı var mı?”

“Bilmiyorum.” Eve düşünceli bir tavırla kulağını çekti. “Birkaç cesedin beyinlerinin ön lobunda küçük bir elektronik yanığının olması, sence anlamlı mı?”

“Otopsi sırasında bir hata olmuş olabilir mi?” diye fikir yürüttü Roarke.

“Hayır.” Eve başını yavaşça iki yana salladı. “İkisinde birden olamaz; farklı morglarda farklı tıp uzmanları tarafından incelendiler. Ayrıca bunlar gözle görülür yaralar değil. Beyinlerinin içinde ve mikroskobik boydalar.”

“Bu iki adam arasında ne gibi bir benzerlik var?”

“Hiç. Kesinlikle hiçbir benzerlik yok.” Eve bir an tereddüt etti, sonra omuz silkti. Roarke zaten davanın kıyılarında dolaşmaya başlamıştı bile; daha fazla içine çekmesinde ne sakınca olabilirdi ki? “Adamlardan biri seninki,” dedi Eve. “Olympus Tatil Merkezi’ndeki ototronik mühendisi.”

“Mathias mı?” Roarke konsoldan kalkarken, yüzündeki yarı keyifli, yarı meraklı ifade, yerini şüpheyi bırakmıştı. “Olympus’taki bir intihar olayını neden araştırıyorsun?”

“Resmi olarak araştırmıyorum. Sadece bir sezgi, hepsi bu. Gösterişli cihazlarının incelediği diğer beyin de Fitzhugh’un ki. Eğer Peabody kırmızı şeridi aşmayı başarsa, Senatör Pearl’ünkini de inceleyeceğim.”

“Ve bu mikroskobik yanığı, senatörün beyninde de bulacağını mı düşünüyorsun?”

“Hızlı öğreniyorsun, Roarke. Bu yönüne daima hayran olmuşumdur.”

“Neden?”

“Çünkü her şeyi adım adım açıklamak zorunda kalmak, çok sinir bozucu.”

Roarke’un gözleri kısıldı. “Eve.”

“Pekâlâ, tamam.” Eve teslim olduğunu belli eden bir tavırla ellerini kaldırıp indirdi. “Fitzhugh’un intihar edebilecek bir tip olduğuna inanmadım. Bütün opsiyonları değerlendirmeden de davayı kapamak istemedim. Opsiyonlarım giderek daralıyordu. Sonuçta davayı rafa kaldırebilirdim. Ama kendini asan o çocuğu düşünmekten kendimi alamıyordum.”

Eve huzursuz bir şekilde odanın içinde yürümeye başladı. “Onda da herhangi bir intihar eğilimi yoktu. Ne bilinen düşmanlar ne de gözle görülür bir neden vardı. Sadece eline bir ip alıp, güzel bir düğüm attı. Sonra şu senatör olayını duydum. Bu da açıklama getirilemeyen intiharların sayısını üçe çıkardı. Fitzhugh ve senatör gibi insanları düşünürsek, sahip oldukları finansal güç sayesinde, ihtiyaçları olan danışmanlık parmaklarının ucundaydı. Herhangi bir öldürücü hastalık –fiziksel ya da duygusal– durumunda, gönüllü ötenazi sistemlerini kullanabilirlerdi. Ama şiddet ve kan içeren şekilde kendilerini öldürdüler. Bu pek normal görünmüyor.”

Roarke başıyla onayladı. “Devam et.”

“Fitzhugh’u inceleyen tıbbi uzman, bana şu açıklanamayan anomaliyi gösterdi. Çocuğun da benzer bir yara taşıyıp taşımadığını merak ettim.” Eve ekranı işaret etti.

“Taşıyor. Şimdi o yaraya neyin neden olduğunu bulmam gerekiyor.”

Roarke bakışlarını ekrana çevirdi. “Genetik kusur?”

“Olabilir ama bilgisayar bunun pek olası olmadığını söylüyor. En azından, daha önce böyle bir şeye hiç rastlamamış; kalıtsallık, mutasyon ya da harici etkenlerden dolayı.” Eve konsolun başına geçti ve ekranı kaydirdi. “Şu olası zihinsel rahatsızlık listesini görüyor musun? Davranış değişimi. Kalıp bilinmiyor. Bunun büyük yardımı olabilir.”

Eve gözlerini ovalarken, rahat bir şekilde düşünmeye çalıştı. “Bu bana kurbanın sıra dışı davranışlar sergileyebileceğini ve muhtemelen de bunu yapacağını söylüyor. İntihar, bu iki adam için de son derece sıra dışı bir şey olabilir.”

“Haklıymışsın gibi görünüyor,” dedi Roarke. Konsola yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. “Ama kilisede çıplak dans etmek veya yaşlıca bir kadını gökyürürün birinden aşağı atmak da sıra dışı davranışlar. Neden ikisi de intihar etmeyi seçti?”

“Cevaplanamayan soru da bu zaten, değil mi? Ama Whitney’i davayı açık tutması için ikna etmeme yeter. Veriyi diske kaydet ve kağıt çıktısı al,” diye bilgisayara emretti ve tekrar Roarke’a döndü. “Şimdi birkaç dakikam var.”

Roarke’un kaşları hafifçe seğirdi. “Öyle mi?”

“Öncelikle hangi kuralları çiğnemeyi düşünüyorsun?”

“Aslında çok var.” Eve kocasının pahalı keten gömleğinin düğmelerini açmak için yaklaşıırken, Roarke saatine bir göz attı. “Bu gece California’da bir gala gecemiz var.”

Eve’in hevesi kursağında kaldı. “Bu gece!”

“Ama önce birkaç yanlış davranış için zamanımız var

sanırım.” Roarke, kahkahalar arasında Eve’i kucağına aldı ve konsolun üzerine sırt üstü yatırdı.

İletişim cihazının sinyalini duyduğunda, yatak odasının kızıl zemininde yarı çıplak yatmakta olan Eve, bir yandan el yordamıyla çamaşırlarının arasında iletişim cihazını bulmaya çalışırken, bir yandan da kendisine lanet okuyordu. Külot ve pantolonu dizlerine kadar inmiş olduğu için, cihazı bulduktan sonra soyunma odasına giderken, zıplamak zorunda kaldı.

“Peabody?”

“Efendim!” Peabody’nin yüzünde önce bir dizi ilginç ifade belirdi, sonra da tamamen ifadesiz kaldı. “Çok güzel bir elbise, Teğmen. Yeni tarzınızı mı deniyordunuz?”

Eve şaşkınlıkla başını eğerek kendine baktı ve sonra gözlerini devirerek iletişim cihazının ekranına döndü. “Lanet olsun. Sanki daha önce göğüslerimi hiç görmemiş gibi konuşuyorsun.” Ama yine de iletişim cihazını yakındaki bir masanın üzerine bıraktı ve toparlanmaya çalıştı.

“Ve efendim, izin verirsiniz, çok güzel olduklarını söylemek istiyorum.”

“Yağ mı çekiyorsun, Peabody?”

“Kesinlikle.”

Eve gülüşünü bastırdı ve soyunma odasındaki kanepenin kenarına oturdu. “Rapor mu var?”

“Evet, efendim. Ben... şey...”

Peabody’nin dikkatinin başka tarafa kaydığını fark edince, Eve omzunun üzerinden arkaya baktı. Çıplak göğsünde parıldayan minik su damlaları, beline sardığı beyaz bir havlu ve sıırıslıklaı sağılarıyla, Roarke duştan çıkarak soyunma odasına gelmişti.

“Yardımcımı kalp krizinden ölmeden önce görüntüden çekilir misin, Roarke?”

Roarke iletişim cihazının ekranına bakarak sırtıttı. “Merhaba, Peabody!”

“Merhaba.” Bağlantının diğer tarafında olmasına karşın, Peabody’nin zor durumda olduğu kolayca anlaşılıyordu. “Seni gördüğüme sevindim... yani, nasılsın, Roarke?”

“Çok iyiyim, ya sen?”

“Roarke!” Eve derin bir iç çekti. “Peabody’yi rahat bırak, tamam mı? Yoksa görüntü bağlantısını kesmek zorunda kalacağım.”

“Bunu yapmanıza gerek yok, Teğmen.” Roarke görüntüden çıkarken, Peabody kendini toparlamaya çalıştı. “Tanrım,” dedi, soluğu kesilerek ve sersemlemiş bir halde sırtıttı.

“Hormonlarını yatıştır, Peabody ve raporunu ver.”

“Yatıştım, efendim.” Peabody boğazını temizledi. “Bürokratik düğümün büyük bölümünü çözmeyi başardım, Teğmen. Sadece birkaç şeyle daha uğraşmam gerekiyor. Sabah saat dokuzda istediğimiz veriler bize teslim edilecek. Ama bakmak için Doğu Washington’a gitmemiz gerekiyor.”

“Ben de bundan korkuyordum. Pekâlâ, Peabody. Saat sekiz hava otobüsünü yakalayalım.”

“Saçmalama,” dedi Roarke arka taraftan, elindeki ceke-
tin dikişlerini dikkatle incelerken. “Benim aracımı alın.”

“Bu polis işi.”

“Kendinizi ton balığı gibi konserveye sokmanıza gerek yok. Rahat yolculuk yapmak, işin resmiyetini öldürmez, Eve. Zaten benim de Doğu Washington’da bazı işlerim var. Sizi ben götürürüm.” Eve’in omzunun üzerinden

eğildi ve Peabody'nin ekrandaki yüzüne bakarak gülümse-
di. "Seni alması için bir araba göndereceğim. Sekize çeyrek
kala? Uygun mu?"

"Tabii." Roarke artık gömleğini giymiş olmasına karşın,
Peabody hâlâ aynı hevesle bakıyordu. "Harika."

"Dinle, Roarke..."

"Üzgünüm, Peabody." Roarke, iletişim cihazını karı-
sının elinden nazikçe alıverdi. "Biraz gecikiyoruz. Sabaha
görüşürüz." Uzandı ve bağlantıyı kesti.

"Biliyor musun, bu tür şeyler yaptığında beni gerçekten
çok kızdırıyorsun."

"Biliyorum," dedi Roarke, sakın bir tavırla. "Zaten bu
yüzden kendimi tutamıyorum."

"Seninle tanıştığımдан beri, hayatımı o ya da bu türde
uçaklarda geçiriyorum," diye homurdandı Eve, Roarke'un
özel uçağının koltuğuna yerleşirken.

"Hâlâ sinirli," dedi Roarke ve uçuş görevlisine işaret
etti. "Karımın bir kupa daha kahveye ihtiyacı var; ben de
eşlik edeceğim."

"Hemen, efendim." Kadın işini bilenlere has bir sessiz-
likle koridorda gözden kayboldu.

"Bu kelimeyi kullanmaktan özellikle zevk alıyorsun,
değil mi? Karımmış!"

"Evet, alıyorum." Roarke, Eve'in yüzünü parmağının
ucuyla hafifçe kaldırdı ve çenesinin altına bir öpücük kon-
durdu. "Sanırım pek iyi uyuyamadın," diye mırıldandı,
başparmağıyla Eve'in gözünün altını okşarken. "Pek şaşıla-
cak bir şey değil; o güzel beynini hiç yavaşlatmıyorsun ki!"
Buharı tüten kahve kupasını önlerindeki masaya bırakan

uçuş görevlisine bir bakış attı. “Teşekkür ederiz, Karen. Memur Peabody gelir gelmez, hemen havalanacağız.”

“Pilota bilgi vereceğim, efendim. İyi uçuşlar.”

“Aslında Doğu Washington’a gitmen filan gerekmiyor, değil mi?”

“New York’tan da halledebilirdim.” Roarke omuz silkti ve kahvesini yudumladı. “Ama özel ilgi daima büyük bir etki yapar. Ayrıca senin çalışmanı da yakından izleme şansını elde edeceğim.”

“Bu işe karışmanı istemiyorum.”

“Hiç istemezsin ki.” Roarke diğer kahve kupasını aldı ve Eve’in eline tutuşturdu. “Yine de, Teğmen, ben senin kocanım ve bu yüzden de beni kapı dışarı edemezsin artık.”

“Yani ne olursa olsun peşime takılacağını söylüyorsunuz.”

“Kesinlikle. Ah, işte bizim güzel Peabody’miz de geldi.”

Peabody uçağa bindiğinde son derece kendinden emin ve bakımlı görünüyordu ama her şeyi bir anda görmek istercesine sağa sola bakınırken, şaşkınlıktan açık kalan ağzı bu etkiyi biraz gölgeledi.

Kabin beş yıldızlı bir otelin kral dairesi gibi gösterişli ve son derece lükstü; parıltılı masalar, rahat koltuklar, yeni alınmış gibi parıldayan kristal vazolar...

“Ağzını kapa, Peabody, akvaryumdaki balıklara benziyorsun.”

“Hemen, efendim.”

“Ona aldırma, Peabody, uyandığından beri böyle; sanırım daha kendine gelemedi.” Roarke ayağa kalkınca, Peabody şaşkınlıkla ona baktı; kendisine oturacak yer göster-

diğini ancak birkaç saniye sonra anlayabildi. “Kahve ister misin?”

“Şey, ah, elbette. Teşekkürler.”

“Sana kahveni getireyim, sonra da iş konuşmanız için sizi yalnız bırakayım.”

“Dallas, bu... ultra...”

“Her zamanki Roarke,” diye mırıldandı Eve, kahve kupasının üzerinden bakarak.

“Evet, dediğim gibi, ultra!”

Roarke elinde bir kupa daha kahveyle yanlarına gelirken, Eve başını kaldırıp ona baktı. Esmer, muhteşem, biraz da serseri, diye düşündü. Evet, diye tekrarladı, ultra kelimesi kesinlikle bu adama uyuyor. “Eh, kemerini bağla, Peabody ve uçuşun tadını çıkar.”

Yumuşak bir şekilde havalandılar ve yolculuk ancak Peabody’nin yeterli bilgileri Eve’e vermesine yetecek kadar sürdü. Hükümet Çalışanları Güvenlik Şefi’nin ofisine gideceklerdi. Bütün veriler orada incelenecek ve hiçbir şey transfer edilmeyecekti.

“Lanet olasıca kurallar,” diye sızlandı Eve, hep birlikte bir taksiye binerlerken. “Tanrı aşkına, kimi koruyor ki bunlar? Adam çoktan ölmüş bile!”

“Standart prosedür. Ve Doğu Washington’da örtbas edilmesi gereken çok fazla şey var, Teğmen.”

“Orospu çocukları.” Eve düşünceli gözlerle Peabody’ye baktı. “Daha önce hiç Doğu Washington’a gittin mi?”

“Bir kez. Çocukken.” Peabody omuz silkti. “Ailemle birlikte. Hippiler, yapay sığır üretimine karşı sessiz bir protesto düzenlemişlerdi.”

Eve alaycı bir tavırla güldü. “Sürekli sürprizlerle dolusun, Peabody. Bir süredir buraya gelmediğine göre, etrafı

görmek isteyebilirsin. Anıtlara bir bak.” Lincoln Anıtı’nın yanından geçerken, Eve başıyla işaret etti; anıtın etrafında seyyar satıcılar ve turistler cirit atıyordu.

“Bu anıtı birçok kez video kayıtlarında izledim,” diye başladı Peabody; ama Eve kaşlarını kaldırdı.

“Etrafa bak, Peabody. Bunu bir emir olarak kabul et.”

“Efendim!” Başka bir yüzde somurtkanlık gibi algılanabilecek bir ifadeyle, Peabody bakışlarını dışarı çevirdi.

Eve çantasından bir kart kaydedici çıkardı ve gömleğinin altına sakladı. Röntgen tarama cihazları veya sıkı aramaların olacağını sanmıyordu. Varsa bile, üzerinde daima bir yedek kart taşıdığını söyleyebilirdi. Eve şoföre bir bakış attı ama droidin ifadesiz gözleri yoldan ayrılmıyordu.

“Etrafı seyretmek için fena bir şehir değil,” dedi Eve, Beyaz Saray’ın yanından geçerlerken; eski malikane, sadece güçlendirilmiş kapı parmaklıklarının ve çelik duvarların arasından görünüyordu.

Peabody başını çevirdi ve gücenmiş bir ifadeyle Eve’in gözlerine baktı. “Bana güvenebilirsiniz, Teğmen. Bunu bildiğinizi sanıyordum.”

“Bunun güvenle bir ilgisi yok.” Peabody’nin sesindeki kırgınlığı fark ettiğinden, Eve nazık bir ses tonuyla konuşuyordu. “Sadece kendimden başkasını riske atmak istemememle ilgisi var.”

“Eğer ortaksak...”

“Değiliz.” Eve başını eğdi; şimdi sesinde otoriter bir ton vardı. “Henüz. Yardımcımsın ve eğitimdesin. Amirin olarak, başını ne kadar belaya sokabileceğine, şimdilik ben karar veririm.”

“Evet, efendim,” dedi Peabody, Eve’in iç çekmesine neden olacak bir katılıkla.

“Böyle yapma, Peabody. Kumandan’a kafa tutmana izin vereceğim günler de gelecek. Ve inan bana, bu hem çok zevkli hem de çok zor olacak.”

Taksi, Güvenlik Binası’nın kapılarının önündeki kaldırma yanaştı. Eve ödeme deliğinden parayı bıraktı, araçtan indi ve duvardaki güvenlik ekranına yaklaştı. Avucunu tarama paneline dayadı, rozetini kimlik deliğine bıraktı ve Peabody de aynı şeyleri tekrarlarlarken bekledi.

“Dallas, Teğmen Eve ve yardımcısı, Şef Dudley ile randevu.”

“Onay için lütfen bekleyin. Yetki onaylandı. Lütfen bütün silahlarınızı kutuya bırakın. Uyarı! Binaya herhangi bir silah sokmak, federal suçtur. Üzerinde silahla giren kişi, tutuklanacaktır.”

Eve polis tabancasını kılıfından çıkardı ve sonra, biraz da üzülerek, çizmesindeki tabancayı çıkarmak için eğildi. Peabody’nin şaşkın bakışlarına karşılık omuz silkti. “Casto ile yaşadıklarımın sonu, yanımda bir tane yedek taşımaya başladım. Bu gizli yedek silah, beni büyük sıkıntılardan kurtarabilir.”

“Evet.” Peabody, standart polis silahını kutunun içine bıraktı. “Keşke o herifi gebertseydiniz.”

Eve bir cevap vermek için ağzını açtı, sonra vazgeçerek tekrar kapadı. Peabody, kendisini baştan çıkaranın, yatağa atanın ve para kazanmak için cinayet işlerken kendisini kullananın kim olduğunu soruşturmayla görevli diğer dedektiflere açıklamamak konusunda çok dikkatli davranmıştı.

“Bak,” dedi Eve, bir an sonra. “Orada olup bitenler için çok üzgünüm. Bir ara o konuda konuşmak istersen...”

“Bazı konularda konuşmaktan hoşlanmıyorum.” Peabody boğazını temizledi. “Yine de teşekkürler, Teğmen.”

“Eh, önümüzdeki bir asır boyunca, o uzun bacaklarını hücrelerinde esnetmek zorunda kalacak.”

Peabody’nin yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “İşte oldu.”

“Girişiniz onaylanmıştır. Lütfen kapıdan geçin ve ikinci kata inmek için yeşil hattaki ototrama ilerleyin.”

“Tanrım, gören de takım elbiseli bir masa başı polisi yerine Amerika başkanıyla görüşmeye gidiyoruz sanır.” Eve ve Peabody geçtikten sonra, çelik kapı arkalarından güçlü bir şekilde kapanıp kilitlendi. İki genç kadın, kendilerini ikinci kata –bodrumun ikinci katına ineceklerdi– götürececek olan ve adına ototram denen aracın rahatsız plastik koltuklarına oturdular. Mekanik bir vınlamayla, araç onları uzun bir koridordan geçirdi ve sonunda inmeleri söylendiğinde, kendilerini yapay ışıqla aydınlatılmış ve duvarları ekranlarla kaplı bir antrede buldular.

“Teğmen Dallas, Memur Peabody!” Kendilerine yaklaşan adam, Hükümet Güvenlik kadrosunda onbaşı rütbesi taşıyanların giydikleri gri renkli standart üniformalardan giymişti. Sarı saçları o kadar kısa kesilmişti ki adamın kafa derisi görünüyordu. Zayıf yüzü, hayatını kapalı kapılar ardında ve yer altında geçirmiş insanlara has solgun bir ten rengine sahipti.

Üniformasının altında, kalın kol kasları pot yapıyordu.

“Çantalarınızı bana bırakın, lütfen. Bu noktadan sonra hiçbir elektronik alete izin verilmez. Şu anda gözetim altındasınız ve binadan çıkana kadar da bu devam edecek. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, Onbaşı.” Eve önce kendi çantasını, sonra da

Peabody'ninkini adama teslim etti ve karşılığında verilen fişleri cebine attı. "Burada oldukça ilginç bir yeriniz var."

"Bununla gurur duyuyoruz. Buradan, Teğmen."

Çantaları bombaların bile açamayacağı kasalara koyduktan sonra, onbaşı iki genç kadını bir asansöre götürdü ve konsolun üzerindeki tuşlara basarak adresi "Üçüncü Bölüm, Seviye A" şeklinde programladı. Kapılar hiç ses çıkarmadan kapandı; araç hareket ettiğinde, neredeyse hiç sarsıntı olmamıştı. Eve vergi mükelleflerinin lüks için ne kadar para ödediklerini sormayı düşündü, ama asker zihniyeti yüzünden onbaşının espriyi anlamayacağını düşünerek vazgeçti.

Katlanan sandalyeler ve saksılardaki ağaçlarla döşenmiş lobiye gördüğünde, bundan artık emindi. Kalın yer halısının hareketi algılayacak şekilde elektronik alıcılarla donanmış olduğu şüphesizdi. Üç memurun yoğun bir şekilde çalıştığı konsol, bir sürü bilgisayarla, monitör ve iletişim cihazıyla doluydu. Tavan kolonlarından yayılan müziğin etkisi yatıştırmanın ötesindeydi ve neredeyse beyni uyuşturma sınırına yaklaşmıştı.

Memurlar droid değildi ama inanılmayacak kadar tutucu giysilerinin içinde o kadar katı görünümlü ve bakımlıydılar ki otomatlardan farklı değildiler. Mavis bunları görse, şaşkınlıktan dili tutulurdu, diye düşündü Eve.

"Avuç izi onayı, lütfen," dedi onbaşı ve Eve ile Peabody, itaatkar bir tavırla sağ ellerini panonun üzerine dayadılar. "Buradan itibaren Çavuş Hobbs size rehberlik edecek."

Ütülü ve bakımlı üniformasıyla, çavuş konsolun arkasındaki yerinden kalktı ve ön tarafa geldi. Başka bir zırhlı kapıyı açtı ve iki polisi sessiz bir koridordan geçirdi.

Son kontrol noktasında, silahlar için son bir tarayıcı vardı ve oradan sonra da nihayet şefin ofisine ulaşabildiler.

Eve toprak seviyesinin üzerine çıktıklarını fark etmemişti, ama burada şehrin geniş bir görüntüsü vardı. Dudley'ye bir bakış attıktan sonra, Eve adamın burayı kendi şehri gibi gördüğünü anladı. Adamın masası bir göl kadar genişti ve bir duvar, binanın çeşitli yerlerini ve civarını tarayan ekranlarla doluydu. Diğer bir duvar, Dudley'yn eyalet liderleriyle, kraliyet ailesi üyeleriyle ve büyükelçilerle çekilmiş hologramlarıyla kaplıydı. İletişim cihazları, neredeyse NASA'dakilerle boy ölçüşebilir gibi görünüyordu.

Ama adamın kendisi, başka her şeyi gölgede bırakıyordu.

Neredeyse iki metrelik boyu ve iri kaslı vücuduyla, dev gibi bir adam. Parlak beyaz saçları kısacık kesilmişti; geniş ve kemikli çenesi, kırışıklarla dolu esmer yüzüyle her an savaşa hazır, deneyimli bir generale benziyordu. Virginia jambonu kadar geniş ellerinde iki iri yüzük vardı. Biri askeri rütbesini simgeliyordu; diğeri kalın bir altın alyanstı.

Adam dimdik durdu ve oniks rengi gözleriyle Eve'i inceledi. Peabody'ye bakma zahmetine bile girmede.

"Teğmen, anladığım kadarıyla Senatör Pearly'nin ölümünü araştırıyorsunuz."

Demek doğrudan davranacağız, diye düşündü Eve. "Bu doğru, Şef Dudley," dedi nazik bir ses tonuyla. "Senatörün ölümünün şu anda üzerinde çalıştığım başka bir davayla bağlantılı olma olasılığını inceliyorum. Bu konuda gösterdiğiniz işbirliği, olması gerektiği şekilde kayda geçirildi; teşekkür ederiz."

"Bağlantılı olma olasılığı bence hiç yok. Ancak, NYPSP'deki kayıtlarınızı inceledikten sonra, senatörün

dosyasını incelemenizde bir sakınca olmadığına karar verdim.”

“Çok düşük bir olasılık bile, incelenmeye değer, Şef Dudley.”

“Katılıyorum ve dürüstlüğünüze saygı duyuyorum.”

“O halde, size senatörü şahsen tanıyıp tanımadığınızı sorabilir miyim?”

“Tanıyordum ve düşüncelerine katılmasam bile, onu kendini adanmış bir toplum hizmetkârı ve güçlü ahlak temeli olan bir adam olarak değerlendiriyordum.”

“Kendi yaşamına son verebilecek biri miydi?”

Bir an için Dudley’in gözleri parladı. “Hayır Teğmen, bence bu mümkün değildi. Sizi burada olma nedeniniz de bu zaten. Senatör arkasında değerli bir aile bıraktı. Aile konusunda, senatör ve ben birçok konuda uzlaşıyorduk. Bu yüzden, ölümünün intihar olabileceğine ben inanmıyorum.”

Dudley, masasındaki bir düğmeye bastı ve başını ekranlı duvara doğru eğdi. “Birinci ekranda; kişisel dosyası. İkinci ekranda; finansal kayıtları. Üçüncü ekranda; politikayla ilgili dosyası. Verileri incelemek için bir saatiniz var. Bu ofis, elektronik gözetim altındadır. Bir saatiniz dolduğunda, lütfen Çavuş Hobbs’u isteyin.”

Dudley odadan çıktığında, Eve yardımcısına döndü. “İşimizi kolaylaştırıyor. Pearly’yi özellikle sevmiyorsa bile, kesinlikle saygı duyduğu belli. Pekâlâ, Peabody, işe koyulalım.”

Dikkatli polis gözleri, ekranları incelemeye başladı; bunu içeri girdiğinde oda için de yapmıştı. Bütün güvenlik kameralarının ve kayıt cihazlarının yerlerini belirlediğinden emindi; huzursuz edici tutuklanma riskini göze ala-

rak, Peabody'nin vücudu kendisinininkini kısmen örtecek şekilde oturdu.

Roarke'un kendisine verdiği elması gömleğinin altından çıkardı ve dalgın bir tavırla oynamaya başladı; bu arada, diğer eliyle kayıt cihazını da çıkardı ve ekranları hedef alarak boğazına dayadı.

"Temiz bir yaşam sürmüş," dedi yüksek sesle. "Sicili temiz. Anne ve babası hâlâ evli ve hayatta; Carmel'de yaşıyorlar. Babası asker, albay rütbesine kadar yükselmiş; Kent Savaşları'nda hizmet etmiş. Anne profesyonel ebeveyn ve ev kadını. Son derece sağlam temelli bir aile ortamı."

Peabody gözlerini ekranlardan ayırmıyor, kayıt cihazına hiç bakmıyordu. "Eğitimi de sağlam. Princeton mezunu; stajını Freedom Uzay Üssü'ndeki Dünya Öğrenim Merkezi'nde yapmış. Oraya sadece en iyi öğrenciler alınır. Otuz yaşında evlenmiş; ilk seçiminden önce. Nüfus Kontrol taraftarı. Tek çocuğu var; erkek."

Peabody bakışlarını diğer bir ekrana çevirdi. "Politik eğilimi Liberal Parti'de. Silah Yasağı ve Ahlak Değerleri Kanun Tasarısı kampanyalarında sizin şu eski dostunuz DeBlass ile birlikte çalışmış."

"Senatörü tanısam severmişim gibi geliyor." Eve oturduğu yerde hafifçe döndü. "Tıbbi geçmişini araştır."

Ekrandaki görüntü değişti ve yüzlerce tıbbi terimle karşılaşınca, Eve sıkıntıyla gözlerini kıstı. Daha sonra çevirilerini yaptırabileceğini düşündü; tabii kayıt cihazını kaptırmadan binadan çıkmayı başarabilirse.

"Sağlıklı birine benziyor. Fiziksel ve zihinsel kayıtlarında herhangi bir anormallik görünmüyor. Çocukken bademcik tedavisi görmüş, yirmili yaşlarında spor yaparken bacağı kırılmış. Kırklı yaşlarının ortalarında, göz tedavisi;

hemen hemen herkes gibi. Aynı dönemde kalıcı bir sterilizasyon tedavisi görmüş.”

“Bu ilginç.” Peabody politik bilgilerin bulunduğu ekranı taramaya devam ediyordu. “Bütün kanun temsilcilerinin ve teknisyenlerinin her beş yılda bir masraflarını kendileri karşılamak üzere incelemeyen geçmelerini gerektiren bir kanun tasarısı üzerinde çalışıyormuş. Bu kanunla uğraşan kişiler tarafından hoş karşılanmayacaktı elbette.”

“Fitzhugh’un da hoşuna gitmezdi,” diye mırıldandı Eve. “Görüntüye bakılırsa, elektronik imparatorluğunun da peşindeymiş. Yeni cihazlar için daha katı test şartnameleri ve yeni ruhsat yasaları. Bu da onu Bay Popüler haline getirmeyecekti elbette. Otopsi raporu,” diye emretti ve görüntü ekranda belirdiğinde, Eve gözlerini kıstı.

Mesleki terimleri taradı ve başını iki yana salladı. “Tanrım, bu adam üzerinde çalışamayacakları kadar kötü durumda mıymış? Beyin taraması ve kesit. Bir şey yok,” dedi bir an sonra. “Burada herhangi bir anomali görünmüyor.”

“Görüntüye,” diye emretti ve görsel veriyi kendisi incelemek için ekrana yaklaştı. “Dikey kesit. Yandan görüntü, büyüt. Ne görüyorsun, Peabody?”

“İğrenç bir gri nesne; tedavi edilemeyecek kadar hasar görmüş.”

“Büyüt; sağ yarıküre, ön lob. Tanrım, kendine neler yapmış böyle?! Ne bir şey görebiliyor, ne de emin olabiliyorsun.” Eve, gözleri yanana kadar bakmaya devam etti. Bu bir gölge miydi, yoksa insanın kafatası kaldırım taşında paramparça olunca ortaya çıkan travmanın bir etkisi miydi?

“Bilmiyorum, Peabody.” İhtiyacı olan her şeyi almıştı; kayıt cihazını yine gömleğinin altına attı. “Ama bu veriler-

de kişinin kendi yaşamına son vermesi için herhangi bir neden bulunmadığını biliyorum. Bununla üç etti. Haydi, çıkalım artık buradan,” dedi sonunda. “Tüylerim ürperdi.”

“Bu konuda sizinle birlikteyim.”

Pennsylvannia Caddesi’nin köşesinde Pepsi tüpleri ve atıştıracak bir şeyler aldılar. Eve havaalanına dönmek için bir araç durdurmak üzereydi ki gösterişli bir siyah limuzin kaldırıma yanaştı. Arka cam aşağı kayd ve Roarke’un gülümseyen yüzü ortaya çıktı.

“Hanımların bir araca mı ihtiyacı var?”

“Vay canına,” dedi Peabody, arabayı bir tamponundan diğerine incelerken. Başka bir çağdan kalma lüks bir anti-kaydı bu; bir günah kadar çekici ve romantik...

“Onu teşvik etme, Peabody.” Eve arabaya binerken, Roarke onun elini tuttu ve kucağına oturmaya zorladı. “Hey!” Eve öfkeli ve utanmış bir şekilde dirseğini Roarke’un karnına indirdi.

“Görevdeyken onu baştan çıkarmaya bayılıyorum,” dedi Roarke, Eve’i tekrar kucağına oturmaya zorlarken. “Senin günün nasıl geçti, Peabody?”

Amirini kıpkırmızı bir suratla küfürler savururken görmekten memnun olan Peabody, sırıttı. “Daha iyi. Eğer şu şey bir kabin paneliyse, ikinizi yalnız bırakabilirim.”

“Onu teşvik etme dedim, değil mi?” Bu kez dirseğini daha iyi nişanladı ve Eve koltuğa oturmaya başardı. Roarke’a yan gözle bakarak, “Deli misin?” dedi.

“Bir de aşağılıyor.” Roarke derin bir iç çekti ve arkasına yaslandı. “Eğer polis işinizi bitirdiyseniz, size şehirde bir tur attırabilir miyim?”

“Hayır,” dedi Eve, Peabody daha ağzını bile açmadan.
“Hemen New York’a dönüyoruz. Gezmek yok.”

“Teğmen kesinlikle çok eğlenceli biri,” dedi Peabody, asık suratla. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve etraf-
larındaki şehirde devam eden yaşamı izledi.

ONUNCU BÖLÜM

Eve evine dönmeden önce, sözde intiharlar arasındaki benzerlikleri ve senatörün ölümünü de henüz nedeni belirlenemeyen bu vakalarla birlikte tuttuğunu açıklayan detaylı bir rapor hazırladı. Bulgularını kumandanın bilgisayarına aktardı ve bir kopyasını da evindeki kendi bilgisayarına gönderdi.

Karısı o ünlü ziyafetlerinden birini vermiyorsa, Whitney'in sabah olmadan önce raporu alacağından emindi. Bu umutla, cinayet masasından doğruca Elektronik Dedektifleri Departmanı'na geçti.

Feeney masasının başındaydı; dolgun parmaklarıyla hassas aletler üzerinde çalışıyordu ve mikro gözlükler gözlerini fincan tabağı gibi gösteriyordu.

“Bugünlerde bakım ve tamir yapıyor musunuz?” Eve, eski dostunun ritmini bozmamaya çalışarak, bir kalçasını onun masasının üzerine dayadı. Cevap olarak homurtudan başka bir şey beklemiyordu ve aldığı da o oldu. Feeney anlaşılmas bir nesneyi temiz bir tepsinin üzerine koyarken, Eve bekledi.

“Birisi eğleniyor ve oyunlar oynuyor,” diye mırıldandı Feeney. “Şefin bilgisayarına bir tür virüs sokmuş. Hafıza kartı yanmış ve GCC ayvayı yemiş.”

Eve, dostunun az önce tepsinin içine bıraktığı nesnenin GCC olduğunu tahmin etti. Bilgisayarlar onun uzmanlık alanına girmediği için, bu nesnenin de ne işe yaradığını bilmiyordu. “Bir şeyler bulabildin mi?”

“Henüz değil.” Minik cımbızlarla nesneyi tutup gözlüklerinin önüne doğru kaldırarak inceledi. “Ama bulacağım. Virüsü buldum ve temizledim; öncelikli olan şey buydu. Ama bu küçük dostumuz ne yazık ki ölmüş. Üzerinde otopsi yaptığımda, ne olduğunu anlayacağım.”

Eve kendini tutamayarak gülümsedi. Entegreleri ve çipleri insan gibi görmek, ancak Feeney’in yapabileceği bir şeydi. Feeney nesneyi yerine bıraktı tepsiyi mühürledi ve gözlüklerini çıkardı. Bir an görmekte zorlanarak gözlerini kırıştırdı.

İşte bizim Feeney, diye düşündü Eve, bitkin, çökük, şişko ve ben onu böyle seviyorum. Feeney, Eve’in polislik kariyerinde büyük katkılarda bulunmuş, ona disklerle veya sanal gerçeklik programlarla alamayacağı türden bir eğitim vermişti. Feeney cinayet masasından EDD’nin yöneticiliğine transfer edilmiş olmasına karşın, Eve hâlâ onunla çalışmayı tercih ediyordu.

“Eee,” diye başladı Eve. “Beni özledin mi?”

“Bir yere mi gitmiştin ki?” Feeney sevimli bir tavırla sırttı ve elini bademli şekerleme dolu bir kaseye daldırdı. “Gösterişli balayın nasıl geçti?”

“Güzeldi.” En son yemek yediğinden beri saatler geçtiği için, Eve de birkaç tane şekerleme aldı. “Sonunda bir cesetle karşılaşmama rağmen. Bana ulaştırdığın veriler için çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. İntihar vakası için fazlasıyla karışık durumlar.”

“Belki.” Feeney’in ofisi, Eve’inkinden çok daha büyüktü; sonuçta Feeney’in rütbesi daha yüksekti ve geniş yerlerde çalışmayı seviyordu. Duvardaki ekranda her zaman olduğu gibi klasik film kanalı görünüyordu. Eve ekrana baktığında, Indiana Jones’u yılanlarla dolu bir kuyuya sarkıtılırken gördü. “Ama birkaç ilginç yönü var.”

“Öyle mi? Paylaşmak ister misin?”

“O yüzden buradayım.” Senatörün dosyasından aldığı verileri kopyalamış ve diski cebine atmıştı. “Burada bir beyin kesiti görüntüm var, ama çözünürlük biraz kötü. Biraz temizleyip işlemiden geçirebilir misin?”

“Ayılar doğal park ormanına dışkılarını bırakabilirler mi?” Feeney diski gülerek aldı, bilgisayarına döndü ve diski yükledi. Birkaç saniye sonra, çatık kaşlarının altından görüntüye bakıyordu. “Berbat bir resimleme. Ekrandan kaydetmek için portatif bir kayıt cihazı filan mı kullandın?”

“Bu konuyu açmasak daha iyi olur.”

Feeney başını çevirdi ve kaşlarını çatarak Eve’i inceledi. “Bıçak sırtında mı yürüyorsun, Dallas?”

“Şimdilik dengem yerinde.”

“Öyle devam etmesini umalım.” Olaya kişisel olarak katılmayı tercih eden Feeney, bir klavye çıkardı. Şişkin parmakları bir arp virtüözünün parmakları gibi, tuşların üzerinde hızla gidip gelmeye başladı. Eve görmek için yaklaştığında, Feeney bir omzunu sertçe yukarı kaldırdı. “Kalabalık etme, evlat!”

“Görmem gerek.”

Feeney’in sihirbaz parmaklarının komutlarıyla, görün-

tü şekillenmeye ve netleşmeye başladı. Feeney çalışırken kendi kendine mırıldanıyor, ayarlar yapıyor, zaman zaman gözlerini kısıyordu. Eve sabırsızlıkla beklerken, arkasındaki ekranda Harrison Ford ile yılanlar arasında müthiş bir mücadele başlamıştı.

“Bu bilgisayarda yapabileceğimizin en iyisi bu. Eğer daha fazlasını istiyorsan, ana bilgisayara götürmem gerek.” Omzunun üzerinden Eve’e bir bakış attı. “Ancak ana bilgisayar kullanmak için isim girmek zorundasın. Yani teknik olarak.”

Eve, Feeney’in kendisi için kuralları hiçe sayabileceğini ve amiriyle sert bir görüşme yapma riskini göze alabileceğini biliyordu. “Şimdilik bununla idare edelim. Şunu gördün mü, Feeney?” Minik gölgenin hemen altında, ekrana dokundu.

“Çok ilginç bir travma görüyorum. Beyni domates gibi ezilmiş olmalı.”

“Peki ya şu?” Eve yavaş yavaş seçebilmeye başlamıştı. “Bunu daha önce de gördüm. Diğer iki vakada.”

“Nörolog filan değilim ama sanırım bunun burada olmaması gerek.”

“Hayır,” dedi Eve, yerinde doğrulurken. “Orada olmaması gerek.”

Eve geç saatte evine döndüğünde, kapıda Summerset ile karşılaştı.

“Burada sizi görmek isteyen iki bay var, Teğmen.”

Eve aniden irkildi; izin almadan aşırıldığı verileri hatırladı. “Üniformalı mı?”

Summerset’in yüzü daha da asıldı. “Pek öyle denemez. İkisini de ön taraftaki salona aldım. Siz ne zaman geleceği-

nizi bildirmediğiniz, Roarke da ofiste olduğu halde, beklemekte ısrar ettiler.”

“Pekâlâ, ben hallederim.” Midesinin gurultularını bastırarak dişe dokunur bir şeylere, sıcak bir banyoya ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ama bunun yerine ön salona gitti ve orada Leonardo ile Jess Barrow’u buldu. Önce rahatladı ama sonra sinirlendi. Lanet olasıca Summerset, Leonardo’yu tanıyordu ve kendisini kimin beklediğini pekâlâ söyleyebilirdi.

“Dallas!” Leonardo kendisini gördüğünde, ay yüzünde kocaman bir sırtış belirdi. Zümrüt rengi bir gömlek ve mor tonlarında dar bir pantolon giymiş olan dev adam, Eve’i karşılamak için salonun diğer ucundan ona doğru yaklaştı. Mavis’in ona hayran olmasına şaşmamak gerekirdi. Eve’e kemiklerini kırarak kadar sıkıca sarıldı ve gözlerini kısarak baktı. “Henüz saçınla ilgilenmemişsin; Trina’yı kendim aramak zorunda kalacağım.”

“Ah, lanet olsun.” Eve endişeli bir tavırla saçlarını parmaklarıyla taradı. “Şimdi bununla ilgilenecek zamanım gerçekten yo...”

“Görünüşün için zaman yaratmak zorundasın. Sadece kendi adına önemli bir toplumsal figür olduğun için değil, aynı zamanda Roarke’un karısı olduğun için.”

Ben bir polisim, lanet olsun, diye düşündü Eve. Şimdiye kadar karşılaştığı kurbanların ya da suçluların hiçbiri, saç biçimiyle ilgili yorum yapmamıştı doğrusu. “Pekâlâ. Fırsat bulur bulmaz...”

“Bakımını aksatıyorsun,” diye suçladı Leonardo, Eve’in bahanelerini eğimli bir tepeden kaya yuvarlar gibi bir kenara atarak. “Gözlerinin altı çökmüş ve kaşlarının da alınması gerekiyor.”

“Evet ama...”

“Trina bir seans yapmak için seninle bağlantı kuracak. Er ya da geç.”

Leonardo, Eve’i salonun diğer ucuna götürdü ve bir koltuğa zorla oturttu. “Rahatla,” diye emretti. “Ayaklarını uzat. Zorlu bir gün geçirmişsin. Sana içecek bir şey getirmemi ister misin?”

“Hayır, gerçekten. Ben...”

“Biraz şarap.” Leonardo neşeyle gülümsedi ve Eve’in omuzlarına kısa bir masaj yaptı. “Ben hallederim. Bu arada, endişelenme. Jess ve ben, fazla zamanını almayacağız.”

“Doğuştan bakım uzmanı olan biriyle tartışmanın yararı olmaz,” dedi Jess, Leonardo şarap getirmek için uzaklaşırken. “Seni gördüğüme sevindim, Teğmen.”

“Sen de kilo verdiğimi, kilo aldığımı ya da yüz bakımına ihtiyacım olduğunu filan söylemeyecek misin?” Eve derin bir iç çekti ve arkasına yaslandı. Kalçaya işkence yapmak için tasarlanmamış bir koltukta oturmak inanılmayacak kadar zevkliydi. “Pekâlâ, sizi dinliyorum. Ben gelene kadar Summerset’in sizi aşağılamasını göze aldığınıza göre, bana söyleyecek önemli bir şeyiniz olmalı.”

“Aslında, biraz şaşırdı ve bizi buraya kapadı. Sanırım biz gittikten sonra herhangi bir şey aşırmadığımızdan emin olmak için salonda detaylı bir tarama yapar.” Jess oturdu ve Eve’in ayaklarının dibindeki minderin üzerinde bacak bacak üstüne attı. Gümüş rengi gözleri parlıyor, yumuşak bir sesle konuşuyordu. “Bu arada, biblolar çok güzel.”

“Biz de seviyoruz. Eğer etrafta bir tur atmak istiyorsan, Leonardo beni oturtmadan önce söylemeliydin. Bir süre buradan kalkmayı düşünmüyorum.”

“Sana bakmak yeterince iyi. Şimdiye dek omuz omu-

za verdiğim en çekici polis olduğunu söylersem, umarım kızmazsın.”

“Biz omuz omuza mı verdik, Jess?” Eve’in kaşları kalktı ama kaküllerinin altında kayboldu. “Hiç fark etmemiştim.”

Jess güldü ve güzel ellerinden biriyle Eve’in dizine hafifçe vurdu. “Bir ara bu evde bir tur atmak isterim. Ama şimdilik senden bir iyilik rica edeceğim.”

“İptal edilmesi gereken bir trafik cezan mı var?”

Jess’in yakışıklı yüzünde neşeli bir sırıtiş belirdi. “Şey, hazır sen söz etmişken...”

Leonardo, elinde kaliteli beyaz şarap dolu bir kristal kadehle geldi. “Onunla dalga geçme, Jess.”

Eve kadehi aldı ve başını kaldırıp Leonardo’ya baktı. “Benimle dalga geçmiyor; flört ediyor. Anlaşılan tehlikeli yaşamaktan hoşlanıyor.”

Jess melodik bir kahkaha patlattı. “Yakalandım. Mutlu evli kadınlar, flört etmek için en güvenli olanlarıdır.” Şarabını yudumlayan Eve’in yüzüne bakarak ellerini iki yana açtı. “Hiçbir zararı yok.” Eve’in bir elini tuttu ve alyansının üzerindeki zarif oymanın üzerinde parmağını gezdirdi.

“Beni kızdıran son adam, şu anda hayatını kapalı kapılar ardında geçiriyor,” dedi Eve, doğal bir tavırla. “Tabii ben iyice canını çıkardıktan sonra girdi oraya.”

“Ah!” Jess güldü ve korkmuş gibi yaparak Eve’in elini bıraktı. “Belki de bu iyiliği Leonardo’nun rica etmesine izin versem daha iyi olur.”

“Mavis için,” dedi Leonardo; sevdiği kadının adını her andığında olduğu gibi, gözleri parladı ve nemlendi. “Jess, demo bandının hazır olduğunu düşünüyor. Müzik ve eğlence endüstrisi oldukça zorlu bir alan, biliyorsun. Kala-

balık, rekabetçi ve dalaverelerle dolu; öte yandan, Mavis'in gözü başka hiçbir şeyi görmüyor. Pandora ile olanlardan sonra..." Leonardo omuz silkti. "Daha önce olanları düşünürsen; Mavis'in tutuklanması, Mavi Sincap'tan kovulması, yaşadığı bütün o sıkıntılar... Bütün bunlar onu çok yıprattı."

"Biliyorum." Olanlarda kendisinin de payı olduğu için, Eve bir kez daha suçluluk duygusu hissetti. "Ama artık hepsi geride kaldı. Senin sayende."

Eve'in başını iki yana sallamasına karşın, Leonardo ısrar etti. "Ona inandın, onun için uğraştın ve onu kurtardın. Şimdi onun için bir şey daha yapmanı isteyeceğim; çünkü onu en az benim kadar sevdiğini biliyorum."

Eve'in gözleri kısıldı. "Beni çok güzel bir şekilde kapana kısıtırıyorsun, değil mi?"

Leonardo gülümsemesini gizlemeye gerek görmedi. "Umarım öyledir."

"Aslında fikir bana ait," dedi Jess. "Leonardo'nun biraz dürtülmesi gerekiyordu. Dostluğunu ya da pozisyonunu kullanıyor olmak istemedi."

"Polis olarak pozisyonumu mu?"

"Hayır." Jess gülümsedi. "Roarke'un karısı olarak." Ah, bunu umursamıyor bile, diye düşündü, keyifle. Bu, kendi ayakları üzerinde durmak isteyen, güçlü bir kadındı. "Kocan çok nüfuzlu bir adam, Dallas."

Eve, "Roarke'un nasıl biri olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi. Bu tam olarak doğru değildi. Mülkleri ve operasyonlarıyla ilgili tam bir bilgisi yoktu. Olmasını da istemiyordu. "Ondan ne istiyorsunuz?"

"Sadece bir parti," dedi Leonardo.

"Bir ne?"

“Mavis için bir parti.”

“Gösterişli bir parti,” dedi Jess, araya girerek. “Baş döndürücü bir parti.”

“Bir toplantı.” Leonardo, Jess’e uyarıcı bir bakış attı. “Kısacası, Mavis’in kendisini insanlara gösterebileceği bir organizasyon. Belki itiraz edersin diye henüz bu konudan ona söz etmedim. Ama Roarke bazı kişileri davet ederse...” Eve gözlerini ayırmadan ona bakarken, Leonardo’nun tavırlarında büyük bir mahcubiyet vardı. “E... çok insan tanıyor o...”

“Müzik diskleri alan, klüplere giden, eğlence arayan insanlar...” Jess kendine güvenen bir tavırla sırtıtırken, hiç de mahcup bir hali yoktu. “Belki de sana biraz daha şarap getirsek iyi olur.”

Ama Eve neredeyse hiç dokunmadığı kadehini bir kenara bıraktı. “Bir parti vermesini istiyorsunuz.” Eve bir tuzaktan şüphelenircesine ikisinin de yüzünü inceledi. “Hepsi bu mu?”

“Aşağı yukarı.” Leonardo’nun içinde bir umut ışığı belir-di. “Parti sırasında demo kaydını dinletmek, Mavis’e canlı bir konser verdirmek istiyoruz. Bunun bir hayli masraf çıkaracağını biliyorum. Ama karşılığını ödemek için...”

“Roarke paraya önem vermez.” Eve parmaklarını kol-tuğun dirsekliğine vurarak düşündü. “Onunla konuşacağım ve size bir cevap vereceğim. Sanırım çabuk olmasını istersiniz.”

“Olabildiğince.”

“Size bir cevap vereceğim,” dedi Eve, ayağa kalkarken.

“Teşekkürler, Dallas.” Leonardo genç kadını yanağından öpebilmek için neredeyse iki büküm oldu. “Artık kay-bolsak iyi olur.”

“Müthiş bir başarı kazanacak,” dedi Jess. “Sadece biraz desteğe ihtiyacı var.” Cebinden bir disk çıkardı. “Bu demonun bir kopyası,” dedi. Özellikle işlenmiş bir kopya, diye düşündü, Teğmen için özel olarak. “Bir dinle. Neler yaptığımızı bir gör.”

Eve, Mavis’i düşünerek gülümsedi. “Dinlerim.”

Eve üst katta otomatik aşçıyı programladı; çok geçmeden bahçeden toplanmış domateslerden yapılma bir sosla tatlandırılmış dumanı tüten bir tabak makarnayı mideye indirmişti bile. Roarke’un sahip olduğu imkanlar, Eve’i hâlâ şaşırtmaya devam ediyordu. Banyo yaparken bunları düşünüyordu. Sonradan aklına gelen bir fikirle, Roarke’un Paris’ten aldığı köpüklü tuzdan suya biraz boşalttı.

Suyun, geçirdikleri balayı gibi koktuğunu düşündü; yoğun ve romantik. Küçük bir göl büyüklüğündeki küvete gömüldü ve derin bir iç çekti. Düşünmeye başlamadan önce, zihni boşaltmak gerekir, diye geçirdi içinden ve duvardaki bir kontrol panelini açtı. Yatak odasındaki bilgisayara diski çoktan yüklemişti; şimdi banyodaki kontrol panelinden çaldırabilirdi.

Sıcak, köpüklü suyun içinde arkasına yaslandı ve başını iki yana salladı; elinde ikinci kez doldurduğu şarap kadehini tutuyordu. Burada ne işi vardı? Eve Dallas... Zor yoldan kendini yaratmış bir polis; karanlık bir ara sokakta terk edilmiş ve tacize uğramış bir şekilde bulunmuş, isimsiz bir çocuk... ellerinde kendi hafızasından silinmiş bir cinayetin kanıyla...

Daha bir yıl önce, o anı hâlâ yarım yamalak ve hayatı sadece çalışmaktan, hayatta kalmaktan ve daha çok çalışmaktan ibaretti. Ölüyü savunmak onun işiydi ve Eve

işinde gerçekten çok iyiydi. Bu yeterliydi. Yeterli olmasını kendisi sağlamıştı.

Roarke ile karşılaşana kadar. Parmağındaki yüzüğün parıltısı, onu şaşırtmaya devam ediyordu.

Roarke onu seviyordu. Eve'i istiyordu. Hatta becerikli, yetkin, başarılı ve gizemli Roarke'un ona ihtiyacı vardı. Bu da bilmecelerin en büyüğüydü zaten. Ve çözmeyi başaramadığına göre, belki zaman içinde kabullenmeyi öğrenebilirdi.

Şarap kadehini dudaklarına götürdü, suyun içine biraz daha gömüldü ve uzaktan kumandanın düğmesine bastı.

Bir an sonra odada bir renk ve ses cümbüşü patladı. Eve, kulakları sağır olmadan önce sesi kısıtı. Ardından Mavis bütün egzotikliği ve yetkinliğiyle ekranda belirdi. Sesi çığlık çığlığaydı ama son derece etkileyiciydi ve Jess'in özel olarak Mavis için hazırladığı müzikal alt yapılarla, harika bir izlenim bırakıyordu dinleyende.

Müzik ateşli, acımasız ve vahşiydi. Tam Mavis'e uygun bir şekilde. Ama Eve dinlemeye devam ederken, müziğin ve gösterinin biraz daha parlatılmış olduğunu fark etti. Mavis'in tarzında daima parıltılar ve ekstremler vardı ama şimdi daha önce sahip olmadığı türden bir cila vardı sanki.

Prodüksiyon değerleri, diye düşündü Eve. Düzenlemeler. İşlenmemiş bir elması ve yeteneği görebilen bir göz. O yeteneği geliştirmekte yardımcı olma isteği.

Eve'in Jess hakkındaki düşünceleri değişmeye başlamıştı. Belki kendi karmaşık konsolunu göstermeye meraklı şımarık bir çocuk gibi görünüyordu, ama aslında o konsolu kullanmayı gayet iyi biliyordu. Dahası, Mavis'i anlıyordu. Onun ne olduğunu ve ne yapmak istediğini anlıyordu; şimdi de bunu iyi yapması için bir yol bulmuştu.

Eve kendi kendine güldü ve dostunu selamlamak için kadehini kaldırdı. Görünüşe bakılırsa gerçekten de bir parti vermeleri gerekecekti.

Jess, şehirdeki stüdyosunda demoyu bir kez daha gözden geçiriyordu. Eve'in diski izleyeceğini gerçekten umuyordu. Eğer bunu yaparsa, zihni açılacaktı. Rüyalar için; ardına kadar. Rüyalarının ne olacağını bilmeyi umuyordu; Eve'i nereye götüreceklerini de. O zaman onun görecekerini, Jess de görecekti. Hepsini belgeleyebilirdi. Ama araştırması henüz rüyaları izlemesini sağlayamıyordu. Bir gün, diye düşündü, bir gün!

Ama Eve'in rüyaları onu geçmişe, karanlığa götürmüştü. Hepsi karmakarışıktı; bir an şoka sokacak kadar net oluyor, sonra rüzgârda savrulan kuru yapraklar gibi yine karışıyorlardı. Korku vericiydi. Rüyasında Roarke'u görüyor ve o zaman yatışıyordu. Meksika'da baş döndürücü bir günbatımını izliyor, sonra karanlıkta sevişiyor, bir lagünün köpüklü sularında birlikte yüzüyorlardı. İçine girdiğinde, kulağının dibinde Roarke'un sesini duyuyor, her şeye boş veriyordu.

Sonra babasını görüyordu; Eve'i yatağa bastırıyordu; Eve henüz savunmasız, çaresiz, incinmiş ve korkmuş bir çocuktü.

Lütfen... yapma...

Kokusunu hâlâ hatırlıyordu; şekerli alkol kokusu. Çok tatlı, çok güçlü... Tecavüz ederken çığlıklarını bastırmak için elini ağzına kapadığından, Eve bir yandan ağlıyor, bir yandan o kokuyla boğuluyordu.

Ana rahmine düştüğümüz anda, kişiliklerimiz bellidir.

Reeanna'nın kendinden emin ve soğukkanlı sesi havada yankılanıyordu. Neysek oyuz. Seçimlerimiz doğum anında çoktan belirlenmiştir.

Çöplük, sidik ve ölüm kokan berbat ve soğuk bir odada, küçücük bir çocuktı. Ve ellerinde kan vardı.

Biri onu kollarından tutmuş, zaptetmeye çalışıyordu; o ise korkuya kapılmış çaresiz bir çocuğun yapacağı gibi çırpınıyor, vahşi bir yaratık gibi mücadele ediyordu.

“Yapma! Yapma! Yapma!”

“Şşşt, Eve, sadece rüya görüyorsun.” Roarke onu sıkıca göğsüne bastırduğunda, Eve'in vücudundaki yapış yapış ter gömleğini sırlıklam, kalbini ise paramparça etti. “Artık güvendesin.”

“Seni öldürdüm. Öldün. Mezarında kal!”

“Uyan artık.”

Eve'i yatıştırmak için doğru yolu bulmaya çalışırken, Roarke dudaklarını onun alnına dayadı. Elinden gelse, zamanda geri döner ve Eve'i bu hale getiren, yıllar sonrasında onu hâlâ izlemeye devam eden şeyi büyük bir zevkle öldürürdü.

“Uyan artık hayatım. Benim, Roarke. Kimse canını yakmayacak. O gitti artık,” diye mırıldandı Roarke, Eve mücadele etmeyi bırakıp titremeye başladığında, “Asla geri gelmeyecek,” diye ekledi.

“Ben iyiyim.” Bir kâbusun ortasında yakalanmak, Eve'in her seferinde kendisini mahcup hissetmesine neden oluyordu. “Ben iyiyim.”

“Ben değilim.” Titremeler yatışana kadar Roarke karısını kollarında tutmaya ve okşamaya devam etti. “Kötü bir kâbustu.”

Eve gözlerini kapalı tutuyor, kocasının tertemiz erkek

kokusuna odaklanmaya çalışıyordu;. “Bana bir daha yatmadan önce acı soslu makarna yememem gerektiğini hatırlat.” Roarke’un giyinik ve yatak odasının loş ışıklı olduğunu fark etti. “Sen yatmamışsın.”

“Daha yeni geldim.” Roarke sevgili Eve’ini sırtüstü yastığa bıraktı ve yüzünü incelerken, yanağındaki kurumuş gözyaşını sildi. “Hâlâ solgunsun.” Onu bu halde görmek, Roarke’un içini parçalıyordu. “Neden en azından bir yatıştırıcı almıyorsun?”

“Sevmiyorum.” Her zaman olduğu gibi, kâbus yine arkasında hafif bir baş ağrısı bırakmıştı. Çok yakından bakarsa Roarke’un göreceğini bildiğinden, hemen bu düşünceyi kafasından attı. “Bir süredir hiç kâbus görmemiştim. Aslında haftalardır...” Eve şimdi daha sakindi; yorgun gözlerini ovaladı. “Karmakarışık bir şeydi. Tuhaftı. Belki de sadece şarap yüzündendir.”

“Belki de strestendir. Yorgunluktan bitkin düşene kadar çalışıyorsun.”

Eve başını eğdi ve Roarke’un kolundaki saate baktı. “Sabahın ikisinde işten dönen kim?” Kocasının gözlerindeki endişeyi silme isteğiyle gülümsedi. “Son zamanlarda yeni bir küçük gezegen daha mı satın aldın yoksa?”

“Hayır, sadece birkaç küçük uydu.” Roarke ayağa kalktı ve gömleğini çıkardı; ama Eve’in çıplak göğsüne diktiği düşünceli bakışları yakalayınca bir kaşını kaldırdı. “Çok yorgunsun.”

“Daha fazla yorulmak zorunda değilim. Bütün işi sen yapabilirsin.”

Roarke ayakkabılarını çıkarmak için otururken gülüyordu. “Çok teşekkür ederim ama neden senin de katılabileceğin enerjiyi bulana kadar beklemiyoruz?”

“Tanrım, fazlasıyla evli.” Ama Eve bitkin bir şekilde yatağa yıkıldı. Baş ağrısı beyninin bir köşesinde, saldırmak için sinsice bekliyordu. Roarke da soyunup yanına uzandığında, Eve başını onun omzuna dayadı. “Eve döndüğüne sevindim.”

“Ben de öyle.” Karısının alnına bir öpücük kondurdu. “Artık uyu bakalım.”

“Peki.” Avucunun altında Roarke’un kalp atışlarını hissetmek huzur veriyordu. Ama ona ihtiyacı olduğu için Eve utanıyordu. “Sence ana rahmine düştüğümüzde programlanmış oluyor muyuz?”

“Ne?”

“Merak ediyorum.” Eve uykuyla uyanıklık arasındaki o tatlı bölgedeydi ve sesi şimdiden uykulu çıkmaya başlamıştı bile. “Sadece şans, gen yapısı, sperm ve yumurtada bulunan bir şeyin sonucu muyuz? Hepsi bu mu? Bizi yaratan nedir, Roarke? Seni ve beni?”

“Biz hayatta kalmayı başaranlarız,” dedi Roarke ama karısının çoktan uykuya dalmış olduğunu biliyordu. “Sadece hayatta kaldık.”

Roarke uzunca bir süre Eve’in nefesini dinleyerek ve yıldızları seyrederek uyanık kaldı. Eve’in sorunsuz bir şekilde uyuduğundan emin olunca, o da uyku zamanının geldiğine karar verdi.

★★★

Sabah saat yedide Kumandan Whitney’in ofisinden gelen bir mesaj, Eve’i uyandırdı. Hemen ofise çağrılmayı zaten bekliyordu ama yüz yüze rapor vermeden önce hazırlanmak için iki saati vardı.

Roarke'un çoktan kalkmış, giyinmiş ve monitöründe haberleri tararken kahvesini yudumlamaya başlamış olduğunu görmek hiç de şaşırtıcı gelmiyordu artık. Eve her zamanki gibi homurdanarak, "Günaydın," dedi ve kahve-siyle birlikte duşa girdi.

Geri döndüğünde, Roarke'u telelinkte görüşme yaparken buldu. Konuşmalardan anladığı kadarıyla, borsa sim-sarıyla görüştüğünü tahmin etti. Eve giyinirken bir yandan yemek için bir kurabiye aldı ama Roarke onu elinden yakaladı ve kanepeye oturmaya zorladı.

"Öğlede seni tekrar ararım," dedi Roarke, monitöre; sonra hemen bağlantıyı kesti. "Acelen nedir?" diye sordu, Eve'e dönerek.

"Whitney ile görüşmek ve onu, ilgisiz gibi görünen üç vakanın birbiriyle bağlantılı olduğuna, davayı izlememe izin vermesi ve yasa dışı yollardan elde ettiğim veriyi kabul etmesi gerektiğine ikna etmek için bir buçuk saatim var. Sonra da çocuk yaşta lisanssız fahişe çalıştıran ve birini kendi elleriyle ölesiye döven aşağılık bir pezevengi içeri tıkmak ve orada kalmasını sağlamak için mahkemede tanıklık etmem gerekiyor."

Roarke karısını hafifçe öptü. "Yani ofiste sıradan bir gün daha. Biraz çilek ye."

Çileğe oldum olası zaaf duyan Eve, hemen kaseden bir çilek aldı. "Bu gece için herhangi bir programımız yok, değil mi?"

"Hayır. Aklında bir şey mi var?"

"Sadece birlikte biraz zaman geçirebileceğimizi düşünüyordum." Eve omuz silkti. "Tabii devlet güvenlik sistemi hiçe saydığım için soruşturmaya alınmamışsam."

"Bunu senin adına yapmama izin vermeliydin." Roarke

sırıttı. “Kısa süre içinde istediğin verilere buradan ulaşabilirdim.”

Eve gözlerini kapadı. “Bana bunu söyleme. Gerçekten bilmeme gerek yok.”

“Peki birkaç eski film seyretmeye, patlamış mısır yemeye ve kanepenin üzerinde sevişmeye ne dersin?”

“Teşekkür ederim derim.”

“O halde çıkıyoruz.” Roarke ikisinin de kupasına biraz daha kahve doldurdu. “Hatta belki bu akşam birlikte yemek bile yiyebiliriz. Şu dava... daha doğrusu davalar... seni fazlasıyla hırpalıyor.”

“Hiçbir ipucu bulamıyorum. Ne “neden” ne de “nasıl” sorularına cevap bulabiliyorum. Fitzhugh’un eşi ve ortağı dışında, kimse doğru yoldan biraz olsun şaşmamış. Ve o ikisi de tam anlamıyla salak.” Eve boynunu gevşetmek için iki yana sertçe çevirdi. “İntihar vakaları cinayete girmez ama bunlar cinayet gibi görünüyor.” Derin ve yorgun bir iç çekti. “Whitney’i ikna etmek için elimde olanlar sadece bunlarsa, beni ayaklarının altında çiğnemesine izin vermek zorunda kalacağım.”

“Sezgilerine güven. Akıllı bir erkek, kadınların sezgilerine güvenir.”

“Yakında göreceğiz.”

“Eğer seni tutuklarsa, hayatım, bekliyor olacağım.”

“Ha ha.”

“Summerset dün gece ziyaretçilerin olduğunu söyledi,” dedi Roarke, Eve soyunma odasına geçmek için kalkarken.

“Ah, lanet olsun, unutmuştum.” Eve bornozunu yere attı ve çırılçıplak bir halde giysilerini karıştırmaya başladı. Bu, Roarke’un asla izlemekten bıkmadığı bir sahneydi.

Açık mavi bir gömlek buldu ve askıdan çekip aldı. “İşten sonra hızlı bir orji için iki erkek attım eve.”

“Resim çektiniz mi?”

Eve güldü ve tam kot pantolonunu dolaptan alacakken, mahkemeye gideceğini hatırlayarak kumaş pantolon giymeye karar verdi. “Leonardo ile Jess geldi. Bir ricalar var, senden.”

Roarke karısının tam pantolonu giyecekken iç çamaşırlarını hatırlayışını ve çekmecelerden birini çekip açışını zevkle izledi. “Canım yanacak mı?”

“Sanmam. Aslında, bunu ben de istiyorum. Mavis için burada bir parti verebileceğini düşünüyorlar. Sahnede şarkı söylemesini sağlayabileceğini. Demo kayıtları bitmiş. Ben dün gece seyrettim ve çok iyi olduğunu itiraf etmeliyim. Satış için kapı kapı dolaşmaya başlamadan önce Mavis’i tanıtmaları için bu bir fırsat olacak.”

“Pekâlâ. Muhtemelen bir-iki hafta içinde yapabiliriz; ajandamı bir kontrol etmem gerek.”

Eve yarı çıplak bir halde Roarke’a baktı. “Hepsi bu kadar mı?”

“Neden olmasın? Sorun değil.”

Eve’in yüzü asıldı. “Hey, seni ikna etmek zorunda kalacağımı sanmıştım.”

Roarke’un gözleri beklentiyle parıldadı. “İkna mı etmek istiyorsun?”

Eve yüz ifadesini değiştirmeden pantolonunun fermuarını çekti. “Şey, öncelikle teşekkür ederim. Ve bu kadar cömert olduğuna göre, sanırım ikinci darbeyi çekinmeden indirebilirim.”

Roarke acele etmeksizin bir fincan kahve daha doldurdu ve gezegen dışı tarımla ilgili haberler akmaya başladı-

ğında, monitöre bir bakış attı. Yakınlarda Uzay İstasyonu Delta'da minik bir çiftlik almıştı.

“İkinci darbe de neymiş bakalım?”

“Şey, Jess bir parça üzerinde çalışmış. Dün gece bana dinletti.” Eve uydurmaya devam ederken, Roarke'un gözlerine baktı. “Çok etkileyici bir düet. Ve eğer parti verirsek –canlı konserden söz ediyorum– Mavis ile birlikte yapabileceğini düşündük.”

Roarke başaklara olan ilgisini bir anda kaybederek gözlerini kırptırdı. “Mavis ile birlikte ne?...”

“Birlikte söyleyebilirsiniz. Aslında bu benim fikrimdi,” diye devam etti Eve, Roarke'un yüzünün sarardığını gördüğünde gülmek için kendini zor tutarak. “Güzel bir sesin var. En azından, duştayken kulağa çok güzel geliyor. İrlanda aksanının ortaya çıkıyor. Ben söz ettim ve Jess bu fikri çok beğendi.”

Roarke ağzını zorlukla kapayabildi. Yavaşça uzandı ve monitörü kapadı. “Eve...”

“Gerçekten, bu harika olur. Leonardo senin için harika bir kostüm tasarladı.”

“Benim için ne?...” Roarke sersemlemiş bir halde ayağa kalktı. “Yani bir kostüm giymemi ve Mavis ile düet yapmamı mı istiyorsun? İnsanların önünde mi?”

“Bu onun için çok önemli. Basın ne kadar ilgilenir, düşünsene.”

“Basın!” Roarke'un yüzü iyice sarardı. “Tanrı aşkına, Eve!”

“Gerçekten çok seksi bir kostüm.” Eve kocasına yaklaştı ve beklentili bakışlarını onun gözlerine dikerken, gömleğinin düğmeleriyle oynamaya başladı. “Mavis'i hemen zirveye çıkarabilir.”

“Eve, ondan gerçekten hoşlanıyorum ve yeteneğine hayranım. Gerçekten. Ama ben...”

“Sen çok önemli birisin.” Parmağını Roarke’un göğsünün ortasına indirdi. “Çok etkileyici. Nüfuzlu. Ve... muhteşem.”

Ama bu kadarı fazlaydı. Roarke gözlerini kısıtı ve Eve’in gözlerindeki neşeli pırıltıları yakaladı. “Beni işletiyorsun!”

Eve bir anda kahkahalara boğuldu. “Ama yedin. Ah, yüz ifadeni görmeliydin.” Eve gülerken bir elini karnına bastırdı ve Roarke kulağından tutup onu kendine çekince bir çığlık attı. “Seni neredeyse ikna edecektim.”

“Hiç sanmam.” Roarke kendinden çok da fazla emin olamayarak döndü ve tekrar kahvesine uzandı.

“İkna edebilirdim. Eğer rolümü doğru oynayabilseydim, bunu yapardın.” Gülmekten ikiye katlanmış bir halde kollarını Roarke’un beline doladı ve sırtına yaslandı. “Ah, seni seviyorum!”

Kalbi ani bir duygu yoğunluğuyla sıkışırken, Roarke olduğu yerde donup kaldı. Şaşkın bir halde döndü ve karısının kollarını tuttu.

“Ne?” Eve’in kahkahaları yatışmıştı. Roarke’un gözleri delici bakıyordu. “Ne var? Ne oldu?”

“Asla söylemezsin.” Roarke karısını kendisine çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. “Bunu asla söylemezsin,” diye tekrarladı.

Eve, Roarke’tan gelen yoğun duygu akımına dayanmaktan başka bir şey yapamadı. Nereden çıktı bu şimdi? diye sordu kendi kendine. “Evet, söylerim. Elbette söylerim.”

“Bu şekilde değil.” Eve’in ağzından bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu o ana dek hiç anlamamıştı.

“Dürtülmeden yapmazsın. Üstelik önce durup düşünürsün.”

Eve inkar etmek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı. Roarke haklıydı; Eve’in bu konudaki tavrı korkakça ve aptalcaydı. “Üzgünüm. Benim için çok zor. Elbette seni seviyorum,” dedi sakince. “Ancak bu bazen beni çok korkutuyor, çünkü sen ilksin. Ve teksin.”

Roarke konuşabileceğinden emin olana kadar karısını göğsüne bastırmış bir halde tutmaya devam etti; sonra geri çekildi ve Eve’in gözlerine baktı. “Sen benim hayatımı değiştirdin. Hayatım haline geldin.” Dudaklarını onunkilere bastırdı ve öpücüğün yavaşça, derin bir şekilde paylaşılmasına izin verdi. “Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

Eve kollarını Roarke’un boynuna doladı ve sımsıkı sarıldı. “Göster bana. Hemen.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Eve işe gitmek için evden çıktığında, içinden bir şarkı mırıldanıyordu. Zihni dinlenmiş, vücudu gevşemiş ve güçlenmişti. Aracı ilk denemede çalışınca ve sıcaklık kontrolü güzel bir ısıda hemen ayarlanınca, bütün bunların iyiye işaret olmadığını düşündü.

Kumandanyla yüzleşmeye ve izleyecek bir davası olduğuna ikna etmeye hazırdı. Ama Beşinci ve Kırk Yedinci caddelerden geçtikten sonra, trafikte sıkışıp kaldı. Yoldaki trafik tamamen durmuştu ve hava trafiği cesede üşüşen akbabalar gibi tepelerinde dönüyordu; üstelik kimse gürültü kirliliği kanunlarını takmıyordu. Kornalar, bağırış çağırışlar, küfürler her yanda yankılanıyordu. Durduğu anda, sıcaklık kontrolü de kendini kaybedip aracın içini saunaya çevirdi.

Eve kapıyı sertçe çarparak aracından indi ve kargaşaya katıldı.

Seyyar satıcılar durumun avantajından yararlanıyor, donmuş meyve çubukları ve kahve satarak para kırıyor-

lardı. Rozetini gösterip kaldırımlarda satış yapmalarının yasak olduğunu hatırlatmaya gerek görmedi. Bunun yerine, bir tanesine yaklaştı, bir tüp Pepsi aldı ve satıcıya neler olduğunu sordu.

“Hippiler.” Adam bir yandan başka müşterileri kollarken, Eve’in verdiği kredileri deliğe attı. “Aşırı tüketimi protesto ediyorlar. Yüzlercesi bir kurdele gibi Beşinci Cadde’yi kapladılar. Şarkı söylüyorlar. Yanında bir buğday kurabiyesi ister misiniz? Taze.”

“Hayır.”

“Bir süre burada kalacaksınız,” diye uyardı adam ve trafiğin arasına dalmak için aracına bindi.

“Lanet olsun!” Eve ortamı inceledi. Öfkeli sürücüler, bütün yönlerde trafiği kapamıştı. Kulakları uğulduyordu ve aracı fırın gibi yanıyordu.

Yine de tekrar sürücü koltuğuna oturdu, kontrol paneline bir yumruk indirdi ve sıcaklığı biraz düşürmeyi başardı. Başının üzerinde, bir turist otobüsü gürültücü bir şekilde dolanıyordu.

Bulunduğu yerde artık çileden çıkmak üzere olduğunu anlayan Eve, aracı dikey olarak havalandırmak için hazırlandı ve polis sirenini açtı. Gürültünün yanında kendi sireni sinek vızıltısı gibi kalmıştı ama yine de sarsılarak havalanmayı başardı. Araç havalanırken, tekerlekleri öndeki aracın tavanını birkaç santimle ıskaladı.

“Bir sonraki durak, hurda yığını,” diye mırıldandı ve iletişim cihazının düğmesine bastı. “Peabody, burada neler oluyor böyle?”

“Efendim.” Peabody ciddi yüz ifadesiyle ekranda belirdi. “Sanırım Beşinci Cadde’deki protestonun yol açtığı sıkışıklığın içinde kaldınız.”

“Bu programlı değildi. Bu sabah haberlerde bununla ilgili bir bildiri geçmediğini biliyorum. İzinleri olmadığından eminim.”

“Hippiler resmi izinlere inanmazlar, efendim.” Eve hırladığında, Peabody boğazını temizledi. “Eğer batıya yönelerseniz, Yedinci Cadde’den daha rahat geçeceğinizi tahmin ediyorum. Trafik orada da yoğun ama en azından akıyor. Eğer konsol monitörünüzü kontrol ederseniz...”

“Sanki lanet olasıca alet çalışıyormuş gibi konuşuyorsun. Bakım birimini ara ve onları canlı canlı kızartacağımı söyle. Sonra da Kumandan Whitney’e toplantıya birkaç dakika gecikeceğimi bildir.” Konuşurken, her an yere inme eğiliminde olan aracı havada tutmak için büyük çaba harcıyor, bu arada yayalar ve diğer araç sahipleri korku içinde polis aracının geçişini izliyordu. “Eğer birinin üzerine düşmezsem, yirmi dakika içinde orada olacağımı tahmin ediyorum.”

Özel hava yolculuğunun zevklerini tanıtan bir reklam hologram panosunun üzerinden zorlukla sıyrıldı. Hareketli pano aracı ve kendisi, aksi yönlerde gidiyorlardı. Yedinci Cadde’de yere inerken, kaldırıma sertçe çarptı; hidrolik patenleri üzerinde kayan takım elbiseliyi yüzündeki ifadeden dolayı suçlayamazdı doğrusu.

Ama yine de ona vurmamıştı, değil mi?

Adamın hâlâ ayakta olduğunu görünce rahat bir nefes almıştı ki iletişim cihazının sinyalini duydu.

“Bütün birimlere, bütün birimlere. On iki on yedi, Tattler Binası çatısı, Yedinci ve Kırk İkinci caddelerin keştiği noktada. Hemen cevap verin. Tanımlanamayan kadın, silahlı olduğu sanılıyor.”

On iki on yedi mi? diye düşündü Eve. İntihar tehdidi.

Bu da neydi böyle? “Anlaşıldı, Dallas, Teğmen Eve, hemen cevap veriyorum. Varış sürem yaklaşık beş dakika.”

Sirenini bir kez daha çalıştırdı ve tekrar havalandı.

Ülkenin en popüler yerleşim yapılarından biri olan Tattler Binası yeni, parlak gövdesiyle Eve’in gözlerinin önünde yükseliyordu. Şehir planlama operasyonu nedeniyle otuzlu yıllarda buradaki eski bina alaşağı edilmişti. O dönemde New York’ta altyapı ve inşaatların çürümesiyle ilgili bir kriz yaşanıyordu.

Gümüşi çelik yapısı ve mermi biçimiyle yükseliyordu ve etrafı gökyürürlerle çevriliydi; girişinde bir açık hava restoranı vardı.

Eve arabasını ikinci park sırasında bıraktı ve kaldırım-daki kalabalığın arasından kendisine yol açarak ilerledi. Güvenlik görevlisine rozetini gösterdi ve adamın rahatladığını fark etti.

“Tanrı’ya şükür! Kadın yukarıda, efendim; elindeki biber spreyiyle kimseyi yanına yaklaştırmıyor. Onu yakalamaya çalıştığında, Bill’i gözünden vurdu.”

“Kadın kim?” diye sordu Eve, güvenlik görevlisiyle birlikte içerideki asansörlere doğru ilerlemeye çalışırken.

“Cerise Devane. Bu yerin sahibi o.”

“Devane?” Eve kadının uzaktan tanıyordu. Cerise Devane; Tattler Enterprises firmasının yönetim kurulu başkanıydı. Roarke’un etrafında dolaşan ayrıcalıklı ve nüfuzlu insanlardan biriydi. “Cerise Devane şu anda çatıda ve kendini aşağı atacağını mı söylüyor? Nedir bu böyle? Bir tür delilik hormonu dolaşım sistemini mi tıkamış?”

“Bana gayet gerçekçi göründü,” dedi güvenlik görevlisi, sıkıntılı bir tavırla. “Anadan doğma üstelik. Bildiğim bu kadar,” diye açıkladı, asansör yukarı doğru hareket eder-

ken. “İhbarı yardımcısı yaptı. Frank Rabbit. Ondan daha fazlasını öğrenebilirsiniz; tabii eğer kendine gelebildiyse. Devane çatının korkuluğuna çıkınca, adam bayıldı. Duyduğum bu.”

“Psikiyatri aradınız mı?”

“Biri aramış. Şirketin psikiyatri uzmanını yukarı gönderdik ve bir intihar uzmanı da yolda. İtfaiye ve hava kurtarma timi de öyle. Ama Beşinci Cadde’deki trafik sıkışıklığı işleri yavaşlatıyor.”

“Bunu bana mı söylüyorsun?”

Çatının kapıları açıldığında Eve asansörden inince, binanın yüksek duvarlarından yolunu bulup caddeye inemeyen soğuk hava akımıyla karşılaştı. Hemen etrafı taradı.

Cerise’in ofisi çatının üzerine, daha doğrusu içine inşa edilmişti. İşlenmiş camdan yapılmış olan ofis, binanın zirve noktasını oluşturuyordu ve yönetim kurulu başkanına, şehrin ve haklarında haber yapmayı sevdiği insanların üç yüz altmış derecelik bir görüntüsünü sunuyordu. Tattler’in ana iş alanı basındı.

Camdan baktığında, Eve ofisin en yüksek teknolojiyle ve konforla donatılmış olduğunu gördü. U biçimli kanepe, bir adam başının üzerinde bir buz torbasıyla yatıyordu.

“Eğer bu adam Rabbit ise, hemen kendisini toplamasını ve bana bilgi vermek için buraya, yanıma gelmesini söyle. Ayrıca, burada bulunması gerekmeyen herkesi aşağı indirin. Caddedeki kalabalığı dağıtın. Eğer kadın atlarsa, meraklılardan birkaçını da kaldırıma yapıştırmalarını istemeyiz.”

“Ama yeterli insan gücüm yok,” diye kendini savundu güvenlik görevlisi.

“Rabbit’i buraya getir,” diye tekrarladı Eve ve Polis Merkezi’ni aradı. “Peabody, burada bir olay var.”

“Duydum. Neye ihtiyacınız var?”

“Hemen buraya gel ve caddedeki insanları dağıtması için bir tim getir. Cerise Devane ile ilgili bütün verileri bana gönder. Feeney’den kadının telelinklerinde son yirmi dört saat içinde yapılmış tüm görüşmeleri ve bırakılan mesajları indirmesini iste; ev, cep, ofis... hepsi.”

“Anlaşıldı,” dedi Peabody ve hemen bağlantıyı kesti.

Eve arkasını döndüğünde, güvenlik görevlisini genç bir adamı sürükleyerek getirirken gördü. Rabbit’in kravatu gevşetilmişti, gösterişli saçları sıırılsıklam ve darmadağınıktı. Manikürlü elleri titriyordu.

“Tam olarak neler olduğunu anlat bana,” dedi Eve. “Çabucak ve net bir şekilde. Seninle işim bittikten sonra, istiyorsan burada yığılıp kalabilirsin; ama daha önce değil.”

“O sadece... ofisten çıktı.” Genç adamın sesi titriyordu ve neredeyse ağırlığının tamamını güvenlik görevlisinin koluna bırakmıştı. “Çok mutlu görünüyordu. Neredeyse dans ediyordu. El-elbiselerini çıkardı. Hepsini çıkardı.”

Eve bir kaşını kaldırdı. Anlaşılan Rabbit patronunun kendini öldürme olasılığından çok, aniden beliren teşhirciliğiyle ilgilenmişti. “Buna yol açan ne?”

“Bilmiyorum. Yemin ederim. Hiçbir fikrim yok. Bana erken, yani sabah saat sekizde gelmemi söylemişti. Açılan davalardan birine çok öfkeliydi. Bize sık sık dava açılır. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyor, sigara içiyordu ve elinde bir kahve fincanı vardı. Sonra... sonra bana biraz dışarı çıkmamı söyledi; rahatlaması için kendisine birkaç dakika vermemi istedi.”

Rabbit sustu ve ellerini yüzüne bastırdı. “On beş dakika

sonra dışarı çıktığında gülümsüyordu ve... ve çırılçıplaktı. O kadar şaşırmıştım ki orada öylece oturmaktan başka bir şey yapamadım.” Genç adamın çenesi titremeye ve dişleri birbirine vurmaya başladı. “Daha önce onu ayakkabısız bile görmemiştim.”

“Şu anda en büyük sorunu çıplak olmak değil,” dedi Eve. “Seninle konuştu mu? Herhangi bir şey söyledi mi?”

“Ben, şey, o kadar şaşırmıştım ki... yani... Ben şey dedim... ‘Bayan Devane, ne yapıyorsunuz?’ gibi bir şey. ‘Bir sorun mu var?’ diye sorduğumu hatırlıyorum. Ama o sadece güldü. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Sorunların çözüldüğünü ve her şeyin harika olduğunu söyledi. Dediğine göre, atlamadan önce kirişin üzerinde birkaç dakika oturacaktı. Şaka yaptığını sandım; o kadar gergindim ki elimde olmadan güldüm.”

Rabbit’in gözlerinde korku pırıltıları güçlendi. “Güldüm ve o anda gerçekten de korkuluğa doğru yürüdüğünü gördüm. Tanrım!. Hiçbir şey olmamış gibi, yerden yüzlerce fit yukarıda değilmişiz gibi korkuluğun üzerine çıkıverdi. Atlayacağını sandım ve ona doğru koştum. Ama kirişin üzerine oturdu ve ayaklarını aşağı sarkıttı. Dengesini kaybetmeden önce geri çekilmesini rica ettim. Ama güldü ve yüzüme bir parça sprey sıktı; bana az önce dengesini bulduğunu ve iyi bir çocuk olarak uzaklaşmamı söyledi.”

“Herhangi birini aradı mı?”

“Hayır.” Genç adam elinin tersiyle ağzını sildi. “Herhangi bir arama yapsa kendi masamdaki cihazlardan görürdüm. Size söylüyorum, aşağı atlayacak. Gözlerimin önünde biraz eğildi ve neredeyse aşağı uçuyordu. Harika bir yolculuk olacağını söyledi. Atlayacak! Atlayacak!”

“Bunu göreceğiz. Buradan ayrılma.” Eve dönerek uzak-

laştı. Şirketin psikiyatrisini tanımak zor değildi; siyah boru paça pantolon ve dizine kadar inen bir beyaz önlük giymişti. Güzel görünümlü beyaz saçlarını başının arkasında at kuyruğu yapmıştı ve çatının korkuluğunun üzerinden eğilerek duruşunda, gergin bir hava vardı.

Eve ona doğru yürümeye başladığında, bir küfür savurdu. Etraftan geçen uçan araçları duyabiliyordu ve ilk hava aracını gördüğünde, medyaya bir kez daha lanet okudu. Doğal olarak, Kanal 75, diye düşündü. Nadine Furst, olay yerine daima ilk gelen kişi olurdu.

Psikiyatr olduğu yerde doğruldu ve kameraların karşısında iyi görünmek için üstünü başını düzeltti. Eve adamdan tiksindi. “Doktor?” Rozetini gösterdi ve adamın gözlerindeki heyecanlı parıltıları gördü. Tattler’ın gücüne ve büyüklüğüne sahip bir firma çok daha iyisini bulabilirdi, diye düşündü.

“Teğmen, sanırım biraz ilerleme kaydettim.”

“Ama Devane hâlâ kirişin üzerinde, değil mi?” dedi Eve, kadını işaret ederek korkuluğun üzerinden kirişe doğru eğildi. “Cerise?”

“Yeni arkadaşlar da mı geldi?”

Kirişin üzerinde çırılçıplak çekici vücuduyla oturan ve güzel bacaklarını mutlu bir şekilde aşağı sarkıtmış olan Cerise, başını kaldırıp Eve’e baktı. Siyah uzun bukleleri, rüzgârda dalgalanıyordu. Zeki ve kurnaz bir yüzü, yemyeşil gözleri vardı. Şu anda o gözler hülyalı bakıyordu.

“Vay canına, Eve, değil mi? Eve Dallas, yeni gelin. Bu arada düğün çok güzeldi. Kesinlikle yılın sosyal olayıydı. Biz de haber yapabilmek için binlerce birim kullandık.”

“Çok güzel.”

“Biliyor musun, balayı programınızı öğrenebilmek için

çok uğraştık. Basını tamamen engellemeyi Roarke'tan başka kimsenin başarabileceğini sanmıyordum zaten." Oyuncu bir tavırla işaret parmağını Eve'e doğru salladı. "Hiç olmazsa biraz paylaşabilirdiniz. İnsanlar öğrenmek için ölüyor."

Gülerken yerinde kıpırdanınca, neredeyse dengesini kaybediyordu. "Hepimiz öğrenmek için ölüyoruz. Hoops! Henüz değil. Bu kadar eğlenceli bir şeyi aceleye getirmek gerek." Oturduğu yerde doğruldu ve hava araçlarına el salladı. "Aslında görsel medyadan genellikle nefret ederim," diye açıkladı ve kollarını iki yana açıp bağırarak ekledi: "Nedenini bilmiyorum ama şu anda herkesi seviyorum!"

"Çok güzel, Cerise. Neden bir dakikalığına geri çekilmiyorsun? Sana balayımızla ilgili biraz bilgi vereyim. Sana özel."

Cerise sinsice gülümsedi. "Yo-yo-yo!" Yine oyuncu bir tavırla reddetmişti. "Neden sen buraya gelip bana katılmıyorsun? Bu yolculuğu benimle paylaşabilirsin. Sana söyleyeyim, bu inanılmayacak kadar güzel olacak."

"Bakın, Bayan Devane," diye başladı psikiyatr, "hepimizin umutsuzluğa kapıldığı zamanlar olur. Anlıyorum. Bu konuda sizinle birlikteyim. Acınızı anlıyorum."

"Ah, kes sesini." Cerise elini havaya doğru sallayarak adama uzaklaşmasını işaret etti. "Ben Eve ile konuşuyorum. Haydi, hayatım. Aşağı gel ama çok yaklaşma." Sprey kutusunu elinde salladı ve güldü. "Haydi, gel de partiye katıl."

"Teğmen, size bunu yapmaman..."

"Kes sesini ve gidip yardımcımı bekle," dedi Eve, bir bacağını çelik güvenlik duvarının üzerinden aşırıp kirişin üzerine otururken.

Yerden yetmiş kat yukarıda, en fazla elli santim genişliğinde bir kirişin üzerinde böyle bir pozisyonda otururken, rüzgâr hiç de hoş gelmiyordu. Hava akımı neredeyse şiddetli sayılırdı ve hava araçlarının rüzgârı da buna ekleniyordu. Giysileri insanın tenine yapıştırıyordu. Kalbine yatışmasını emretti ve sırtını binaya sıkıca yasladı.

“Güzel değil mi?” dedi Cerise, bir iç çekerek. “Şu anda biraz şarabımız olsun isterdim, ya sen? Hayır, kocaman bir kadeh şampanya. Roarke’un kırk yedilik rezervi şu anda çok iyi giderdi doğrusu.”

“Sanırım şu anda evde bir kasa var. Haydi gidip açalım.”

Cerise güldü, başını çevirdi ve yüzünde kocaman bir sırıtışla Eve’e baktı. Eve bu gülüşün aynısını, kendi yaptığı düğümle kendini asan genç adamın yüzünde gördüğünü hatırlayınca, yüreği burkuldu.

“Ben mutluluktan çoktan sarhoş oldum bile,” dedi Cerise.

“Eğer mutluysan, neden bir kirişin üzerinde çırılçıplak oturmuş, son atlayışını yapmayı düşünüyorsun?”

“Beni mutlu eden de bu zaten. Neden anlayamadığını bilmiyorum.” Cerise yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı ve gözlerini kapadı. Eve birkaç santim yaklaşma riskini göze aldı. “Neden kimsenin anlamadığını bilmiyorum. Bu çok güzel. Çok heyecanlı. Bu her şey.”

“Cerise, bu kirişten kendini bırakırsan, her şey biter. Biter.”

“Hayır, hayır, hayır.” Tekrar açtığında, gözleri parlıyordu. “Bu sadece başlangıç, anlamıyor musun? Ah, Tanrım, ne kadar körüz.”

“Sorunlar düzeltilebilir, biliyorum.” Eve dikkatli bir

şekilde elini Cerise'in elinin üzerine koydu ama tutmadı; bu riske giremezdi. "Önemli olan hayatta kalmaktır. İşleri değiştirebilirsin, daha iyi hale getirebilirsin; ama bunu yapmak için hayatta kalmak zorundasın."

"Bunun ne kadar çaba gerektirdiğini biliyor musun? Sadece beklemek bu kadar keyifliyken, neden o kadar çabaya gerek olsun ki? Kendimi çok iyi hissediyorum. Yapma." Cerise elindeki sprej kutusunu oyuncu bir tavırla Eve'in yüzüne doğru tuttu. "Şimdi her şeyi berbat etme. Çok güzel zaman geçiriyorum."

"Senin için endişelenen insanlar var. Bir ailen var, Cerise; seni seven bir aile." Eve hatırlamaya çalıştı; kadının bir çocuğu, eşi ya da anne-babası var mıydı? "Bunu yaparsan, onları inciteceksin."

"Sadece ne olduğunu anlayana kadar. Herkesin anlayacağı bir zaman gelecek. O zaman her şey daha da güzel olacak. Güzel olacak." Hülyalı bakışlarını Eve'in gözlerine dikti; dudaklarında o neşeli, korku verici gülümseme vardı. "Benimle gel." Eve'in elini yakaladı ve kavradı. "Harika olacak. Sadece boş vermen yeterli."

Eve'in sırtından soğuk bir ter damlası süzüldü. Kadının tutuşu mengene gibiydi ve kurtulmaya çalışmak, ikisinin de sonunu getirirdi. Direnmemek için kendini zorladı; ezici rüzgâra ve her anı kaydeden haber araçlarına aldırma-maya çalıştı. "Ölmek istemiyorum, Cerise," dedi sakince. "Sen de istemiyorsun. İntihar korkaklar içindir."

"Hayır, araştırmacılar içindir. Ama nasıl istersen." Cerise, Eve'in eline hafifçe vurdu, bıraktı ve rüzgâra karşı uzun, korku verici bir kahkaha savurdu. "Ah, Tanrım, çok mutluyum!" dedi ve kollarını iki yana açarak, kendini boşluğa bıraktı.

Eve güdüsel olarak uzandı. Parmakları Cerise'in kalçasına dokunduğunda, neredeyse dengesini kaybediyordu. Yana doğru devrildi ve kendisini aşağı çeken rüzgâra karşı mücadele etti. Yerçekimi acımasızdı. Sonunda iyice bulanıklaşana kadar, Eve o çılgınca gülümseyen yüze bakmaya devam etti.

“Tanrım, hayır! Tanrım!” Eve, baş dönmesine karşı koyarak doğrulmak için kendini zorladı; başını arkaya dayadı ve gözlerini kapadı. Çığlıklar her tarafta yankılandı ve daha iyi görüntü almak için yaklaşan basın araçları, Eve'in öfke-den kızarmasına neden oldu.

“Teğmen! Dallas!”

Ses, kulağının dibinde vızıldayan bir arınıninki gibiydi. Eve başını sertçe iki yana salladı.

Çatıda, Peabody aşağı bakıyor ve mide bulantısını bastırmaya çalışıyordu. Şu anda görebildiği tek şey, Eve'in sararmış bir yüzle kirişin üzerinde oturuyor olduğu idi. Yapacağı herhangi bir dikkatsiz hareket, onu da kurtarmaya çalıştığı kadının peşinden gönderebilirdi. Peabody derin bir nefes aldı ve eğitilmiş, profesyonel ses tonuyla konuşmaya gayret etti.

“Teğmen Dallas, burada size ihtiyaç var. Tam bir rapor için kayıt cihazınızı istiyorum.”

“Seni duyuyorum,” dedi Eve, bitkin bir halde. Gözlerini dimdik karşıya dikerek, bir elini omzundan arkaya doğru uzatıp korkuluğun kenarını kavradı. Bir el onunkinin üzerinde kenetlendiğinde Eve ayağa kalktı. Boşluğa arkasını dönerek Peabody'nin gözlerine baktı ve korkuyu gördü. “Böyle bir yerden atlamayı en son düşündüğümde, sekiz yaşımıydım.” Bacakları biraz titremesine karşın, çatıya dönmeyi başardı. “Bunu bir daha tekrarlamam.”

“Tanrım, Dallas.” Peabody bir an kendini kaybederek Eve’e sıkıca sarıldı. “Ödümü kopardın. Seni aşağı çekeceğini sandım.”

“Ben de öyle. Ama yapmadı. Kendine gel, Peabody. Basın muhteşem bir gün geçiriyor.”

“Özür dilerim.” Peabody hafifçe kızarak geri çekildi. “Özür dilerim.”

“Sorun değil.” Eve, bir elini göğsüne bastırarak kameralara güzel bir poz veren psikiyatrın durduğu yere baktı. “Aşağılık piç,” diye mırıldandı. Ellerini ceplerine soktu. Kendini toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. “Onu durduramadım, Peabody. Basmam gereken doğru düğmeyi bulamadım.”

“Bazen doğru düğme yoktur.”

“Ona bunu yaptıran doğru bir düğme vardı ama,” dedi Eve, sakince. “Bunu değiştirecek bir düğme de olmalıydı.”

“Çok üzgünüm, Dallas. Sen onu tanıyordun.”

“Aslında tanımıyordum. Sadece hayatımın köşesinden geçen insanlardan biriydi.” Başını sertçe iki yana sallayarak bu düşünceden uzaklaşmaya çalıştı; uzaklaşmalıydı. Ama nasıl gelirse gelsin, ölüm daima sorumluluk izi bırakıyordu. “Bakalım burada başka ne yapabiliriz? Feeney’i aradın mı?”

“Aradım, efendim,” dedi Peabody, tekrar resmi tavrına dönerek. “EDD’den Devane’in telelinklerine girdi ve kişisel olarak ilgileneceğini söyledi. Verileri yükledim ama inceleyecek zamanım olmadı.”

Birlikte ofise doğru yürüdüler. Camın arkasında, Rabbit’i başını dizlerinin arasına sokmuş halde otururken görebiliyorlardı. “Bana bir iyilik yap, Peabody. Şu sersem

herifi resmi bir ifade vermesi için üniformalılardan birine teslim et. Şu anda onunla uğraşmak istemiyorum. Ofisin mühürlenmesini istiyorum. Bakalım onu bunu yapmaya itenin ne olduğunu bulabilecek miyiz?”

Peabody içeri girdi, Rabbit'i kaldırdı ve birkaç saniye sonra bir üniformalı memurla birlikte dışarı gönderdi. Belirgin bir yetkinlikle ofisi boşalttı ve kapıları mühürledi. “Artık hepsi bizim, efendim.”

“Bana efendim diye hitap etmemeni sana söylememiş miydin?”

“Evet, efendim,” dedi Peabody, kasvetli havayı dağıtacağını umduğu bir gülümsemeyle.

Eve derin bir iç çekti. “Kayıt cihazını çalıştır, Peabody.”

“Zaten çalışıyor.”

“Pekâlâ, işte burada. Erken gelmiş, öfkeliymiş. Rabbit, davalardan biriyle ilgili kadının sinirli olduğunu söyledi. Bu konudaki verileri topla.” Bir yandan konuşurken, Eve odanın içinde dolaşüyor, detayları hafızasına kaydediyordu. Çoğunluğu bronz mitolojik figürlerden oluşan heykeller; son derece gösterişli bir ofis; gökyüzüne uyacak masmavi bir halı; aynamsı cilalı kızıl tonlarda bir masa; hepsi aynı renk tonlarındaki modern ve seçkin ofis cihazları; egzotik çiçeklerin fişkırdığı dev bir bakır vazo; bir çift saksılı ağaç.

Eve bilgisayara geçti, çalışma setindeki master kartı çıkardı ve son kullanım raporunu almak için bilgisayara taktı.

Son kullanım, 8:10 A.M., 3732-L Dava dosyası kullanıldı; Custler – Tattler Enterprises.

“Onu sinirlendiren dava bu olmalı,” dedi Eve. “Rabbit'in daha önce verdiği ifadeye uyuyor.” Yarım düzine sigara

izmaritiyle dolu mermer kül tablasına baktı. Cımbızını kullanarak birini alıp inceledi. “Karayib tütünü. Pahalı bir örnek. Şunu torbaya koy.”

“Bir şekilde zehirlenmiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Devane bir şeyden zehirlenmişti. Gözlerinde bir tuhaflık vardı.” Eve çok ama çok uzun bir süre boyunca o bakışları unutamayacağını biliyordu. “Umarım bununla ilgili bir otopsi raporu alabileceğimiz kadar parçası kalmıştır. Şu kahve tortusunun da bir örneğini al.”

Ama Eve aradığı şeyi ne tütünde ne de kahvede bulabileceklerini sanmıyordu. Diğer intiharlarda da herhangi bir ilaç ya da uyuşturucu kalıntısına rastlamamışlardı.

“Gözlerinde bir tuhaflık vardı,” diye tekrarladı Eve. “Ve gülüşünde. O gülümsemeyi daha önce de gördüm, Peabody. Şu ana kadar birkaç kez.”

Delil torbalarını kaldırırken, Peabody başını kaldırıp Eve’e baktı. “Bunun diğerleriyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bence Cerise Devane başarılı ve hırslı bir kadındı. Standart prosedürü izleyeceğiz ama intihara neden olabilecek bir şey bulamayacağımızdan eminim. Rabbit’i dışarı gönderiyor,” diye devam etti Eve, ofisin içinde bir aşağı bir yukarı yürürken. Sürekli uğultudan rahatsız olarak başını kaldırdı ve hâlâ tepelerinde dönmekte olan haber aracına kaşlarını çatarak baktı. “Bak bakalım tavanda herhangi bir kapak var mı? Şu lanet olasılardan bıktım artık.”

“Memnuniyetle.” Peabody kontrol panelini kurcaladı. “O araçlardan birinde Nadine Furst’ü gördüm gibi geldi. Dışarı sarkışına bakılırsa, emniyet kayışlarıyla bağlı olması iyi. Yoksa kendi haberinin kahramanı kendisi olurdu.”

“En azından hak ettiğini bulurdu,” dedi Eve, kendi kendine; tavan kapakları kayarak kapanıp camı örttüğünde, başıyla onayladı. “Güzel. Işıklar,” diye emretti ve ofis tekrar aydınlandı. “Biraz rahatlamak ve günün geri kalanı için hazırlanmak istiyordu.”

Eve bir buzluk kutusunu karıştırdı ve içinde meşrubatlar, meyve ve şarap buldu. Şarap şişelerinden biri açılmış ve hava almıştı ama Cerise’in o kadar erken saatte şarap içtiğini gösteren herhangi bir kadeh yoktu. Ve bence gözlerindeki o bakışın nedeni de alkol değildi, diye düşündü Eve.

Jakuzisi, özel saunası ve ruh hali değiştirici tüpü bile unutulmamış olan bitişikteki banyoda, yasal yatıştırıcılar ve uyarıcılarla dolu bir kutu buldu. “Bizim Cerise kimyasalların yardımını almayı seviyormuş,” diye yorumladı. “Test için hepsini al.”

“Tanrım, kadının kendi eczanesi varmış sanki. Ruh hali değiştirici konsantrasyon moduna ayarlı ve en son dün sabah kullanmış. Bu sabah herhangi bir şey almamış gibi görünüyor.”

“Peki bu kadın rahatlamak için ne yapıyordu?” Eve bitişikteki diğer odaya girdi; burası tam donanımlı bir oyun bilgisayarının, bir uyku koltuğunun, bir hizmetçi droidin bulunduğu küçük bir oturma odasıydı.

Küçük bir masanın üzerinde, özenle katlanmış yeşil renkli şık bir takım elbise duruyordu. Hemen altında, yerde, aynı renkte bir çift ayakkabı vardı. Takılar –kalın ama zarif bir altın zincir, karmaşık tasarımlı küpeler ve ince bir kol saati-kaydedici– dikkatli bir şekilde cam bir kaseğin içine bırakılmıştı.

“Burada soyunmuş. Neden? Amacı neydi?”

“Bazı insanlar giysileri olmadan daha kolay rahatlarlar,” dedi Peabody; Eve omzunun üzerinden düşünceli bir bakış atınca, kızardı. “Bir yerden duymuştum.”

“Evet. Belki. Ama bu Cerise’e uymuyor. Gerçekten düzenli bir kadınmış. Yardımcısı bana kendisini ayakkabısız bile görmediğini söyledi. Ama aniden teşhircinin teki olup çıkıyor. Bu şekilde rahatladığını hiç sanmam.”

Bakışları uyku koltuğunun dirsekliğine bırakılmış olan sanal gerçeklik gözlüklerine takıldı. “Belki de gerçekten bir yolculuğa çıkmıştır,” diye mırıldandı. “Kafası karışık, sinirli ve kendini yatıştırmak istiyor. Buraya geliyor, koltuğa uzanıyor, bir şey programlıyor ve küçük bir yolculuğa çıkıyor.”

Eve oturdu ve gözlükleri aldı. Sanal gerçeklik gözlükleri, diye düşündü. Fitzhugh ve Mathias da ölmeden önce bunları kullanmıştı. “Nereye ve ne zaman gittiğini görmek istiyorum. Ah, işim bittikten sonra herhangi bir şekilde intihar eğilimim olursa ya da giysilerim olmadan daha iyi rahatlayacağıma karar verirsem, beni bayıltmak için iznin var ve bu bir emirdir.”

“Hiç tereddüt etmeden, efendim.”

Eve bir kaşını kaldırdı. “Ama bundan zevk alacağını sanmıyorum, ne dersin?”

“Her anından nefret edeceğim,” dedi Peabody, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Eve hafifçe kıkırdadı ve gözlükleri taktı. “Son kaydı görüntüle,” diye emretti. “Tam isabet. Bu sabah saat 8:17’de bu gözlükleri kullanmış.”

“Efendim, eğer durum böyleyse, belki de bunu yapmasanız iyi olur. Yanımıza alıp kontrol altında test edebiliriz.”

“Benim kontrol kaynağım sensin, Peabody. Kısa yaşamak isteyecek kadar mutlu görünürsem, beni hemen bayılt. Son programı çalıştır,” diye emretti Eve ve arkasına yaslandı. “Vay canına!” İki genç aygır kendisine doğru yaklaşırken, Eve zorlukla yutkundu. Gümüş süslemeli dar ve parlak siyah deriler giymişlerdi; kaslı vücutları yağlıydı ve ikisi de “dimdik”ti.

Büyük bölümünü yatağın kapladığı beyaz bir odadaydılar ve çıplak vücudunun altında saten çarşaflar vardı; parıltılı kristal şamdandaki mum ışığını süzmek için, yatağın baş kısmı cibinlikle örtülmüştü.

Alçak ve yumuşak bir müzik yayılıyordu. Kuştüyü yastıklardan bir dağın üzerinde yatıyordu ve Eve kıpırdandığında, gençlerden biri ata biner gibi üzerine oturdu.

“Hey, ahbap, bak buraya...”

“Sadece sizin zevkiniz için, efendim,” dedi genç adam ve kokulu yağla göğüslerini ovmaya başladı.

Bu çok kötü bir fikir, diye düşündü Eve, istem dışı bir zevk dalgası benliğini kaplamaya başlarken. Yağ karnından kalçalarına ve bacaklarından ayak uçlarına kadar bütün vücuduna sürüldü.

Böyle bir durumun bir kadını nasıl gülümsetebileceğini ve çırılçıplak bırakabileceğini anlıyordu ama nasıl olup da intihara teşvik edebileceğini kafası almıyordu.

Kes şunu, diye emretti kendi kendine ve zihnini başka bir şeye yöneltti. Kumandanına vermesi gereken raporu düşündü; beyinde beliren açıklanamaz gölgelerle ilgili.

Göğüs ucunun üzerinde dişler yavaşça kapandı ve bir dil yakalanan noktayı ıslak bir şekilde yaladı. Tepkisel olarak gerildi ama itirazla kalkan eli, yağla kaplanmış kaslı omuzdan kaydı.

Sonra ikinci aygır bacaklarının arasına girdi ve o da diliyle çalışmaya başladı.

Eve, kendine hakim olmasına fırsat kalmadan doğruya ulaştı. Nefes nefese bir halde gözlükleri çıkardı ve Peabody'yi başında şaşkın bir halde dikilirken buldu.

“Sakin bir kumsalda yürüyüş değildi,” diyebildi Eve, zorlukla.

“Bu kadarını görebildim. Tam olarak neydi?”

“Bir çift yarı çıplak delikanlı ve büyük saten bir yatak.” Eve güçlü bir şekilde üfledi ve gözlükleri bıraktı. “Seks fantezileriyle rahatladığını kim tahmin edebilirdi ki?”

“Ah, Teğmen. Efendim. Yardımcınız olarak, sanırım bu aleti test etmek benim de sorumluluğum. Delil kontrolü için yani.”

Eve gözlerini kısarak yardımcısına baktı. “Peabody, bu tür bir riske girmene izin veremem.”

“Ben bir polisim, efendim. Risk benim hayatım.”

Eve oturduğu yerden kalktı ve gözlükleri Peabody'nin umutla aydınlanan yüzüne doğru uzattı. “Şunları hemen delil torbasına koy.”

Peabody'nin omuzları çöktü ve yüzü asıldı; gözlükleri bir torbanın içine atıp mühürledi. “Lanet olsun. Yakışıklı mıydılar peki?”

“Peabody, ilah gibiydiler.” Eve ofis bölümüne döndü ve etrafı bir kez daha taradı. “Tarayıcıların gelmesini isteyeceğim ama herhangi bir şey bulabileceklerini sanmıyorum. Yüklediğiniz diski merkeze götüreceğim. Ama medya olanların lanet olasıca görüntüsünü yayına sokmaya hazırdır bile.” Çalışma setini topladı. “Bunun intihar olduğunu hiç ama hiç sanmıyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim, Teğmen.”

Eve gözlüklere kaşlarını çatarak baktı. “Ne kadar sürdü? Beş dakika mı?”

“Yaklaşık yirmi dakika.” Peabody’nin yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Seks yaparken zamanın nasıl geçtiğini fark etmezsin bile.”

“Seks yapmıyordum.” Eve mahcup bir tavırla parmağındaki alyansa baktı. “Tam olarak. Eğer o programda tuhaf bir şey olsaydı, fark ederdim; bu yüzden, yine elimizde bir şey yok gibi görünüyor. Yine de analiz ettir.”

“Yaparım.”

“Feeney’i bekle. Belki kadının telelink kayıtlarında ilginç bir şeyler bulabilir. Ben doğruca kumandanın yanına gidiyorum. Burada işin bitince, torbaları laboratuara teslim et ve sonra da ofisimde bana rapor ver.” Eve kapıya doğru yöneldiğinde, omzunun üzerinden bir bakış attı. “Ve Peabody, delille oynamak yok.”

“İyiye hep kendine ayırırsın zaten,” diye mırıldandı Peabody, Eve duyma mesafesinin dışına çıktığında.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kumandan Whitney, büyük ve iyi düzenlenmiş masasında oturmuş, Eve’i dinliyordu. Teğmen tam ve temiz bir rapor sunduğu için memnun olmuştu; ayrıca belli detayları hiç hissettirmeden atlayabilmesine de bir kez daha hayran kalmıştı.

İyi bir polis, ateş altında bile soğukkanlılığını koruyabilmeliydi. Tanımaktan memnuniyet duyduğu Eve Dallas ise, tam bir buz kalıbı gibiydi.

“Fitzhugh’un otopsi verilerini departman dışında analiz ettirdin.”

“Evet, efendim.” Eve gözünü bile kırpmadı. “Analizler, şu anda NYPSPD’nin sahip olduğundan çok daha karmaşık donanımları gerektiriyordu.”

“Ve sen şu daha karmaşık donanımları bulabildin.”

“Bulabildim, efendim.”

“Ve analiz ettirdin?” diye sordu Whitney, bir kaşını kaldırarak. “Bilgisayar bilimi senin alanın değildir, Dallas.”

Eve dosdoğru kumandanın gözlerinin içine baktı. “O

alandan da becerilerimi geliştirmeye çalışıyorum, Kuman-
dan.”

Whitney bundan gerçekten şüphe ediyordu. “Daha sonra, Devlet Güvenlik Merkezi’nin dosyalarına girmeyi başardın ve orada da çok gizli raporlar ellerine teslim edildi.”

“Doğru, efendim. Kaynaklarımı açıklamak istemiyorum.”

“Kaynakların mı?” diye sordu Whitney. “Yani Devlet Güvenlik Merkezi’nde bir köstebeğın olduğunu mu söylüyorsun?”

“Köstebekler her yerde vardır,” dedi Eve, soğukkanlılıkla.

“Uçabilen bir köstebek,” diye mırıldandı Whitney. “Yoksa kendini hemen Doğu Washington’da göz altında bulurdun.”

Eve’in yüreği yerinden fırlayacak gibi oldu ama soğukkanlılığını korudu. “Buna hazırım efendim.”

“Olsan iyi olur.” Whitney arkasına yaslandı, dirseklerini masaya yasladı ve parmaklarını çenesine dayadı. “şu Olympus Tatil Merkezi’ndeki olay. Orada da verilere ulaştın. Bu seni biraz açıyor, Teğmen.”

“Olay sırasında oradaydım ve bulgularımı gezegenler arası yetkililere bildirdim, efendim.”

“Onlar da olayın kontrolünü ele aldılar,” diye ekledi Whitney.

“Dışarıda olan bir olay benim davalarımından biriyle bağlantı gösterdiğinde, veri istemeye yetkim var, Kuman-
dan.”

“Yine de bunun onaylanması gerekir.”

“Onaylama için veriye ihtiyacım vardı, efendim.”

“Bu ancak bir cinayet söz konusuysa geçerli, Dallas.”

“Dört cinayet olduğuna inanıyorum; Cerise Devane de dahil.”

“Dallas, olayın kayıtlarını az önce izledim. Kirişin üzerine oturmuş bir polis ve bir intihar girişimcisi gördüm; polis kurbanı vazgeçirmeye çalışıyordu ve kurban da atlamayı tercih ediyordu. Bu kadın itilmedi, kandırılmadı ya da herhangi bir şekilde tehdit edilmedi.”

“Kandırıldığına inanıyorum, efendim.”

“Nasıl?”

“Bunu henüz bilmiyorum.” Görüşme başladığından beri ilk kez, Eve yenilgiye uğradığını düşündü. “Ama kaldırımdan analiz etmeye yetecek kadar beyin parçasını toplamayı başarsalardı, ön lobda aynı yanığı bulmuş olacaklarından eminim, kesinlikle eminim. Bunu biliyorum, Kumandan. Bilmediğim, onun oraya nasıl girdiği.” Bir an bekledi. “Ya da nasıl konduğu.”

Whitney’in gözleri kısıldı. “Yani birinin, bir tür beyin implantasyonu bu kişileri intihar etmeye yönlendirdiğini mi düşünüyorsun?”

“Kurbanlar arasında hiçbir genetik bağ bulamadım. Sosyal grupları, eğitim ortamları veya din eğilimleri de benzemiyor. Aynı şehirde büyümediler, aynı sudan içmediler, aynı sağlık klüplerine ya da merkezlerine gitmediler. Ama hepsinin beyninde aynı kusur var. Bu kadarı tesadüf olamaz, Kumandan. Eğer bu insanları kendi yaşamlarına son vermek konusunda bir şey zorladıysa, bu cinayete girer. Bu da benim alanım.”

“Bıçak sırtında yürüyorsun, Dallas,” dedi Whitney, bir an sonra. “Ölülerin aileleri var ve aileler bu konunun ka-

panmasını istiyorlar. Soruşturmanın devam etmesi, yas süresini de uzatıyor.”

“Bunun için üzgünüm.”

“Ayrıca Kule’den de sorular yükselmeye başladı,” diye ekledi Whitney, Polis ve Güvenlik Şefi’ni kastederek.

“Raporumu Şef Tibble’a da sunmaya hazırım; eğer gerekirse.” Ama Eve bunun gerekmeyeceğini umuyordu. “Görüşümde kararlıyım, Kumandan. Ben acemi bir polis değilim ve ne yaptığımı biliyorum.”

“Deneyimli polisler bile bazen odaklarını kaybedebilir, hata yapabilirler.”

“O zaman bırakın yapayım.” Whitney bir şey söyleyemedi, Eve başını iki yana salladı. “Bugün o kirişte oturan kişi bendim, Kumandan. O kadının yüzüne baktım; aşağı düşerken gözlerine bakıyordum. Ve biliyorum.”

Whitney ellerini birleştirerek masanın kenarına dayadı. Yönetim daima zor bir işti. Başka davalar vardı ve onları çözmek için Eve’e ihtiyaç duyuyordu. Bütçe kısıtlıydı ve asla yeterince zaman veya insan gücü olmuyordu. “Sana bir haftadan fazlasını veremem. O zamana kadar doğru cevapları bulamazsan, dosya kapanır.”

Eve ciddi bir tavırla derin bir nefes aldı. “Peki ya şef?”

“Onunla kendim konuşacağım. Bana bir şeyler getir, Dallas; yoksa başka bir davaya geçmeye hazır ol.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Görüşme bitmiştir,” dedi Whitney; ama Eve kapıya ulaştığında ekledi: “Ah, Dallas, eğer araştırma için resmi kaynakların dışına çıkarsan... adımlarına dikkat et. Ve kocana en iyi dileklerimi ilet.”

Eve hafifçe kızardı. Kumandan, kaynakların yerini anlamıştı ve bunu ikisi de biliyordu. Bir şeyler mırıldanıp

odadan kaçtı. O anda birden aklına bir şey geldi ve aşağı inmek için asansöre koştu; duruşmaya geç kalıyordu.

Ofisine geri dönüp Peabody'yi elinde bir fincan kahveyle masanın başında otururken bulduğunda, mesai bitmek üzereydi.

Eve kapının kenarına yaslandı. "Rahat mısın, Peabody?"

Peabody oturduğu yerde irkilince, birkaç damla kahveyi döktü ve boğazını temizleyerek kendini toparladı. "Geleş zamanınızı bilmiyordum, efendim."

"Belli. Kendi bilgisayarında bir sorun mu çıktı?"

"Ah, hayır. Hayır, efendim. Yeni veriyi doğruca sizin bilgisayarınıza girmemin daha etkili ve hızlı olacağını düşündüm sadece."

"İyi bir mazeret, Peabody; bunu hep kullanabilirsin." Eve otomatik aşçıya doğru yürüdü ve kendisi için kahve istedi. Binada verilen zehirden değil, Roarke'un kahvesindendi ve Peabody'nin amirinin masasında oturmasının asıl nedeni de buydu.

"Yeni veri nedir?"

"Şef Feeney, Devane'in telelinklerindeki tüm görüşmeleri analiz etti. Konuyla ilgisi olan bir şey görünmüyor ama her şey burada. Bütün randevularının bulunduğu özel ajandasını ve son sağlık kontrolünün sonuçlarını aldık."

"Orada herhangi bir sorun var mı?"

"Bir tane bile yok. Tütün bağımlısıymış, kayıtlıymış ve düzenli olarak antikanser iğnesi oluyormuş. Herhangi bir hastalık belirtisi yok; ne fiziksel, ne duygusal ne de zihinsel. Stres ve aşırı çalışma eğilimi var; bunun için de sürekli yatıştırıcı ve bazen de uyarıcı kullanıyormuş. Biriyle birlik-

te yaşıyormuş ve mutlu bir beraberliği varmış. Eşi şu anda gezegen dışında. Önceki evliliğinden de bir oğlu var.”

“Evet, onunla bağlantı kurdum. Yeni Los Angeles’taki Tattler ofisinde çalışıyor. Buraya geliyor.” Eve başını eğdi. “Rahat mısın, Peabody?”

“Evet, efendim,” diye cevap verdi Peabody, doğal bir tavırla. Aniden yüz ifadesi değişti ve hemen masanın arkasından kalkıp yanındaki eski sandalyeye çöktü. “Özür dilerim, efendim. Kumandan ile görüşmeniz nasıl geçti?”

“Bir haftamız var,” dedi Eve, koltuğuna otururken. “Elimizden geleni yapalım. Adli tabipten Devane’in raporu geldi mi?”

“Henüz gelmedi.”

Eve telelinkine döndü. “Bakalım onu biraz dürtebilecek miyiz?”

Eve nihayet evine döndüğünde, ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Akşam yemeğini kaçırmıştı ama günü Cerise Devane’den kalanları incelemek için morgda noktalamak zorunda kaldığından, bunun iyi olduğunu düşünüyordu.

Deneyimli bir polisin bile midesi altüst olabilirdi.

Ama orada da bir yere varamamıştı; hiçbir yere. Roarke’un teçhizatının bile Devane’den işe yarayacak bir şeyler çıkarabileceğini sanmıyordu.

İçeri girdiğinde, neredeyse paspasın üzerine uzanmış olan kedinin üzerine devriliyordu; kendini zorlayarak eğildi ve kediye kucığına aldı. Hayvan iki renkli gözlerinde sinirli pırıltılarla Eve’i inceledi.

“Koca kışını başka bir yere serseydin, tekme yemekten kurtulurdun ahbap.”

“Teğmen.”

Eve kediye sarılıp kucagında sallarken, her zamanki gibi nereden çıktığı belli olmayan Summerset'e baktı. "Evet, geciktim," dedi ters bir tavırla. "Azarlamak istiyorsan devam et."

Ama Summerset her zamanki gibi iğneleyici davranmadı. Haber kanalındaki görüntüleri izlemişti ve Eve'i girişin üzerinde görmüştü; yüz ifadesini de. "Bence iyi bir yemeğe ihtiyacınız var."

"Hayır, yok." Eve'in sadece yatağa ihtiyacı vardı; hemen merdivene yöneldi.

"Teğmen." Summerset, Eve'in önce alçak sesle küfretmesini, sonra da dönerek çatık kaşlarının altından bakmasını bekledi. "Yetmiş katlı bir binanın girişinde oturan bir kadın ya çok cesurdur... ya da çok aptal."

Eve dişlerini sıkarak konuştu. "Beni hangi kategoriye soktuğunu sormama gerek yok sanırım."

"Hayır, yok." Summerset, evin hanımının basamakları tırmanışını izledi ve cesaretinin korku verici olduğunu düşündü.

Yatak odası boştu. Roarke'un yerini bulmak için bir dakika sonra evin içinde bir tarama yapmaya karar verdi ve yüzükoyun yatağa devrildi. Galahad, çırpınarak kendini Eve'in kolunun altından kurtardı ve kalçasının üzerine tırmanarak kıvrılıp yattı.

Dakikalar sonra Roarke onu orada buldu; yorgunluktan bitkin düşmüş olan güzel karısı, sereserpe yataktaydı ve sosis biçiminde yatmış olan Galahad, onun arka tarafını kolluyordu.

Roarke genç kadını bir süre inceledi. O da haberleri görmüştü. Görüntüler kanını dondurmuş, boğazını kurutmuş, içini eritmişti. Eve'in ne kadar sık ölümle karşı-

laştığını biliyordu –gerek başkaları ve gerekse kendisi adına– ve bunu kabullendiğini düşünüyordu.

Ama o sabah karısını o kadar açık bir ölümün karşısında çaresizce izlemişti. Gözlerinin içine bakmış, korkuyu ve acıyı görmüştü. Ve kendisi de acı çekmişti.

Şimdiyse burada, evinde, kas ve kemikten oluşmuş bir kadın olarak, ciddi şekilde bakıma ihtiyacı olan saçları ve topukları erimiş çizmeleriyle, yatağında bitkin bir halde yatıyordu.

Roarke ona yaklaştı, yatağın kenarına oturdu ve bir eliyle Eve’in saçlarını okşadı.

“Sadece gözlerimi dinlendiriyorum,” diye mırıldandı Eve.

“Bunu görebiliyorum. Birkaç dakika içinde dans etmeye gideceğiz zaten.”

Eve zorlukla güldü. “Şu et yığınının kışımından çekebilir misin lütfen?”

Roarke, Galahad’ın iri gövdesini kucakladı ve karışmış tüylerini okşayarak açtı. “Oldukça zorlu bir gün geçirdin, Teğmen. Medya sadece senden söz ediyordu.”

Eve sırtüstü döndü ama bir dakika daha gözlerini açmadı. “Kaçırdığıma sevindim. O halde Cerise’e olanları biliyorsun.”

“Evet, bu sabah ilk toplantıma hazırlanırken, Kanal 75 açıktı. Her şeyi canlı izledim.”

Roarke’un sesindeki gerginliği duyunca, gözlerini açtı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı Eve, dudağını ısırarak.

“Sen işini yaptığını söyleyeceksin.” Roarke kediye bir kenara bıraktı ve Eve’in yanağına düşen saçları çekti. “Ama bunun ötesindeydi, Eve. Seni de kendisiyle birlikte sürükleyebilirdi.”

“Gitmeye hazır değildim.” Bir elini, yanağını okşayan Roarke’un elinin üzerine koydu. “Oradayken, bir görüntüyü hatırladım. Aşağılık babamın bize ev diye tuttuğu pis bir yerin penceresinde ayakta duruyordum. O zaman atlamayı ve her şeyi bitirmeyi düşünmüştüm. Ama gitmeye hazır değildim. Hâlâ değilim.”

Galahad, Roarke’un kucağına tırmandı ve iri gövdesini Eve’in karnına doğru esnetti. Roarke gülümsedi. “Görünüşe bakılırsa, ikimiz de bir süre daha seni burada tutmak niyetindeyiz. Bugün ne yedin?”

Eve dudaklarını büzdü. “Sınavda mıyım?”

“Konuşmaya geçecek bir şey değil,” dedi Roarke.

“Şu anda yemek çok da istediğim bir şey değil. Morgdan yeni geldim. Yetmiş katlı bir binanın tepesinde oturmak, insanın vücudunda kötü etki yapıyor.”

“Diğerleriyle kıyaslandığında, geriye inceleyecek fazla bir şey kaldığını sanmıyorum.”

Hâlâ zihnini dolduran berbat görüntülere karşın, Eve sırtıttı, doğrulup oturdu ve kocasına kocaman bir öpücük verdi. “Her şeyi hemen anlıyorsun, Roarke. Sende en sevdiğim şeylerden biri bu.”

“Vücudum olduğunu sanıyordum.”

“O da listenin üst sıralarında,” dedi Eve, Roarke yerinden kalkıp otomatik aşçıya yaklaşırken. “Hayır, yeterince malzeme yok ama bir bağlantı olmalı. Anlıyorsun, değil mi?”

Roarke istediği protein içeceği gelene kadar bekledi. “Cerise zeki, mantıklı ve motivasyonu yüksek bir kadındı. Sık sık bencilce, sürekli haince davranırdı ve gerçekten de tam bir baş belası olabilirdi.” Yatağa döndü ve bardağı Eve’e uzattı. “Kendi binasının çatısından atlayacak türden

bir kadın değildi; üstelik medyanın kendi organizasyonunda olup bitenleri izlemesine izin verecek türden hiç değildi.”

“Bunu da verilere ekleyeceğim.” Eve elindeki nane renkli, krema kıvamındaki içeceğe kaşlarını çatarak baktı. “Bu da ne?”

“Vitamin diyebilirsin. İç.” Roarke bardağı tutarak karısının dudaklarına doğru itti. “Hepsini.”

Eve dirençli bir tavırla ilk yudumu aldı ama sonra o kadar da kötü olmadığına karar vererek hepsini içti. “İşte. Şimdi rahatladın mı?”

“Evet. Whitney sana zaman verdi mi?”

“Bir hafta. Ve... senin sistemini kullandığımı biliyor. Bilmiyormuş gibi davranıyor.” Eve bardağı bir kenara bıraktı, gerindi ve o anda bir şey hatırladı. “Lanet olsun! Film seyretmemiz, patlamış mısır yememiz ve sevişmemiz gerekiyordu!”

“Beni ektin.” Karısının saçını çekiştirdi. “Seni boşamalıyım.”

“Tanrım, ne kadar katısin!” Eve aniden gerginleşerek ellerini ovuşturdu. “Sen hazır bu ruh halindeyken, sanırım yıkanmam gerek.”

“Hey, yoksa başka biriyle mi sevişiyordun?”

“Pek sayılmaz.”

“Pardon?”

“İçki ister misin? Burada biraz şarabımız var, değil mi?” Eve yataktan kalkmak için harekete geçti ama Roarke’un eli uzanıp kolunu yakalayınca, pek de şaşırmadı.

“Açıkla.”

“Açıklayacağım. Sadece biraz şarap içersek daha iyi geleceğini düşündüm, tamam mı?”

Eve gülümsemeye çalıştı ama Roarke delici ve ısrarlı bakışlarını gözlerine dikmişken, bunun pek mümkün olmadığını fark etti. Kolunu tutan el yeterince gevşeyince, aceleyle kalktı ve yatak odasının buzdolabına yaklaştı. Şarap şişesini açıp kadehleri doldururken hiç acele etmedi; söze başladığında, aradaki mesafeyi olabildiğince uzak tuttu.

“Peabody ve ben Devane’in ofisindeki ilk incelememizi yapıyorduk. Kadının bir rahatlama odası varmış.”

“Farkındayım.”

“Eminim farkındasındır.” Geri dönmeden önce günah çıkaracak cesareti bulabilmek için, Eve önce kendi şarabını yudumladı. “Her neyse, uyku koltuğunun dirsekliğinde bir sanal gerçeklik gözlüğü buldum. Mathias kendini asmadan önce sanal gerçeklik cihazını kullanmıştı. Fitzhugh da bileklerini doğramadan önce sanal gerçeklik cihazını kullanmıştı. Zayıf bir bağlantı ama hiçbir bağlantı olmasından daha iyi olduğunu düşündüm.”

“Bu ülkedeki insanların yüzde doksanından fazlasının evinde sanal gerçeklik cihazı var,” dedi Roarke, Eve’in yüzüne hâlâ kısıp gözlerle bakarken.

“Evet ama bir yerden başlamak zorundaydım. Bu bir beyin kusuru ve sanal gerçeklik duyular kadar beyinle ilgili bir şey. Eğer gözlüklerde kasıtlı ya da kasıtsız bir kusur varsa, intihar eğilimi yaratmış olabileceğini düşündüm.”

Roarke yavaşça başıyla onayladı, “Pekâlâ. Dinliyorum.”

“Ben de gözlükleri denedim.”

“Bekle.” Roarke bir elini kaldırdı. “Gözlüklerin kadının ölümünde katkısı olabileceğinden şüphelendin ve bu yüzden de denemek için kendin kullandın. Sen aklını mı kaçırdın?”

“Peabody oradaydı ve gerektiği takdirde beni bayıltmaya hazırды.”

“Pekâlâ.” Roarke gözlerini devirerek başını iki yana salladı. “O zaman sorun yok. Son derece mantıklı. Sen çatıdan atlamadan önce seni bayıltacaktı.”

“Aynen öyle.” Eve kocasının yanına oturdu ve diğer kadehi ona verdi. “Son kaydı inceledim. Dışarı çıkıp kirişe oturmadan birkaç dakika önce gerçekten de gözlükleri kullanmış. Kullandığı program her neyse, bir şey bulabileceğimden emindim.” Eve bir an sustu ve ensesini kaşıdı. “Biliyor musun, aslında bir tür rahatlama programı olduğunu tahmin etmiştim. Belki bir meditasyon programı, senin standart deniz yolculuğun veya bir orman gezisi.”

“Anlaşılan öyle değildi.”

“Hayır, değildi. Şey... bir fantezi programıydı. Bilirsin... cinsel fantezi.”

Roarke meraklı bir tavırla yatağın üzerinde bağdaş kurdu ve başını yana eğdi. Yüz ifadesi ciddi, mavi İrlandalı gözleri ise hâlâ kısıktı. “Öyle miydi?” Kadehi bir kenara bırakmadan önce doğal bir hareketle yudumladı. “Peki içinde ne vardı?”

“Şey... erkekler.”

“Çoğul mu?”

“Sadece iki.” Eve içinde dalga dalga yükselen suçluluk ateşini hissetti. “Resmi bir araştırmaydı.”

“Çıplak mıydın?”

“Roarke!”

“Bence bu son derece mantıklı bir soru.”

“Belki bir dakikalığına, tamam mı? Bu programın içindeydi ve ben de denemek zorundaydım; üstelik bu adam-

ların bütün vücudumu... benim hatam değildi... üstelik şey olmadan programı kestim... yani hemen hemen..."

Eve suçluluk yansıtan bir tavırla sustu ve Roarke'un yüzündeki sırıtışı görünce şaşırdı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Roarke'un omzuna bir yumruk patlattı. "Ben bütün gün kendimi pislik gibi hissettim ve sen bunu komik mi buldun?"

"Ne olmadan önce?" diye sordu Roarke, içindekini kafasına boşaltmamak için, kadehi karısının elinden alıp kendisinin yanına bırakırken. "Neredeyse şey olmadan önce programı kestiğini söyledin. Tam olarak ne olmadan önce?"

Eve taktik değiştirerek gözlerini mutlu bir şekilde kapadı. "Harikaydılar. Kendim için o programdan bir tane alacağım. Artık sana ihtiyacım olmayacak, çünkü bir çift seks kölem olacak."

"İddiaya girer misin?" Roarke karısıyla boğuşmaya başladı ve onu sırt üstü yatırıp gömleğini başının üzerine çekmeyi başardı.

"Kes şunu. Seni istemiyorum işte! Seks kölelerim beni tatmin ettiler!" Eve, Roarke'u ters çevirdi ve tam hareketsiz bırakacakken dudakları göğsünün üzerine kapandı ve eli bacaklarının arasına kaydı.

Eve bir anda her yanını ateş bastığını hissetti. "Lanet olsun!" dedi nefes nefese bir halde. "Sadece hoşuma gidiyormuş gibi yapıyorum."

"Sorun değil."

Roarke, Eve'in pantolonunu aşağı doğru çekti ve parmaklarını bacaklarının arasına soktu. Eve çoktan sıırılsıklamdı ve Roarke'u davet ediyordu. Bu kez orgazm şiddetli

bir şekilde geldi, Eve'in her yanını sardı, boğdu ve bir sonrakı darbe için fırlatıp attı.

Eve inleyerek kocasının adını söyledi. Daima onun adıydı. Ama erkekliğini tutmak için uzandığında, Roarke onun bileklerini tuttu ve başının üzerine çekti. "Hayır!" Eve'in yüzüne bakarken, onun nefesi de sıklaşmıştı. "Sadece beni içine al."

Roarke santim santim içeri girerken, Eve'in gözkapaklarının kapanışını izledi. Genç kadın kalçaların vahşice ileri geri oynatmaya başladığında, Roarke onun bir kez daha zirveye ulaşmasına izin verdi.

Eve gevşeyip kesik kesik solumaya devam ederken, Roarke da yavaş bir ritme döndü. "Daha fazla," diye mırıldandı, karısının iniltilerini yutarken. "Daha fazla."

Eve'in sistemi aşırı yüklenmişti ve her nabız atışında sanki bütün vücudu titriyordu. Vahşi zevk öylesine yoğundu ki neredeyse acıya yakındı. Roarke hâlâ çok yavaş hareket ediyordu.

"Yapamam," diye mırıldandı Eve ve kalçaları daha fazlası için havaya kalkarken, başı arkaya doğru gerildi. "Çok fazla."

"Bırak kendini, Eve. Bir kez daha."

Eve olduğu yerde çöküp kalana kadar, Roarke durmadı.

Dirseklerinin üzerinde doğrulmayı başardığında, Eve'in başı topaç gibi dönüyordu. Şaşılacak bii şekilde ikisi de hâlâ yarı giyiniktiler ve yatak örtüsünün üzerinde yatıyorlardı. Yatağın köşesinden, Galahad kedilere has bir tiksintiyle onları seyrediyordu. Veya belki de kıskançlıkla.

Roarke sırt üstü döndüğünde, dudaklarında gülümseme olarak yorumlanabilecek bir gerginlik vardı.

“Sanırım bu testosteronunu biraz rahatlatmıştır.”

Roarke’un gülümsemesi sırıtışa dönüştü. Eve onun kaburgalarına parmağını sapladı.

“Eğer amacın beni cezalandırmaksa, hedefi ıskaladın.”

Roarke gözlerini açtı; bakışlarında sıcak bir keyif vardı. “Sevgili Eve, gerçekten de şu küçük macerayı sanal zina olarak yorumlayacağımı mı sandın?”

Eve yüzünü astı. Ne kadar gülünç olursa olsun, Roarke’un azıcık bile kıskanmaması onu çileden çıkarmıştı. “Belki.”

Roarke derin bir iç çekerek doğrulup oturdu ve ellerini Eve’in omuzlarına koydu. “Profesyonel ya da özel fantezilere dalabilirsin. Ben senin gardiyanın değilim.”

“Seni rahatsız etmedi mi yani?”

“Hiç etmedi.” Roarke, karısına dostça bir öpücük verdi ve sonra çenesini parmaklarıyla sıkıca kavradı. “Ama gerçekte bir kez olsun denersen, seni öldürmek zorunda kalırım.”

Eve’in gözbebekleri büyüdü ve çocukça bir neşeyle kalp atışları hızlandı. “Ah, bak, işte bu adil.”

“Bu gerçek,” dedi Roarke. “Şimdi her şeyi hallettiğimize göre, artık uyuyabilirsin.”

“Artık yorgun değilim.” Eve pantolonunu tekrar beline çekerken, Roarke derin bir iç çekti.

“Sanırım bu çalışmak istediğin anlamına geliyor.”

“Eğer birkaç saatliğine sistemini kullanabilirsem, yarın kendi makineme aktarabilirim.”

Roarke teslim olarak kendi pantolonunu giydi. “Haydi gidelim o halde.”

“Teşekkürler.” Özel asansöre doğru yürürlerken, Eve

kocasının elini tuttu. “Roarke, beni gerçekten ldürmezsin, değil mi?”

“Ah, evet, öldürürüm.” Rahat bir tavırla gülümseyerek Eve’i asansöre bindirdi. “Ama bizim ilişkimiz düşünöldüğünde, bunu mümkün olduğunca hızlı ve acısız yapmaya çalışırım.”

Eve ona hızlı bir bakış attı. “Aynı şeyin senin için de geçerli olduğunu bil.”

“Doğal olarak. Doğu kanadı, üçüncü kat,” diye emretti Roarke ve karısının elini hafifçe sıktı. “Başka türlü düşünmemiştim zaten.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki birkaç gün boyunca, Eve ne tarafa dönse kendini bir çıkmazda buldu. Kafasını rahatlatmak için yavaşlaması veya yön değiştirmesi gerektiğinde ise, Peabody'yi çıkmazlara soktu. Feeney'den bütün boş zamanlarını kendisi için bir şey bulmak için harcamasını istedi. Bir şey. Herhangi bir şey.

Yeni davaların dosyaları masasının üzerine kondukça dişlerini sıkıyor, sürekli fazla mesai yapıyordu.

Laboratuardaki çocuklar ayak sürüdüğünde, Eve hemen sırtlarına biniyor, onları yine acımasızca çalıştırıyordu. Öyle bir zaman geldi ki laboratuvar çalışanları ondan kaçmaya başladılar. Bununla başa çıkmak için, Eve onları yüz yüze ikna etmesi için Peabody'yi gönderdi.

“Destek konusunda bana palavra sıkma, Dickie.”

Dickie Berenski'nin başı dertteydi. Laboratuvar şefi olarak, sinirli bir dedektifi yatıştırmak için yarım düzine droidi çalıştırması gerekiyordu ama hepsi onu ekmişti.

Birinin kellesi gidecek, diye düşündü Dickie ve derin bir iç çekti. “Ne demek bu şimdi?”

“Hep aynı palavralar, Dickie. Hep aynı palavralar.”

Dickie kaşlarını çatı. “Dinle beni, Dallas. Laboratuvar-daki bütün droidleri senin emrine verdim, öyle değil mi? Sana iyilik olsun diye hepsinin canını çıkardım.”

“İyilikmiş, sevsinler, bunun karşılığında sana rüşvet olarak Arena Ball oyunları için bilet verdim.”

Dickie’nin yüzü asıldı. “Bunun bir armağan olduğunu sanmıştım.”

“Ve sana tekrar rüşvet vermeyeceğim.” Eve, işaret parmağını can yakacak şekilde adamın cılız göğsüne bastırdı. “Sanal gerçeklik gözlükleriyle ilgili mesele nedir? Neden henüz bir rapor almadım?”

“Çünkü rapor edecek herhangi bir şey bulamadım. Ateşli bir program, Dallas,” dedi Dickie, kaşlarını kaldırıp indirerek. “Ama temizdi. Hiçbir kusuru yoktu. Alette bulunan diğer programlar da öyle; temiz ve kitabına uygun. Sheila aleti tamamen parçalayıp, tekrar topladı. Alet türünün en iyi örneği; en yüksek teknolojinin ürünü. Piyasadaki bütün benzerlerinden üstün. Ama sonuçta bunun beklenmesi gerekir, çünkü Roarke’un ürünlerinden biri.”

“Roarke’un ne?...” Eve, bu yeni bilgi karşısında şaşkınlığını ve gerginliğini göstermemek için çaba harcadı. “Hangi fabrika üretmiş?”

“Şey, bu bilgi Sheila’da. Onun da şu anda gezegende olmadığını biliyorum. Böylesi daha ucuza geliyor. Ama ürün yeni. Piyasaya çikalı daha bir ay bile olmamış.”

Eve’in midesi daha da bulandı. “Ama hiçbir kusuru yok, öyle mi?”

“Hayır. Gerçekten güzel bir alet. Kendim için bir tane almaya karar verdim bile.” Dickie umutlu bir ifadeyle sırtı. “Tabii sen benim maliyetine almamı sağlarsın.”

“Bütün detaylarıyla raporunu ve aleti getir; ben de bunu bir düşüneyim.”

“Bugün Sheila’nın boş günü,” dedi Dickie, acıklı bir ifadeyle yüzünü ekşiterek. “Yarın öğlene kadar raporu tamamlayıp masana bırakır.”

“Dinle, Dickie.” İyi bir polis, karşısındaki kişinin zayıf noktalarını bilirdi. “Belki o aletlerden birinin sana hediye edilmesini sağlayabilirim.”

“Şey, bu durumda... işleri hızlandırabiliriz.” Dickie nesheli bir tavırla kalktı ve adına laboratuvar denen o arı kovanındaki bilgisayar yığının arasına dönmek için odadan çıktı.

“Teğmen, o aletlerden biri muhtemelen en az iki bin dolar eder,” dedi Peabody, Dickie’nin arkasından tiksintiyle bakarak. “Ona çok fazla şey kaptırdınız.”

“O raporu istiyorum.” Eve, Roarke’un promosyon olarak verilmek üzere o aletlerden birkaç tanesini bir yerlere sakladığından emindi. Promosyon, diye düşündü, midesi bulanarak. Politikacılara, çalışanlara, tanınmış kişilere. “Üç günüm var ve elimde hâlâ bir şey yok. Whitney’in süreyi tekrar uzatmasını sağlayamam.” Dickie laboratuardan çıkarken, Eve omzunun üzerinden baktı.

“Sheila işi neredeyse bitirmiş.” Dickie, elindeki mühürlü disk ve kağıt çıktısını Eve’e uzattı. “Şuna bir bak. Son programın sanal gerçeklik kalıbının bilgisayar grafiği. Sheila bazı yerlerini işaretlemiş.”

“Nasıl yani?” Eve kağıdı Dickie’nin elinden kaptı. İşaretli yerlerde yıldırım gibi ani çıkışlar ve helezonlar vardı.

“Kesin olarak bir şey söyleyemem. Muhtemelen gevşeme telkinleri olabilir; programın niteliği düşünülürse, uyarıcılar olduğu söylenebilir. Bazı yeni ürünler, gelişt-

rilmiş yatıştırıcı paketler sunuyor. Programda her birkaç saniyede bir tekrarlanan şu gölgeleri görüyor musun?”

“Telkin mi?” Eve heyecanlanmıştı. “Yani programın kullanıcıya telkinlerde bulunduğunu mu söylüyorsun?”

“Bu artık sık görülen bir uygulama. Herhangi bir alışkanlıktan kurtulmak, cinsel gücü artırmak, zihni geliştirmek için neredeyse bir asırdır kullanılıyor. Elli yıl önce babam sigarayı bırakmak için bunlardan birini kullanmıştı.”

“Peki dürtüler eklenebilir mi? Örneğin intihar etme isteği gibi?”

“Bak, bu tür telkinler insana açlık hissi, herhangi bir ürünü alma isteği ya da alışkanlık bırakma dürtüsü verebilir. Ama o türden doğrudan bir telkin? Bilemiyorum...” Dickie dudağını ısırды ve başını iki yana salladı. “Çok daha derine inmen gerekir ve normal bir beyinde böylesine bir telkini yerleştirebilmek için, çok fazla seans yapman gerekir. Hayatta kalma güdüsü çok daha güçlüdür.” Kendinden emin bir tavırla başını iki yana salladı. “O programları tekrar tekrar çalıştırdık.”

Özellikle de cinsel fantezi programlarını, diye düşündü Eve.

“Denekler üzerinde kullandık, droid analizine soktuk. Kimsenin kendini çatıdan filan atmaya kalktığını görmedik. Aslında, ne bir kişiden ne de bir droidten sıra dışı bir tepki aldık. Sadece çok kaliteli bir ürün, hepsi bu.”

“O gölgeler üzerinde tam bir analiz istiyorum.”

Dickie bunu zaten bekliyordu. “O halde aleti alıkoymam gerek. Sheila üzerinde çalışmaya başladı ama bilirsin, biraz zaman alıyor. Programı çalıştırman, aletin içini açman ve telkinleri silmen gerekiyor. Sonra saatinin sınanması, analiz edilmesi ve rapor hazırlanması gerekiyor.

İyi bir telkin, iyi gizlenmiş olmalıdır ve bu örneğin bir as olduğunu sana garanti edebilirim. Kalıbını çözmek, birini yalan makinesine bağlamak kadar basit bir şey değil.”

“Ne kadar zamana ihtiyacın var?”

“İki gün; eğer şanslıysak, belki bir buçuk.”

“O halde şanslı ol,” dedi Eve ve kağıt çıktısını Peabody’ye verdi.

Eve, sanal gerçeklik gözlüğünün Roarke’un oyuncaklarından biri olduğu gerçeğini umursamamaya çalıştı; tabii sanal gözlüklerin bu tuhaf cinayetlerin bir parçası olduğu ortaya çıktığı taktirde neler olabileceğini de. Gölge telkinler. Aradığı bağlantı bu olabilirdi. Bir sonraki adım, bir zamanlar Fitzhugh’a, Mathias’a ve Pearly’ye ait olan sanal gerçeklik gözlüklerine el koymaktı.

Peşinde Peabody ile kaldırımında aceleci adımlarla yürüyordu. Aracı –hâlâ– bakımdaydı. Üç blokluk mesafeyi yürümek, yedek araçlardan birini istemenin getireceği zahmete katlanmaktan daha iyiydi.

“Sonbahar geliyor.”

“Ne?”

Doğu esintisinin yumuşak kokusunu ve havadaki hafifliği Eve’in fark etmemesine şaşırان Peabody, durdu ve derin bir nefes aldı. “Kokusunu alabilirsin.”

“Ne yapıyorsun sen?” diye çıkıştı Eve. “Aklını mı kaçırdın? New York havasını yeterince içine çekersen, bütün bir gününü detoksin ünitesinde geçirmek zorunda kalırsın.”

“Eğer araçların egzoz dumanlarını ve insanların ter kokularını saymazsan, hava harika. Bu seçimlerde yeni temiz hava vergisi kanununu geçirebilirler.”

Eve yardımcısına bir bakış attı. “Hippi ruhun kendini göstermeye başladı, Peabody.”

“Çevresel konularla ilgilenmenin bir sakıncası yok. Ağaç sevenler olmasaydı, bütün yıl boyunca güneş gözlükleri ve gaz maskeleri takmak zorunda kalırdık.” Peabody kaygısızca dolaşan insanlara özenerek baktı ama hızını Eve’in uzun adımlarına uydurdu. “Beni yanlış anlamayın, Teğmen, ama o sanal gerçeklik gözlüklerine ulaşmak için neredeyse koşacaksınız. Tarayıcı ekibi o gözlükleri çoktan ait oldukları yere ulaştırmışlardır bile.”

“Onları sadece kısa bir süre için alacağım; ayrıca, bunun aramızda kalmasını istiyorum.”

“Anlaşıldı.” Peabody bir an bekledi. “Roarke’un kimin ne zaman ne yaptığını bilemeyecek kadar çok çalışanı olduğunu tahmin ediyorum.”

“Bu sadece çıkar çatışması ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bu işi yaparken seni de riske atıyorum aslında.”

“Üzgünüm ama size katılmıyorum, efendim. Kendi kıçımдан kendim sorumluyum. Ancak ben kendimi riske atabilirim.”

“Pekâlâ.”

“Bunu anladığınıza göre, Arena Ball oyunlarına bayıldığımı da tahmin edersiniz, efendim.”

Eve durdu, Peabody’ye uzun uzun baktı ve aniden gülmeye başladı. “Bir bilet mi, yoksa iki mi?”

“İki. Bakarsınız şansım yaver gider.”

Bir siren havayı yırtarken, ikisi de sırtlıyorlardı. “Lanet olsun, lanet olsun! Bu da nereden çıktı şimdi?”

Eve silahını çekti ve olduğu yerde hızla döndü. Alarm tam önünde durduğu bankadan yükseliyordu. “Hangi serserim Polis Merkezi’ne iki blok uzaklıktaki bir bankayı soy-

maya kalkar ki? Hemen civarı boşalt, Peabody! Sonra da gidip arka kapıyı tut!”

İlk emir neredeyse gereksizdi, çünkü insanlar gökyürürlerde ve kaldırımlarda kendilerini güvenceye alabilmek için koştururken, aceleden ve telaştan birbirlerini ezmekten bile çekinmiyorlardı. Eve hemen iletişim cihazını çıkardı ve otomatik kapılardan geçip içeri girmeden önce destek kuvvet istedi.

Lobi tam bir savaş alanı gibiydi. Tek avantajı, kendisi içeri girmeye çalışırken kendilerini dışarı atmaya çalışanların, güzel bir korunak sağlıyor olması ve böylelikle onun görünmesini engellemesiydi. Birçok bankada olduğu gibi, lobi küçüktü, penceresizdi ve vezneler yüksek panolarla ayrılmıştı. Veznelerden sadece birinde insan vardı. Diğerlerinde ise alarm çalmaya başlar başlamaz otomatik olarak kendini kapatmış olan droidler duruyordu.

İnsan olan veznedar muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında, siyah kısa saçlı, derli toplu görünüşlü, beyaz takım elbise giymiş genç bir kadındı; güvenlik deliğinden geçerek boğazını kavramış olan el nedeniyle, yüzünde belirgin bir korku ifadesi vardı.

Boğazına sarılmış olan adam, genç kadının boğazını sıkarken, bir yandan da diğer elindeki muhtemelen el yapımı olan patlayıcıyı havada sallıyordu.

“Onu öldürürüm. Bu elimdeki bombayı lanet olasınca gırtlığından içeri tıkarım.”

Eve’i tehdidin kendisinden çok, adamın sakın tavrı endişelendirmişti. Lime lime olmuş kot pantolonuna ve gömleğine, yorgun, tıraşsız yüzüne bakılırsa, anlaşılan adam şehrin umutsuz yoksullarından biriydi.

“O sana bir şey yapmadı.” İlk çılgın koşu artık kapının

dışında kaldığında, Eve yavaşça yaklaştı. “Sana olanlardan bu genç kadın sorumlu değil. Neden gitmesine izin vermiyorsun?”

“Herkes bana bir şey yaptı. Herkes bu sistemin bir parçası.” Adam çaresiz veznedarı biraz daha çekerek geriledi. Artık kadının omuzları kalın cama dayanmıştı ve yüzü hafifçe morarmıştı. “Geri çekil,” dedi adam, sakince. “Ne kaybedecek bir şeyim ne de gidecek bir yerim var.”

“Onu boğuyorsun. Onu öldürürsen, hiçbir kalkanın kalmaz. Biraz sakın ol. Adın nedir?”

“Adların hiçbir önemi yok.” Ancak bunu söylerken zavallı genç veznedarın zorlukla nefes almasına yetecek kadar elini gevşetti. “Önemli olan şey para. Buradan elimde bir çanta dolusu krediyle çıkarsam, kimsenin canı yanmaz. Lanet olsun, nasılsa buraya yenisi gelir.”

“İşler o şekilde yürümüyor.” Eve bakışlarını adamın gözlerinden ayırmadan, dikkatli bir şekilde üç adım daha attı. “Buradan çıkamayacağını sen de biliyorsun. Şimdiye kadar sokak kapatıldı ve polisler etrafı sardı bile. Tanrı aşkına, ahbap, gündüz ya da gece, burada ortalık sürekli polis kaynıyor. Bundan daha iyi bir yer seçebilirdin.”

Eve o sırada göz ucuyla, Peabody’nin arka kapıdan süzülüğünü ve dikkatli bir şekilde pozisyonunu aldığını gördü. Patlayıcılar ve veznedar adamın elindeyken, ikisi de ateş etme riskini göze alamazlardı.

“Eğer o şeyi düşürürsen –ki bunun için biraz fazla terlemen bile yeter– hemen patlar. O zaman da burada hep birlikte ölürüz.”

“O zaman ölelim. Artık fark etmez zaten.”

“Veznedarı bırak, gitsin. O bir sivil. Sadece hayatını kazanmaya çalışıyor.”

“Ben de öyleydim.”

Eve, adamın gözlerindeki pırıltıyı biraz geç fark etti. Tam bir umutsuzluk ve çaresizlikti bu. Birden elindeki bombayı havaya fırlattı. Hızla fırlayıp yere doğru uçarken, için Eve’in bütün hayatı gözünün önünden geçti ve bir parmak farkıyla bombayı kaçırdı.

Eve şiddetli bir patlama beklerken, uyduruk top bir köşeye doğru yuvarlandı, duvara çarptı ve hareketsiz kaldı.

“Sersem!” Hırsız adayı alaycı bir tavırla güldü. “Hâlâ anlayamadın mı?”

Eve hemen ayağa fırladı ve adamın üzerine saldırdı. Nişan alacak zamanı olmadığından, silahını rasgele ateşledi. Adam Eve’in suratına güçlü bir tokat patlattı ve deneyimli polis veznelerden birinin önüne savruldu. Başının şiddetle duvara çarparken, Eve’in kafasında gerçekten bombalar patladı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşurken silahının hâlâ elinde olmasını sadece şansına borçluydu. Duyduğu çatırtının kafatasından değil, ucuz laminat tezgâhtan gelmiş olduğunu umdu.

Adam, Eve’i şaşırtıcı bir şekilde etkili bir ayı kapanına aldı. Bu hareketi Eve’in silahlı elini etkisiz hale getirdi ve tezgâha dayadı; bu yüzden dönmek yerine, sadece ağırlık merkezini kaydırmak zorunda kaldı.

Birlikte yere yuvarlanırlarken, Eve bu kez şanslı değildi; kendisi altta kaldığı için, adamın ince ama panikten dolayı güçlenmiş vücudu, Eve’inkinin üzerine devrildi. Eve dirseğini yere vurdu, bacağı ters bir açıyla duvara çarptı ve bir an ayağının bileğinden çıktığını sandı. Çeviklikten çok mücadele güdüsüyle, Eve silahının yan tarafını hasmının şakağına dayadı.

Bu hareketi etkili oldu. Adamın gözbebekleri yukarı

kaydı ve gözlerinin sadece beyazı görünürken, Eve onu üzerinden itip dizlerinin üzerinde doğruldu.

Adamın kemikli bir tarafı karnına geldiği için midesi bulanana Eve nefes nefeseydi. Peabody de bir elinde bomba ve diğerinde silahla, dizlerinin üzerindeydi.

“Bir türlü iyi bir açığı yakalayamadım. Onu yenebileceğinizi düşünerek önce bombayla ilgilendim.”

“Sorun değil, çelimsizin tekiydi zaten.” Eve’in bütün vücudu sızlıyordu ve yardımcısını elinde bir bombayla görünce, şimdi şakakları da zonklamaya başlamıştı. “Sakın kıpırdama.”

“Kıpırdamıyor. Zorlukla nefes alıyor.”

“Lanet olasıca bomba imha ekibini çağıracağım. Hemen buraya bir güvenlik kasası getirsinler.”

“Ben de tam bunu...” Peabody aniden sustu ve yüzü sapsarı oldu. “Lanet olsun! Dallas! Bu ısınıyor!”

“Hemen bırak onu! Bırak! Siper alın!” Eve adamı uzak bir köşeye çekti, kendi vücudunu onunkinin üzerine örttü ve ellerini başının üzerinde birleştirdi.

Patlama havayı yardı ve dayanılmaz bir ısı dalgası yolladı. Eve’in üzerine yağın şeylerin ne olduğunu Tanrı bildirdi. Otomatik yangın sistemi devreye girdi ve tavandan buzlu su yağmaya başladı. Yeni bir alarm, çalışanlara ve müşterilere sakın ve düzenli bir şekilde binayı terk etmeleri gerektiğini haber veriyordu.

Müthiş bir acı hissetmediği ve bütün vücudu hâlâ tek parça olduğu için, Eve içinden şükretti.

Yoğun dumandan dolayı öksürürken, vezne tezgâhından kalanlardan sürünerek uzaklaştı. “Peabody!” Dumandan yanan gözlerini ovuşturdu ve ıslak, kirli zeminde sürün-

meye devam etti. Sıcak bir şey elini yakınca, bir kez daha küfür etti. “Peabody! Hangi cehennemdesin?!”

“Buradayım.” Peabody’nin sesi zayıftı ve peşinden bir süre güçlü öksürükler duyuldu. “İyiyim. Sanırım.”

Duman ve su perdesinin içinde emekleyerek birbirlerini bulduklarında, bir an ifadesiz gözlerle bakiştılar. Eve doğal bir tavırla uzandı ve Peabody’nin başının yan tarafına birkaç kez vurdu. “Saçın yanıyordu,” dedi, sakın bir tavırla.

“Ah, teşekkür ederim. Serseri ne durumda?”

“Hâlâ baygın.” Eve doğrulup topuklarının üzerine oturdu ve hızlı bir şekilde kendini yokladı. Ortada kan görünmüyordu ve hiç olmazsa bu da biraz rahatlatıcıydı. Giysilerinin büyük bölümü hâlâ sağlamdı ama paramparça olsalar bile bir önemi yoktu aslında. “Biliyor musun, Peabody, sanırım bu binanın sahibi Roarke.”

“O halde muhtemelen çok öfkelenecek. Duman ve suyun yol açacağı hasar berbat düzeyde.”

“Bunu bana mı söylüyorsun? Neyse, bu da biz polisler için sıradan bir gün işte. Üniformalılar gerisini hallederler. Ben bu gece bir parti veriyorum.”

“Evet.” Peabody üniformasının parçalanmış kolunu çekiştirirken, yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Sabırsızlıkla bekliyorum.” Peabody birden sustu ve gözlerini kısarak Eve’in yüzüne dikkatle baktı. “Dallas, buraya geldiğimizde kaç tane gözün vardı?”

“İki. Sadece iki.”

“Lanet olsun! Şimdi dört tane var. Sanırım birimizin ciddi bir sorunu var.” Bunu söyledikten sonra, Peabody kendini Eve’in kollarına attı ve ona sımsıkı sarıldı.

Üzerlerini temizleyecek zaman yoktu. Peabody’yi en-

kazın arasından çıkarıp ambulans görevlilerine teslim ettikten sonra, güvenlik ekibinin şefine verecek bir raporu vardı; ardından, aynı bilgileri bomba imha ekibine de aktardı. İki rapor arasında Peabody'nin durumunu sordu ve kendisini de yara taramasından geçirmek istediklerinde reddetti.

Eve kapıdan içeri girdiğinde, Roarke çoktan giyinip hazırlanmıştı bile. Avuç telelinkinde Japonya ile yaptığı görüşmeyi bitirdi ve o sırada dekoratörlerin zemini pembe ve beyaz çingülleriyle süslediği antreden yaklaştı.

“Sana neler oldu böyle?”

“Sorma.” Eve hızla kocasının yanından geçti ve adımlarını hiç yavaşlatmadan basamakları tırmanmaya başladı.

Roarke yatak odasına gelip kapıyı kapadığında, Eve tişörtünden kalanları üzerinden çıkarmıştı bile. “Soracağım.”

“Bombanın sahte olmadığını anladık.” Bir yere oturup pantolonundan kalanların üzerindeki pislikleri etrafa bulandırmak istemediğinden, tek ayağının üzerinde zıplayarak çizmelerinden birini çıkarmak için çekiştirmeye başladı.

Roarke'un gözleri korkuyla kısıldı ve kaşları çatıldı. “Bomba mı?”

“Şey, bir el yapımı patlayıcı. Oldukça da güvenilmez.” Eve diğer çizmesini de çıkardı ve parçalanmış pantolonunu çekiştirmeye başladı. “Salağın biri Polis Merkezi'nden iki blok ötedeki bir bankayı soymaya kalktı.” Giysilerinden kalanları yere fırlattı ve banyoya gitmek için döndü ama yarı yolda Roarke onu kolundan yakaladı.

“Tanrı aşkına!” Kalçasındaki morarmaya başlamış çürüğe yakından bakmak için Eve'i yan çevirdi. Çürük, Roarke'un karışından bile büyüktü. Sağ dizi sıyrılmıştı;

kollarında ve omuzlarında ise başka çürükler de vardı. “Berbat durumdasın, Eve.”

“Sen bir de o serseriye gör. Eh, en azından birkaç yılını üç metre karelik bir hücrede geçirmek zorunda kalacak. Otel ücreti devletten. Benim artık temizlenip hazırlanmam gerek.”

Ama Roarke onu bırakmak yerine gözlerine dik dik baktı. “İlkyardım ekibinin seni kontrol etmelerine izin verdiğini hiç sanmıyorum.”

“O kasapların mı?” Eve gülümsedi. “Ben iyiyim; sadece biraz ağrım var. Yarın bir kontrol yaptırırım.”

“Yarın yürüye bilersen, şanslısın demektir. Gel benimle.”

“Roarke...” Ama Eve direnmesine karşın, Roarke onu banyoya sürükledi.

“Otur ve sessiz ol.”

“Bunun için zamanımız yok.” Eve gözlerini devirerek oturdu. “Üzerimdeki leş kokusunu ve kurumu temizlemek en azından birkaç saatimi alacak. Tanrı aşkına, bu bombalar berbat kokuyor.” Omzunu koklamak için başını çevirdi. “Sülfür.” Roarke’a şüpheli gözlerle baktı. “Ne?”

Roarke elinde pembe bir sıvıya batırılmış kalın bir pamukla yaklaştı. “Şu anda yapabileceğimiz en iyi şey. Çocukça davranmayı kes.” Pamuğu yaralanmış dizin üzerine bastırdı ve Eve’in küfürlerine aldırmadan orada tuttu.

“Canım yanıyor. Lanet olsun, sen deli misin?”

“Öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum.” Roarke diğer eliyle Eve’in çenesini tuttu ve kararmış yüzünü dikkatle inceledi. “Daha önce de dediğim gibi, berbat görünüyorsun. Şu pamuğu burada tut.” Karısının çenesini hafifçe sıktı. “Dediğimi yap.”

“Tamam, tamam.” Eve gözlerini devirdi ama Roarke duvardaki bir dolaba doğru yürürken, pamuğu dizinden kaldırmadı. Acı hafiflemişti. Dizindeki ağrının da hafiflemeye başladığını itiraf etmek istemiyordu. “Bu pamuğun üzerindeki şey nedir?”

“Biraz ondan, biraz bundan. Şişmeyi engelleyecek ve yarayı birkaç saat için uyuşturacak.” Roarke, elinde küçük bir tüp ilaçla geri döndü. “İç şunu.”

“Ah, hayır, ilaç yok.”

Roarke son derece sakin bir tavırla elini karısının omzuna koydu. “Eve,” dedi sabırlı bir yüz ifadesiyle. “Eğer şu anda canın yanmıyorsa, bunun nedeni adrenalindir. Çok geçmeden canın yanacak; hem de çok. Bütün vücudunun yara bere içinde olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Şimdi iç şunu.”

“Bir şeyim yok. İstemiyö...”

Ama Roarke onun burnunu sıkıca tuttu, başını arkaya itti ve sıvıyı ağzından içeri boşalttı.

“Alçak herif!” diye homurdandı Eve, bir yandan öksürürken bir yandan da Roarke’u yumruklarken.

“Aferin sana. Şimdi de güzel bir duş al bakalım.” Roarke cam kabinli duşa doğru yürüdü ve yarım güçte normal sıcaklıkta su istedi.

“Sana bunu ödeteceğim. Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyorum ama ödeteceğim.” Eve topallayarak duşa yaklaşırken, hâlâ homurdanıyordu. “Orospu çocuğu boğazımdan aşağı ilaç döküyor, ha? Bana lanet olasıca bir embesilmişim gibi davranıyor, ha?” Ama ılık su yaralı vücudunu sardığında, Eve istek dışı bir şekilde zevkle inledi.

Eve iki elini de duvara yaslayıp başını duşun altına sokarken, Roarke gülümseyerek izledi. “Bol ve yere kadar

inen bir şey giysen iyi olur. Leonardo'nun senin için tasarladığı mavi tuvaletini dene.”

“Ah, canın cehenneme! Kendim giyinebilirim. Neden bana bakmayı kesip etraftaki yordakçılarına emirler filan vermiyorsun sen?”

“Hayatım, onlar artık bizim yordakçılarımız.”

Eve gülme dürtüsünü bastırmak için büyük çaba harcadı ve duvara gömülü telelinki açmak için duş paneline uzandı. “Brightmore Sağlık Merkezi,” diye emretti. “Beşinci kat.” Bağlantı kurulana kadar beklerken, saçını tek eliyle sabunladı. “Ben Teğmen Eve Dallas. Yardımcım Memur Delia Peabody orada. Durumunu öğrenmek istiyorum.” Nöbetteki hemşirenin sözünü kesmeden önce beş saniye klasik lafları dinledi. “O halde öğren, hemen öğren! Durumunu tam olarak öğrenmek istiyorum; ve inan bana, öğrenmek için beni oraya getirtirsen, pişman olursun!”

İtiraf etmek zorunda kalması için bir saat daha geçmesi gerekti. Roarke ona her ne içirdiyse, kendini çaresiz ve sersemlemiş hissetmemiştir. Bunun yerine son derece kendinde ve biraz da neşeliydi.

Roarke'un giysi konusunda haklı olduğunu en azından kendisine itiraf etmesi de ilaç yüzünden olabilirdi. Üzerinde tuvaletin ağırlığını bile hissetmiyor, üstelik yüksek boynu, uzun ve ince kolları, kat kat eteğiyle de çürükleri gizliyordu. Kocasına küfrettiği için sembolik bir şekilde özür dilemek amacıyla, kendisine vermiş olduğu elmas kolyeyi de takmayı unutmamıştı; Roarke küfürleri hak etmiş olsa bile.

Her zamanki kadar öfkelenmeden yüzü ve saçlarıyla da

biraz ilgilendi. Tuvalet masasındaki üçlü aynada kendisine baktığında, sonucun hiç de fena olmadığını düşündü. Daha önce bu kadar seçkin göründüğünü nasıl olup da fark etmediğine şaşıtı.

Mavis'in onuruna verilen partinin verileceği teras katına çıktığında, Roarke'un sıcak gülümseyişi karşıladı onu. "İşte geldi," dedi Roarke ve karısına yaklaşıp iki elini de dudaklarına götürdü.

"Seninle konuşmak istediğimi hiç sanmıyorum."

"Sorun değil." Roarke başını eğdi ve çürüklere dikkat ederek, Eve'i yavaşça öptü. "Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Belki." Eve derin bir iç çekti ve Roarke'un ellerinden kurtulma zahmetine girmede. "Bunu Mavis için yaptığımıza göre, sanırım sana katlanmak zorundayım."

"Evet, bunu Mavis için yapıyoruz."

"Ben henüz bir şey yapmadım."

"Benimle evlendin ya," dedi Roarke. "Peabody nasıl? Duştayken sağlık merkezini aradığını duydum."

"Beyin sarsıntısı, şişikler ve çürükler. Biraz şoktaydı ama kendinde. Bombanın peşine düşen oydu." Eve o anı hatırladığında derin bir iç çekti. "Aniden elinde ısınmaya başladı. Ona borcumu asla ödeyemem." Gözlerini kapayarak başını iki yana salladı. "Beni ölesiye korkuttu ama. Her yerde onun parçalarını bulacağımı sandım."

"Sert ve akıllı bir polis; üstelik en iyisi tarafından eğitiliyor."

Eve gözlerini açtı ve kocasına şüpheyle baktı. "İltifat etmek, bana zorla ilaç içirdiğin için seni bağışlamamı sağlamayacak."

"O halde ben de başka bir şey bulurum."

Eve aniden uzanıp Roarke'un yüzünü iki elinin arasına alarak onu şaşırttı. "Bu konuda daha sonra konuşacağız, Bay As!"

"Ne zaman isterseniz, Teğmen."

Ama Eve gülümsemedi. Sadece bakışları daha da keskinleşti. "Konuşmamız gereken başka bir şey daha var. Odukça ciddi."

"Görebiliyorum." Roarke endişeli bir şekilde oradan oraya koşturan garsonlara baktı. "Bunun geri kalanını Summerset halledebilir. Kütüphaneyi kullanabiliriz."

"Kötü bir zamanlama olduğunun farkındayım ama mecburum." Güdüsel bir şekilde Roarke'un elini tuttu; birlikte salondan çıktılar ve geniş koridordan geçerek kütüphaneye geldiler.

İçeri girdiklerinde Roarke kapıyı kapadı, ışıkları emretti ve içkileri doldurdu. Eve için soda. "Birkaç saat için alkolden uzak durmak zorundasın," dedi Roarke. "Ağrı kesiciyle alkol pek iyi sonuç vermez."

"Sanırım kendimi tutabilirim."

"Anlat bakalım."

"Pekâlâ." Eve sodasına hiç dokunmadan bardağı bir kenara bıraktı ve iki eliyle saçlarını taradı. "Piyasaya yeni bir sanal gerçeklik gözlüğü sürdün."

"Evet, doğru." Roarke bir deri kanepenin dirsekliğine oturdu ve bir sigara çıkarıp yaktı. "Bölgeye göre bir ay ila altı hafta kadar önce. Bazı opsiyonları ve programları geliştirdik."

"Telkinlerle."

Roarke düşünceli bir tavırla sigaranın dumanını üfle-di. Eve'i okumak zor değildi; özellikle de onu anladığında. Endişeliydi, gergindi ve ilaçların yatıştırıcı etkisi, o alanda

Eve'i etkilemiyordu. "Doğal olarak. Birçok opsiyon paketi, kendi içinde telkinler barındırır. Oldukça da popüler." Eve'i izlemeye devam ederek ekledi: "Anladığım kadarıyla Cerise kendini damdan atmadan önce o yeni aletlerden birini kullanıyordu."

"Evet. Laboratuar henüz telkinin türünü saptayamadı. Belki hiçbir şey çıkmayabilir ama..."

"Yani sen..."

"Bir şey onu tetikledi. Bir şey hepsini tetikledi. Diğer kurbanların kullandığı sanal gerçeklik gözlüklerine el koyuyorum. Hepsinin o yeni modele sahip olduğu anlaşılırsa... soruşturma ister istemez şirketinin etrafında yoğunlaşacaktır. Yani senin."

"Yani onları intihara mı teşvik ettim?"

"Bununla bir ilgin olmadığını biliyorum," dedi Eve, heyecanlı bir şekilde. "Seni bu olayın dışında tutabilmek için elimden geleni yapacağım. Tek istediğim..."

"Eve," diye araya girdi Roarke, sakince, sigarasını söndürmek için kül tablasına uzanırken, "bana bir şey açıklamak zorunda değilsin." Roarke elini cebine attı, hafıza kartını çıkardı ve bir şifre girdi. "O modelin ARGE çalışmaları iki yerde yapıldı. Chicago ve Travis II. Üretim, yardımcılarımdan biri tarafından yine Travis II'de yapılıyor. Gezegende ve dışında dağıtım ve nakliye, Filo tarafından yapılıyor. Trillium paketliyor, Top Drawer pazarlıyor; burada, New York'ta. Bütün verileri ofisteki bilgisayarına gönderebilirim."

"Çok üzgünüm."

"Kes şunu." Roarke kartı tekrar cebine attı ve ayağa kalktı. "Bu şirketlerde yüzlerce, belki de binlerce kişi çalışıyor. Sana tam bir listesini verebilirim." Sonra duraksadı, elini

uzattı ve Eve'in taktığı elmas taşı tutup parmaklarıyla okşadı. "Tasarımın üzerinde kişisel olarak çalıştığımı, onayladığımı ve planları benim başlattığımı bilmeni istiyorum. Cihaz bir yıldan uzun bir süredir geliştiriliyordu ve bütün bu süre boyunca, zaman zaman bütün gelişmeleri kontrol ettim. Her yerinde benim sorumluluğum var."

Eve bundan emindi ve korktuğu şey de tam olarak buydu. "Dediğim gibi, hiçbir şey çıkmayabilir. Dickie, intihar telkini görüşümün gerçekleşmesinin neredeyse imkansız olduğunu söyledi."

Roarke gülümsedi. "Eve, cihazı kendin de denedin."

"Evet ve bu da teorimi etkili bir şekilde yürütüyor aslında. Bana yaptığı tek şey orgazma ulaştırmaktı." Eve elinde olmadan gülümsedi; sonra tekrar ciddileşti. "Yanılmış olmak istiyorum, Roarke. Yanılmış olmak ve bu davaları gönüllü intihar vakaları olarak kapamak istiyorum. Ama eğer yanılmıyorsam..."

"O zaman gerekeni yaparız. Yarın ilk işim, aleti bizzat incelemek olacak." Eve başını iki yana salladı ama Roarke onun elini tuttu. "Eve, sistemi biliyorum; sen bilmiyorsun. Kendi insanlarımı tanıyorum; en azından her aşamadaki departman şeflerini. Sen ve ben daha önce de birlikte çalıştık."

"Bundan hoşlanmıyorum."

"Çok yazık." Yine Eve'in göğüslerinin arasında asılı duran elmasla oynadı. "Ben çok hoşlanıyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Roarke nasıl parti vereceğini kesinlikle biliyor.” Mavis kızarmış bir bıldırcın yumurtasını ağzına tıktı ve sohbetine devam etti. “Herkes, yani gerçekten herkes burada. Roger Keene’i gördünüz mü? Be There Plak Şirketi’nin en gözde malı o adam. Ya Lilah Monroe? Broadway’deki yeni gösterisiyle, ortalığı yıkıp geçiyor. Belki Leonardo onu yeni tasarımlarından birini giymesi için kandırabilir. Ve bir de...”

“Nefes al, Mavis,” diye önerdi Eve, arkadaşı kanepeleri birbirini ardına midesine indirirken. “Sakin ol.”

“Çok gerginim.” Bir an için elleri serbest kalınca, Mavis karnını tuttu; göbeği çıplaktı ama üzerinde çok güzel bir kırmızı orkide deseni vardı. “Kendimi tutamıyorum. Böyle olduğum zaman yemek ve konuşmak zorundayım. Yemek ve konuşmak.”

“Yavaşlamazsan her şeyi bozacaksın,” diye uyardı Eve. Salona şöyle bir baktığında, Mavis’in haklı olduğunu düşündü. Roarke gerçekten de nasıl parti vereceğini iyi biliyordu.

Salon parlıyordu; insanlar da öyle. Yiyecekler bile cilalı gibi görünüyordu; neredeyse yenemeyecek kadar süslüydü. Ama Mavis hiç de yenemeyeceğini düşünmüyordu doğrusu. Hava uygun olduğundan, teras açılmış ve rahatlatıcı serinlik, tepeden göz kırpan yıldızlarla birlikte içeri davet edilmişti. Bir duvarı kaplayan ekranda Mavis'in klipleri akıyor, müziği bütün salonda yankılanıyordu.

Roarke sesi düşük tutacak kadar zekiydi.

"Bunun karşılığını Roarke'a asla ödeyemem."

"Haydi ama, Mavis."

"Hayır, ciddiylim." Leonardo'ya tatlı bir gülümsemeyle baktıktan ve abartılı bir öpücük gönderdikten sonra, Mavis tekrar Eve'e döndü. "Sen ve ben, Dallas, uzun bir dostluğu paylaştık. Eğer beni içeri tıkmış olmasaydın, belki de hâlâ yankesicilik yapıyor olacaktım."

Eve de ilginç görünüşlü krakerlerden birini denemeye karar verdi. "Kendini bu kadar didikleme, Mavis."

"Fark etmez; sonuçta bunlar gerçek. Ben de yönümü değiştirmek ve kendimi düzeltmek için çok çabaladım. Bununla gurur duyuyorum."

Kendimizi yeniden yaratmak, diye düşündü Eve. Bu olabiliyor. Oldu. Reeanna ve William'ın, Mira ve eşiyle sohbet ettikleri yere baktı. "Gerçekten de gurur duymalısın. Ben de seninle gurur duyuyorum."

"Ama benim sözünü ettiğim şey şu. Oraya çıkıp bu parıltılı topluluğun kulaklarını sağır etmeden önce, şunu söylemek istiyorum..." Mavis boğazını temizledi ve birden hazırladığı küçük konuşmayı unuttu. "Canı cehenne-me... Seni tanıyorum ve gerçekten seviyorum. Seni gerçekten çok seviyorum, Dallas."

"Tanrım, Mavis, beni ağlatma sakın. Roarke zaten bana ilaç verdi."

Mavis duygularından hiç utanmadan göz yaşlarını sildi. “Sen de benim için bunu yapardın; eğer nasıl yapacağını bilseydin.” Eve kaşlarını çatarak gözlerini kırptırdığında, Mavis duygusallığı eğlenceye çevirmeye başladı. “Lanet olsun, Dallas, soya soslu sosis ve sebze püresinden daha karmaşık bir şeyi nasıl yapacağını kafan almaz ki senin. Bütün bunların her yerinde Roarke’un dokunuşu olduğu çok belli.”

“Her yerinde benim dokunuşum var.” Roarke’un sözleri bir kez daha Eve’in zihninde yankılandı ve etkisi ürpertici oldu. “Evet, öyle.”

“Sen ondan yapmasını istedin ve o da senin için bütün bunları yaptı.”

Hiçbir şeyin geceyi bozmasına izin vermemeye kararlı olan Eve, korkularını bir kenara attı. Başını iki yana salladı. “Senin için yaptı, Mavis.”

Mavis’in dudakları yavaşça kıvrıldı ve yine gözleri doldu. “Evet, benim için yaptığından eminim. Lanet olasıca bir prensin var, Dallas. Lanet olasıca gerçek bir prens. Neyse, şimdi gösterimi yapmam gerek. Hemen dönerim.”

“Tabii.” Eve yanından geçen bir garsonun taşıdığı tepsi- den bir bardak soda kaptı ve Roarke’a yaklaştı. “Pardon, bir saniyeni alabilir miyim?” dedi yüzünde çarpık bir gülümsemeyle ve kocasını kolundan tutup gruptan uzaklaştırdı. “Sen lanet olasıca bir prenssin!”

“Oh, teşekkür ederim. Sanırım öyle.” Roarke bir kolunu nazikçe karısının beline doladı, diğer elini Eve’in bardağı tutan elinin üzerine koydu. Güzel bir dansa başlayarak Eve’i şaşırttı. “Mavis konusunda hayal gücünü kullanmalısın... onun tarzıyla ilgili. Ama bu neredeyse romantik olarak bile değerlendirilebilir.”

Eve bir kaşını kaldırdı ve Mavis'in yükselen sesine odaklandı. "Evet; eski moda ve duygusal bir ses. Ama ben berbat bir dansçıyım."

"Yönetmeye kalkmazsan, öyle olmazsın. Bir yerlerde oturup şu çürük içindeki vücudunu dinlendirmeyeceğini bildiğim için, bir süre bana yaslanabileceğini düşünmüştüm." Roarke gülümsedi. "Yine hafifçe topallamaya başladın. Ama neredeyse rahatlamış gibi görünüyorsun."

"Dizim biraz gergin," diye itiraf etti Eve. "Ama oldukça rahatladım. Mavis'in gevezeliklerini dinliyordum. Şu anda harika bir gösteri yapıyor."

"Kesinlikle."

"Teşekkür ederim." Eve, kocasının çok ender gördüğü bir şekilde onu herkesin içinde öptü.

"Bir şey değil ama ne için?"

"Soya soslu sosis ve sebze püresi yemek zorunda kalmadığımız için."

"Benim için bir zevktir." Roarke, karısını kendine çekti. "İnan bana, benim için gerçekten bir zevk. Hey, şuna bakar mısın? Siyah tuvalet hiç fena değil, beyin sarsıntısına rağmen ilginç ama sade bir kıyafet seçmiş."

"Ne?" Eve aniden irkilerek onun bakışlarını izledi ve yardımcısını ardına kadar açık çift kanatlı kapıların ortasında, yanından geçen tepsiden bir kadeh şampanya kaparken gördü. "Yatağında olmalıydı," diye homurdandı Eve ve hemen Roarke'tan ayrılarak yardımcısına doğru yürüdü. "Onu tekrar oraya göndermeliyim."

Peabody gülümsemeye çalışırken, Eve kısık ve öfkeli gözlerle ona yaklaştı. "Güzel parti, Teğmen," dedi Peabody. "Davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Sen burada ne arıyorsun?"

“Sadece başımda küçük bir şişlik var ve orada tek yaptıkları şey iğne batırıp durmaktı. Böyle ufacık bir şeyin beni Roarke’un bu güzel partisinden alıkoymasına izin veremem.”

“İlaç aldın mı?”

“Sadece birkaç ağrı kesici ve...” Ama Eve aniden elindeki kadehi kapınca, Peabody’nin yüz ifadesi değişti. “Sadece elimde tutacaktım. Gerçekten.”

“Şunu tut o zaman,” dedi Eve ve elinde soda bardağını Peabody’ye verdi. “Şu anda seni sağlık merkezine geri göndermek zorundayım.”

Peabody “Hayır,” diye itiraz ederek başını dimdik kaldırdı. “Şu anda görevde değilim. Bana geri dönmeyi emredemezsin.”

Peabody’nin kararlılığını takdir etmesine ve onu gerçekten anlamasına karşın, Eve kararından dönmedi. “İçki yok,” diye tekrarladı. “Dans etmek de yok.”

“Ama...”

“Bugün o binadan seni ben çıkardım ve buradan da aynı şekilde çıkarabilirim. Bu arada, Peabody,” diye ekledi Eve. “Biraz kilo versen iyi olur.”

“Annem de aynı şeyi söylüyor.” Peabody burnundan soluyordu. “İçki yok, dans yok. Eğer yasaklamaların bittiyse, beni tanımayan biriyle konuşmak istiyorum.”

“Güzel. Şey, Peabody!”

Peabody döndü ve kaşlarını çatarak Eve’e baktı. “Evet, efendim?”

“Bugün çok iyi bir iş çıkardın. Seninle ortak olmak için bir kez daha düşünmeme gerek yok.”

Eve arkasını dönüp uzaklaşırken, Peabody ağzı hayretten açık kalmış bir halde arkasından bakakaldı. Doğal bir

tavırla söylenmiş olmasına karşın, şimdiye dek duyduğu en güzel profesyonel itiraftı bu.

Sosyal ortamlar, Eve'in zamanını geçirmekten hoşlandığı yerler sayılmazdı ama elinden geleni yapıyordu. Hatta tekliften kaçmayı başaramadığı zamanlarda, dans bile etmişti. Şimdi de Jess tarafından dans pistinde sürükleniyordu; Eve'in dans etme konusundaki düşüncesi buydu, sürüklenmek...

"William arkadaşın mı?" diye sordu Jess.

"Daha çok Roarke'un arkadaşı. Ben onu pek iyi tanımıyorum."

"Bu diske interaktif bir şeyler eklemek gibi bir düşüncesi var. İzleyiciyi müziğe dahil etmek gibi; yani Mavis'e."

Eve kaşlarını kaldırarak ekrana baktı. Mavis yarı çıplak kalçalarını sallayıp duruyor, etrafından kızıl ve altın rengi alevler yükselirken, aşkın ateşinde yanmak konusunda bağırp çağırıyordu.

"İnsanların gerçekten oraya girmek isteyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Jess etkileyici sesiyle zarif bir kahkaha attı. "Hayatım, oraya girebilmek için birbirlerini çiğneyecekler. Ve böyle bir fırsat için büyük paralar harcayacaklar."

"Ve eğer bunu yaparlarsa," dedi Eve, Jess'e arkasını dönerken, "sen de dolgun bir yüzde alacaksın."

"Bu tür ürün gelişimlerinde standart prosedür budur. Kocana sor, sana anlatsın."

"Mavis seçimini yaptı." Eve, konuklardan birçoğunun ekrana odaklanmış olduğunu görünce yumuşadı. "Ve bunun iyi bir seçim olduğunu söyleyebilirim."

"İkimiz de öyle. Bence güzel bir hit yakaladık," dedi

Jess. “Ve onlara kanlı canlı bir gösteri sunduğumuzda, çatı çoktan havaya uçmadıysa, söylediğim koşulları sağlayabilirsek bunun olacağını söyleyebilirim.”

“Heyecanlı değil misin?” Eve, yakışıklı müzisyene baktı. Kendine güvenen gözleri ve alaycı gülümsemeyi inceledi. “Hayır, hiç de heyecanlı değilsin.”

“Ben rolümü yıllardır oynuyorum. Bu benim işim.” Jess tekrar gülümsedi ve doğal bir tavırla parmaklarını Eve’in sırtında gezdirdi. “Yatıştırıcı ilaçları sevmiyorsun ve sen de kolay kolay gerginleşmiyorsun.”

“Duruma bağlı.” Eve neye sürüklendiğini düşündü ve midesi bulandı.

“Hayır, çelik gibisin. Seni ilk gördüğüm anda bunu anlamıştım. Vazgeçmiyorsun ve geri çekilmiyorsun. Gözünü bile kırpmıyorsun. Bu da beynini –ve görünüşünü– muhteşem kılıyor. Eve Dallas’ı harekete geçiren şey nedir? Adalet, intikam, görev, ahlak... hangisi? Bütün bunlar içsel şüphe ve özgüvenle desteklendiğinde, eşsiz bir bileşimin ortaya çıktığını görüyorum. Neyin doğru olduğu konusunda çok güçlü bir sağduyuya sahipsindir ve sürekli olarak kendi kimliğini sorguluyorsun.”

Eve, sohbetin gidişatından hoşlandığından emin değildi. “Nesin sen? Müzisyen mi, yoksa psikiyatr mi?”

“Yaratıcı insanlar, başkalarını inceler ve müzik bir sanat olduğu kadar bilimdir ve bilim olduğu kadar, duygudur da.” Eve’i diğer çiftlerin arasından zarif bir şekilde döndürerek sürüklerken, Jess’in gümüşü bakışları genç kadının gözlerine kilitlenmişti. “Bir melodi tasarlarken, insanları etkilemek isterim. Doğru tepkiyi yaratmak istiyorsam, insan doğasını anlamak ve bunun için de incelemek zo-

rundayım. Bu onlara kendilerini nasıl hissettirecek, ne tür davranışlara yol açacak, ne düşündürecektir?”

Yanlarında birbirlerine odaklanmış halde dans eden William ve Reeanna’yı görünce, Eve gülümsedi. “Ben müziğin eğlence için olduğunu sanıyordum.”

“Görünüşte öyle. Ama sadece görünüşte.” Jess’in gözleri şimdi heyecanla parlıyordu. “Herhangi bir müzikal hacker, bir bilgisayar programında notalar yaratıp yetkin bir melodi ortaya çıkarabilir. Teknoloji yüzünden, müzik piyasası giderek daha sıradan ve sürprizsiz bir hale geldi zaten.”

Eve kaşlarını kaldırarak ekrana ve Mavis’e baktı. “Burada sıradan veya sürprizsiz bir şey duymadığımı söylemek zorundayım.”

“Kesinlikle. Yıllar boyunca notaların, seslerin ve ritimlerin insanları nasıl etkilediğini inceledim ve bu yüzden, hangi düğmelere basmam gerektiğini biliyorum. Mavis bir hazine. Son derece açık ve yumuşak başlı.” Eve’in bakışları sertleşirken, Jess gülümsedi. “Bunu iltifat olarak söyledim, zayıf noktası olarak değil. Ama risk almayı da seviyor o, kendini boşaltmaya ve mesajı taşıyacak bir araç olmaya hazır.”

“Mesaj nedir peki?”

“Dinleyicinin zihin yapısına bağlı. Umutlar ve hayaller. Senin hayallerinin neler olduğunu merak ediyorum, Dallas.”

Ben de öyle, diye düşündü Eve ama Jess’in bakışlarına ifadesizce karşılık verdi. “Ben gerçekçiliğe sadık kalmayı tercih ederim. Hayaller yanıltıcıdır.”

“Hayır, açıklayıcıdır. Zihin ve özellikle de bilinçaltı, bir tuvaldir. Sürekli onun üzerinde bir şeyler çizip dururuz.

Sanat ve müzik bu çizimlere inanılmaz renkler ve tarzlar katabilir. Tıp bilimi neredeyse yarım asırdır bunun farkında; gerek psikolojik gerekse fizyolojik rahatsızlıkların incelenmesinde ve tedavisinde, sanatı kullanıyor.”

Eve başını eğdi. Burada başka bir mesaj daha mı vardı? “Şu anda bir müzisyenden çok, bir bilim adamı gibi konuşuyorsun.”

“İkisi de. Bir gün, özellikle kendi beyin dalgaların için hazırlanmış bir şarkıyı ayırt edebileceksin. Ruh hali değiştirme yetkinliği sonsuz ve çok mahrem olacak. İşte anahtar burada;

kişiye yakınlık.”

Eve sohbetten daha da rahatsız olarak dansı bıraktı. “Maliyetin buna değeceğini hiç sanmıyorum. Kişinin beynini analiz edecek ve onunla birlikte hareket edecek bir teknolojiyi geliştirmek, yasalara aykırıdır. Gayet mantıklı ve haklı nedenlerle. Çünkü çok tehlikelidir.”

“Hiç de değil,” diye itiraz etti Jess. “Bu özgürlüktür. Yeni gelişmeler ve yöntemler, gelecekçi olsalar bile, başlangıçta yasadışıdır. Maliyete gelince; başlangıçta bir hayli yüksek olabilir ama tasarım aşamasına geldiğinde seri üretime geçileceği için, maliyet düşer. Beyin bir bilgisayardan başka nedir ki? Elinde, bir bilgisayar analiz eden başka bir bilgisayar var. Bundan daha basit bir şey olabilir mi?”

Jess döndü ve ekrana baktı. “Bu son parçanın girişi. Canlı gösteri başlamadan önce cihazlarımı kontrol etmem gerek.” Eğildi ve Eve’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Bize şans dile.”

“Evet, iyi şanslar,” diye mırıldandı Eve ama midesi allak bullaktı.

Beyin bir bilgisayardan başka ne ki? Bilgisayarları ana-

liz eden bilgisayarlar. Kişisel beyin dalgalarına göre hazırlanmış kişisel programlar. Eğer bu mümkünse, doğrudan kullanıcının beyin dalgalarını etkileyecek telkinleri bu programlara dahil etmek mümkün olabilir mi? Eve başını iki yana salladı. Roarke böyle bir şeyi asla onaylamazdı. Böylesine aptalca bir riske asla girmezdi. Ama kalabalığın arasından geçerek ona doğru ilerledi ve kocasını kolundan yakaladı.

“Sana bir soru sormam gerek,” dedi sakince. “Şirketlerinden herhangi biri kişisel beyin dalgalarına uygun sanal gerçeklik aygıtları tasarımı üzerinde el altından çalışıyor muydu?”

“Bu yasadışı bir şey, Teğmen.”

“Roarke!”

“Hayır. Temelde yasal olmayan işlerle ilgilendiğim bir dönem vardı, evet. Ama böyle bir şeyle asla ilgilenmedim. Asla,” diye ekledi Roarke, Eve’in ne düşündüğünü tahmin ederek, “o sanal gerçeklik gözlüğü evrensel olarak tasarlandı, kişisel olarak değil. Programlar ancak kişinin kendisi tarafından kişiselleştirilebilir. Sözünü ettiğin şey finansal açıdan fahiş, lojistik olarak inanılmayacak kadar karmaşık ve fazlasıyla da sorunlu bir iş.”

“Pekâlâ, ben de böyle düşünmüştüm.” Eve’in kasları gevşedi. “Peki yapılabilir mi?”

Roarke bir an duraksadı ve sonra omuz silkti. “Bir fikrim yok. Böyle bir şey için o kişinin işbirliğini alman veya bir şekilde beyin taramasına ulaşman gerek. Ayrıca kişisel onay ve rıza gerekli. Ondan sonra da... Bilmiyorum, hiçbir fikrim yok,” diye tekrarladı.

“Feeney’i yalnız yakalayabilsem...” Eve döndü ve kalabalığın içinde elektronik dedektifini bulmaya çalıştı.

“Bu gecelik işi bırak artık, Teğmen,” dedi Roarke, kolunu karısının beline dolarken. “Mavis sahneye çıkmak üzere.”

“Pekâlâ.” Eve endişelerini bir kenara bırakmaya karar verdi ve dikkatini o anda konsolunun başına geçmekte olan Jess’e yöneltti. Yarın, diye söz verdi kendi kendine ve Mavis ortaya fırlarken, alkışı başlatan Eve oldu. Işık, müzik ve gösteri ustalığı baş döndürücü bir kaleydeskopla birleşir ve Mavis tüm enerjisiyle kendini oradan oraya savururken, Eve’in tüm endişeleri kayboldu.

“Gerçekten iyi, değil mi?” Çocuğunu okul müsameresinde izleyen bir anne gibi Roarke’un kolunu sıkıştırıp durduğunun farkında değildi. “Farklı, tuhaf ama çok iyi.”

“Kesinlikle bu söylediklerinin hepsi.” Yüksek notalar, ses efektleri ve vokaller, asla Roarke’un müzik tercihi olamazdı ama elinde olmadan sırtıttığını fark etti. “Kalabalığı yakaladı. Artık rahatlayabilirsin.”

“Ben rahatım zaten.”

Roarke güldü ve karısına sarılıp kendine çekti. “Düğmeli bir giysin olsaydı, hepsi yerlere saçılırdı.” Sesini duyurabilmek için ağzını Eve’in kulağına dayamak zorunda kalmayı umursamamıştı. Hazır oradayken, parti sonrasındaki baştan çıkarıcı planını da önerebilirdi.

“Ne?” Eve’in bütün vücudunu ateş bastı. “O eylemin bu eyalette yasak olduğunu sanıyordum. Kanunlar el kitabımı kontrol edeceğim ve sana haber vereceğim. Kes şunu.” Roarke’un dişleri ve dili kulak memesıyla oynamaya başladığında, Eve omuzlarını büzerek geri çekildi.

“Seni istiyorum.” Roarke’un bütün benliği şehvetin acil, sert, kaşıntılı ve ani ihtiyacıyla sarıldı. “Hemen, şimdi, burada!”

“Ciddi olamazsın,” diye başladı Eve ama aniden kendini kocasıyla öpüşürken buldu; ağızları vahşice açılmış bir şekilde birleşirken, buna öpüşmek denebilirse tabii. Bir anda kalbi delicesine kan pompalamaya başladı ve kalça kasları gevşedi. “Kendine hakim ol!” Geri çekilmeyi başarabildiğinde, nefes nefese, şaşkın ve mahcuptu. Herkes dikkatini Mavis’e vermiş değildi. “Burada bir parti salonundayız; insanların arasında!”

“O zaman çıkalım.” Roarke demir gibi sertleşmişti ve neredeyse canı yanıyordu. İçinde saldırmaya hazır bir kurt vardı. “Bu evde bir sürü özel oda var.”

Roarke’un vücudundaki değişimleri hissetmiş olmasa, Eve gülebilirdi. “Kendine hakim ol, Roarke. Bu gece Mavis için çok özel. Yeni yetme gençler gibi bir dolaba filan girmeyeceğiz.”

“Evet, gireceğiz.” Roarke elinden tutup kalabalığın arasından sürüklemeye başladığında, Eve direndi.

“Bu çılgınlık. Nesin sen, bir zevk droidi filan mı? Kendini birkaç saat tutabilirsin.”

“Canı cehenneme.” Roarke en yakındaki kapıyı açtı ve Eve’i sertçe itti; içerisi gerçekten de bir dolaptı. “Şimdi, hemen dedim!” Eve’in sırtı sertçe duvara çarptı ve daha nefes bile almaya fırsat bulamadan, Roarke onun eteğini kaldırıp içine girdi.

Eve şaşkın, hazırlıksız ve kupkuruydu. Buna inanamıyorum, diye düşündü, çılgılık atmamak için dudağını ısırırken. Roarke umursamaz bir sertlikle hareket ediyor, her itişinde Eve’in bütün vücudundaki çürükleri sızlatıyor, genç kadının vücudunu duvarla kendi iri bedeni arasında eziyordu. Eve onu itmesine rağmen, Roarke hiç durmadan devam etti; elleri karısının kalçalarına uzandı, sıkıca

kavrayıp araladı ve gırtlğından acı bir ılık yükselmesine neden oldu.

Eve eēitiminden yararlanarak onu kolayca durdurabilirdi. Ama eēitimli zihin yapısı, dişil endişelerine karşı koyamadı. Roarke'un yüzünü göremiyordu ve görse bile onu tanıyabileceēinden emin deēildi.

"Roarke!" Yaşadığı korkunç şok yüzünden sesi titriyordu. "Canımı yakıyorsun."

Roarke, Eve'in anlamadığı ve o zamana dek duymadığı türden kelimeler homurdandı; geç kadın bunun üzerine karşı koymaktan vazgeçti ve erkeēinin omuzlarına sımsıkı sarılıp gözlerini kapatarak, ikisinin de yaşadığı bu tuhaf olaya dayanmaya çalıştı.

Roarke hâlâ gidip gelmeye devam ediyor, Eve'in kalçalarını açmak için çekiştiriyor, nefesleri Eve'in kulaēının dibinde tıslıyordu. Bu kez Roarke'un kimliēinin bir parçası olan nezaketten ve duygusallıktan eser yoktu.

Roarke duramıyordu. Beyninin bir parçası geri çekilmesine ve yaptığı şeye kendisi bile şaşırmasına karşın, kesinlikle duramıyordu. İhtiyacı onu iten içe kemiren bir illetti sanke ve hayatta kalmak için ondan kurtulmalıydı. Zihninin derinliklerinden bir ses yükseliyordu. Daha sert. Daha hızlı. Daha fazla. Bu ses, Roarke'u son bir sert itişle boşalana kadar yönetmeye ve zorlamaya devam etti.

Eve duvara mı dayandığını yoksa yere mi yığıldığını bilemedi bir an. Roarke ateşi yksemiş gibi titriyordu ve Eve onu yatıştırması mı, yoksa yumruklaması mı gerektiğini bilemiyordu.

"Lanet olsun, Roarke!"

Ama Roarke ayaklarının üzerinde sallanarak dengesini

korumak için duvara tutunduğunda, Eve'in öfkesi endişelerine yenik düştü.

“Roarke, sorun nedir? Neyin var? Ne kadar içki içtin sen? Haydi, bana yaslan.”

“Hayır.” Ani ve şiddetli ihtiyacı karşılanınca, Roarke nihayet kendine gelmişti. Acımasızlık karnında ateşli bir ağırlık gibiydi. Baş dönmesini yenmeye ve kendini toplamaya çalıştı. “Ulu Tanrım! Ulu Tanrım! Eve üzgünüm. Çok üzgünüm.”

“Sorun değil. Tamam, geçti.” Roarke'un yüzü kağıt gibi bembeyazdı. Eve onu hiç bu kadar hastalıklı ve berbat bir halde görmemişti. “Summerset'i çağıracağım... ya da herhangi birini. Hemen bir yere uzanman gerek.”

“Kes şunu.” Çok dikkatli bir şekilde karısının okşayan ellerini itti ve birbirlerine dokunamayacakları şekilde geriledi. Eve ona dokunmaya nasıl tahammül edebiliyordu? “İnanabiliyor musun? Sana tecavüz ettim. Az önce sana tecavüz ettim.”

“Hayır.” Eve ses tonunun tokat kadar etkili olduğunu umarak, elinden geldiğince otoriter bir ses tonuyla konuşmuştu. “Etmedin. Tecavüzün ne olduğunu bilirim. Yaptığın şey tecavüz değildi; her ne kadar biraz fazla heyecanlı olsan bile.”

“Canını yaktım.” Eve uzandığında, Roarke ellerini havaya kaldırdı. “Lanet olsun, Eve, baştan aşağı çürük içindesin ve ben seni lanet olasıca bir dolabın içine sokup... kullandım. Seni bir şey gibi...”

“Pekâlâ.” Eve ona yaklaştı ama Roarke başını iki yana salladı. “Benden kaçma, Roarke. Asıl canımı yakacak olan şey bu. Sakın bunu yapma.”

“Bir dakika ver bana.” Roarke ellerini yüzüne bastırdı.

Hâlâ midesi bulanıyordu ve başı dönüyordu. “Tanrım, bir işkiye ihtiyacım var.”

“Bu da beni soruma geri getiriyor. Ne kadar içtin?”

“Yeterince değil. Sarhoş değilim, Eve.” Roarke ellerini indirdi ve etrafına bakındı. Bir dolap, diye düşünebildi sadece. Tanrı aşkına, bir dolap! “Bana neler olduğunu, neden kontrolümü kaybettiğimi bilmiyorum. Üzgünüm.”

“Bunu görebiliyorum.” Ama Eve hâlâ neler olduğunu anlayamamıştı. “Bir şey söyleyip duruyordun. Tuhaf bir şey. Liomsa gibi bir kelime.”

Roarke’un gözleri karardı. “İrlanda dili. Benim anlamına gelir. Çocukluğumdan beri İrlanda dilini kullanmadım. Babam... sarhoşken bu dilde konuşurdu.” Bir an tereddüt etti, sonra parmak uçlarıyla Eve’in yanağını okşadı. “Çok sert davrandım. Çok umursamazdım.”

“Ben senin kristal vazolarından biri değilim, Roarke. Kaldırabilirim.”

“Öyle değil.” Babasının yattığı ucuz fahişelerin, ince duvarlardan süzülerek ruhunu esir alan iniltilerini ve itirazlarını hatırladı. “Asla öyle değil. Seni düşünmedim. Umursamadım ve bunun bir özrü olamaz.”

Roarke’u böylesine aşağılanmış görmek istemiyordu. Bu sinirlerini bozuyordu. “Eğer kendini böyle haksızca yermeye devam edeceksen, geri dönelim.”

Ama Eve kapıyı açmadan, Roarke onun kolunu yakaladı. “Eve, neler olduğunu bilmiyorum. Gerçekten. Bir an orada durmuş Mavis hakkında konuşuyorduk ve sonra... güçlü, sahiplenici ve şiddetliydi. Sanki bütün hayatım seninle sevişmeye bağlıymış gibi. Sadece seks değil, hayatta kalma güdüsü. Kontrol edemedim. Bu yaptığım şey için bir özür bulamı...”

“Bekle.” Eve sırtını kapıya dayadı ve kadını polisten, eşi dedektiften ayırmaya çalıştı. “Abartınıyorsun, değil mi?”

“Hayır. Bu boğazıma sarılmış olan bir el gibiydi.” Roarke acınası bir halde gülümsedi. “Şey, belki de yanlış organdan söz ediyorum. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şey yok...”

“Suçluluk duygusunu bir kenara at ve düşün, tamam mı?” Eve’in gözleri taş gibi sert ve soğuktu. “Ani ve karşı konulmaz bir dürtü... daha çok bir içsel zorlama gibi. Senin kadar otokontrolü yüksek bir adamın bile önüne katan güçlü bir şey mi? Bir seks droidi kiralamış ateşli bir abazan gibi üstüme saldırdın.”

Roarke yine suçluluk duygusuyla kıvranarak gözlerini kapadı. “Bunun kesinlikle farkındayım.”

“Ve bu senin tarzın değil, Roarke. Kendine has davranışların var ve hepsine ayak uydurabildiğimi söyleyemem ama hepsi kusursuz ve deneyim sonucu ortaya çıkmış şeyler. Sert olabilirsin ama asla kötü niyetli olamazsın. Seninle anatomik açıdan mümkün olan her şekilde sevişmiş biri olarak, asla bencilce davranmadığını söyleyebilirim.”

“Eh.” Roarke nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. “Beni pohpohluyor musun şimdi de?”

“Bu sen değildin,” diye mırıldandı Eve.

“Olmamayı tercih ederim.”

“Bu senin yarattığın Roarke değildi,” diye fısıldadı Eve. “Önemli olan da bu. Koptun. Yani içinde bir şeyler koptu. O orospu çocuğu!” Roarke’un bakışlarına karşılık verirken, nefesi titriyordu ve Eve, kocasının anlamaya başladığını gördü. “O orospu çocuğu bir şey yapıyor. Dans ederken bana anlattığı şey buydu. Aslında kendini övüp duruyordu ve ben hiçbir şey anlamadım. Bu yüzden kü-

çük bir gösteri yapmak zorundaydı. Onu yakalamamı sağlayacak olan da bu.”

Bu kez Roarke’un eli sert bir şekilde Eve’in kolunu yakaladı. “Jess Barrow’dan söz ediyorsun. Beyin taramaları ve telkinler. Zihin kontrolü.”

“Müzik insanların davranışlarını ve düşünce kalıplarını etkiliyor olmalı. Duygularını da. Gösteri başlamadan birkaç dakika önce bana anlattığı şey buydu. Lanet olasıca piç!”

Roarke, karısını duvara fırlatıp sertçe içine girdiğinde, onun gözlerine beliren şaşkınlığı hatırladı. “Eğer haklıysan,” dedi soğuk bir ses tonuyla, “onunla biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Bu polis işi,” diye başladı Eve ama Roarke bir adım yaklaştığında, bakışlarının soğuk ve kararlı olduğunu gördü.

“Beni onunla birkaç dakikalığına yalnız bırakacaksın; yoksa bunu kendim sağlarım. Ne olursa olsun, bunu yapacağım.”

“Pekâlâ.” Eve, kocasının elini yatıştırmak için değil, işbirlikçi bir tavırla tuttu. “Pekâlâ ama sıranı bekleyeceksin. Emin olmak zorundayım.”

“Bekleyeceğim,” diye kabul etti Roarke. Ama bu adamın yaptıklarının bedelini ödeyeceğine yemin etti; sadece bir an için bile olsa, ilişkilerinde korku ve güvensizlik yarattığı için.

“Önce gösterinin bitmesine izin vereceğim,” dedi Eve. “Onu resmi olarak sorguya çekeceğim; yanımda Peabody ile birlikte, alt kattaki ofisimde. Sakın üzerine gitme, Roarke. Bunda ciddiyim.”

Roarke kapıyı açtı ve Eve’in çıkmasına izin verdi. “Bekleyeceğim dedim.”

Müzik hâlâ güçlü ve yüksekti. Daha kapıya yaklaşmadan metreler önce, yüksek ve tiz notalar bir rüzgâr gibi yüzlerine çarptı. Ama içeri girip kalabalığın arasında ilerlediklerinde, Jess'in bakışları kontrol masasından ayrılıp, Eve'in gözlerine yöneldi.

Jess'in yüzünde yaramaz bir ifadeyle keyifle sırıtıyordu.

O zaman Eve emin olabildi.

“Peabody’yi bulup aşağıdaki ofisime inmesini, ortamı iyi bir sorgu için hazırlamasını söyle.” Roarke’a yaklaştı ve kendisiyle göz göze gelmeye zorladı. “Lütfen. Burada sadece kişisel bir aşağılamadan söz etmiyoruz. Konu cinayet. İşimi yapmama izin ver.”

Roarke tek kelime etmeden döndü. O gözden kaybolur kaybolmaz, Eve, Summerset’e doğru yürüdü. “Roarke’a göz kulak olmanı istiyorum.”

“Pardon?”

“Dinle beni.” Eve iki eliyle adamın şık ceketinin yakasına yapıştı. “Çok önemli. Başı dertte olabilir. Gösteriden sonra en az bir saat süreyle onu gözden kaybetmemeni istiyorum. Eğer ona bir şey olursa, senin canına okurum. Anlaşıldı mı?”

Başka hiçbir şeyi değilse bile, Summerset konunun hassasiyetini anlamıştı. “Pekâlâ.” Saygılı bir şekilde cevap verdi, zarif adımlarla salonun diğer ucuna yürüdü ama bir anda sinirleri gerildiği belliydi.

Summerset’in Roarke’u bir şahin gibi izleyeceğini bilen Eve, kalabalığın arasından geçti ve en önde durdu. Herkesle birlikte alkışlamak için kendini zorladı ve Mavis seyircilerini selamlarken, cesaret verici bir şekilde gülümsemeyi unutmadı. Bir kez daha alkışlar yükselirken, Jess’in yanına yaklaştı ve konsolun arka tarafına dolaştı.

“Büyük bir zafer,” diye mırıldandı Eve.

“Sana söylemiştim, o harika bir hazine.” Eve’in yüzüne g l n seyerek bakarken, Jess’in gözlerinde şeytansı p r lt lar vardı. “Sen ve Roarke gösterinin en güzel kısmını kaçırdınız.”

“ zel bir mesele vardı da,” dedi Eve, ciddi bir ses tonuyla. “Seninle konuşmam gerek, Jess. Müziğin hakkında.”

“Memnun olurum. Daha çok sevdiğim başka bir şey daha yok.”

“şimdi, eğer kusura bakmazsan, daha rahat konuşabileceğimiz bir yere geçelim.”

“Tabii.” Jess konsolunu kapadı ve şifreyle kilitledi. “Bu sizin partiniz.”

“Kesinlikle  yle,” diye mırıldandı Eve, Jess’e yolu gösterirken.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve hızlı ve gözlerden uzak hareket etmek istediğinden, aşağı inmek için asansörü kullanmaya karar verdi. Asansörü önce hızlı bir dikey inişe, sonra da bir kanattan diğerine geçebilmek için yataya programladı.

“Roarke ile senin burada harika bir eviniz olduğunu söylemeliyim. Nefes kesici.”

“Daha büyük bir şey bulana kadar idare eder.” Eve bunu alaycı ama ciddi bir tavırla söylemişti ve Jess’in kahkahasının sinirlerini bozmasına izin vermedi. “Söylesene, Jess, Mavis ile çalışmaya karar verdiğinde, onun Roarke ile bağlantısı olduğunu biliyor muydun?”

“Dedim ya, Mavis milyonda bir rastlanacak türden bir yetenek. Birlikte iyi iş çıkaracağımızı anlamam için onu birkaç kez sahnede izlemem yetti.” Jess sırtıttı. Etkileyiciydi. Cüppesinin altında kurbağa saklayan bir kilise korosu çocuğu gibi. “Roarke gibi biriyle bağlantısı olmasının elbette bir zararı olamazdı. Ama kendi yeteneği olması şarttı.”

“Ama bu bağlantıdan daha önce haberin vardı, değil mi.”

Jess omuz silkti. “Duymuştum. Bu yüzden onu görme-ye gittim. O tür düşük kalitede kulüpleri sevmem. Onu daha iyi bir yere taşıyabilirsem ve Roarke ya da onun gibi başka biri yatırım yapmak isterse, bu herkesin işine gelir-di.”

“Sen işine geleni iyi biliyorsun, Jess.” Kapılar kayarak iki yana açıldığında, Eve asansörden indi. “Gerçekten biliyorsun.”

“Dediğim gibi, çocukluğumdan beri gösteri dünyasındayım. Sanırım artık sistemi iyi anlıyorum.” Koridorda Eve’in peşinden giderken, Jess etrafına bakındı. Antik sanat eserlerini, pahalı ahşap oymaları, el yapımı halıları göz ucuyla inceledi.

Para bu işte, diye düşündü. İmparatorluklar kuran cinsten.

Ofisin kapısına geldiklerinde, Eve durdu ve Jess’e döndü. “Ne kadar parası olduğunu bilmiyorum,” dedi, Jess’in düşüncelerini okumuş gibi. “Ve umurumda da değil.”

Jess hâlâ gülümsüyordu ama bir kaşını kaldırarak bakışlarını Eve’in yumuşacık ipek tuvaletinin üzerinde parlayan gözyaşı şeklindeki iri elmasa dikti. “Ama sonuçta paçavralar giymiyorsun, şekerim.”

“Bir zamanlar giydim ve yine giyebilirim. Ve Jess!” Eve kapının şifresini girdi. “Bana bir daha şekerim deme.”

Eve içeri girdiğinde, şaşkın ama hazır bir şekilde bekleyen Peabody’yi gördü. “Otur,” dedi, Jess’e bakmadan; sonra hemen kendi masasının arkasına geçti.

“Güzel bir ofis. Şey, merhaba tatlım.” Kafasını patlat-sa bile adını hatırlayamayacağını biliyordu ama yine de Peabody’ye sanki kırk yıllık dostmuşlar gibi sırtıttı. “Gösteriyi izledin mi?”

“Çoğunu.”

Jess koltuklardan birine çöktü. “Eh, ne düşündün?”

“Harika olduğunu düşündüm. Sen ve Mavis gerçekten güzel bir iş çıkardınız.” Eve’in kendisinden tam olarak ne istediğinden emin olamadığı için, Peabody gülümseme riskine girdi. “Diskin ilk kopyasını almaya hazırım.”

“İşte duymak istediğim de buydu. Burada bir içki almam mümkün mü acaba?” diye sordu Jess, Eve’e dönerek. “Bir gösteriden önce tamamen kuru kalmak isterim ve şimdi de ıslanmaya hazırım.”

“Sorun değil. Ne içersin?”

“Şampanya içmek güzel olurdu.”

“Peabody, mutfakta bir şişe olması gerek. Buradaki konuğumuza bir kadeh getirirsin, değil mi? Bizim için de kahve getir, lütfen.”

Eve arkasına yaslandı ve bir süre sessizce düşündü. Teknik olarak buradan itibaren konuşulanları kaydedebilirdi ama kayda girmeden önce, biraz hazırlık yapmak istiyordu. “Senin gibi müzik kadar onu çevreleyen atmosferi de tasarlayan biri, sanatçı olduğu kadar aynı zamanda teknisyen de olmalıdır, değil mi? Sanırım gösteriden önce bana açıklamaya çalıştığın şey buydu.”

“Yıllardır süregeldiği gibi, müzik hâlâ daha teknolojik bir yöne doğru gidiyor.” Altın bilezikli güzel elini havada salladı. “İkisine de ilgi duyduğum ve ikisinde de başarılı olduğum için şanslıyım. Bir piyanoda melodiler ya da bir gitarda rifler üretmek, fosil kadar tarihi oldu. Neredeyse soyu tükendi.”

“Peki teknik eğitimi nerede aldın? Genellemenin bir hayli üzerinde olduğunu söyleyebilirim.”

Peabody içkilerle birlikte geri döndüğünde, Jess yine

gülümsedi. Son derece rahat, kendinden emin görünüyordu ve kendini bir tür i  g r   mesinde sandığı belliydi. “ o unlukla çalışırken; tabii gece geç saatlerde hack yaparak da diyebiliriz. Ama MIT’de evden eğitim aldım.”

Peabody’nin anlattıklarından, Eve zaten biraz bilgi sahibi idi ama Jess’i k  seye sıkıştırmak istiyordu. “Etkileyici. Hem performans hem de tasarım alanında isim sahibi oldun. Bu doğru değil mi, Peabody?”

“Evet. Bende bütün disklerin var ve yeni bir şey görmek için sabırsızlanıyorum. Uzun süredir bir şey  ıkarmamı tın.”

“Bunu ben de duymuştum.” Eve, Peabody’nin attığını bile fark etmediği topu hemen kaptı. “M zi e ara mı vermi tin, Jess?”

“Pek sayılmaz. Sadece yeni cihazlarımı geliştirmek ve m kemmelle tirmek için zamana ihtiyacım vardı; doğru elementleri birle tirmem gerekiyordu. Yeni bir şey yapacağım zaman, daha önce kimsenin görmediği ve duymadığı bir şey olmalıdır.”

“Ve Mavis de bu yeni projen için sıçrama tahtası oldu.”

“Bir anlamda öyle. Şanslı bir ke ifti. Benim için uygun olmayan bazı şeyleri vardı; bu yüzden, ona uyacak şekilde bazı parçaları de i tirdim. Birkaç aydır bunun üzerinde çalışıyordum.”

“Her şey yerine oturduktan sonra.”

Jess kadehini kaldırdı ve yudumladı. “Kesinlikle.”

“Daha önce hiç sanal gerçeklik gözlükleri için müzikler yaptın mı?”

“Arada bir. Program yeterince ilgin se, hiç de keyifsiz i ler sayılmaz.”

“O halde içine nasıl telkin yerleştirebileceğini biliyordur.”

Jess duraksadı ve sonra tekrar içkisini yudumladı. “Telkin mi? Bu tamamen teknik bir konu.”

“Ama sen çok iyi bir teknisyensin, öyle değil mi, Jess? Bilgisayar giriş çıkışlarını bilecek kadar iyi. Ve beyinleri. Beyin sadece bir bilgisayardır, değil mi? Bana böyle söylememiş miydin?”

“Elbette.” Bütün dikkatini Eve’e yöneltmiş olduğu için, Peabody’nin daha dikkatli dinlemeye başladığını fark etmemişti.

“Ve şu aralar ruh hali değiştiricilerle ilgileniyorsun. Davranış ve duygu kalıpları. Beyin dalgası kalıpları.” Eve, masasının çekmecesinden bir kayıt cihazı çıkardı ve masanın tam ortasına, kolayca görünecek şekilde bıraktı. “Biraz da bundan söz edelim.”

“Bu da ne demek şimdi böyle?” Jess kadehini bir kenara bıraktı ve koltuğun ucuna doğru kayd. “Neler oluyor?”

“Olan şey şu: Sana haklarını okuyacağım ve sonra biraz sohbet edeceğiz. Memur Peabody, destek kaydını çalıştır lütfen.”

“Lanet olasıca bir görüşme yapmayı kabul ettiğimi söylemedim.” Jess ayağa kalktı.

“Pekâlâ,” dedi Eve, onun karşısında dikilirken. “Bunu gerekirse zorla da yapabiliriz; Polis Merkezi’nde. Ama orada işler biraz uzayabilir. Henüz sorgu odalarından birinde yer istemedim. Ama birkaç saatini içeride geçirmeye aldırmazsın herhalde.”

Jess yavaşça yerine oturdu. “Hemen polis oluverdin, Dallas.”

“Hayır, öyle bir şey olmadı. Çünkü ben hep polisim.

Daima. Dallas, Teğmen Eve,” diye başladı Eve, kayıt cihazına dönerek ve Jess’e haklarını saymadan önce, saati ve yeri girdi. “Haklarını ve opsiyonlarını anladın mı, Jess?”

“Evet, anladım. Ama bütün bu haltların ne anlama geldiğini hâlâ anlayamadım.”

“Bunu hemen açıkça belirteceğim. Drew Mathias, S. T. Fitzhugh, Senatör George Pearly ve Cerise Devane’in açıklanamayan ölümleriyle ilgili sorguya çekiliyorsun.”

“Kimlerin?” Jess gerçekten de aptallaşmış görünüyor-du. “Devane mi? O Tattler Binası’nın tepesinden atlayan kadın değil mi? Bir intiharla ne gibi bir bağlantım olabilir ki? Onu tanıımıyordum bile.”

“Cerise Devane’in Tattler Enterprises’in en büyük hissedarı ve yönetim kurulu başkanı olduğunu bilmiyor muydun yani?”

“Hayır, sanırım kim olduğunu biliyordum ama...”

“Bence kariyerin boyunca zaman zaman Tattler’a gitmişsindir.”

“Elbette. Herkesin kirli çamaşırlarını araştırıp dururlardı. Benim hayatıma da birkaç kez müdahale ettiler. Bu işin bir parçası.” Şimdi korku hafıflemişti ve Jess biraz sinirli görünüyordu. “Bakın, o kadın binanın tepesinden atladı. Bunu yaptığında, ben şehirde bir provadaydım. Tanıklarım var ve bunlardan biri de Mavis.”

“Orada olmadığını biliyorum, Jess. Ben oradaydım. En azından fiziksel olarak orada bulunmadığını biliyorum.”

Jess’in biçimli dudakları hafıfçe aralandı ve dişlerini sıkarak konuştu. “Neyim ben o zaman? Bir tür hayalet mi?”

“Daha önce Drew Mathias adında bir ototronik teknisyeniyle hiç tanıştın mı?”

“Hiç duymadım.”

“Mathias da senin gibi MIT’den mezundu.”

“Ne olmuş? Böyle binlerce kişi var. Ben evde eğitim gördüm. Kampüse adımımı bile atmadım.”

“Ve diğer öğrencilerle de hiç bağlantın olmadı, öyle mi?”

“Elbette oldu. Telelink, e-posta, lazer faks ya da benzeri yollarla.” Jess omuz silkti ve diğer dizinin üzerine yerleştirdiği el yapımı çizmesinin üzerinde parmaklarını tıklattı. “O isimde herhangi bir ototronik teknisyeniyle tanıştığımı hatırlamıyorum.”

Eve taktik değiştirmeye karar verdi. “Kişiselleştirilmiş telkinler üzerinde ne kadar süre çalıştın?”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Bu kelimenin anlamını bilmiyor musun?”

“Elbette biliyorum.” Bu kez omuz silkerken biraz titremeye başlamış gibi göründü. “Bildiğim kadarıyla şimdiye dek hiç yapılmadı; bu yüzden bana ne sorduğundan tam olarak emin değilim.”

Eve şansını denedi. Yardımcısına baktı. “Ona ne sordüğümü biliyor musun, Peabody?”

“Sanırım yeterince açık, Teğmen.” Aslında Peabody’nin kafası bir hayli karışmıştı. “Sorgulanan kişinin kişiselleştirilmiş telkinler üzerinde ne kadar süre çalıştığını öğrenmek istiyorsunuz. Belki de sorgulanan kişiye, şu anda bu konuda araştırma yapmanın ya da bu konuya ilgi duyma-
nın yasadışı olmadığına hatırlatılması gerekir. Sadece bu tür kaynakları geliştirmek ve kullanmak, eyalet yasalarıyla federal ve uluslararası yasalara aykırıdır.”

“Çok güzel, Peabody. Bu durum bazı şeyleri açığa kavuşturmamıza yardımcı olur mu, Jess?”

Eve ve Peabody'nin arasında geçen paslaşmalar, Jess'e sakinleşecek zaman vermişti. "Elbette, bu alanla ilgileniyorum. Birçok kişi ilgileniyor."

"Bu senin alanının biraz dışında kalmıyor mu, Jess? Sen sadece bir müzisyensin, lisanslı bir bilim adamı değilsin."

Eve kesinlikle doğru düğmeye basmıştı. Jess'in gözleri kısıldı. "Müzikoloji alanında kesinlikle lisanslıyım. Müzik bir araya getirilmiş notalar yığınınından ibaret değildir, hayatım. Müzik hayattır. Anılardır. Şarkılar belirgin ve genellikle de tahmin edilebilir duyguları tetikler. Müzik bir duygu, bir arzu ifadesidir."

"Ben ise müziğin sadece zaman geçirmek için güzel bir şey olduğunu düşünüyordum."

"Eğlence, pastanın sadece bir dilimidir. Keltler, savaşa giderken borular kullanırlardı. O borular, en az kullandıkları geniş baltalar kadar güçlü birer silahtı. Afrika'da savaşçı kabileler, kendilerini savaş havasına sokmak için davul kullanırlardı. Asırlar boyunca köleler ruhsallığa yönelerek hayatta kalmış, erkekler müziği kullanarak kadınları baştan çıkarmıştır. Müzik zihinle oynar."

"Bu da bizi asıl konuya geri getiriyor. İşi biraz ilerletip kişisel beyin kalıplarına odaklanmaya ne zaman karar verdin? Bir nota üzerinde çalışırken öylece aklına mı geldi?"

Jess sinirli bir tavırla güldü. "Yaptığım şeyin sadece bir oyundan ibaret olduğunu sanıyorsun, değil mi? Bir yere otur, notalara vur ve işine bak. Bu kadar. Yanılıyorsun. Müzik çok ama çok çalışma gerektirir."

"Ve sen de kendi çalışmanla fazlasıyla gurur duyuyorsun, değil mi? Haydi, Jess, daha önce bana söylemeye çalıştığın şey buydu." Eve yerinden kalktı ve Jess'in yanına gelip masanın ön tarafına oturdu. "Bana söylemek için

ölüyordun. Birine söylemek için. Böylesine inanılmaz bir şey yarattıktan sonra sadece kendine saklayacaksan, bunun ne yararı olur, ne gibi bir tatmin sağlayabilirdi ki?”

Jess kadehini tekrar eline aldı ve uzun, ince sapında parmaklarını dolaştırdı. “Ben hiç bu şekilde düşünmemiştim.” İçkisinden bir yudum aldı ve olası sonuçları tarttı; ve tabii ödülleri de. “Mavis senin esnek olabildiğini söyledi. Sadece kanun kitaplarından ve prosedürlerden ibaret olmadığınızı.”

“Ah, esnek olabilirim, Jess.” Gerektiğinde. “Konuş benimle.”

“Diyelim ki –teorik olarak– kişiselleştirilmiş telkinler, beyin kalıplarına göre ruh hali değiştiriciler üzerinde bir teknik geliştirdim; bu büyük bir şey olabilirdi. Roarke ve senin gibi insanlar, finansal imkânınız, nüfuzunuz ve bağlantılarınız düşünülürse, birkaç antika kanunun etrafından dolaşıp büyük bir kazanç elde edebilirdiniz. Kişisel eğlence endüstrisinde büyük bir devrim yaratırdınız.”

“Bu bir iş teklifi mi yani?”

“Teorik olarak,” diye tekrarladı Jess ve başıyla kadehini işaret etti. “Roarke Endüstrileri’nin ARGE birimleri, tesisleri, insan gücü ve böyle bir şeyi yapabilmek için güvenirliliği var. Akıllı bir polis, bana göre, bir şeyleri pürüzsüzce yapabilmek için kanunları esnetmenin yollarını bulabilir.”

“Teğmen,” dedi Peabody, alaycı bir tavırla gülümseyerek. “Görünüşe bakılırsa siz ve Roarke mükemmel çiftsiniz. Teorik olarak.”

“Ve Mavis de başı çeker,” diye mırıldandı Eve.

“Hey, Mavis’in bir sorunu yok. O istediğini aldı. Bu gecedan sonra, artık önü açılacak.”

“Yani bu da Roarke’a ulaşmak için onu kullanmanın bedelini öder.”

Jess omuz silkti. “Sırtların sıvazlanması gerekir, tatlım. Ben de ona istediği şeyi tam olarak verdim.” Yine gözlerinde şeytansı pırıltılar belirdi. “Teori sistemimin gayri resmi gösterisinden hoşlandın mı?”

Eğitiminin bile öfkesini yansıtmamasını engelleyebileceğinden emin olamadan, Eve döndü ve tekrar masanın arkasındaki koltuğuna oturdu. “Gösteri mi?”

“Sen ve Roarke stüdyoya geldiğiniz akşam. İkiniz de bir an önce oradan ayrılmak için can atıyormuşsunuz gibi gelmişti bana.” Jess’in gülümsemesi sırtıta dönuştü. “Küçük bir balayı tekrarı mıydı?”

Eve yumruklarını açabilene kadar ellerini masanın arkasında görünmeyecek şekilde tuttu. Roarke’un bitişikteki ofisinin kapısına doğru baktı ve monitörün üzerindeki ışığı görerek irkildi.

Roarke’un her şeyi izlediğini anladı. Bu yasadışı değildi ama şartlar düşünülürse, kesinlikle tehlikeliydi. Bakışlarını tekrar Jess’e çevirdi. Ritmi bozma riskini göze alamazdı. “Görünüşe bakılırsa, her nedense benim cinsel hayatımla yakından ilgileniyorsun.”

“Sana söyledim, bende hayranlık uyandırırıyorsun, Dallas. Akıllısın. Üzerindeki bütün siyah gölgelerle lanet olasıca çelik gibi bir beynin var. O alanları açsan neler olurdu diye merak ediyorum. Ve seks bunun için etkili bir anahattır.” Jess bakışlarını Eve’in gözlerine dikerek öne doğru eğildi. “Rüyalarında neler görüyorsun, Dallas?”

Mavis’in diskini izlediği gece gördüğü kâbusu ve dehşeti hatırladı. Jess’in kendisine verdiği disk. Öfkeden titreyen ellerini bastırmakta zorlandı. “Seni orospu çocuğu.”

Eve yavaşça yerinden kalktı ve ellerini masaya dayadı. “Demek gösteri yapmaktan hoşlanıyorsun, öyle mi, serseri? Mathias’ın senin için anlamı bu muydu? Bir gösteri mi?”

“Sana söyledim; onun kim olduğunu bilmiyorum.”

“Belki de sistemini mükemmelleştirmek için bir ototron teknisyenine ihtiyacın vardı. Sen de onun üzerinde denedin. Beyin dalgalarını buldun ve programladın. Kendi ipini hazırlayıp boynuna geçirmesi için onu programladın mı, yoksa yöntemi ona mı bıraktın?”

“Biraz eksenden uzaklaştın gibi görünüyor.”

“Peki ya Pearly? Oradaki bağlantı neydi? Politik ifadeleri mi? Sen geleceğe mi bakıyordun? Gerçek bir vizyon sahibisin nasıl olsa. Yeni oyuncağını yasadışı bırakacak kanunlar çıkaracaktı, değil mi? Neden onun üzerinde de kullanmayasın ki?”

“Dur bir dakika! Dur bir dakika!” Jess ayağa kalktı. “Sen cinayetten söz ediyorsun. Tanrım, beni cinayetten içeri tıkmak niyetinde misin yoksa?”

“Arkasından Fitzhugh geldi. Birkaç gösteriye daha mı ihtiyacın vardı, Jess? Yoksa alışkanlık haline mi gelmişti? Güçlü bir duygu, değil mi? Ellerini hiç kana bulamadan birilerini öldürebilmek?”

“Ben kimseyi öldürmedim! Bu suçu benim üzerime yükleyemezsin!”

“Medya orada olduğu için, Devane kesinlikle çok önemliydi. İzlemek zorundaydın. İzlemekten hoşlandığından eminim, değil mi, Jess? Eminim izlerken ateşlenmişsindir. Bu gece lanet olasıca oyuncağınla Roarke’u içine soktuğun durumu düşünürken ateşlendiğin gibi!”

“Seni bu kadar kızdıran bu, değil mi?” Jess öfkeli bir tavırla öne eğildi ve ellerini masaya dayadı. Gülümsemesi

artık etkileyici değil, ölümcüldü. “Beni enselemek istiyorsun, çünkü erkeğinin içine girmeyi başardım. Bana teşekkür etmelisin! İkinizin tavşanlar gibi düzüştüğünüzden eminim.”

Eve aniden harekete geçti ve daha Jess’in beyni darbeyi fark edemedi, karşısındaki yakışıklı çeneye güçlü bir yumruk indirdi. Jess kolları açılmış halde bir taş gibi yüzükoyun yere devrilirken, Eve’in portatif linkini de bir tarafa uçurdu.

“Lanet olsun!” Eve öfkeden gözü dönmüş bir halde yumruğunu açtı ve tekrar sıktı. “Lanet olsun!”

Peabody’nin sesi sakin ve soğuktu. “Destek kaydının, sorgu sırasında zanlının teğmeni fiziksel olarak tehdit ettiğini göstermesine izin verin. Sonuç olarak, zanlı dengesini kaybetti ve başını masanın kenarına vurdu. Bayılmış gibi görünüyor.”

Eve olanlara bakmaktan başka bir şey yapamazken, Peabody ayağa kalktı, yaklaştı ve Jess’i gömleğinin yakasından tutarak başını havaya kaldırdı. Bir an durumunu incelemiş gibi orada tuttu. Jess’in gözbebekleri arkaya doğru kaymıştı, gözlerinin sadece akları görünüyordu.

Peabody, “Durumu iyi,” dedi ve Jess’i kaldırıp bir koltuğa attı. “Teğmen Dallas, sanırım kayıt cihazınız zarar gördü,” derken doğal bir tavırla kahve fincanını alıp kayıt cihazının üzerine dökerek çiplerini yaktı. “Benimki düzgün bir şekilde çalışıyor ve sorguyu rapor etmek için yeterli olacaktır. Yaralandınız mı?”

“Hayır.” Eve gözlerini kapadı ve yine kendini kontrol edebilecek kadar sakinleştı. “Hayır, ben iyiyim. Teşekkür ederim. Sorgu saat bir otuz üçte bitti. Zanlı Jess Barrow, inceleme ve tedavi için Brightmore Sağlık Merkezi’ne gö-

rürülecek ve sabah saat dokuzu kadar orada gözaltında tutulacak. Bu sorgu, Polis Merkezi'nde devam edecek. Memur Peabody, lütfen nakliye işini siz halledin. Zanlı sorgunun devamı için alıkonulacak ve suçlamalar bekleyecek.”

“Peki, efendim.” Peabody omzunun üzerinden baktığında, Roarke'un ofisinin kapısının açıldığını gördü. Bir sorun çıkabileceğini anlamak için, yüzüne bir bakış atmak yetti. “Teğmen,” dedi Peabody, kayıt cihazını başka tarafa dönük tutarak. “İletişim cihazımda bir mesaj var sanırım ve sizin iletişim cihazınız zarar görmüş olabilir. Ambulans görevlilerini çağırmak için başka bir odayı kullanmak üzere izin istiyorum.”

“Devam et,” dedi Eve. Roarke içeri girerken Peabody dışarı yöneldiğinde, Eve derin bir iç çekti. “Bu sorguyu izlemek zorunda değildin,” diye başladı Eve.

“Yanılıyorsun. Kesinlikle zorundaydım.” Jess inleyip kıpırdanırken, Roarke ona baktı. “Kendine geliyor. Onunla biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Dinle, Roarke...”

Roarke buz gibi bir bakış atarak Eve'i susturdu. “Şimdi, Eve. Bizi yalnız bırak.”

Eve bunun kocasıyla arasındaki belki de tek gerçek sorun olduğuna karar verdi. İkisi de emir vermeye o kadar alışkındı ki, emir almaktan hoşlanmıyordu. Ama dolabın içinde kendisinden uzak dururken kocasının gözlerinde gördüğü o ifadeyi hatırladı. İkisi de kullanılmıştı belki ama Roarke gerçek anlamda kurban olmuştu.

“Beş dakikan var. Daha fazla değil. Seni şimdiden uyarıyorum. Kayıtlar görece yaralı olmadığını gösteriyor. Eğer üzerinde herhangi bir yara izi olursa, durum aleyhime döner ve kendimi savunmamı zorlaştırır.”

Roarke karısını kolundan tutup kapıya götürürken, yüzünde çok hafif bir gülümseme belirip kayboldu. “Teğmen, bana güven. Ben uygar bir adamım.” Kapıyı Eve’in yüzüne kapadı ve içeriden kilitledi.

Sonuçta tek bir iz bile bırakmadan bir insan vücudunda büyük acılar yaratmayı biliyordu.

Jess’e yaklaştı, onu koltuktan kaldırdı ve gözleri fırıl fırıl dönmeyi bırakana kadar sertçe sarstı. “Artık uyandın, değil mi?” diye sordu Roarke, sakince. “Ve kendindesin.”

Jess’in sırtından soğuk terler süzüldü. Ölümün yüzüne bakıyordu ve bunun farkındaydı. “Avukatımı istiyorum.”

“Şu anda polislerle karşı karşıya değilsin. Benimle karşı karşıyasın. En azından önümüzdeki beş dakika için. Üstelik burada herhangi bir hakka sahip değilsin.”

Jess sakın ve soğukkanlı görünmeye çalıştı ama zorlukla yutkundu. “Bana el süremezsin. Eğer bunu yaparsan, her şey karının aleyhine döner.”

Roarke sinsice gülümsedi ve Jess’in içinde bir korku dalgası yükseldi. “Bu konuda ne kadar yanıldığını sana göstereceğim,” dedi Roarke.

Elini uzatıp penisini yakalarken ve güçlü bir şekilde sıkarken, bakışlarını Jess’in gözlerinden bir an olsun ayırmadı. Adamın yüzündeki kanın damla damla çekilişini ve ağzının acıyla kasılarak açılışını izlemek büyük bir zevkti. Diğer elinin başparmağıyla Jess’in nefes borusuna bastırdı ve gümüşü renkli gözleri dışarı fırlayana kadar hava akımını kesti.

“İnsanın aletinden yakalanması çok kötü bir duygu, değil mi?” Son bir kez bileğini hafifçe büktükten sonra elini çekti; Jess koltuğa yıkıldı ve bir karides gibi kıvrıldı.

“Şimdi konuşalım,” dedi, halinden memnun bir şekilde. “Özel konularla ilgili.”

Koridorda Eve bir aşağı bir yukarı yürüyor, her birkaç saniyede bir kalın kapıya bakıyordu. Eğer Roarke ses geçirmez şekilde odayı yalıtırsa, Jess ciğerleri patlayana kadar bağırса bile, Eve hiçbir şey duymayacağını biliyordu.

Eğer onu öldürürse... Eğer onu öldürürse, Eve bununla nasıl başa çıkacaktı? Şaşkın bir halde durdu ve bir elini karnına bastırdı. Bunu nasıl düşünebilirdi? O serseriye korumak Eve’in göreviydi. Kanunlar ve kurallar vardı. Kişisel duyguları ne olursa olsun, kural kuraldı.

Kapıya yaklaştı, şifresini girdi ve şifre kabul edilmeyince bir küfür savurdu. “Lanet herif! Lanet olsun, Roarke!” Kocası onu çok iyi tanıyordu. Küçük bir umutla koridordan aşağı koştu ve Roarke’un ofisine girmek için şifreyi tuşladı ama oradan da bir sonuç alamadı.

Güvenlik kamerasını denedi ve ofisin içini görmeye çalıştı ama Roarke o yolu da kesmişti.

“Ulu Tanrım, onu öldürüyor.” Tekrar kapıya koştu ve çaresizce yumruklamaya başladı. Birkaç saniye sonra, sanki bir büyü gibi, kilit geri çekildi ve kapı sessizce kayarak açıldı. Korkuyla içeri koştu ve Roarke’u kendi masasında oturmuş, sigara içerken buldu.

Jess’e bakarken kalbi deli gibi atıyordu. Adam ölü kadar beyazdı ve gözbebekleri iğne ucu kadar kalmıştı ama nefes alıyordu. Aslında, buna daha çok nefes almaya çalışmak denebilirdi.

“Üzerinde tek bir iz bile yok.” Roarke, kendisi için doldurduğu bir kadeh konyayı eline aldı. “Ve sanırım yöntemlerinin yanlışlığını görmeye başladı.”

Eve eğildi, Jess’in gözlerine yakından baktı ve tekme-

lenmiş bir köpek gibi koltuğa doğru gerilediğini gördü. Çıkardığı sese insansı bile demek zordu. “Ona ne yaptın böyle?”

Gizemli yolculukları sırasında öğrendiği teknikleri Eve’in ya da herhangi bir NYPSD memurunun onaylayacağını sanmıyordu. “Hak ettiğinden çok daha azını.”

Eve doğruldu ve Roarke’a uzun, sert bir bakış attı. Gece geç saatte gelen konuklarını eğlendirmeye ya da önemli bir iş toplantısı yapmaya hazırlanmış birine benziyordu. Takım elbisesinde tek bir kırıışık yoktu, saçları dağılmamıştı, ellerinde titreme filan yoktu. Ama gözleri, vahşilik sınırında bir pırıltıyla bakıyordu.

“Of, çok korkunç bir adamsın.”

Roarke sakın bir şekilde brendi kadehini masaya bıraktı. “Bir daha asla senin canını yakmayacağım.”

“Roarke.” Ona koışmak ve kollarını boynuna dolamak isteğine karşı koydu. Şu anda yapması gereken şey bu değildi. Ya da Roarke’un istediği şey. “Bu kişisel olamaz.”

“Evet.” Roarke sigarasından derin bir nefes çekti ve dumanı yavaşça üfledi. “Olabilir. Oldu da.”

“Teğmen.” Peabody ifadesiz bir yüzle içeri girdi. “Ambulans geldi. İzin verirsiniz, zanlıyı sağlık merkezine götüreceğim.”

“Ben de geliyorum.”

“Efendim.” Peabody, Roarke’a kaçamak bir bakış attı. Roarke hâlâ gözlerini Eve’den ayırmamıştı ve o gözlerdeki pırıltılar, tehlikeli olmaktan öteydiler. Peabody, “Beni bağışlarsanız, sanırım burada çok daha önemli bir mesele-niz var,” dedi. “Bununla ben ilgilenirim. Hâlâ evde, basın dahil, çok sayıda konuğunuz var. Eminim bu konunun

olabildiğince sessiz bir şekilde halledilmesini tercih edersiniz.”

“Pekâlâ. Polis Merkezi ile buradan bağlantı kuracağım ve gerekli düzenlemeleri yapacağım. Yarın sabah saat dokuzda sorgunun devamı için hazır ol.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.” Peabody, Jess’e baktı ve bir kaşını kaldırdı. “Başını bir hayli sert vurmuş olmalı. Hâlâ kendine gelememiş ve yüzü kağıt gibi.” Roarke’a dönerek sırttı. “Bunun nasıl bir duygu olduğunu iyi bilirim.”

Roarke güldü; şimdi gerilimin biraz daha azaldığını hissediyordu. “Hayır, Peabody. Bu durumda, bildiğini pek sanmıyorum.”

Roarke yerinden kalktı, Peabody’ye doğru yürüdü, genç kadının köşeli yüzünü zarif ellerinin arasına aldı ve onu öptü. “Çok güzelsin,” diye mırıldandı, Eve’e dönmeden önce. “Konuklarımızın geri kalanıyla ben ilgilenirim. Sen keyfine bak,” dedi.

Roarke dışarı çıkarken, Peabody şaşkın bir tavırla parmak uçlarına dudaklarına götürdü. Bütün vücudunu bir zevk dalgası kaplamıştı. “Vay canına. Ben güzelmişim, Dallas.”

“Sana borçluyum, Peabody.”

“Sanırım az önce ödeme yapıldı.” Peabody kapıya yaklaştı. “İşte görevliler geldi. Dostumuzu buradan çıkaralım. Mavis’e gösteriye bayıldığımı söyle.”

“Mavis.” Eve parmaklarıyla gözlerini ovaladı. Bunu Mavis’e nasıl açıklayacaktı?

“Yerinde olsaydım, Dallas, bu geceyi ona bırakırdım. Ona daha sonra söyleyebilirsin. Anlayacaktır,” dedi Peabody, Jess’i işaret ederek, “Görünüşe bakılırsa şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirmiş,” diye ekledi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sabahın ikisinde arama ve el koyma izni çıkarmak kolay bir iş sayılmazdı. Eve'in elinde doğrudan arama izni çıkaracak kadar veri yoktu ve bir yargıca ihtiyacı vardı. Yargıçlar geceleri geç saatte aranmaktan genellikle rahatsız olurlardı. Şu anda kendi evinin sınırları içinde bulunan bir müzik konsolunu neden araştırması ve incelemesi gerektiğini açıklamak da zordu.

Şartlar böyle olduğu için, Eve yargıcın sert ve öfkeli söylevini dinlemek zorunda kaldı.

“Bunu anlıyorum, Sayın Yargıç. Ama bu konu sabah daha uygun bir saate kadar bekleyemez. Söz konusu müzik konsolunun dört kişinin ölümüyle bağlantılı olduğuna dair içimde güçlü bir şüphe var. Tasarımcısı ve kullanıcısı şu anda gözaltında tutuluyor ve bizimle hemen işbirliği yapmasını da bekleyemem.”

“Yani bana müziğin insanları öldürdüğünü mü söylüyorsunuz, Teğmen?” Yargıç alaycı bir tavırla güldü. “Bunu size ben de söyleyebilirim. Bugünlerde müzik diye yaptıkları çöplük, bir fili bile öldürür. Benim zamanımda,

gerçekten müzik vardı. Springsteen, Live, Cult... Bunlar müzikti.”

“Evet, efendim.” Eve gözlerini devirdi. Müzikle ilgili bir söylev dinlemek zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. “O izne gerçekten ihtiyacım var, Sayın Yargıç. Yüzbaşı Feeney ilk taramayı başlatmak için hazır bekliyor. Bu arada zanlı konsolu yasadışı olarak kullandığını itiraf etti. Söz konusu davalarla bağlantısını kanıtlamak için daha fazla veriye ihtiyacım var.”

“Bana sorarsan, o müzik konsolları yasaklanmalı ve yakılmalı. Bu durum hiç de iç açıcı görünmüyor, Teğmen.”

“Eğer konsol ve kullanıcısının Senatör Pearly ve diğerlerinin ölümleriyle ilgisi olduğunu kanıtlarsak, kesinlikle öyle değil, efendim.”

Karşı tarafta kısa bir süre sessizlik oldu ve yargıcın nefes seslerinden başka bir şey duyulmadı. “Bu çok büyük bir iddia. Kelime oyunları oynamadığını umarım, Teğmen.”

“Hayır, efendim. Sadece o bilgileri elde etmek için izne ihtiyacım var.”

“İzni hemen göndereceğim, ama elinde gerçekten bir şeyler olsa iyi olur, Teğmen. Hem de sağlam bir şeyler.”

“Teşekkür ederim. Sizi gecenin bu saatinde uyandırdığım için...” Eve cümlesini, “...özür dilerim,” diye bitirmeden telelink yüzüne kapandı. Hemen iletişim cihazına uzandı ve Feeney’i aradı.

“Hey, Dallas.” Feeney’in kızarmış yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. “Neredeydin evlat? Parti daha yeni başladı. Mavis’i Rolling Stones’un hologramıyla düet yaparken izleyemedin. Jagger hakkında neler hissettiğimi bilirsin.”

“Evet, senin için bir baba gibidir. Oradan ayrılma, Feeney. Senin için bir işim var.”

“Bir iş mi? Sabahın ikisinde mi? Eve, kusura bakma ama karım biraz, bilirsin...” Feeney hafif sarhoş bir halde gözlerini kırptırdı.

“Üzgünüm, ikiniz de hormonlarınıza biraz hakim olacaksınız. Roarke karını eve gönderir. Ben de on dakikaya kadar oraya geliyorum. Eğer ihtiyacın varsa biraz uyarıcı al. Uzun bir gece olacak.”

“Uyarıcı mı?” Feeney’in yüzü her zamanki gibi asıldı. “Bütün gece sarhoş olmak için uğraştım, şimdi de ayılmamı mı istiyorsun? Neler oluyor?”

“On dakika sonra,” diye tekrarladı Eve ve bağlantıyı kesti.

Eve tuvaletini çıkarıp normal giysilerini giyer ve bu arada tazeyken fark etmediği çürüklerini keşfederken, hiç acele etmedi. Uzanabildiği noktalara uyuşturucu krem sürerken, hareket etmekte zorlanıyordu.

Yine de sözünü tuttu ve on dakika sonra çatı katına geldi.

Roarke iş başındaydı ve konukları geçiriyordu. Gitmekte direnenler varsa, Roarke onları evin başka bir bölümüne alıyor, ortamı olduğu gibi Eve’e bırakmaya hazırlanıyordu.

Feeney servis masalarından birinin yanındaki bir sandalyede oturuyor, masanın üzerindeki tepsilerde kalanları asık suratla kemiriyordu. “Beni parti havasından çıkarmayı iyi biliyorsun, Dallas. Karım bir limuzinle eve gideceğini duyunca o kadar sevindi ki, üzerime atlamak için sabırsızlandığını bile unuttu. Bu arada Mavis de her yerde seni arıyordu. Sanırım onu tebrik etmek için ortalıkta olmamana biraz bozuldu.”

“Ben onun gönlünü alırım.” Eve’in portatif iletişim ci-

hazı sinyali verdi. Ekrandaki yazıyı okudu ve kağıt çıktısı almak için düğmeye bastı. “Arama iznimiz geldi.”

“Arama izni mi?” Feeney bir yermantarına uzandı ve olduğu gibi ağzına attı. “Ne için?”

Eve olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı ve konsolu işaret etti. “Şunun için. Sihirbazlığını göstermeye hazır mısın?”

Feeney yermantarını yuttu ve konsola baktı. Gözlerinde adına bazılarının sevgi diyebileceği bir pırıltı belirdi. “Bununla oynamamı mı istiyorsun? Bu harika!”

Feeney cihaza doğru yürürken ve saygılı ellerini üzerinde dolaştırırken, neredeyse sevinçten yerinde duramıyordu. TX 42 modeli, yüksek güçlü ses dönüşümleri ve iç içe geçmiş frekans aynalandırma yetenekleriyle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. “Yani şimdi bu arama izni aletin şifresini kırabileceğimi mi söylüyor?”

“Evet, aynen öyle, Feeney. Ve ciddi.”

“Öyle diyorsan...” Feeney ellerini kaldırdı ve büyük bir vurgun yapmak üzere olan eski zaman kassa hırsızları gibi parmaklarını esnetti. “Bu bebek çok ciddi bir oyuncak. Tasarım hayranlık uyandırıcı ve donanımı ortalamanın çok üzerinde. Bu...”

“Çok büyük bir olasılıkla dört cinayetten sorumlu,” diye araya girdi Eve. Feeney’in yanına geldi. “Sana biraz bilgi vereyim.”

Yirmi dakika dolmadan, Feeney arabasındaki portatif kiti kullanarak konsol üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. Eve onun neler söylediğini tam olarak anlayamıyordu ve omzunun üzerinden eğilip baktığında, Feeney bir kez daha onu uyardı.

Bu da Eve’e biraz aylak aylak dolaşacak ve Jess’in du-

rumunu öğrenmek için Peabody'yi arayacak zaman verdi. Peabody'ye nöbeti üniformalılardan birine devretmesini ve eve gidip biraz uyumasını söylerken Roarke içeri girdi.

“Konuklarımıza senin kendilerine katılamadığın için özür dilediğini söyledim,” dedi Roarke, kendisine bir kadeh daha brendi doldururken. “Aniden göreve çağrıldığını açıkladım. Bir polisle yaşamamanın zorlukları hakkında söylev dinledim biraz da.”

“Sana bunun akıllıca olmayacağını en başından söylemiştim.”

Roarke gülümsedi ama gözleri ağzına eşlik etmedi. “Mavis'i de yatıştırabilirdim. Yarın kendisini aramanı bekliyor.”

“Arayacağım. Bazı şeyleri açıklamam gerekiyor. Barrow'u sordu mu?”

“Onun biraz... rahatsızlandığını söyledim. Aniden.” Roarke karısına dokunmadı. Bunu istiyordu ama henüz hazır değildi. “Canın yanıyor, Eve. Bunu görebiliyorum.”

“Bir kez daha burnumu çimdiklersen, seni dümdüz ederim. Feeney ile benim burada yapmamız gereken şeyler var ve uyanık olmam gerekiyor. Narin biri değilim, Roarke.” Eve'in mesajı gözlerinden belli oluyordu. “Buna alışsan iyi olur.”

“Henüz değil.” Roarke konyak kadehini bıraktı ve ellerini ceplerine soktu. “Şurada yardımım olabilir,” dedi, başıyla Feeney'i işaret ederek.

“Bu polis işi. O alete dokunma yetkin yok.”

Ama Roarke yine o tanıdık tatlı alaycılığıyla dönüp karısına baktığında, Eve derin bir iç çekti. “Feeney'e bağlı,” dedi, sert bir tavırla. “Rütbesi benden yüksek ve eğer parmaklarını onun tatlısına daldırmana razı olursa, gerisine

karışmam. Ama ben bilmek istemiyorum. Hazırlamam gereken raporlarım var.”

Eve her yanı öfkeden titrer bir halde uzaklaştı. “Eve!” Eve durup omzunun üzerinden öfkeli bir bakış attığında, Roarke başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.” Roarke kendini çaresiz hissederek omuzlarını kaldırdı. “Hiçbir şey.”

“Konuyu kapat artık, lanet olasıca. Sabrımı zorluyorsun.”

Eve dışarı çıkarken, Roarke gülmemek için kendini zor tuttu. “Ben de seni seviyorum,” diye mırıldandı ve sonra Feeney’ye katılmak için konsola yaklaştı. “Burada neyimiz var?”

“Yemin ederim gözlerim yaşıyor. Çok güzel, harika bir alet. Adam bir dahi. Kesinlikle. Buraya gel ve şu imge konsoluna bir bak. Sadece bir bakman yeterli.”

Roarke ceketini çıkardı, aletin başına çöktü ve işe koyuldu.

Eve yatağa gitmedi. Bütün önyargılarını bir kenara attı ve vücudundaki yorgunluk duygusunu geçiren, beynindeki örümcek ağlarının çoğunu temizleyen uyarıcı bir hap aldı. Ofisinde bir duş yaptı ve yaralı dizinin bandajını tazeledi. Çürüklerle daha sonra ilgileneceğine dair kendine söz verdi.

Çatı katına döndüğünde, saat altı olmuştu. Konsol planlı bir şekilde parçalanmıştı. Kablolar, kartlar, çipler, diskler, sürücüler, paneller, düzgün bir şekilde cilalı zeminde sıralanmıştı.

Kaliteli ipek gömleği ve el dikişi pantolonuyla, Roarke hepsinin arasında bağdaş kurmuş oturuyor ve dikkatli bir şekilde bir cep bilgisayarına notlar giriyordu. Gözlerinin

önüne düşmesini engellemek için saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Yüzünde dikkat yansıtan bir ifade vardı ve koyu mavi gözleri sabahın bu erken saati için tuhaf sayılacak bir şekilde uyanık bakıyordu.

“Bitirdim,” diye mırıldandı Roarke, Feeney’e dönerek. “Şimdi parçaları giriyorum. Daha önce böyle bir şey görmüştüm. Buna çok benzer bir şey.” Elindeki cep bilgisayarını konsolun alt tarafına doğru uzattı. “Bir baksana.”

Bir el uzandı ve cep bilgisayarını kaptı. “Evet, bu olabilir. Kesinlikle olabilir. Anasını satayım.”

“İrlandalılar’ın ilginç bir iletişim biçimleri var doğrusu.”

Eve’in otoriter sesine karşılık, Feeney’in başı konsolun üzerinde belirdi. Elektroniklerle uğraşırken birkaç kez elektrikle kapılmış gibi saçları dimdikti. Gözleri parlıyor ve çılgın gibi bakıyordu. “Hey, Dallas! Sanırım az önce bir şey yakaladık.”

“Neden bu kadar uzun sürdü?”

“Aman ne komik!” Feeney’in başı tekrar ortadan kayboldu.

Eve, kocasını uzun uzun inceledi.

“Günaydın, Teğmen.”

“Burada değilsin,” dedi Eve, onun yanından geçerken. “Seni burada görmüyorum. Neler buldun, Feeney?”

“Bu bebeğin üzerinde bir sürü opsiyon var,” diye başladı Feeney ve konsolun koltuğuna yerleşmek için yerinden doğruldu. “Bir sürü kurgu ve hepsi de çok etkileyici. Ama bulmak için iyice deşmemiz gereken şey, oldukça etkili ve karmaşık güvenlik katmanlarının altına gizlenmiş.”

Parmaklarını bir kez daha konsolun üzerinde gezdirdi; içi dışına çıkmış olan alete üzgün gözlerle baktı. “Tasarım-

cısı inanılmaz bir elektronik dedektifi olabilirdi. Emrimde çalışanların büyük bölümü böyle bir şeyi yapacak kadar becerikli ve yetenekli değil. Yaratıcılık buna denir.” Bakışlarını Eve’e çevirdi. “Sadece formüller ve kartlar değil. Yaratıcılık, onu inanılmaz bir alana ulaştırmış. Bu adam işini çok iyi biliyor. En büyük başarısı olarak gördüğü şey de bu.”

Eve’in hiçbir şey anlamadan çatık kaşlarla bakmakla yetineceğini bilmesine karşın, Feeney elindeki kayıtları ona gösterdi. “Eee?” diye sordu Eve.

“Bu noktaya ulaşmak için bir hayli kafa patlatmamız gerekti. Kendi şifresinin, ses kalıbının ve avuç izinin altına gizlemiş. Tabii arada sahte güvenlik önlemleri de vardı. Bir saat kadar önce neredeyse aklımızı kaçıracaktık, değil mi, Roarke?”

Roarke ayağa kalktı ve ellerini ceplerine tıktı. “Senden bir an bile şüphe etmedim, Yüzbaşı.”

Feeney sırıttı. “Eğer sen dua etmediysen bile, ben ediyordum. Yine de, birlikte kafa patlatmaktan bu kadar zevk aldığım başka biri daha olmadığını söylemeliyim.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum.”

“Eğer ikiniz küçük erkek oyunlarınızı bitirdiyseniz, burada neye bakmam gerektiğini bana söyleyebilir misiniz?”

“Bu bir tarayıcı. Test dışında gördüğüm en karmaşık ve en etkili tarayıcı.”

“Test mi?”

Bu, her polisin korktuğu bir prosedürdü ve her polis, silahını maksimum güce ayarladığı, yani birini öldürmek için kullandığı her seferinde, bu prosedürle yüzleşmek zorunda kalırdı.

“NYPSD’deki herkesin beyin kalıbı kayıtlı olmasına

karşın, Test sırasında da bir tarama yapılır. Beyinde bulunan herhangi bir kusur, anomali ya da herhangi bir şey için. O tarama en son yapılanla karşılaştırılır ve kişi bu taramaların sonucunda elde edilen verilere uygun olarak hazırlanmış sanal gerçeklik programlarına alınır. İğrenç bir iş.”

Feeney bunu sadece bir kez yaşamak zorunda kalmıştı ve bir daha tekrarlanmasını kesinlikle istemiyordu.

“Yani bu yöntemi kopyaladığını ya da örnek aldığını mı anlatmaya çalışıyorsun?” diye sordu Eve.

“Hatta birçok açıdan geliştirmiş olduğunu bile söyleyebilirim.” Feeney disk yığınlarını işaret etti. “Orada bir sürü beyin dalgası kalıbı var. Onları kurbanlarınkilerle karşılaştırmak ve tanımlamak zor değil.”

Eve kendi kalıbının da orada olduğunu düşündü. Kendi zihin kalıbı, bir disk üzerinde. “Çok güzel,” dedi kendi kendine.

“Aslında muhteşem. Ve potansiyel olarak ölümcül. Ruh hali değiştiricilerde de birkaç numara çekmiş. Her şey müzikal kalıplara gizlenmiş; yani notalara ve akorlara. Bir melodi seçiyor, onu geliştiriyor, hedefin tepkisine göre ayarlıyor; bunun da bilinçaltı dürtüleri olduğunu söyleyebiliriz.”

“Yani insanların beyinlerinin derinliklerine dalıyor. Bilinçaltına.”

“Benim pek aşına olmadığım bir sürü tıp teknolojisi kullanmış ama böyle olduğunu söyleyebilirim. Özellikle de cinsel dürtüler,” diye ekledi Feeney. “Adamın uzmanlık alanı bu. Birkaç işim daha var ama beyin kalıplarını programlayabildiğini, ruh hali değiştiriciyi istediği gibi kulla-

nabildiğini ve hedefin zihnine güzel bir teşvik gönderebildiğini söyleyebilirim.”

“Bir kırıştan atlamak gibi mi?” diye sordu Eve.

“Bu biraz uç nokta, Dallas. Benim sözünü ettiğim şey, teşvik, telkin. Biri bir kırıştın üzerine çıkarsa, aşağı atlama-yı düşünürse, bu yöntem ona ihtiyacı olan harekete geç-me dürtüsünü verebilir. Ama bir zihni tamamen farklı bir yönde etkilemek, karakterinin dışında davranmaya sevk etmek... Bunu söyleyebilmek için henüz çok erken.”

“Biri atladı, biri boğuldu, biri kan kaybından öldü,” diye hatırlattı Eve, sabırsızlanarak. “Belki de bu intihar eğilimleri bilinçaltılarında vardı. O da sadece yüzeye çıkardı.”

“Bu konuda benimle değil, Mira ile konuşman gerek. Ben araştırmaya devam ediyorum.” Feeney umutla gülümsedi. “Kahvaltıdan sonra olur mu?”

Eve sabırsızlığını yenmek için kendini zorladı. “Kahvaltıdan sonra. Uzun bir gece geçirmiş olduğunun farkındayım, Feeney; ve hızlı çalıştığının da. Ama en iyisine ihtiyacım vardı.”

“Ve aldın da. Ayrıca, kendine eş olarak seçtiğin adam da bu konuda benden geri kalmıyor. Yaşam tarzının getirdiği angaryalardan kurtulabilseydi, onu başarılı bir elektronik dedektifi yapabilirdim.”

“Bugünkü ilk iş teklifim.” Roarke gülümsedi. “Mutfağın yerini biliyorsun, Feeney. Otomatik aşçıyı istediğin gibi kullanabilirsin; ya da Summerset’e istediğin kahvaltıyı söyle, hemen hazırlar.”

“Bu evde bunun anlamı gerçek yumurta demektir.” Feeney tembelce gerindi. “Ona üç kişilik kahvaltı hazırlamasını söylememi ister misiniz?”

“Sen başla,” dedi Roarke. “Biz birazdan geliriz.” Feeney

aklında güzel bir omlet ve böğürtlenli kek düşüncesiyle yanlarından ayrılana kadar bekledi.

“Fazla zamanın olmadığını biliyorum.”

“Eğer bir şey söylemen gerekiyorsa, yeterince zamanım var.”

“Evet, istiyorum.” Roarke kendini mahcup hissetmeye alışkın değildi. Bu duyguyla kıvranmaya başladığında, neredeyse her şeyi yeniden hatırladığı söylenebilirdi. “Feeney’in bu konsolun becerileri hakkında sana söylediği şeyler. Kişinin karakteri dışında bir şeyler yapmasıyla ilgili.”

Eve sohbetin nereye gittiğini hemen anladı ve bir küfür savurdu. “Roarke...”

“Bırak da bitireyim. Dün gece sana saldıran adam bendim. O kimlikle bir süre yaşadım ve üzerinden çok da uzun bir zaman geçtiği söylenemez. İstedğim için onu başka bir şey haline getirmiştım. Bunu yapabilmıştım. Paranın büyük yardımı oldu ve elbette... cila gerekiyordu. Ama o hâlâ orada. Hâlâ benim bir parçam. Dün gece bu bana oldukça şiddetli bir şekilde hatırlatıldı.”

“Bunun için senden nefret etmemi, seni zorlamamı mı istiyorsun?”

“Hayır, sadece anlamamı istiyorum. Dün gece seni inciten türden bir adamdan bu hale geldim ben.”

“Ben de öyle.”

Roarke sustu; gözleri yine duyguyla parıldamaya başlamıştı. “Tanrı aşkına, Eve!”

“Ve bu beni ölesiye korkutuyor. Gecenin bir yarısında uyanıp, hâlâ içimde olup olmadığını merak ediyorum. Her günümü onunla yaşıyorum. Seninle birlikte olmaya karar verdiğimde, nereden geldiğini biliyordum ama umursa-

madım. Kötü şeyler yaptığını, kanunları çiğnediğini, onları umursamadığını biliyordum. Ama yine de buradayım.” Eve huzursuzca kıpırdandı. “Seni seviyorum, tamam mı? Hepsi bu kadar. Şimdi, karnım aç ve önümde uzun bir gün var; bu yüzden, Feeney masadaki her şeyi silip süpürmeden önce mutfağa gitmek istiyorum.”

Ama Eve dışarı çıkamadan, Roarke onun önüne dikildi. “Bir dakika daha.” Karısının yüzünü ellerinin arasına aldı, eğildi ve çatık kaşlarını derin bir iç çekişe çevirene kadar nazik bir şekilde öptü.

“Şey,” diye mırıldandı Eve. “Sanırım böylesi daha iyi.”

“Çok daha iyi.” Roarke karısının elini tuttu. Onu incittiğinde yaptığı şeyi hatırlayarak, durumu dengelemek için yine aynı şeyle noktalamaya karar verdi. “A ghra.”

“Ne?” Eve merakla kaşlarını çatı. “Yine İrlanda dili mi?”

“Evet.” Eve’in parmaklarını dudaklarına götürdü. “Aşkım demek.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Öyle.” Roarke iç çekti. İrlanda dilinin melodisini en son duyduğundan bu yana çok uzun bir zaman geçmişti.

“Seni üzmemesi gerekir,” diye mırıldandı Eve.

“Üzmüyor. Sadece düşünüyorum.” Karısının elini dostça sıktı. “Sana bir kahvaltı ısmarlamak isterim, Teğmen.”

“Beni kandırdın.” Eve rahatlayarak Roarke’un elini daha sıkı tuttu. “Krep var mı?”

Kimyasallarla ilgili en büyük sorun, diye düşündü Eve, Jess Barrow’un sorgusuna devam etmek için yerinde doğrulurken, ne kadar güvenli, yumuşak ve yararlı olurlarsa

olsunlar, kendimi daima güçsüz hissettirmeleri. Doğal olarak uyanık olmadığını, damarlarında dolaşan güçlü enerjiye karşın, aslında bütün vücudunun yorgunluktan öldüğünü biliyordu.

Vücut sisteminin sararmış, bitkin bir yüzün üzerine coşkulu bir palyaço maskesi takmış olduğunu hayal ediyordu.

“Hazır mısın, Peabody?” diye sordu Eve, beyaz duvarlı, derli toplu odaya giren yardımcısına bakarak.

“Evet, efendim. Raporlarınızı okuyarak son bilgileri elde ettim ve buraya gelirken ofisinize uğradım. Kumandan gelen bir mesaj sizi bekliyor ve Nadine Furst’ten de iki mesajınız var. Sanırım bir haber kokusu aldı.”

“Beklemek zorunda. Burada vereceğimiz ilk arada, kumandana döneceğim. Beysbol hakkında bilgin var mı, Peabody?”

“Akademi’deyken iki yıl oynadım. Altın Eldiven.”

“Pekâlâ, ısın o zaman. Sana bir top attığımda ortalaya ve geri fırlat. Sorgunun sonuna doğru Feeney buraya gelecek ve iyi hazırlanmış olmamız gerek.”

Peabody’nin gözleri parladı. “Hey, tarihçi olduğunuzu bilmiyordum.”

“Hakkımda bilmediğin daha çok şey var. Sadece topu ortalaya, Peabody. Bu orospu çocuğunu kızartmak istiyorum. Raporu okudun, ne yapman gerektiğini biliyorsun.” Eve, zanlının içeri getirilmesi için işaret verdi. “Onu pişirelim. Avukatlar gelirse, sihirbazlık yapmamız gerekecek. Ama hemen o yöne gitmeyecek kadar kibirli olmasına güveniyorum.”

“Aslını isterseniz, genellikle öyle erkeklerden hoşlanırım. Sanırım burada bir istisna yapmam gerekecek.”

“Ve oldukça güzel bir yüzü var,” diye ekledi Eve. ni-formalı bir memur zanlıyı içeri sokarken, Eve kenara çekildi. “Nasıl gidiyor, Jess? Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?”

Jess kendini toparlayacak zaman bulabilmişti. “Seni aşırı g kullanmakla sulayabilirim. Ama şimdilik sesimi çıkarmayacağım, çünkü daha bu iş bitmeden önce, aptal departmanının en büyük esprisi olacaksın.”

“Evet, kesinlikle kendini daha iyi hissediyorsun. Otur-sana.” Eve küçük masaya yürüdü ve kayıt cihazını çıkartıp çalıştırdı. “Dallas, Teğmen Eve, yardımcısı Peabody, Memur Dalia ile birlikte. Saat sabah dokuz. 8 Eylül 2058. Sorgulanan kişi Barrow, Jess, dosya numarası S-bir dokuz  sıfır beş. Kayıtlara geçmesi için adını söyler misin lt-fen?”

“Jess Barrow. Gayet doğru anlamışsın.”

“yle. Daha nceki sorgu sırasında hakların ve opsiyonların hatırlatılmıştı, değil mi?”

“Evet, hatırlatıldı.” Ondan sonra da bana yaptıklarına bir bak, diye düşündü, oturduğu yerde kıpırdanırken. Penis irmş diş gibi ağrıyordu.

“Haklarını ve opsiyonlarını iyice anladın mı?”

“O zaman da anladım, şimdi de anladım.”

“şu anda bir danışman ya da avukat isteme hakkını kullanmak ister misin?”

“Kendimden başka kimseye ihtiyacım yok.”

“Pekâlâ.” Eve oturdu, parmaklarını birleştirdi ve gülümsedi. “Başlayalım. nceki ifadende, kişisel beyin kalıpları ve davranış tarzıyla oynamak için geliştirilmiş bir cihazı tasarladığını ve kullandığını itiraf etmiştin.”

“Hiçbir bok itiraf etmedim.”

Eve gülümsemeye devam etti. “Bu da farklı bir yorum. Dün gece benim evimde verilen bir parti sırasında belli telkinler vermek üzere hazırlanmış bir programı Roarke üzerinde kullandığını inkar mı ediyorsun?”

“Hey, kocan ayaklarını yerden kestiye ve eteğini başına çektiye, bu sizin aranızdaki bir mesele.”

Eve yine gülümsemeye devam etti. “Kesinlikle öyle.” Jess’i tam bu noktada tutması gerekiyordu. “Peabody, belki Jess bir sorgu sırasında polise yanlış ifade vermenin suç olduğunun farkında değildir.”

“Bunun cezası,” dedi Peabody, sakince, “beş yıl boyunca içeri tıkmaktır. Önceki ifadede söylenenleri burada tekrar dinletyim mi, Teğmen? Zanlının hafızası, bir memura saldırdığı sırada aldığı yara yüzünden zarar görmüş olabilir.”

“Saldırıymış, saçmalama!” Jess, Peabody’ye dişlerini sıkarak baktı. “Beni bu şekilde ikili bir oyunla yenebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Ortada hiçbir neden yokken bana vurdu ve sonra da evlendiği o aşağılık herif içeri girip...”

Kendisi koltuğun üzerinde acıyla kıvranırken Roarke’un kulağına eğilip yumuşak bir sesle ifade ettiği uyarıyı hatırladı.

“Resmi bir şikayette bulunmak ister misin?” diye sordu Eve.

“Hayır.” Şimdi bile, Jess’in üst dudağından bir ter damlası süzülüyordu. Eve, Roarke’un ona neler yapmış olabileceğini merak etti. “Dün gece öfkeliydim. İşler kontrolden çıktı.” Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. “Dinleyin, ben bir müzisyenim. Çalışmamla gurur duyuyorum; sahip olduğu sanatsal değerle. Yaptığım şeyin insanları etkilediğini, onlara dokunduğunu düşünmek

isterim. Bu konudaki gururum, çalışmanın amacıyla ilgili sizde yanlış fikirler uyandırmış olabilir. Temel olarak, bütün bunların neyle ilgili olduğunu bilmiyorum.”

Her zamanki tatlı tavrıyla gülümsedi ve güzel ellerini iki yana açtı. “Dün gece sözünü ettiğin o insanlar. Hiçbiri tanımiyorum. Bazılarının adını duymuştum elbette, ama kişisel olarak tanımiyordum ve intihar etme kararlarıyla hiçbir ilgim yok. Kendim şahsen intihar fikrine karşıyım. Bana göre, yaşam zaten çok kısa. Bütün bunlar bir yanlış anlama ve hepsini unutmaya hazırım.”

Eve sandalyesinde arkaya yaslandı ve yardımcısına bir bakış attı. “Peabody, her şeyi unutmaya hazır mı?”

“Ne kadar cömert, Teğmen. Ama içinde bulunduğu şartlar düşünülürse, hiç de şaşırtıcı değil. Elektronik olarak kişisel mahremiyet kurallarını çiğnemek. Ve elbette, kişisel telkinlerde bulunan bir cihazı tasarlamak ve kullanmak suçu da var. Şu anda, asgari on yıllık bir kafeslenme garantisi görüyorsun.”

“Hiçbir şey kanıtlayamazsın. Hiçbir şey. Burada herhangi bir dava filan yok.”

“Burada bizimle işbirliği yapman için sana bir fırsat veriyorum, Jess. İşbirliği yaparsan, senin için her şey daha kolay olur. Ve kocamla benim sana açmayı düşündüğümüz sivil davaya gelince, burada kayıtlara geçirilmek üzere belirtiyorum, sana yönelik yapılan suçlamalara vereceğin tepkiye bağlı olarak o hakkımdan vazgeçeceğim; tabii otuz saniye içinde bizimle işbirliği yapmaya karar verdiğin takdirde. Bunu bir düşün.”

“Hiçbir şey düşünmek zorunda değilim, çünkü elinde hiçbir şey yok.” Jess öne doğru eğildi. “Arkasında insanlar

olan tek kişi sen değilsin. Bu olayı basına yansıtırsam büyük ve berbat kariyerine ne olur sence?”

Eve bir şey söylemedi; sadece Jess’i izledi ve kayıt cihazının üzerindeki saate bir göz attı. “Anlaşma iptal edildi.” Eve içeriyi izleyen kameralardan birine dönerek başıyla onayladı. “Peabody, lütfen Yüzbaşı Feeney’in girmesi için kapıyı aç.”

Feeney içeri girdiğinde, gayet neşeliydi. Masanın  zerine bir disk ve dosya bıraktıktan sonra, elini Jess’e doğru uzattı. “Sana söylemeliyim ki çalışman şimdiye dek gördüklerim arasında en iyisi. Seninle tanışmak benim için büyük bir zevk.”

“Teşekkürler.” Jess tavrını bir anda değiştirdi ve Feeney’in elini sıcak bir şekilde sıktı. “ alışmama aşığım.”

“Ah, bu çok belli.” Feeney oturdu ve rahat bir şekilde sandalyeye yerleşti. “Yıllardır hiçbir şey o konsolu s k p parçalamak kadar zevk vermemişti bana.”

Jess’in yüz ifadesinin önce neşeden ve keyiften ifadesizliğe, sonra da vahşi bir öfkeye dönüşmesini izlemek komik olabilirdi. “Cihazımı mı mahvettin? Par aladın mı? Ona el sürmeye hiç hakkın yoktu! Seni serseri! Sen  ld n! Seni yok edeceğim!”

“Zanlının şiddetli bir tepki verdiği kayıtlara geçirilsin,” dedi Peabody, ifadesiz bir yüzle. “Yüzbaşı Feeney’in yüzüne savurduğu tehditler, kelime anlamlarından çok duygusal olarak kabul edildi.”

“Eh, hiç olmazsa ilk kez oluyor,” dedi Feeney, neşeyle. “Hareketlerine dikkat etsen iyi olur, dostum. Bu hareketinin daha fazla  rneği kayıtlara geçerse, biz de  fkeleniriz.

Şimdi.” Dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. “Biraz konuşalım bakalım. Hayran olunacak bir güvenlik sistemin vardı. Onu aşabilmek biraz zamanımı aldı doğrusu. Ama sonuçta benim kariyerimin uzunluğu, senin yaştan kadar. O kişisel beyin tarayıcıyı tasarlamak elbette ki bir başarı sayılır. O kadar küçük ve o kadar hassas. Menzili- nin iki metre olduğunu gördüm. Şimdi, o kadar küçük ve portatif bir alet olduğu düşünülürse, bu gerçekten de çok başarılı bir sonuç.”

“Cihazımın içine girmedi,” dedi Jess, sesi titreyerek. “Blöf yapıyorsun. İçine girmiş olamazsın.”

“Şey, üç güvenlik katmanının sahte olduğunu anladım,” dedi Feeney. “İkincisinin üzerinde yaklaşık bir saat harcadım ama sonuncusu sadece katmanın kendisiydi. Sanırım o seviyede bir şeye ihtiyacın olacağın hiç aklına gelmedi.”

“Diskleri çalıştırdın mı, Feeney?” diye sordu Eve.

“Başladım. Orada sen varsın, Dallas. Dosyada Roarke’unki yok. Sivil, biliyorsun. Ama seninkini ve Peabody’ninkini buldum.”

Peabody gözlerini kırptırdı. “Benimki mi?”

“İstedğin isimler üzerinde karşılaştırmalar yapıyorum, Dallas.” Feeney, Jess’e bakarak sırttı. “Örnekleri toplamak için bir hayli uğraşmışsın. Çok başarılı ve etkili bir depo opsiyonu tasarlamışsın; inanılmaz veri sıkıştırma becerileri vardı. O cihazı yok etmek kalbimi kıracak.”

“Yapamazsın!” Şimdi Jess’in yüzünde samimi bir acı ve gerginlik vardı. Gözleri nemlenmişti. “Sahip olduğum her şeyi ona yatırdım. Sadece para değil, zaman, düşünce ve enerji de. Hayatımın üç yılı boyunca, neredeyse hiç ara vermeden... Onu yapabilmek için kariyerimden uzaklaş-

tım. Onunla neler yapılabileceği hakkında en küçük bir fikriniz var mı sizin?”

Eve topu kaptı. “Neden bize anlatmıyorsun, Jess? Kendi kelimelerinle. Duymak için sabırsızlanıyoruz.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jess Barrow yavaşça başladı, başlangıç aşamasını, deneylerini ve araştırmalarını, insan beyninin dışarıdan gelen dürtülere verdiği tepkiler karşısındaki hayranlığını anlattı; duyular ve teknoloji sayesinde duyuların güçlendirilmesini de.

“Zevk ve ceza için yapabileceklerimiz... Daha yüzeyin altına bile inmiş değiliz. Yapmaya çalıştığım şey bu,” diye açıkladı. “Yüzeyin altına ve daha derinlere inmek. Rüya-lar, Dallas. İhtiyaçlar, korkular, fanteziler. Bütün hayatım boyunca, beni harekete geçiren tek şey müzik oldu; açlık, tutku, acı, neşe... içeri girebilersen ve zihni gerçekten araştırmak için kullanabilirsen, neler olur?”

“Dolayısıyla sen de bunun üzerinde çalıştın,” dedi Eve. “Kendini buna adadın.”

“Üç yıl boyunca. Aslında daha fazla ama tasarım, deneyler ve mükemmelleştirme için tam üç yıl harcadım. Sahip olduğum en son cent bile buna gitti. Şu anda neredeyse hiçbir şeyim kalmadı. Bu yüzden geri dönmek zorundayım. Bu yüzden size ihtiyacım vardı.”

“Ve Mavis senin bana ulaşmak için kullandığın bir araçtı; benden dolayı da Roarke’a ulaşacaktın.”

“Bak.” Jess ellerini kaldırdı, yüzünü ovaladı ve ellerini tekrar masanın üzerine indirdi. “Mavis’i seviyorum ve gerçekten bir yeteneği olduğunu biliyorum. Evet, droid kadar boş ve kafasız olsa bile onu kullanacaktım, doğru. Ama Mavis çok yetenekli. Ona hiçbir zarar vermedim. Yaptığım tek şey, onu biraz cesaretlendirmektir. Karşılaştığımızda, ego seviyesi neredeyse sıfıra yakındı. Bunu çok güzel maskeliyordu ama daha önce olanlar yüzünden kendine olan güvenini kaybetmişti. Ben ona bunu geri verdim.”

“Nasıl?”

Jess bir an tereddüt etti ama kaçmaya çalışmakla işleri daha da zorlaştıracığını anladı. “Pekâlâ, ona doğru yönde birkaç küçük telkinde bulundum. Bunun için bana teşekkür etmeli,” diye ısrar etti. “Onunla çalıştım ve doğal yeteneğini kaybetmeden parlamasını sağladım. Kendin duydun. Her zaman olduğundan çok daha iyiydi.”

“Onun üzerinde deney yaptın,” dedi Eve, sadece bunun için bile Jess’i asmak isteğiyle tutuşarak, “haberi ve rızası olmadan.”

“Bir droid kobay faresi gibi değildi. Tanrı aşkına, ben sistemi mükemmelleştirdim.” Bir parmağını Feeney’e uzattı. “Sen değerini biliyorsun.”

“Gerçekten çok güzel,” dedi Feeney, başıyla onaylayarak. “Ama bu onu yasallaştırmaz.”

“Lanet olsun, genetik mühendislik yasadışıydı; fahişelik de öyle! Bu bize ne kazandırdı? Uzun bir yol kat ettik ama hâlâ karanlık çağlardayız. Bu zihni hayallerin bile ötesinde zorlamak ve hayal ettiğimiz şeyi gerçekleştirmek için büyük bir fırsat! Bunu göremiyor musunuz?”

“Hayallerimizin gerçekleşmesini hepimiz istemiyoruz. Bu seçimi bir başkası adına yapma hakkını sana veren ne?”

“Pekâlâ.” Jess bir elini havaya kaldırdı. “Belki birkaç kez fazla ileri gitmiş, fazla heyecanlı davranmış olabilirim. Sizler de buna yakalanmış olabilirsiniz. Ama sizinle yaptığım tek şey, zaten orada olan bir şeyi ortaya çıkarmaktı. O gece stüdyodayken şehvet dürtülerini biraz yükselttim. Ne zararı oldu? Başka bir zaman hafızanı biraz dürttüm ve birkaç kilidi kurdum. Neler yapılabileceğini göstermek ve böylece doğru bir zamanda, sana ve Roarke’a bir iş teklifiyle yaklaşabilmek istedim. Dün gece...”

O noktada feci şekilde yanlış bir hesaplama yaptığını bilerek sustu. “Pekâlâ, dün gece çok fazla ileri gittim. Ton aşırı koyuydu. Ben de onunla sürüklendim. Tekrar canlı seyirci önünde gösteri yapmak, uyuşturucu almak gibidir. İnsanı hipnotize eder. Belki onun üzerine biraz fazla yüklendim. Ama bu istemeden yapılmış bir hataydı.” Tekrar gülümsemeye çalıştı. “Bak, bu cihazı kendi üzerimde defalarca denedim; belki onlarca kez. Hiçbir kalıcı zararı yok. Sadece geçici bir ruh hali değişimi yaratıyor.”

“Ve o ruh halini de sen mi seçiyorsun?”

“Bir kısmı da o. Standart cihazlarla, çok fazla kontrol edemezsin ve gerekli derinliğe inemezsin. Benim geliştirdiğim şeyle, bir ışık gibi açıp kapatabilirsin. Cinsel ihtiyaç ya da tatmin, melankoli, enerji, gevşeme... Adını siz koyun.”

“Ölüm isteği?”

“Hayır.” Jess başını iki yana salladı. “O tür oyunlar oynamam ben.”

“Ama her şey sonuçta senin için bir oyun, öyle değil

mi? Düğmelere basıyorsun ve insanlar dans ediyor. Elektronik tanrısı sensin.”

“Asıl büyük resmi gözden kaçırıyorsunuz,” diye karşı çıktı Jess. “İnsanlar bu tür bir beceri için ne bedeller ödeyebilir, biliyor musunuz? İstedğin her şeyi hissedebilmeni sağlayan bir makine için?”

Eve, Feeney’in getirdiği dosyayı açtı. İçindeki fotoğrafları Jess’in önüne açık olarak koydu. “Sence ne hissettiler, Jess?” Dört cinayet kurbanının morgda çekilmiş resimliydi. “Hissetmelerini istediğin en son şey neydi ki yüzlerinde birer gülümsemeyle öldüler?”

Jess ölümün kendisi kadar soldu ve bir ceset gibi bembeyaz kesildi. Gözlerini kapamayı başaramadan önce, dehşet dolu bir ifadeyle fotoğraflara baktı. “Hayır. Mümkün değil. Hayır.” Öne eğildi ve sağlık merkezinde verdikleri sabah kahvaltısından midesinde kalanları boşalttı.

“Zanlının geçici olarak rahatsızlandığı kayıtlara geçirilsin,” dedi Peabody, duygusuz bir ses tonuyla. “Temizlik ve sağlık görevlilerini çağırayım mı, Teğmen?”

“Evet, lütfen,” diye mırıldandı Eve, Jess kusmaya devam ederken. “Bu sorguyu saat on-on beşte bitiriyoruz. Dallas, Teğmen Eve. Kayıt bitti.”

“Harika bir beyin, berbat bir mide.” Feeney köşedeki su dolabına gitti ve bir bardak su doldurdu. “Al bakalım evlat,” dedi, “birazını içmeye çalış.”

Jess’in gözleri sulanmıştı. Mide kasları bir gerilip bir gevşiyordu. Elleri titrediği için, Feeney bardağı ağzına götürmesine yardım etti. “Beni bununla suçlayamazsınız,” dedi sonunda. “Bunu yapamazsınız.”

“Bunu göreceğiz.” İçeri giren görevlilerin Jess’i revire taşıyacak olan mobil sandalyeyi içeri sokabilmeleri için,

Eve kenara çekildi. “Biraz havaya ihtiyacım var,” diye mırıldanarak dışarı çıktı.

“Bir dakika, Dallas.” Feeney görevlileri yönlendirmek ve dosyaları toparlamak işini Peabody’ye bırakarak Eve’in arkasından koştu. “Konuşmamız gerek.”

“Benim ofisim daha yakın.” Dizi zonklayınca, Eve alçak sesle bir küfür savurdu. Buzlu bandajın işi bitmek üzereydi ve yenilenmesi gerekiyordu. Kalçası ise inanılmaz bir acı veriyordu.

“Dünkü o patlama senin canını çıkardı, değil mi?” Eve topallayarak yürümeye devam ederken, Feeney sempatik bir tavırla ona baktı. “Henüz doktora görünmedin mi?”

“Sonra. Şu anda zamanım dar. Serseriye midesini yerine koyması için bir saat verelim, sonra onunla tekrar ilgilenelim. Henüz avukat istemedi ama uzun sürmez. Sonuçta beyin kalıplarıyla kurbanlarınkileri karşılaştırdığımız takdirde tutarsa, bunun bir önemi kalmaz.”

“Sorun da bu zaten. Otur biraz,” diye önerdi Feeney, ofise girdiklerinde. “O bacağının üzerindeki yükü biraz kaldır.”

“Oturmak sakat olan dizimin kaskatı kesilmesine neden oluyor. Sorun nedir?” diye sordu ve kahveye yöneldi.

“Hiçbir şey tutmuyor.” Eve yavaşça dönerek ona bakarken, Feeney’in yüz ifadesi üzgündü. “Bütün yığın içinde bir teki bile tutmuyor. Daha tanımlanması gereken bir yığın örnek var ama kurbanların kalıpları elimde; Devane üzerinde otopsi taraması yapılamadı ama en son çektiği fiziksel taramayla karşılaştırdığımda, o da tutmadı.”

Eve aniden koltuğuna çökerek kalakaldı. Emin olup olmadığını sormaya gerek yoktu. Feeney, köşelerdeki tozları arayan bir hizmetçi droid kadar dikkatliydi. “Pekâlâ. On-

ları başka bir yerde tutuyor olabilir. Stüdyosu ve evi için arama izni aldık mı?”

“Bir ekip şu anda onunla ilgileniyor ama henüz bir rapor almadım.”

“Kilitli bir kasası ya da benzer bir şeyi olmalı.” Eve gözlerini kapadı. “Lanet olsun, Feeney, işleri bittikten sonra neden onları hâlâ elinde tutsun ki? Muhtemelen yok etmiştir. Kibirli ama aptal değil. O kalıplar kendisi için bir son anlamına gelir ve kendisi de bunun farkındaydı.”

“Olasılık yüksek. Ama yine, onları hatıra olarak saklamış olabilirdi de. İnsanların sakladıkları şeyler beni asla şaşırtmaz. Geçen yıl karısını doğrayan o adamı hatırlıyor musun? Gözlerini saklamıştı. Lanet olasıca bir müzik kutusunun içinde.”

“Evet, hatırlıyorum.” Bu baş ağrısı da nereden geldi? diye merak etti ve rahatlamak için şakaklarını ovdu. “Bakarsın şansımız yolunda gider. Eğer öyle olmazsa, en azından şimdi şansımız var. Ve onu yıkmak için iyi bir kozumuz.”

“Konu da bu zaten, Dallas.” Feeney, Eve’in masasının kenarına oturdu ve cebindeki bademli şekerleme torbasını çekip çıkararak yemeye başladı. “Bu bana doğru gelmiyor.”

“Ne demek istiyorsun? Nasıl doğru gelmiyor? Onu köşeye kıştırdık.”

“Onu kıştırdık, tamam. Ama cinayet konusunda değil.” Feeney şekerlemelerden birini daha ağzına attığında, yüz ifadesi düşünceliydi. “Kendimi bir türlü ikna edemiyorum. O cihazı tasarlayan kişi bir dahi ve biraz kendi içine dönük olduğu açık. Elimizdeki adam, bir dahinin –taşkınlık da dahil olmak üzere– bütün özelliklerine sahip ve

buna çocuksuluğu da ekleyebilirsin. Bütün bunlar onun için bir oyun gibi ve üzerinden para kazanmak istiyor. Ama cinayet...”

“Sen sadece konsola aşık oldun.”

“Bu doğru,” diye itiraf etti Feeney, gizlemeye gerek duymadan. “Bu adam zayıf, Dallas ve zayıflığı sadece midesinde değil. İnsanları öldürmek onu nasıl zengin edebilir ki?”

Eve bir kaşını kaldırdı. “Sanırım daha önce hiç kiralık katil terimini duymamışsındır.”

“Bu adam böyle bir şeyi yapacak cesarete sahip değil.” Feeney bir şekerleme daha yedi. “Üstelik amacı ne olabilir ki? O insanları rasgele mi seçti? Bir de şu var: Bilinçaltılarına girebilmek için aynı ortamda olması gerek; aletin belli bir menzili var. Ama adam ölümlerin hiçbirinde olay yerinde değildi.”

“Uzaktan kullanılabilen bazı becerilerden söz etti.”

“Evet, elinde güzel bir alet vardı ama böyle bir opsiyonu yok. Ben bulamadım.”

Eve umudu sönmüş olarak arkasına yaslandı. “Burada bana hiç de güzel haberler vermiyorsun, Feeney.”

“Sadece düşünmek için malzeme veriyorum. Eğer bu işlerde parmağı varsa, mutlaka yardım almıştır. Ya da daha kişisel, portatif bir aleti var demektir.”

“Sanal gerçeklik gözlüklerine uyarlanabilir mi?”

Bu fikir, Feeney’in gözlerine yeni pırıltılar getirdi. “Emin değilim. Bunu anlamak biraz zaman alır.”

“Umarım zamanın vardır. Elimdeki tek ipucu bu, Feeney. Eğer onu deşmeyi başaramazsam, cinayetlerle birlikte elini kolunu sallaya sallaya gidecek. Elimizdekilerle onu uzun süre içeride tutamayız.” Eve gergin bir tavırla dişle-

rini sıktı. “Psikolojik değerlendirme isteyecek. Kendisine koz satın alabileceğine inandığı her şeyi deneyecek. Belki Mira onu yakalayabilir.”

“Biraz ara verdikten sonra onu oraya gönder,” diye önerdi Feeney. “Bırak Mira ile birkaç saat geçirsin; bu arada sen de kendine bir iyilik yap. Eve gidip biraz uyu. Yeterince uzun süredir ayaktasın; neredeyse yere yığılacaksın artık.”

“Belki yledir. Whitney ile görüşmem gerek. Birkaç saat ara vermek, kafamı toparlamamı sağlayabilir. Bir şeyleri gözden kaçırıyor olmalıyım.”

Bu kez Summerset ortalıkta grnmyyordu. Eve bir hırsız gibi sessizce içeri girdi ve basamakları topallayarak tırmanmaya başladı. Yatağa gidene kadar giysilerini parça parça yere bıraktı ve yatağa uzandığında hırsla iini çekti.

On dakika sonra, sırtüstü uzanmış bir halde tavanı seyreliyordu. Ağrılar yeterince kötü, diye düşündü, yüzünü buruşturarak. Ama saatler önce aldığı uyarıcının etkisi yavaş yavaş geçiyordu ve arkasında baş dönmesiyle karışık bir yorgunluk bırakıyor, bütün vücudu karıncalanıyordu.

Uyuyabileceğini hiç sanmıyordu.

Kendini davanın parçalarını dağıtıp tekrar birleştirirken buldu. Her seferinde yap-boz bir öncekinden farklı bir şekilde birleşti ve sonunda bütün gerçekler ve teorilerle karmaşık, belirsiz bir hale geldi.

Böyle giderse, Mira ile bir araya geldiğinde etkili bir iş ortaya ıkaramayacaktı.

Uyku yerine güzel, sıcak ve uzun bir banyo yapmaya karar verdi. Hemen yerinden kalkarak bornozunu üzerine geçirdi. Summerset’ten uzak durmak niyetiyle asans-

re bindi ve alt katta solaryuma giden patikanın yakınında indi. Lagün havuzunda bir seans, ihtiyacı olan tek şeydi.

Bornozunu çıkarıp bir kenara atıp, kokulu çiçekler ve gerçek taş duvarlarla çevrelenmiş olan karanlık suya doğru yürüdü. Ayak parmağını daldırdığında, suyun ılık olduğunu fark etti. İlk basamağa oturdu ve paneli köpüklerle birlikte duş için programladı. Su çalkalanmaya başladığında, müzik için uygun bir havada olmadığına karar verdi.

Önce suyun üzerinde biraz süzüldü; çalkalanan su ağrıyan yerlerini okşamaya başladığında iniltilerini kimse duymadığı için memnun oldu. Bitki kokularını ciğerlerine çekti. Suyun üzerinde sürüklendi. Basit zevklerin tadını çıkardı.

Yorgunlukla uyarıcının etkisi, sonunda rahatlama da uzlaştı. İlaçların fazlasıyla önemli olduğunu düşündü. Su ise harikalar yaratıyordu. Tembel bir şekilde dönerek yüzmeye başladı; başlangıçta kasları ısınırken korkunç ağrı verdiği için yavaş yüzdü. Sonra biraz hızlandı ve uyarıcının geri kalanını eritmeyi, bu arada da kendine doğal bir egzersiz fırsatı yaratmayı düşündü.

Süre dolduğunda ve su yatıştığında, uzun, ritmik ku-laçlarla yüzmeye devam etti. Siyah parlak zemine inene kadar daldı ve orada anne karnında bir embriyo gibi bir süre kaldı. Sonra yüksek sesle inleyerek su yüzüne çıktı.

“Balık gibi yüzüyorsun.”

Eve güdüsel olarak yan tarafında asılı durmasına alışkın olduğu tabancasına uzandı ama sadece çıplak kaburgalarına dokunabildi. Gözlerini gölgeleyen suyu silkelediğinde, Reeanna’yı gördü.

“Çok klişe bir söz.” Reeanna havuzun kenarına yaklaştı.

“Ama doğru.” Ayakkabılarını çıkarıp bir kenara bıraktı ve bacaklarını suya uzattı. “Sakıncası var mı?”

“Keyfine bak.” Eve kendini tutucu biri olarak görmezdi ama elinde olmadan suya biraz daha battı. Çıplak yakalanmış olmaktan nefret ediyordu. “Roarke’u mu arıyordun?”

“Hayır, aslında, az önce yanından ayrıldım. O ve William hâlâ yukarıda, ofisteler. Bir randevum için gitmek üzereydim.” Muhteşem, parlak kızıl buklelerini işaret etti. “Şu yığınla ilgili bir şeyler yapmam gerekiyor. Summerset burada olduğunu söyledi; ben de bir uğrayayım dedim.”

Summerset. Eve’in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Demek yine de onu görmüştü. “Birkaç saat kendime zaman ayırma fırsatı buldum. Bundan yararlanabileceğimi düşündüm.”

“Ve çok güzel bir yer seçmişsin. Roarke’un böyle muhteşem oyuncakları var, değil mi?”

“Evet, öyle de denebilir.”

“Dün akşamdan ne kadar zevk aldığımı söylemek için seni görmek istedim. Seninle pek konuşamadım; çok kalabalıktı. Sonra da göreve çağrıldın.”

“Polisler pek sosyal varlıklar sayılmaz,” dedi Eve, kendini aptal gibi hissetmeden nasıl dışarı çıkıp bornozunu alabileceğini düşünürken.

Reeanna uzandı, bir avuç su aldı ve yavaşça döktü. “Umarım... dehşetli bir şey değildi.”

“Kimse ölmedi ama senin kastettiğin şey bu değil.” Eve kendini gülümsemeye zorladı. Gerçekten de hiç sosyal davranmıyordu ve daha iyi bir iş çıkarması gerektiğini düşündü. “Aslında, üzerinde çalıştığım davaya biraz ara verdim. Bir şüpheliyi ele geçirdik de.”

“Bu güzel.” Reeanna başını yana eğdi ve meraklı göz-

lerle Eve'e baktı. "Daha önce konuştuğumuz intihar davasıyla bir ilgisi var mı?"

"Şu anda o ya da bu şekilde bir şey söyleyebilecek durumda değilim."

Reeanna gülümsedi. "Polis ağzı. Şey, o ya da bu şekilde, üzerinde biraz düşündüm. Şu dava ya da adına ne diyorsan, muhteşem bir hikaye olur. Teknolojiyle o kadar meşguldüm ki, uzun süredir herhangi bir şey yazmadım. Konuyu çözdüğünde ve halka açıklanabilecek hale geldiğinde, umarım seninle detaylı bir şekilde konuşma imkânım olur."

"Muhtemelen bu olabilir." Eve biraz yumuşamaya karar verdi. Sonuçta bu kadın bir uzmandı ve belki yardımı olabilirdi. "Bu arada, şüpheli şu anda Dr. Mira tarafından inceleniyor. Davranış ve kişilik değerlendirmelerine hiç ilgi duydun mu?"

"Elbette, kesinlikle. Mira'dan biraz farklı bir açıdan. Bir paranın iki yüzü olduğumuzu söyleyebilirim. Nihai teşhisimiz genellikle aynı olacaktır ama farklı yöntemler kullanıyor ve farklı açılardan yaklaşıyoruz."

"Sanırım bunlar bitmeden önce iki farklı bakış açısına ihtiyacım var," dedi Eve, Reeanna'yı tartarak. "Güvenlikle çalışmak için lisansın var mı?"

"Var." Reeanna bacaklarını tembel tembel sallamaya devam etti ama gözleri ilgili bakıyordu. "Dördüncü Seviye, B Sınıfı."

"Çok iyi. Eğer gerekirse, devlet için geçici danışman olarak çalışmaya ne dersin? Uzun saatler, berbat şartlar ve düşük bir ücret önerebilirim."

"Böyle bir teklifi kim geri çevirebilir ki?" Reeanna saçlarını arkaya atarak güldü. "Aslında elimi biraz kirletmek

için yeni bir fırsat doğmasını isterim. Makinelerle çalışarak laboratuvarlarda geçirilen uzun saatler hoşuma gidebilir. William da bunu çok sever ama adama ihtiyacım var.”

“Sana bir iş verebilirim.” Doğal bir şekilde dışarı çıkmak yerine suda saklanmanın daha aptalca olduğuna karar vererek, Eve ayağa kalktı.

“Bana nasıl ulaşabileceğini biliyorsun; Tanrım, Eve, sana ne oldu böyle?” Reeanna aniden bacaklarını sudan çekti ve ayağa kalktı. “Bütün vücudun mavi-siyah.”

“Bu da işin tehlikeli yanı işte.” Kıyıya bırakılmış olan temiz havlulardan birini kaptı ve tam üzerine sarmaya başladığında, Reeanna havluyu tutup çekti.

“Sana bir bakayım. Muayene olmamışsın ve tedavi görmemişsin.” Parmaklarını Eve’in kalçasına bastırdı.

“Hey, sakıncası yoksa beni rahat bırakır mısın?”

“Kesinlikle sakıncası var.” Reeanna sabırsız bir tavırla Eve’in gözlerine baktı. “Ah, şunu kesip hareketsiz durur musun? Benim de kadın olmam ve kadın vücudunu iyi tanımam dışında, bir de doktorluk sertifikam var. Dizine ne yaptın böyle? Berbat görünüyor.”

“Buz bandajı. Şimdi biraz daha iyi.”

“O zaman daha kötü halini görmek istemezdim. Neden bir sağlık merkezine gitmiyor ya da en azından Polis Merkezi’ndeki revire uğramıyorsun?”

“Çünkü onlardan nefret ediyorum. Ayrıca, zamanım da olmadı.”

“Eh, şimdi zamanın var işte. Şu masaj masasına uzanmanı istiyorum. Arabadan hemen ilkyardım çantamı alacağım ve yaralarınıza ilgileneceğim.”

“Bak Reeanna, teşekkür ederim...” Reeanna çoktan

uzaklaşmaya başladığı için, sesini yitkiletmek zorunda kaldı. “Ama sadece çürük.”

“Eğer kalçada herhangi bir kemiğin zarar görmediyse şanslısın.” Bu moral bozucu sözden sonra Reeanna asansöre bindi ve kapılar hemen kapandı.

“Ah, teşekkürler, şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.” Eve teslim olarak havluyu çıkarıp attı ve morsalkımlarla sarılmış bir çardağın altındaki minderli masaj masasına doğru yürüdü. Reeanna elinde şık bir deri çantayla döndüğünde, Eve masaya daha yeni yerleşmişti.

Kadın bir hayli hızlı, diye düşündü Eve. “Bir randevun olduğunu sanıyordum.”

“Arayıp saatleri değiştirdim. Şimdi uzan da şu dizine bir bakalım önce.”

“Evde servis için fazladan para alıyor musun?”

Reeanna çantasını açarken hafifçe gülümsedi. Eve çantanın içine bir bakış attı ama hemen başını çevirdi. Tıptan nefret ediyordu.

“Bu servis bedava olacak. Pratik olarak düşünebiliriz. Yaklaşık iki yıldır bir insan üzerinde çalışmamıştım.”

“Bu çok rahatlatıcı.”

Reeanna mini tarayıcısını çıkarıp yaralı dizi incelerken, Eve gözlerini kapadı. “Neden insan üzerinde çalışmadın?”

“Hmm. Kırılmamış, bu da bir şey sayılır, ama kötü burkulmuş ve şişmiş. Neden mi?” Reeanna tekrar çantasına daldı. “Bir nedeni Roarke. William ile bana geri çeviremeyeceğimiz bir teklifle geldi. Para baştan çıkarıcıydı ve Roarke hangi düğmelere basması gerektiğini iyi biliyor.”

Dizine soğuk bir şey bastırılırken, Eve dişlerini sıktı. “Sen söylüyorsan...”

“Davranış kalıplarına ve uyarıcı etkilerine karşı uzun zamandır özel ilgi duyduğumu biliyordu. Sınırsız finansal imkanlarla yeni bir teknoloji yaratma fırsatı, kaçıramayacağım kadar önemliydi. Kibir, yeni bir şeyin parçası olma fırsatına karşı koyamaz ve insanın arkasında Roarke olunca, başarı kesindi.”

Eve gözlerini kapamanın bir hata olduğunu anladı. Başı dönmeye başlamıştı. Kalçasındaki zonklama azalmıştı. Reeanna'nın nazik parmaklarının, kalçasının üzerine seirin ve kaygan bir şey sürdüğünü hissediyordu. Omzuna da aynı tedavi uygulandı. Acının yokluğu bir yatıştırıcı etkisi yaptı ve Eve neredeyse uykuya dalmak üzere olduğunu fark etti.

“Hiç kaçırmaz.”

“Hayır. Onu tanıdığımdan beri hiç kaçırmadı.”

“Birkaç saat içinde bir toplantım var,” dedi Eve.

“Önce biraz dinlen.” Reeanna yara lapasını Eve'in dizinden kaldırdı ve şişin çoktan inmiş olduğunu görünce memnun oldu. “Şimdi buna başka bir merhem koyacağım ve yine buzlu bandajla saracağız. Uzun süredir kullanmadığın için eklemim biraz kasılmış olabilir. Önümüzdeki birkaç gün boyunca arada sırada çalıştırmanı öneririm.”

“Tabii. Çalıştırırım.”

“Bütün bunlar dün gece şüpheliyi yakalamaya çalışırken mi oldu?”

“Hayır, daha önce. Şüpheli bana hiç sorun çıkarmadı. Aşağılık herif.” Eve sert ve sıkıntılı bir tavırla kaşlarını çatı. “Ama onu henüz kısıtıramadım. Bir türlü yeterli kanıt bulamadım.”

“Bulacağından eminim.” Tedaviye devam ederken, Reeanna'nın sesi son derece yatıştırıcıydı. “İşine çok bağ-

lısın. Seni haber kanallarından birinde görmüştüm. Cerise Devane ile birlikte kırışte otururken. Hayatını riske atmıştın.”

“Onu kaybettim.”

“Biliyorum.” Reeanna, yaraya uyuşturucu krem sürdü. “Berbattı. Şok ediciydi. Sanırım senin için de öyleydi. Aşağı düşerken yüzünü ve gözlerini yakından gördün.”

“Gülümsüyordu.”

“Evet, bunu görebiliyordum.”

“Ölmek istiyordu.”

“Öyle mi?”

“Güzel olduğunu söyledi. Nihai deneyim.”

Reeanna elinden geleni yapmış olduğunu düşünerek başka bir havlu aldı ve Eve’in vücuduna sardı. “Buna inanan bazıları var. Ölümün, nihai insan deneyimi olduğuna inanıyorlar. Tıp ve teknoloji ne kadar ilerlese de, hiçbirimiz ondan kaçamıyoruz. Hepimizin kaderi buysa, bir engel yerine bir hedef olarak görmekte ne sakınca olabilir ki?”

“Bence mücadele edilmesi gerekir. Kanın son damlasına kadar.”

“Herkesin mücadele edecek enerjisi ve gücü yoktur, Eve. Bazıları sadece teslim olur.” Eve’in elini tuttu ve nabzını ölçtü. “Bazıları direnir. Ama hepsi gider.”

“Onu ölüme biri gönderdi. Bu da cinayete girer. Yani benim alanım.”

Reeanna Eve’in kolunu bir havlunun altına soktu. “Evet, sanırım öyle. Biraz uyu. Summerset’e seni zamanında uyandırmasını söyleyeceğim.”

“Teşekkürler. Gerçekten.”

“Önemli değil.” Eve’in omzuna dokundu. “Dostlar arasında böyle şeylerin önemi olmaz.”

Bir an için Eve’i inceledi, sonra elmas taşlı saatine baktı. Zamanını kaydırdığı randevusuna yetişmek için acele etmek zorundaydı ama hâlâ halletmesi gereken küçük bir iş vardı.

İlkyardım çantasını topladı, Eve için masanın üzerine bir tüp uyuşturucu krem bıraktı ve aceleyle çıktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve, Dr. Mira'nın ofisindeki yumuşak, güzel halının üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Ellerini ceplerine tıkmış, saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi başını eğmişti.

“Anlamıyorum. Profili nasıl uymaz? Onu daha küçük suçlar için köşeye sıkıştırdım. Aşağılık herif, insanların beynleriyle oynuyordu ve istediği gibi yönlendiriyordu.”

“Buna uymama denemez, Eve. Bu tamamen olasılıklarla ilgili.”

Mira her zamanki gibi sakin ve sabırlı bir şekilde koltuğunda oturmuş, yasemin çayını yudumluyordu. Buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu, çünkü ortamda Eve'in gergin enerjisi hakimdi.

“Onun itirafnamesini aldın ve kişiselleştirilmiş beyin kalıbı üzerinde deneyler yaptığını kanıtladın. Adamın cevap vermesi gereken çok şey olduğu fikrine katılıyorum. Ama intihara teşvik etmeye gelince, benim değerlendirmemle senin şüphelerini herhangi bir şekilde desteklemem mümkün değil.”

“Ah, bu harika.” Eve topuklarının üzerinde döndü.

Reeanna'nın tedavisi ve bir saatlik uyku, belirgin bir şekilde kendini toparlamasını sağlamıştı. Her şey bir yana, rengi canlı, gözleri parlaktı. "Senin desteğin olmazsa, ne Whitney ne de savcı bunları kabul eder."

"Raporumu sana uygun bir şekilde ayarlayamam, Eve."

"Böyle bir şey yapmanı kim istedi ki?" Eve ellerini iki yana açtı, sonra tekrar ceplerine tıktı. "Peki ama uymayan ne, Tanrı aşkına? Adamda tanrılık kompleksi var ve ciddi bir psikoterapiden geçmesi gerektiğine eminim."

"Kişilik kalıbının aşırı egoya eğilimli ve artistik dehası yüzünden kibirli olduğunu kabul ediyorum." Mira iç çekti. "Lütfen oturur musun? Sana bakarken ben yoruldum."

Eve suratı asık bir halde koltuklardan birine göktü. "Pekâlâ, oturuyorum. Açıkla."

Mira gülümsemek zorunda kaldı. Eve'in motivasyonu ve sarsılmaz odaklanma yeteneği hayranlık uyandırıcıydı. "Biliyor musun, Eve, sabırsızlığın neden seni bu kadar sempatik ve çekici gösterdiğini anlayamıyorum. Ve bu kadar sabırsızken, hâlâ nasıl olup da işine devam edebildiğini de."

"Buraya analiz için gelmedim, Doktor."

"Biliyorum. Ama keşke seni düzenli seanslara razı edebilseydim. Neyse, bu başka zaman tartışabileceğimiz, başka bir konu. Raporumu sana verdim ama bulgularımı özetlemem gerekirse, bu kişi benmerkezci, kendine hayran ve antisosyal davranışlarını sürekli olarak sanat adı altında örtmeye çalışan biri. Ama aynı zamanda da bir dahi."

Dr. Mira başını iki yana salladı. "İnanılmayacak kadar güzel bir beyin. Standart Trislow ve Secour testlerini bile geride bırakabilir."

“Onun adına sevindim,” dedi Eve. “Beynini bir diske koyalım ve ona birkaç telkinde bulunalım.”

“Verdiğin tepkiyi anlıyorum,” diye devam etti Mira. “İnsan doğası, her türlü zihin kontrolüne direnir. Uyuşturucu bağımlıları bile, kontrolün kendi ellerinde olduğunu söyleyerek kendilerini kandırırlar.” Mira omuz silkti. “Her neyse, sonuçta bu kişi hayranlık uyandırıcı; hatta görsel yeteneği ve mantığı inanılmaz. Ayrıca bu becerilerinin ve yeteneklerinin kesinlikle farkında ve bu yüzden de kibirli. İlk bakışta sakın biri olsa bile, aslında –bilim dışı bir terimle– tam bir piç. Ama bütün bildiklerimle ve kalbimle söyleyebilirim; ben bu kişinin bir katil olabileceğine inanmıyorum.”

“Senin vicdanın beni ilgilendirmiyor.” Eve dişlerini sıktı. “Bu aşağılık piç, hedef aldığı insanların davranışlarını etkileyebilen bir cihazı tasarlamış ve kullanıyor. Ancak ben elimdeki dört cinayet kurbanının, intihar etmeleri için beyinlerinin etkilendiğine inanıyorum; pardon, hayır, bunu biliyorum.”

“Ve mantıksal olarak bir bağlantı olmalı.” Mira arkasına yaslandı, uzandı ve Eve için bir fincan çay istedi. “Ama elindeki kişi bir sosyopat değil, Eve.” Eve’e bir fincan çay uzattı. Aslında dedektifin bunu istemediğini ikisi de biliyordu. “Ama bu cinayetler için hâlâ açık bir neden bulamadın ve gerçekten de zihinleri etkilenmişse, ben bu cinayetlerin sorumlusunun bir sosyopat olduğuna inanıyorum.”

“Onun sosyopat olmadığını kanıtlayan ne?”

“İnsanları seviyor,” dedi Mira, “ve onlar tarafından sevilme, takdir edilmek istiyor; hem de umutsuzca. İnsanları kullanabiliyor, evet, ama insanlık adına muhteşem bir

buluş yaptığına inanıyor. Üzerinden bol miktarda para kazanabileceği bir buluş.”

“Yani sadece biraz fazla ileri gitmiş olabilir diyorsun.” Önceki gece Roarke’u kullanmasıyla ilgili böyle dememiş miydi? diye düşündü Eve. Sadece biraz fazla ileri gitmişti. “Belki de cihaz üzerinde sandığı kadar kontrol sahibi değildir.”

“Bu da mümkün. Başka bir açıdan bakacak olursak, Jess çalışmasından hoşlanıyor; sonuçlarını görmek istiyor. Egosu yaptığı ve neden olduğu şeyi görmeyi istemesine yol açıyor.”

Ama o lanet olasıca dolapta bizimle birlikte değildi, diye düşündü Eve, ama Mira’nın demek istediğini anladığından korkuyordu: Jess’in ona bakış tarzı, partideki davranışları, gülümsemesi. “Duymak istediğim şey bu değildi.”

“Biliyorum. Dinle beni.” Mira fincanını bir kenara bıraktı. “Bu adam bir çocuk ve çok duygusal. Vizyonu ve müziği onun için çok daha gerçek ve muhtemelen insanlardan çok daha önemli, ama insanları kesinlikle gözden çıkarmıyor. Sonuç olarak, cinayet işlemek için özgürlüğünden vazgeçecek biri değil.”

Eve istekten çok refleksten kaynaklanan bir hareketle çayını yudumladı. “Peki ya bir ortağı varsa?” diye fikir yürüttü, Feeney’in teorisini hatırlayarak.

“Mümkün. Ancak başarılarını kolay paylaşacak türden bir adam olduğunu sanmıyorum. Yine de finansal başarıya ve tanınmaya ihtiyacı var. Eğer cihazın tasarım aşamasının herhangi bir adımında biriyle ortaklık kurmuşsa, bu mümkün olabilir.”

“Peki neden ortağını ele vermedi?” Eve başını iki yana salladı. “Adam korkak; bence bunu yapardı. Bütün bunları

tek başına omuzlamaktan çekinirdi.” Yine çayını yudumladı ve düşüncelerinin akmasına izin verdi. “Peki ya sosyopat davranış eğilimi genetik kodlamasında varsa? Zeki bir adam ve bunu maskeleyecek kadar kurnaz ama bu sadece makyajının bir parçası.”

“Yani ana rahmine düştüğü anda kimliğinin belirlenmesinden mi söz ediyorsun?” Mira düşünceli bir tavırla Eve’e baktı. “Ben bu fikre katılmıyorum. Yetişme tarzı, çevre, eğitim, ahlaki ve ahlak dışı seçimler, bizi olduğumuz kişi haline getirir, Eve. Canavar ya da aziz olarak doğmayız.”

“Ama öyle olduğuna inanan uzmanlar var.” Ve Eve elinde öyle birinin olduğunu düşünüyordu.

Mira onun ne düşündüğünü hemen anladı ve gururunun incinmesini önleyemedi. “Eğer bu konuda Dr. Ott’a danışmak istersen, bu senin hakkın. Eminim çok heyecanlanacaktır.”

Eve yüzünü buruşturmak mı, yoksa gülümsemek mi gerektiğini bilemiyordu. Mira çok nadiren böyle kırılgan bir ses tonuyla konuşurdu. “Bu sizin becerilerinize ve yetkinliğinize yönelik bir hakaret değildi, Doktor. Sadece bir çekice ihtiyacım var ve bunu siz sunamadınız.”

“Sana doğum anında damgalanmış olmakla ilgili bir şey söyleyeyim, Teğmen. Bu son derece basit ve açık bir şeydir. Bir binayı yakmak ve içindeki yüzlerce insanı öldürmek konusunda kendimi tutamadım. Çünkü böyle doğmuşum. Bir avuç metelik için bir yaşlı kadını dövmekten kendimi alamadım. Annem bir hırsızdı.”

Mira’nın, sorumluluktan kaçmak için insanların bu tür mazeretler uydurmasına çok kızdığı belliydi. Öte yandan, böyle bir düşünce, canavarların önündeki masum ve çaresiz insanları yaralamak demekti.

“Bu bizi insanlıktan uzaklaştırıyor,” diye devam etti Mira, “ahlaktan ve doğru-yanlış yargılarından ayırıyor. Anne karnında böyle oluştuğumuzu ve başka seçeneğimiz olmadığını söyleyebiliyoruz.” Başını yana eğdi. “Bütün insanlar içinde, bunu en iyi sen bilmelisin.”

“Bu benim hakkımda değil.” Eve sert bir tavırla fincanını tabağa geri koydu. “Nereden geldiğim ya da kendimi nereye getirdiğimle bir ilgisi yok. Bu, hiçbir seçenek verilmediğini bildiğim dört insanın yaşamıyla ilgili. Biri bunun için cevap vermek zorunda.”

“Bir şey daha var,” diye ekledi Mira, Eve ayağa kalkarken. “Kendin ve sevdiğin biri aşağılandığı için mi bu adama odaklandın, yoksa savunduğun o dört ceset için mi?”

“Belki ikisi de,” diye itiraf etti Eve, bir an düşündükten sonra.

Henüz Reeanna ile bağlantıya geçmemişti. Kendi kafasında bu fikrin biraz daha olgunlaşmasını istiyordu. Ve ofisinde Nadine Furst’ü bulunca bu konuda düşünmeyi ertelemek zorunda kaldı.

“Girişteki güvenliği nasıl geçtin?” diye çıkıştı Eve.

“Ah, kendime has yöntemlerim vardır.” Nadine bacak bacak üzerine attı ve keyifli bir şekilde gülümsedi. “Buradaki polislerin çoğu seni tanıyor ve benim de üzerinde çalıştığım bir haber var.”

“Ne istiyorsun?”

“Bir fincan kahveye hayır demezdim.”

Eve, homurdanarak otomatik aşçıya döndü ve iki fincan kahve istedi. “Çabuk ol, Nadine. Şehirde suç oranı yüksek.”

“Ve bu, ikimizin de işinizde başarılı olmamızı sağlıyor. Dün gece ne için çağırıldın, Dallas?”

“Pardon?”

“Haydi. Ben de partideydim. Mavis harikaydı bu arada. Ama önce sen ve Roarke ortadan kayboldunuz.” Nadine zarif bir şekilde kahvesini yudumladı. “Neler olduğunu anlamak için benim gibi keskin zekâlı bir muhabir olmaya bile gerek yoktu.” Nadine kaşlarını kaldırdı ve Eve yüzünde soğuk bir ifadeyle bakınca, elinde olmadan gülmeye başladı. “Ama cinsel hayatın bir haber sayılmaz; en azından benim için.”

“Karidesimiz bitiyordu. Mutfığa gittik ve yenilerini hazırladık. Yoksa çok mahcup olacaktık.”

“Tabii, tabii.” Nadine elini havaya doğru salladı ve tekrar kahvesine odaklandı. Channel 75’in üst düzey elemanlarından biri olmasına karşın, orada bile böylesine güzel bir kahveyi bulmakta zorlanıyorlardı. “Sonra –uyanık bir gözlemci olduğum için– gösterinin sonunda Jess Barrow’u başka bir yere götürdüğünü fark ettim. Bir daha da ne sen ne o geri döndünüz.”

“Birbirimize çılgıncasına aşışız,” dedi Eve, ters bir tavırla. “Bunu dedikodu masasına haber vermek isteyebilirsin.”

“Ve ben de tek kollu bir seks droidi kullanıyorum zaten.”

“Sen yenilikleri seversin.”

“Aslında, bir zamanlar öyle bir şey vardı... ama sonra vazgeçtim. Roarke, her zamanki kibar tavrıyla, geç saatlere kadar kalan konukları teraстан çıkardı, onları başka bir salona aldı –bu arada çok güzel bir hologram cihazı varmış– ve senin adına bizden özür diledi. Göreve mi çağırılmış–

sın, neymiş, tam anlayamadım.” Nadine başını yana eğdi. “Çok komik. Benim polis tarayıcımda, gecenin o saatinde en önemli cinayet dedektiflerimizden birini evinden çıkaracak bir olay göremedim.”

“O tarayıcıda her şeyi göremezsın, Nadine. Ve ben sadece bir askerim. Bana söylendiği zaman, söylendiği yere giderim.”

“Bunu başkasına satmaya çalış. Mavis ile ne kadar sıkı dost olduğunuzu biliyorum. O büyük gecede çok büyük bir olay olmadığı taktirde, sen evden ayrılmazdın.” Nadine öne eğildi. “Jess Barrow nerede, Dallas? Ve ne yaptı?”

“Sana verecek hiçbir şeyim yok, Nadine.”

“Haydi, Dallas, beni tanıyorsun. Başkalarından öne geçene kadar kimseye bir şey söylemem. Kimi öldürdü?”

“Kanalı değiştir,” dedi Eve, sonra sinyal veren iletişim cihazını çıkardı. “Sadece görüntü, ses yok.”

Peabody’dan gelen mesajı hemen okudu ve yirmi dakika içinde Feeney’in de katılacağı bir toplantı ayarlamasını istedi. İletişim cihazını masanın üzerine bıraktı ve soya cipsi kalıp kalmadığını anlamak için otomatik aşçıya baktı. Kafeini destekleyecek bir şey ihtiyacı vardı.

“Çalışmam gerek, Nadine,” diye devam etti Eve, stokta bayat bir yumurtalı sandviçten başka bir şey kalmadığını görünce sinirlenerek. “Reytinglerini artıracak bir şeyim de yok.”

“Beni dışlıyorsun, ama Jess’i gözaltına aldığını biliyorum. Kaynaklarım var.”

Eve sinirlenerek arkasını döndü. Merkezde çok fazla sızıntı oluyordu. “Sana yardımcı olamam.”

“Onu suçluyor musun?”

“Bu kez suçlamaların yayınlanması söz konusu değil.”

“Lanet olsun, Dallas.”

“Sinirlerim tepemde,” diye terslendi Eve. “Ve her an kendimi kaybedebilirim. Beni zorlama. Bu konuda basınla konuşabilecek duruma geldiğimde, önce seninle görüşeceğim. Bununla yetin.”

“Yani hiçbir şeyle yetinmemi söylüyorsun.” Nadine ayağa kalktı. “Elinde büyük bir şey var, yoksa bu kadar sinirli olmazdın. Ben sadece...”

Mavis içeri girince Nadine susmak zorunda kaldı. “Dallas, inanamıyorum! Jess’i nasıl tutuklarsın? Ne yapıyorsun sen?”

“Mavis, lanet olsun.” Eve, Nadine’in muhabir kulaklarının hemen sivrildiğini tahmin edebiliyordu. “Otur,” diye emretti Mavis’e; sonra Nadine’e döndü: “Sen, dışarı!”

“Haydi ama Dallas.” Nadine hemen Mavis’e yanaştı. “Ne kadar üzgün olduğumu görmüyor musun? Sana bir kahve getireyim, Mavis.”

“Sana dışarı çık dedim ve ciddiylim.” Sabrı taşmaya başlayan Eve, elleriyle yüzünü sıvazladı. “Çık buradan, Nadine, yoksa seni kara listeye alacağım.”

Bu tehdit işe yaradı. Kara listeye alınmak, cinayet masasında çalışan kimsenin Nadine’e herhangi bir olayda herhangi bir haber vermeyeceği anlamına geliyordu. “Pekâlâ, tamam. Ama benden bu kadar kolay kurtulamazsın.” Sonuçta konuyu deşebileceği başka yollar ve başka araçlar da vardı. çantasını kaptı, Eve’e sert bir bakış attı ve dışarı çıktı.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye çıkıştı Mavis. “Dallas, bunu nasıl yaparsın?”

Eve konuşulanları kimsenin duymaması için kapıyı

kapadı. Baş ağrısı iyice artmıştı ve şimdi gözlerinin arkası zonkluyordu. “Mavis, bu benim işim.”

“İşin mi?” Bugün Mavis’in gözleri lazer mavisiydi ve etrafları ağlamaktan kızarmıştı. Kızıl saçlarıyla neredeyse aynı renkte olmaları, Eve’in içine dokundu. “Peki ya benim kariyerim? O kadar zamandır beklediğim, uğrunda mücadele ettiğim fırsatı tam yakalamışken, sen ortağımı içeri tıkıyorsun. Peki ama, ne için?” Mavis’in sesi titriyordu. “Sana yaklaşıp Roarke’u kızdırdığı için mi?”

“Ne?” Eve’in ağzı açık kaldı ve söyleyecek bir kelime bulabilmesi için çabalaması gerekti. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Jess ile daha yeni konuştum. Yıkılmıştı. Bu şekilde oynadığına inanamıyorum, Dallas.” Mavis’in yine gözleri yaşardı. “Roarke’un senin için çok değerli olduğunu biliyorum ama bizim dostluğumuz daha geriye uzanıyor.”

Mavis’in hıçkırığa hıçkırığa ağladığını gördüğü o anda, Eve şu Jess Barrow’u büyük bir zevkle boğabilirdi. “Evet, dostluğumuz daha geriye uzanıyor ve sen benim asla bu şekilde oynamadığımı bilmelisin. Kişisel olarak hoşlanmıyorum diye birini içeri tıkmam ben. Otursana.”

“Oturmak istemiyorum!” diye bağırdı Mavis. Eve’in zaten ağrıyan başı daha da beter zonklayınca, yüzünü buruşturdu.

“Pekâlâ, ben istiyorum.” Eve bir koltuğa çöktü. Bir sivilile çizgiyi aşmadan olayın ne kadarını anlatabilirdi? Ve çizgiyi ne kadar geçmek istiyordu? Mavis’e baktı ve derin derin içini çekti. Çizgiyi gerektiği kadar geçecekti. “Jess, dört cinayetin birincil şüphelisi.”

“Ne? Dün gece başına bir şey mi düştü senin? Jess asla...”

“Sessiz ol,” diye çıkıştı Eve. “Henüz herhangi bir şey kanıtlanmış değil ama üzerinde çalışıyorum. Ama hakkında başka suçlamalarım da var. Ciddi suçlamalar. Şimdi, eğer mızıldanmayı kesip oturursan, sana elimden geldiğince açıklayacağım.”

“Orada kalıp gösterimin tamamını bile seyretmedin.” Mavis sonunda bir koltuğa oturabildi ama mızıldanmayı kesemedi.

“Ah, Mavis, çok üzgünüm.” Eve bir eliyle saçlarını sıvazladı. Bu ağlamalara daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. “Yapabileceğim bir şey yoktu. Mavis, Jess zihin kontrolüyle uğraşıyor.”

“Ha?” Bu tür bir ifade ayaklarının yere son derece sağlam bastığını bildiği bir insandan geldiği için, Mavis ağlamayı kesti ve hayretten açık kalmış bir ağızla Eve’e baktı. “Ha?”

“Beyin kalıplarına ulaşan ve davranışları etkileyen bir program geliştirmiş. Benim, Roarke’un ve senin üzerinde kullanmış.”

“Benim mi? Hayır, bunu yapmadı. Samimi ol, Dallas, bu biraz fazla Frankenstein kokuyor. Jess çılgın bir bilim adamı değil. Bir müzisyen.”

“Bir mühendis, müzikolog ve tam bir piç...” Eve tekrar içini çekti; sonra elinden geldiğince olayı Mavis’e açıkladı. Konuşurken Mavis’in gözyaşlarının kuruduğunu ve bakışlarının sertleştiğini fark etti. Alt dudağı bir kez titredi ve sonra inceldi.

“Beni sana ve Roarke’a ulaşmak için kullandı. Ben sadece bir atlama taşıydım. Onu size yönelttikten sonra, zihinlerinizle oynadı.”

“Bu senin hatan değil. Kes şunu,” diye emretti Eve,

Mavis'in gözleri yine dolduğunda. "Ciddiyim. Yorgunum, üzerimde çok fazla baskı var ve başım patlamak üzere. Şu anda bu ağlamaları çekebilecek durumda değilim. Senin hatan değildi. Kullanıldın; ben de öyle. Roarke'un projesini destekleyeceğini umuyordu. Bu beni daha az polis ya da seni daha az sanatçı yapmaz. Sen iyisin ve daha da iyi oldun. O senin başarılı olabileceğini biliyordu ve bu yüzden seni kullandı. Kendi yeteneğini ucuz biriyle harcamayacak ve paylaşmayacak kadar kibirli bir adam. Parlayabilecek birini istiyordu. Ve sen de bunu yaptın."

Mavis elinin tersiyle burnunu sildi. "Gerçekten mi?"

Bu tek kelime o kadar titrek bir umutla söylenmişti ki Eve, Mavis'in egosunun ne kadar çökmüş olduğunu anladı. "Evet, gerçekten. Harikaydın, Mavis. Çok iyiydin."

"Peki." Mavis gözlerini ovaladı. "Sanırım gösterim bitene kadar kalmadığın için incindim. Leonardo komik davrandığımı söyledi. Gitmen gerekmeseydi, gitmeyeceğini söyledi." İnce omuzlarını havalandırıp indirecek kadar derin bir nefes alıp verdi. "Sonra Jess, aradığında her şeyi üzerime boşalttı. Buna kanmamalıydım."

"Önemi yok. Gerisini sonra hallederiz. Burada zor durumdayım, Mavis. Şu anda çok fazla zamanım yok."

"Sence gerçekten cinayet işledi mi?"

"Bunu bulmaya çalışıyorum." Kapı vurulunca, Eve başını kaldırıp baktı. Peabody tereddütle içeri girdi.

"Üzgünüm, Teğmen. Dışarıda mı bekleyeyim?"

"Hayır, ben gidiyorum zaten." Mavis burnunu çekerek ayağa kalktı ve ıslak gözleriyle Eve'e bakarak gülümsedi. "Sel baskını ve diğer her şey için özür dilerim."

"Paspasla sileriz. Fırsat bulur bulmaz seninle konuşacağım. Bu konuda endişelenme artık."

Mavis başıyla onayladı ve bakışlarını yere dikti; kirpikleri gözlerindeki pırıltıyı gizlediği için, Eve onun endişelenmekten daha fazlasını yapmayı planladığını anlamadı.

“Her şey yolunda mı, Teğmen?” diye sordu Peabody, Mavis gittikten sonra.

“Aslında, Peabody, her şey Arap saçına döndü.” Eve oturdu ve baş ağrısını azaltmak için parmaklarıyla şakaklarını ovaladı. “Mira, bu adamın cinayet profiline uymadığını düşünüyor. Başka bir danışmana başvuracağımı söyleyerek onu gücendirdim. Nadine Furst çok fazla şeyin kokusunu almış ve az Mavis’in kalbini kırıp egosunu yerle bir ettim.”

Peabody bir an bekledi. “Şey, bunların dışında işler nasıl?”

“Güzel.” Ama isteksiz de olsa, Eve gülümsedi. “Lanet olsun, bir gün gayet temiz bir cinayet dosyasıyla karşılaşamayacak mıyız? Sadece fiziksel olanlarla?”

“Onlar eski, güzel günlerdi.” Feeney aniden içeri girince, Peabody ona yer açmak için kenara çekildi. “Eh, bütün çete toplanmış.”

“Haydi işe koyulalım artık. Durum nedir?” diye sordu Eve, Feeney’e dönerek.

“Tarayıcılar, şüphelinin stüdyosunda başka diskler de buldular. Şu ana kadar hiçbiri kurbanı uymadı. Çalışmalarının uzun bir kaydını tutmuş.” Feeney huzursuz bir şekilde yerinde kıpırdandı. Jess sonuçlar konusunda son derece açık raporlar tutmuştu; Eve ve Roarke’a verdiği cinsel dürtüler de dahil olmak üzere. “İsimleri, tarihleri ve telkinleri kaydetmiş. Dört cinayetle ilgili hiçbir bilgi yok. İletişim sistemini dibine kadar araştırdım. Kurbanlarla hiç bağlantı kurmamış.”

“İşte bu çok kötü.”

Feeney yine ayaklarını oynattı ve yüzü kızardı. “Çalışmayı sadece senin görmem için mühürledim.”

Eve’in kaşları çatıldı. “Neden?”

“Şey, seninle ilgili bir hayli bilgi var. Kişisel seviyede.” Feeney, bakışlarını Eve’in başının iki santim üzerinde, boşluğa dikti. “Varsayımlarında ve sonuçlarında yine son derece açık.”

“Evet, beynimle yakından ilgilendiğini kendisi de söyledi zaten.”

“Vücudunun sadece o kısmıyla ilgilenmiyor.” Feeney yanaklarını şişirdi ve sonra güçlü bir şekilde üfledi. “Şey yapmanın oldukça eğlenceli bir deneyim olacağını... şey... eee...”

“Ne?”

“Seni ona karşı dürtmenin... yani cinsel anlamda.”

Eve alaycı bir tavırla güldü. Sadece bilgileri değil, Feeney’in bu kadar sıkılarak açıklamasını da komik bulmuştu. “Yani oyuncağını beni yatağa atmak için kullanabileceğini mi düşünmüş? Harika. Onu suçlayabileceğimiz bir şey daha çıktı. Cinsel tacize teşebbüs.”

“Benim hakkımda bir şey söyledi mi?” diye sordu Peabody ve Eve’in sert bakışlarıyla karşılaştı.

“Bu çok sapıkça, Memur Peabody.”

“Sadece merak ettim.”

“Hapis süresi giderek uzuyor,” diye devam etti Eve. “Ama henüz büyük suçla kıştırmayı başaramadık. Mira’nın profili de bize karşı.”

“Teğmen.” Peabody nefesini tuttu ve şansını denemeye karar verdi. “Haklı olabileceği hiç aklınıza geldi mi? Yani Jess’in sorumlu olmayabileceği.”

“Evet, geldi. Ve bu da beni çok korkutuyor. Eğer Mira haklıysa, biri hâlâ beyinlerle oynamaya devam ediyor ve henüz ona yaklaşmayı bile başaramadık demektir. Bu yüzden adamımızı güvenli bir şekilde içeri tıktığımızdan emin olmamız gerek.”

“Adamımızdan söz etmişken,” dedi Feeney. “Bir avukat tuttuğunu bilsen iyi olur.”

“Bunu tahmin etmiştim. Tanıdığımız biri mi?”

“Leanore Bastwick.”

“Vay canına. Dünya ne kadar küçük!”

“Kadın senin canına okumak istiyor, Dallas.” Feeney şeker torbasını çıkardı ve Peabody’ye uzattı. “Bir basın toplantısı yapmayı düşünüyor. Söylendiğine göre, Barrow’un davasını sadece seninle karşı karşıya gelmek için almış. Bence basın bu habere bayılacak.”

“Elinden geleni yapsın. Yirmi dört saat boyunca basın konferansını engelleyebiliriz. O zamana kadar bir şeyler bulsak iyi olur.”

“Ben gevşek bir nokta buldum bile,” dedi Peabody. “Biraz çekiştirmeyle daha fazlası da ortaya çıkabilir. Mathias, gerçekten de iki sezon MIT’e katılmış. Ne yazık ki onun devam ettiği dönem, Jess’in evden sürdürdüğü eğitimini tamamlamasından üç yıl sonraymış. Ama Jess onların dosyalarından bilgi almak için kendi statüsünü kullanıyormuş. Ayrıca E sınıfından birine müzikoloji dersi bile vermiş ve üniversite, bu dersleri kütüphane kayıtlarına geçirmiş. Mathias oradaki son döneminde bu dersi almış.”

Eve aniden bir umut ışığı görür gibi oldu. “Bu üzerinde çalışmaya değer bir şey. Bravo. Sonunda bir bağlantı bulduk. Pearly, bilinen ilk kurbandı. Ya diğerleriyle de bağlan-

tılıysa? Bu bağlantı, elektronik oyunlara karşı ortak merakları kadar basit bir şey de olabilir.”

“Oraya baktık bile.”

“O zaman tekrar bakın,” dedi Eve. “Ve daha derin bakın. Sadece klüpler ve odalar değil. Eğer Mathias sistemin gelişimine yardım etmişse, bu konuda övünmüş olabilir. O hacker bozmaları, her türde bilgisayar isimleri kullanırlar. Onunkini bulabilir misin, Feeney?”

“Zaman gerek,” dedi Feeney.

“Jack Carter ile bağlantıya geçebilirsin. Olympus’taki oda arkadaşı oydu. Belki sana bir fikir verebilir. Peabody, Devane’in oğluyla bağlantı kur; bu açıdan ondan bir şey alıp alamayacağımızı görelim. Ben Fitzhugh açısından yaklaşacağım.” Eve saatine baktı. “Önce bir ara vereceğim. Belki katmanların bazılarını kaldırabilirim.”

★★★

Eve cinayetler arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyor, ama dönüp dolaşıp başladığı noktaya döndüğünü düşünüyordu. Bir bağlantı olmalıydı ve bulmak için, bir kez daha Roarke’u işe katması gerekecekti. Onu arabasındaki telelinkten aradı.

“Merhaba, Teğmen. Biraz uyuyabildin mi?”

“Çok uzun zaman önce, çok kısa bir süre. Şehirde ne kadar kalacaksın?”

“En azından birkaç saat daha. Neden?”

“Sana geliyorum. Şimdi. Beni araya sıkıştırabilir misin?”

Roarke gülümsedi. “Ne zaman istersen.”

“İşle ilgili,” dedi Eve ve kendisi de gülümsemeden önce

bağlantıyı kesti. Arabayı otomatik sürücüye geçirdi ve gittiği yeri programladıktan sonra yine telelinke döndü. “Nadine.”

Nadine başını eğdi ve Eve’e soğuk bakışlarla karşılık verdi. “Teğmen.”

“Sabah saat dokuzda, benim ofisimde.”

“Bir avukat getirmeli miyim?”

“Kayıt cihazını getir. Sana yarınki Jess Barrow basın toplantısıyla ilgili birkaç şey söyleyeceğim.”

“Ne basın toplantısı?” Nadine başında kulaklıklarıyla özel hatta geçtiğinde, ses ve görüntü kalitesi aniden yükseldi. “Programda bir şey göremiyorum.”

“Olacak. Eğer o birinci elden bilgileri ve benden resmi açıklamayı istiyorsan, saat dokuzda ofisimde ol.”

“Bunun altında bir iş var.”

“Bana Senatör Pearly hakkında bulabildiğin her şeyi getir. Resmi bilgileri istemiyorum; özel bilgileri istiyorum. Hobileri, geçmişi, çalıştığı alanlar. Yeraltı bağlantıları.”

“Pearly kilise korosu kadar temizdi.”

“Yeraltında oynamak için kirli olmana gerek yok; sadece meraklı olman yeter.”

“Peki bir hükümet görevlisi hakkında özel bilgi elde edebileceğimi sana düşündüren ne?”

“Çünkü karşımdaki sensin, Nadine. Bilgileri evdeki telelinkime aktar ve ben de sabah dokuzda seninle görüşeyim. Diğerlerinden en az iki saat önde olursun. Reytingini düşün.”

“Düşünüyorum. Anlaştık,” dedi Nadine ve bağlantıyı kesti.

Eve, Roarke’un şehirdeki ofisinin otoparkına yanaştığında, araç bakım merkezi konusunda daha olumlu dü-

şünmeye başlamıştı. Otoparkın VIP bölümünde onun için bir yer ayırılmıştı ve aracın motoru durur durmaz, güvenlik kalkanı kilitlendi.

Asansör Eve'in avuç taramasını kabul etti ve hızlı, sessiz bir şekilde onu en üst kata taşıdı.

Buna alışabileceğine asla inanmıyordu.

Roarke'un özel yardımcısı Eve'i görünce gülümse-di ve onu sıcak bir tavırla karşıladıktan sonra iki tarafın-da gösterişli ofislerin sıralandığı koridorlardan geçirerek, Roarke'un özel ofisinin seçkin ortamına getirdi.

Ama Roarke yalnız değildi.

Eve, "Özür dilerim," dedi ve Reeanna ile William'a ba-karken kaşlarını çatmamaya çalıştı. "İşinizi böldüm."

"Hiç de değil." Roarke karısının yanına geldi ve onu usulca öptü. "Biz de işimizi yeni bitirmiştik."

"Kocan son derece etkili bir kölecisi." William sıcak bir tavırla Eve'e elini uzattı. "Eğer gelmeseydin, Reeanna ve ben akşam yemeğini atlamak zorunda kalacaktık."

"İşte William," dedi Reeanna, gülerek. "Ya elektroniği ya da midesini düşünür."

"Ya da seni. Bize katılır mısın?" diye sordu William, Eve'e dönerek. "Orta katlardan birindeki Fransız mutfağını denemeyi düşünüyorduk."

"Polisler hiç yemek yemez." Eve sosyal bir tavır sürdür-mek için kendini zorladı. "Ama teşekkürler."

"İyileşme sürecinde öğünlerine dikkat etmelisin." Re-eanna hızlı bir profesyonel inceleme için gözlerini kısarak Eve'e baktı. "Ağrın var mı?"

"Fazla değil. Benimle bu kadar yakından ilgilendiğin için teşekkür ederim. Ayrıca, seninle profesyonel bir ko-

nuda biraz konuşmak için zamanın olup olmadığını sorduktum; yemekten sonra.”

“Elbette.” Reeanna’nın yüzünde meraklı bir ifade belirdi. “Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?”

“Şu anda üzerinde çalıştığım bir davayla ilgili danışmanlık almak istiyorum. Eğer anlaşabilirsek, yarın sabaha kadar bitmesi gerekiyor.”

“Gerçek bir insan üzerinde danışmanlık mı? Bu ilgimi çeker.”

“Reeanna makinelerden sıkılmaya başladı,” dedi William, araya girerek. “Özel çalışmalarına geri dönmek için haftalardır mızızlanıp duruyordu zaten.”

“Sanal gerçeklik makineleri, hologramlar, ototronik.” Reeanna güzel gözlerini devirdi. “Artık kanlı canlı bir şeylerle uğraşmak istiyorum. Roarke bizi batı kanadında otuz ikinci kattaki bir yere tıktı. William’ı yemeğini bir saatte bitirmesi için zorlarım. Benimle orada buluş.”

“Teşekkürler.”

“Ah, bu arada, Roarke,” diye devam etti Reeanna, William ile birlikte kapıya doğru yürümeye başladıklarında. “Bulabildiğin ilk fırsatta, şu yeni gözlüklerle ilgili yorumlarını almak istiyoruz.”

“Bir de bana köleci diyorlar. Bu gece; çıkmadan önce konuşalım.”

“Harika. Görüşmek üzere Eve.”

“Yemek, Reeanna. St. Jacques burnumda tütüyor.” William kapıyı arkalarından kapatırken kahkahalarla gülüyordu.

“Toplantını bölmek istememiştim,” dedi Eve.

“Bölmedin zaten. Durum raporlarından oluşan bir dağıtımaya başlamadan önce bana bir ara verme fırsatı sun-

dun. Şu ilgilendiğin sanal gerçeklik gözlükleriyle ilgili bütün verileri aldım. Yüzey taraması yaptım ama şu ana kadar sıra dışı bir şeye rastlamadım.”

“Bu da bir şey.” Roarke’u şüphe altından çıkarabildiğinde, Eve rahat bir nefes alacaktı.

“William herhangi bir sorunu daha çabuk fark ederdi,” dedi Roarke. “Ama o ve Reeanna şu anda bir model geliştiriyorlar ve zaten senin de onu olaya katmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Hayır. Yayılmasa daha iyi.”

“Reeanna senin için endişeleniyordu. Ben de öyle.”

“Beni şöyle bir tedavi etti. İşini gerçekten iyi biliyor.”

“Evet, öyle.” Yine de, Roarke karısının alnına işaret parmağını dayayarak hafifçe itti. “Başın ağrıyor.”

“Sen başımın içini zaten görebilirken, yasadışı beyin taramalarına ne gerek var ki?” Ama Roarke kolunu indiremeden, Eve onun bileğini yakaladı. “Ben seninkini göremiyorum. Bu çok sinir bozucu.”

“Biliyorum.” Roarke hafifçe gülümseyerek Eve’in alnına bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum. Hem de gülünç bir şekilde.”

“Buraya bunun için gelmedim,” diye mırıldandı Eve, Roarke’un kolları vücudunu sardığında.

“Sadece bir dakika. Buna ihtiyacım var,” dedi Roarke. Eve’in başlangıçta isteksizce taktığı, şimdiyse takmayı alışkanlık haline getirdiği iri elmas kolyeyi hissedebiliyordu. “Bu kadarı yeter.” Eve’i hafifçe geri ittiğinde, onu bir dakika daha kollarına tutabildiği için memnundu. Eve buna pek razı olmazdı. “Kafandan neler geçiyor, Teğmen?”

“Peabody, Barrow ve Mathias arasında zayıf bir bağlantı yakaladı. Bunu güçlendirip güçlendiremeyeceğimi merak

ediyorum. Başlangıç noktası olarak MIT'nin bilgisayar servislerini kullanırsak, yeraltı iletişim kanallarına ulaşmak ne kadar sürer?”

Roarke'un gözleri parladı. “Mücadeleyi severim.” Masanın arkasına geçti, bilgisayarı ağı bağladı ve altındaki gizli bir paneli açarak bir anahtarı elle açtı.

“Bu da nedir?” Eve neredeyse dişlerini sıkıyordu. “Bu bir blok sistemi mi? Az önce Compuguard'ı devre dışı mı bıraktın sen?”

“Bu yasadışı olurdu, değil mi?” dedi Roarke, neşeli bir tavırla. Omzunun üzerinden uzandı ve Eve'in eline küçük bir şaplak attı. “Cevabı duymak istemiyorsan, soruyu sorma Teğmen. Şimdi, özellikle hangi zaman dilimiyle ilgilenebiliyorsun?”

Eve kaşlarını çatarak cep bilgisayarını çıkardı ve Mathias'ın MIT'ye devam ettiği tarihleri kontrol ederek Roarke'a söyledi. “Özellikle Mathias'ı arıyorum. Hangi isimleri kullandığını henüz bilmiyorum. Feeney onları araştırıyor.”

“Oh, sanırım ben senin için bulabilirim. Sen de bu arada gidip bizim için yiyecek bir şeyler söylesene. Açlıktan ölmenin bir anlamı yok.”

“Coquille St. Jacques mı?” diye sordu Eve.

“Biftek. Az pişmiş.” Roarke bir klavye çıkardı ve elle çalışmaya başladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Eve ayakta, soluğu Roarke'un ensesinde, yemek yiyordu. Roarke bundan sıkıldığında, uzandı ve Eve'i çimdikledi.

“Geri çekil.”

“Sadece görmeye çalışıyorum.” Ama Eve geri çekildi. “Yarım saattir onunla uğraşıyorsun.”

Polis Merkezi'ndeki cihazları düşünerek, Feeney'in bile aynı noktaya ulaşmak için en az iki kez denemesi gerekeceğini düşündü. “Eve, hayatım!” dedi Roarke, sonra Eve kaşlarını çatınca içini çekti. “Burada katmanlar var, Teğmen. Katman üstüne katman. Yeraltı denmesinin nedeni bu. Zavallı genç ototronik uzmanlarımızın kullandığı şifreli isimlerden ikisini öğrendim. Dahası da olacak. Yine de, iletişimi çözmek biraz zaman alacak.”

Kendisi de akşam yemeğini yiyebilmek için, Roarke makineyi otomatik ayara aldı.

“Sadece oyunlar, değil mi?” Eve ekranda geçen semboller ve tuhaf şekilleri görebilmek için yerinde kıpırdandı.

“Sadece yetişkin çocukların oynadığı oyunlar. Gizli gruplar. Yüksek teknolojili klüpler.”

“Az çok öyle. Çoğumuz eğlenceyi severiz, Eve. Oyunlar, fanteziler, bir süre başka biriymişiz gibi davranabilmemizi sağlayan kimliği belirsiz bilgisayar maskeleri.”

Oyunlar, diye düşündü tekrar Eve. Belki bütün anahatarlar oyunlardaydı ama Eve kurallara ve oyunculara yeterince yakından bakmamıştı. “Kendin olmanın nesi kötü?”

“Bu herkese yeten bir şey değil. Bu tür şeyler özellikle yalnızlık çeken eksantrik yapıları insanları cezbediyor.”

“Ve fanatikleri.”

“Kesinlikle. Elektronik servisler, özellikle de yeraltı temelliler, fanatiklere açık bir platform sağlıyor.” Roarke bir kaşını kaldırarak önüne baktı ve etini düzgün bir şekilde dilimledi. “Aynı zamanda eğitim açısından da bilgi verici, eğitici bir hizmet veriyorlar. Bu da kesinlikle zararsız bir eğlence olabilir. Ayrıca yasal,” diye hatırlattı. “Yeraltı temelli olanlar bile düzenli olarak kontrol edilemiyorlar. Bu da genel olarak bunun imkansız olmasından kaynaklanıyor. Üstelik çok pahalıya mal oluyor.”

“EDD onların listesini tutuyor.”

“Belli bir ölçüde. Buraya bak.” Roarke geri döndü, birkaç tuşa bastı ve duvar ekranlarından birinde bir görüntü belirdi. “Gördün mü? Camelot’un yeni bir versiyonunun eğlenceli bir oyunundan ibaret. Çok kullanıcıları bir rol oyunu ve hologram opsiyonu var,” diye açıkladı Roarke. “Herkes kral olmak istiyor. Ve şurada.” Başka bir ekranı işaret etti. “Erotica denen bir cinsel fantezi programının son derece açık bir reklamı; ikili uzaktan kontrol opsiyonu var.” Kaşlarını çatarak pis pis sırttı. “Benim şirketlerimden biri üretiyor. Oldukça da popüler.”

“Eminim öyledir.” Kendisinin deneyip denemediğini sormadı. Bunu bilmek istemiyordu. “Anlayamıyorum. Muhtemelen bu programdan daha ucuza gelecek lisanslı bir eş kiralayabilirsin. Seksi kanlı canlı yapabilirsin. Neden buna ihtiyaç duyuyorlar ki?”

“Fantezi, aşkım. Kontrolde olmak veya terk etmek. Üstelik programı tekrar tekrar çalıştırabilirsin; hem de neredeyse limitsiz çeşitlemelerle. Zihin ve ruh. Bütün fanteziler bu ikisiyle ilgilidir.”

“Ölümcül olanlar bile,” dedi Eve. “Bütün bunlar bununla ilgili değil mi zaten? Kontrol sahibi olmak. Başka birinin zihni ve ruhu üzerinde tam bir kontrole sahip olmak. Oyun oynadıklarını bile bilmiyorlar. Asıl mesele de bu. Dev gibi bir egoya sahip olman ve hiç vicdan taşıman gerek. Mira, Jess’in bu tanıma uymadığını söylüyor.”

“Ah, bu da bir sorun, değil mi?”

Eve başını eğerek kocasına baktı. “Şaşırmış gibi görünüyorsun.”

“O adamın ağzı iyi laf yapıyor ama icraatta bir şey yok. Böyle insanlar gözlerini kırpmadan kan dökemezler.”

Eve tabağındaki bifteği midesine indirdi ve bir kenara itti. “Ama bu şekilde öldürmek bence kesinlikle kansız. Korkakça. Tam bu tiplere göre.”

Roarke sırtıttı. “İyi söyledin ama bu tür insanlar öldürmezler, sadece konuşurlar.”

Eve, Jess Barrow konusunda tam bir çıkmaza girmiş olduğunu itiraf etmekten kaçınıyor, ısrar ediyordu. “Daha fazlasını bulmam gerek. Daha ne kadar sürer sence?”

“İşim bitene kadar. Sanal gerçeklik gözlüğündeki verilerle kendini oyalayabilirsin.”

“Ona geri döneceğim. Reeanna’nın ofisine iniyorum.

Eğer yemekten dönmediyse, ona Jess ile ilgili bir not bırakabilirim.”

“Güzel.” Roarke, karısının fikrini değiştirmeye çalışmadı. Bir şeyler yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Sadece zaman geçirmek ve hareket halinde olmak için. “İşin bittiğinde tekrar buraya dönecek misin, yoksa seninle evde mi buluşayım?”

“Bilmiyorum.” Gösterişli ofisinde oturmuş, kontrollerle oynarken, Roarke’un mükemmel görüldüğünü düşündü Eve. Belki herkes kral olmak istiyor, diye düşündü, ama Roarke kendisi olmaktan memnun.

Roarke’un bakışları Eve’e kaydı. “Evet, Teğmen?”

“Sen kesinlikle olmak istediğin kişisin. Bu harika.”

“Çoğunlukla. Sen de olmak istediğin kişisin.”

“Çoğunlukla,” diye mırıldandı Eve. “Reeanna ile buluştuktan sonra, Feeney ve Peabody’yi kontrol edeceğim. Bakalım bir şey bulmuşlar mı? Yemek için teşekkürler; bilgisayardaki yardımın için de.”

“Bana ödeyebilirsin.” Roarke karısının elini tutarak ayağa kalktı. “Seninle bu gece sevişmeyi çok istiyorum.”

“Sormana gerek yok” Eve kızarak omuz silkti. “Evliyiz.”

“Sormak da fantezinin bir parçası diyelim.” Roarke yaklaştı ve dudaklarını Eve’inkilere dokundurdu. “Seni bu gece uçurmama izin ver, Eve. Seni şaşırtayım. Seni baştan çıkarayım.” Bir elini Eve’in kalbinin üzerine koydu ve sert, dolu dolu atışını hissetti. “İşte,” diye mırıldandı. “Çoktan başladım bile.”

Eve’in dizleri titriyordu. “Teşekkürler. Sanırım dikkatimi işime vermem gerek.”

“İki saat.” Bu kez öpücük uzun sürdü. “Sonra kendi keyfimize bakalım.”

“Denerim.” Hâlâ yapabileceğinden eminken, Eve geri çekildi ve çabucak kapıya doğru yürüdü. Sonra döndü ve Roarke’a baktı. “İki saat...” dedi. “Sonra başladığın şeyi bitirebilirsin.”

Kapıyı kapatıp aceleyle asansöre doğru yürürken Roarke’un güldüğünü duydu. “Otuz dokuz, batı,” diye emretti Eve, kendisi de gülümserken.

Evet, kendi keyiflerine bakacaklardı. Jess ve iğrenç oyuncağının onlardan çalmaya çalıştığı bir şeyle ilgileneceklerdi.

O anda durdu ve gülümsemesi kayboldu. Sorun bu muydu? diye sordu kendi kendine. Bir şeye fazlasıyla –kişisel duygularını da işe katarak– odaklandığı için, daha büyük bir şeyi mi kaçıırıyordu? Ya da daha küçük?

Eğer Mira haklıysa ve Roarke’un bu tür kişilerle ilgili teorileri doğruysa, o zaman Eve haksız demekti. Biraz geri çekilip yeniden odaklanma zamanı gelmişti.

Bu teknolojik bir suçtu, diye düşündü. Ama teknolojik suçlar yine de insan gerektirir; bir amaç, duygu, hırs, nefret, kıskançlık ve güç. İşin altında yatan şey bütün bunlar ya da bunların bir bileşimi miydi? Jess’in gücü hem istediğini hem de kışkırttığını görebiliyordu. Ama bunun için öldürür müydü?

İyice sakinleşerek zihninde bir adım geri çekildi ve Jess’in morgda çekilmiş olan fotoğrafları gördüğü zaman verdiği tepkiyi düşündü. Buna neden olan bir adam, olmasını sağlayan bir adam, sonuçlarla karşılaştığında böyle-sine şiddetli bir tepki verir miydi?

Mümkün değil, diye düşündü.

Ama sonra çalışmalarının sonuçlarını görmekten hoşlandığını hatırladı. Olanlara kıs kıs gülüyor ve cep bilgisa-

yarına notlar alıyordu. Acaba tarayıcıların kaçırdığı başka bir cep bilgisayarı olabilir miydi? Jess'in stüdyosunu kendisinin araştırması gerekiyordu.

Otuz dokuza geldiğinde asansörden inerken ve bir laboratuvarın siperlikli camını incelerken dalgandı. Burası sakindi; kameraların üzerlerindeki hareket detektörlerinin kırmızı ışığının gösterdiği gibi güvenlik iş başındaydı. Hâlâ iş başında olan bir droid varsa, onlar da kapalı kapılar arkasındaydı.

Avucunu bir tarayıcıya bastırdı, onayı bekledi, adını vererek ses tanımını yaptı ve Reeanna'nın ofisinin yerini sordu.

En üst kata girebilirsiniz, Dallas, Teğmen Eve. Lütfen sol tarafınızdaki koridordan ilerleyin ve bitiminde sağa dönün. Dr. Ott'un ofisi, o noktadan beş metre ileride. İçeri girmek için bu aşamaları tekrarlamanız gerekmeyecek. Lütfen keyfinize bakın.

Roarke'un mu yoksa Reeanna'nın mı güvenlik sistemini ona göre ayarlamış olduğunu merak etti. Camlı köprüden geçerken çok etkilendi; her tarafta şehrin manzarası uzanıyordu. Kendi ayaklarına baktığında, altından geçen şehir trafiğini görebiliyordu. Fondan gelen son derece enerjik müzik, bazı müzikologların droidlere müzikle ilgili coşku yükleme fikrini hatırlattı. Bu da bir tür zihin kontrolü değil miydi?

Kapıdaki ışıklı plaketin üzerinde William'ın adı yazılı bir ofisin önünden geçti. Bir oyun ustası, diye düşündü Eve. Onun beyin kalıbını ve birkaç teorisini almak ilginç olabilirdi. Kapıyı vurdu ve ışığın kırmızı yandığını gördü.

Üzgünüm, William Shaffer şu anda ofiste değil. Lütfen adınızı ve mesajınızı bırakın. En kısa zamanda cevap verilecektir.

“Ben Dallas. Bak, William, yemekten sonra birkaç dakika varsa, seninle görüşmek istediğim bir konu var. Şimdi Reeanna’nın ofisine uğrayacağım. Eğer orada yoksa mesaj bırakacağım. Daha sonra benimle konuşmak için zamanın olduğunda ya evde ya da ofiste olacağım.”

Tekrar koridora dönerken saatine baktı. Tanrı aşkına, yemek ne kadar sürüyordu böyle? Yemeği alırsın, ağzına koyarsın, çiğnersin ve yutarsın.

Reeanna’nın ofisini buldu ve kapıyı vurdu. Kapıdaki ışığın yeşil yanması ve kapının kayarak açılması için beş saniye kadar beklemesi gerekti. Reeanna onun içeri girmesini istemeseydi, kapıyı kilitli tutabilirdi. Eve ortamı incelemeye başladı.

Gerçekten Reeanna’ya uygun bir yerdi. Parıl parıldı ve beyaz duvarlar üzerine vuran lazerler ateş kırmızısının en şehvetli tonlarını çağırıyordu.

Pencereye dönük konmuş olan masa, Reeanna’ya yoğun hava trafiğinin sürekli bir görüntüsünü veriyordu.

Oturma bölümü kalın minderli koltuklarla döşenmişti. Bir tanesi hâlâ son oturan kişinin vücut hatlarını taşıyordu. Reeanna’nın kıvrımları etkileyiciydi; siluet halinde olsa bile. Taş gibi sert plastisid masaya ve akordeon boyunlu lambanın ışığını yakalayıp kızıl bir tonla yansıtan elmas desenleri oyulmuştu.

Eve masanın üzerinde duran sanal gerçeklik gözlüklerini aldı ve Roarke’un en son modeli olduğunu görerek yerine bıraktı. Bu aletler onu hâlâ huzursuz ediyorlardı.

Döndü ve odanın karşı tarafındaki çalışma istasyonunu inceledi. O alanda dişil ya da yumuşak olan herhangi bir şey yoktu. Her şey sadece işle ilgiliydi. Parlak beyaz tezgâh ve koltuk bile sert görünüyordu. Otomatik kontrole bağlanmış bir bilgisayarın hafif vınlamasını duydu ve ekrandan geçen sembollere çatık kaşlarının altından baktı. Roarke'un ekranında deşifre etmeye çalıştıklarına benziyordu.

Ama sonuçta bilgisayar şifrelerinin hepsi birbirine benzerdi.

Meraklı bir şekilde masaya yaklaştı ama incelemeye değecek ilginç bir şey bulamadı. Gümüş bir kalem, bir çift güzel ve pahalı altın küpe, William'ın bir uçuş giysisi içinde sırtırken çekilmiş bir gençlik hologramı. Yine o tuhaf ve anlaşılmaz bilgisayar şifrelerinden oluşan kısa bir kağıt ıktısı.

Eve masanın kenarına oturdu. Sırım gibi vücudunun Reeanna'nın vücudundan kalan siluetin içine gömülmesini istemiyordu. İletişim cihazını çıkararak Peabody'yi aradı.

“Bir şey var mı?”

“Devane'in oğlu bizimle işbirliği yapmak istiyor. Annesinin oyunlara gösterdiği ilginin farkında; özellikle de rol almaktan hoşlandığının. Bu oğlunun paylaştığı bir ilgi alanı değil, ama sürekli oyun arkadaşlarından birini tanıdığını söylüyor. Kısa bir süre için onunla çıkmış. Adını aldım. Burada, New York'ta yaşıyor. Veriler bende; aktarayım mı?”

“Sanırım bu işi kendin halledebilirsin. Bir görüşme ayarla ve ancak eğer işbirliği yapmayı reddederse merkeze getir. Sonucu bana bildir.”

“Peki, efendim.” Peabody’nin sesi ciddiye ama aldığı görevden dolayı gözleri parlamıştı. “Hemen yola çıkıyorum.”

Eve bundan tatmin olarak Feeney’i denedi. Fakat iletişim cihazı meşguldü; bu yüzden temas talebinde bulunarak kapamak zorunda kaldı.

O sırada kapı açıldı. Reeanna aceleyle masasına doğru yürürken, masanın kenarında oturan Eve’i gördü. “Oh, Eve, seni bu kadar erken beklemiyordum.”

“Zamanlama da sorunlarımdan biridir.”

“Anlıyorum.” Reeanna gülümsedi ve kapıyı kapadı. “Sanırım seni Roarke içeri aldı.”

“Sanırım öyle. Sakıncası var mı?”

“Hayır, hayır.” Reeanna elini havada salladı. “Sadece biraz dikkatim dağınık. William programlardaki bazı sorunlar hakkında konuşup duruyor. Onu asık yüzle tatlısını yerken bıraktım.” Hafif bir vınlamanın yayıldığı bilgisayara baktı. “Burada iş hiç durmaz. ARGE yirmi dört saatlik bir iştir.” Gülümsedi. “Sanırım bu açıdan polisliğe benziyor. Şey, henüz konyak içmedim. Sen de ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim. Görevdeyim.”

“O halde kahve.” Reeanna bir tezgâha yaklaştı ve sade, sert bir kahve istedi. “Bu dağınıklığı hoş gör. Bugün takvimin biraz gerisinde kaldık. Roarke yeni sanal gerçeklik gözlüğünün verilerine ihtiyaç duyuyordu ve tasarımdan uygulamaya kadar her şeyi istedi.”

“Bu senin tasarımıydı. Az önce Roarke sözünü edene kadar fark etmemiştim.”

“A, büyük bölümü William’a ait. Ama benim de biraz katılımım oldu tabii. Şimdi...” Kahve fincanını Eve’e uzat-

tı ve konyak kadehini eline alarak masanın arkasına geçti. “Senin için ne yapabilirim?”

“Danışmanlık yapmayı kabul edeceğimi umuyorum. Şüpheli şu anda gözaltında. Bir avukat tuttu ama orada tıkanacağımızı sanmıyorum. Belli uzmanlık açısından yaklaşan bir profile ihtiyacım var.”

“Genetik tanımlama.” Reeanna parmaklarını masanın üzerinde tıklattı. “İlginç. Suçlamalar nedir?”

“Seninle anlaşılan ve kumandanım seansı onaylayana kadar bunları açıklayamam. Ama olursa, testi sabah saat yedide yapmak isterim.”

“Sabah yedide mi?” Reeanna yüzünü buruşturdu. “Ohh! Ben de bir tarlakuşundan çok baykuşum.o saatte kalkmamı ve bir test yapmamı istiyorsun; hiç olmazsa biraz bilgi ver.” Hafifçe gülümsedi. “Sanırım Mira şu şüpheliyi çoktan görmüştür ve tahmin ediyorum ki sonuçlardan hoşlanmadın.”

“İkincil görüşler sıra dışı bir durum değildir.” Her nedense Eve kendini savunma ihtiyacı duymuştu. Ayrıca suçluluk duyduğunun da farkındaydı.

“Hayır ama Dr. Mira’nın raporları çok tutarlıdır ve çok ender sorgulanır. O adamı enselemeyi feci şekilde istiyor olmalısın.”

“Ben gerçeği istiyorum. Bulmak için önce teorileri, yalanları ve aldatmacaları elemek zorundayım.” Eve masadan uzaklaştı. “Bak, bu tür bir şey yapmanın ilgini çekeceğini sanmıştım.”

“Çekiyor, gerçekten. Ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum. Şüphelinin beyin taramasına ihtiyacım var.”

“Bende var. Deliller arasında.”

“Gerçekten mi?” Reeanna’nın gözleri parladı. “Ayrıca biyolojik anne-babasıyla ilgili mümkün olan bütün verileri görmem gerek. Kim oldukları biliniyor mu?”

“Dr. Mira’nın testi için o verilere ulaştık. Sen de kullanabilirsin.”

Reeanna arkasına yaslandı ve elindeki kadehi inceledi. “Cinayet olmalı.” Eve’in yüz ifadesi karşısında dudakları seğirdi. “Sonuçta senin alanın bu. Can alan olaylar.”

“Öyle de diyebilirsin.”

“Sen nasıl diyorsun?”

“Can alanların araştırılması.”

“Evet. Evet ama bunu yapmak için önce ölüyü incelemek zorundasın ve ölümün kendisini. Nasıl oldu, ne yol açtı, o son anlarda katille kurban arasında neler oldu? Nefes kesici. Günbegün, yıllar boyunca bir meslek olarak bunu yapmak, her gün ölümü incelemek için insanın nasıl bir kişiliği olması gerekir? Bu seni yaralıyor mu, Eve? Kalbini katılaştırıyor mu?”

“Beni kızdırıyor,” dedi Eve. “Ve felsefe yapacak zamanım yok.”

“Bağışla, bu da benim kötü bir alışkanlığım.” Reeanna derin bir iç çekti. “William benim her şeyi analiz ettiğimi söylüyor.” Gülümsedi. “Bu suç değil ki; en azından cinayet sayılmaz. Ve sana yardım etmek istiyorum. Kumandanını ara,” dedi. “İznin çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Ondan sonra detaylara geçebiliriz.”

“Teşekkür ederim.” Eve iletişim cihazını çıkardı, döndü ve sadece görüntü istedi. Bu daha uzun sürüyordu ve daha az etkiliydi. Bilgi ve rica yazılarının gidip gelmesi. Kendi sezgilerini, kararlığını sadece görüntüye nasıl ekleyebilirdin ki?

Ama elinden geleni yaptı ve bekledi.

Sen ne yapmaya çalışıyorsun, Dallas? Mira'dan sonra ikinci bir test daha mı istiyorsun?

Sadece başka bir görüş daha istiyorum, Kumandan. Bu prosedüre uygun bir şey. Sadece bütün açıları deniyorum. Eğer savcıyı Jess'i intihara teşvikten suçlaması için ikna edemezsem, diğer suçların da görmezden gelinmesini istemiyorum. Bunun kasıtlı olduğunu kanıtlamak zorundayım.

Bu bir zorlamaydı ve kendisi de biliyordu. Whitney bir karar vermek için düşünürken, Eve rahatsız ve huzursuz bir şekilde bekledi.

Bana sadece bir açılış ver, diye düşündü. Sadece kulağının çekilmesi gerekiyor. Yaptığının bedelini ödemesi gerek.

Sana devam etme yetkisi veriyorum, Teğmen. Umarım bu bir bütçe ziyanı değildir. Mira'nın raporunun son derece güvenilir olduğunu ikimiz de biliyoruz.

Anlıyorum ve teşekkür ederim. Dr. Ott'un raporu, hiçbir şey değilse bile, Barrow'un avukatının başını ağrıtacaktır. Şu anda şüpheliyle cinayetler arasında bir bağlantı kurmak için uğraşıyorum. Sonuçlar sabah saat dokuza kadar hazır olacak.

Kesinlikle öyle olsun. Seninkiyle birlikte benim kelimem de tehlikede.

- Whitney ayrıldı -

Eve uzun, sessiz bir nefes verdi. Biraz daha zaman kazanmayı başarmıştı ve aslında peşinde olduğu şeyin sadece bu olduğunu kendine itiraf etmeliydi. Zamanı oldukça, eşelemeye devam edebilirdi. Roarke ile Feeney herhangi bir veri elde edemezlerse, gezegende ya da gezegen dışında bunu yapabilecek başka biri yoktu.

Jess kendi suçunun cezasını çekecekti ama cinayetlerin intikamı alınmış olmayacaktı. Bir an için gözlerini kapadı. Kendisinin asıl durduğu yer de tam olarak burasıydı. Kurbanın intikamcısı.

Tekrar gözlerini açtığında, detayları Reeanna'ya aktarmadan önce biraz kendini toparlamak istiyordu.

O anda bilgisayar monitöründe siyah-beyaz bir dizi yazı gördü:

Mathias, Drew; AutoPhile adıyla bağlandı. Mathias, Drew; Banger adıyla bağlandı. Mathias, Drew; HoloDick adıyla bağlandı.

Birden kalp atışları hızlandı ama iletişim cihazının düğmesini açarken ve Feeney ile Peabody'ye bağlanmalarını bildiren sinyali gönderirken, eli kesinlikle titremedi. Desteye ihtiyacı vardı. Transmisyon kaynağında hemen cevap gerekiyordu.

Kartı cebine attı ve döndü. "Kumandan danışmanlığı kabul etti. Biraz isteksizce. Sonuçlara ihtiyacım var, Reeanna."

"Alacaksın." Reeanna biraz daha konyak doldurdu ve başkışlarını masasındaki gösterişli bilgisayara kaydırdı. "Kalp

atışların aniden hızlandı, Eve ve adrenalın seviyen belirgin bir şekilde yükseldi.” Başını yana eğdi. “Ah, hayatım,” diye mırıldandı ve masanın arkasından kaldırdığı elinde bir NYPSD tabancası parladı. “Bu büyük bir sorun.”

Birkaç kat yukarıda, Roarke eline yeni geçen Mathias hakkındaki verileri inceliyordu. Şimdi bir yerlere ulaşıyoruz işte, diye düşündü. Bilgisayarı tekrar otomatiğe aldı ve yeni sanal gerçeklik gözlüğü hakkındaki verilere odaklandı. Bu tuhaf, diye düşündü, ve ilginç. Jess Barrow’un büyüklü konsolundaki parçaların bazıları yeni sanal gerçeklik gözlüğündeki parçalardan kopyalanmış gibi görünüyor.

O anda telelinki çalınca alçak sesle bir küfür savurdu.

“Rahatsız edilmek istemiyorum.”

“Üzgünüm, efendim. Burada Mavis Freestone adında biri var. Kendisini görmek isteyeceğinizi söylüyor.”

Roarke, ikinci bilgisayarı otomatiğe bağladıktan sonra görüntü ve sesi bloke etti. “Onu içeri gönder, Caro. Artık eve gidebilirsin. Sana bu akşam daha fazla ihtiyacım olmayacak.”

“Teşekkür ederim. Bayan Freestone’u hemen gönderiyorum.”

Roarke kaşlarını çattı ve Reeanna’nın denemesi için bıraktığı sanal gerçeklik gözlüğünü eline aldı. Birkaç ayarlama yapılması gerektiğini düşündü. Bir sonraki sürüm için geliştirilmeliydi. Telkin opsiyonları yüklenmişti ve benzerlik bu şekilde açıklanabilirdi. Yine de umurunda değildi. ARGE bölümünde bir sızıntı olabileceğini düşündü.

William’ın yeni sürüm için neler ürettiğini bilmiyordu; diğer bilgisayara bir disk taktı. Mavis’in ne için geldiğini

anlarken, verileri bilgisayara geçmenin bir sakıncası olmazdı.

Makine bir sinyalle diski kabul etti, yüklemeye başladı ve o sırada kapı açıldı. Mavis çılgın gibi içeri daldı.

“Hepsi benim hatam, benim hatam! Ne yapacağımı bilmiyorum!”

Roarke masanın arkasından geldi, Mavis’in elini tuttu ve şaşkın yardımcısına anlayışlı bir bakış attı. “Sen evine git. Bununla ben ilgilenirim. Bir dakika, bir şey daha var, güvenlik sistemini karım için açık bırak lütfen. Otur, Mavis.” Roarke genç kadını bir koltuğa oturttu. “Soluklan biraz.” Ve Mavis’i doğru okuyarak, şakacı bir tavırla başını okşadı. “Ve ağlama. Senin hatan olan şey neymiş bakalım?”

“Jess. Sana ulaşmak için beni kullandı. Dallas benim hatam olmadığını söyledi ama ben öyle olduğunu düşünüyorum ve öyle.” Kahramanca bir tavırla uzun bir iç çekti. “Bunu getirdim.” Elindeki diski Roarke’a uzattı.

“Nedir bu?”

“Bilmiyorum. Belki de delildir. Bir bak.”

“Pekâlâ.” Roarke, Mavis’in elinde deli gibi salladığı diski aldı. “Neden Eve’e vermedin?”

“Verecektim. Burada olduğunu sanıyordum. Diski elimde tutmamın doğru olduğunu sanmıyorum. Leonardo’ya bile söylemedim. Ben çok kötü bir insanım.”

Daha önce de birçok kez histeri durumunda olan kadınlarla karşılaşmıştı. Roarke diski cebine attı, yaklaştı ve otomatik aşçıdan büyük bir bardak yatıştırıcı içki istedi. “Al, iç bunu. Bunun ne tür bir bilgi olduğunu sanıyorsun, Mavis?”

“Bilmiyorum. Benden nefret etmiyorsun, değil mi?”

“Hayatım, ben sana tapıyorum. İç haydi.”

“Gerçekten mi?” Mavis kendisine söyleneni yaptı ve içkiyi içti. “Senden gerçekten hoşlanıyorum, Roarke. Sadece bana yardımcı olduğun ya da zenginliğin için değil. Sen olmasan zayıflar ne yapardı türünden bir insansın, değil mi?”

“Sanırım öyleyim.”

“Ama ne olursa olsun, Dallas’ı çok mutlu ediyorsun. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığı için, şimdi ne kadar mutlu olduğunun kendisi bile farkında değil. Bunu biliyor muydun?”

“Evet. Şimdi üç kez yavaş ve derin nefes alıp ver. Hazır mısın? Bir.”

“Peki.” Mavis bakışlarını Roarke’un gözlerinden ayırmadan üç kez derin derin nefes alıp verdi. “Bu işi iyi biliyorsun. İnsanları sakinleştirmeyi yani. Eminim bunu onun için yapmana pek izin vermiyordur.”

“Hayır, vermiyor. Ya da yaptığım zaman fark etmiyor.” Roarke gülümsedi. “Onu ikimiz de tanıyoruz, değil mi, Mavis?”

“İkimiz de seviyoruz. Çok üzgünüm.” Mavis ağlamaya başladı ama artık sakindi. “Sana verdiğim disk izledikten sonra fark ettim. En azından bir kısmını. Benim videomdan alınmış bir kopya bu. Gizlice izledim. Daha sonra kullanmayı düşünüyordum. Ama bir not vardı.”

Başını eğdi ve ellerine baktı. “İlk defa izledim ve hepsini ilk kez duydum. Bir kopyasını Dallas’a verdi ama bu versiyondan sonra yaptığı düzeltmelerle...” Aniden sustu ve yaşlı gözlerini Roarke’a çevirdi. “Bunun için onun canını yakmanı istiyorum. Canını gerçekten çok yakmanı istiyorum. Kaldığım yerden izle.”

Roarke bir şey söylemedi. Yerinden kalktı ve disk eğ-

lence birimine taktı. Ekran ıııkla ve m  zikle doldu, sonra da ses ve yoğunluk azalırken,   n planda Jess'in sesi duyuldu:

“Sonu  ların ne olacağından emin değilim. Bir g  n kaynağa ulaşacak anahtarı bulacağım. şimdilik, sadece tahmin y  r  tebilirim. Telkin, anılara y  neliktir. Travmanın yeniden aktif hale getirilmesi. Dallas'ın zihnindeki g  lgelerin   z  ne. Bu nefes kesici bir şey. Bu gece diski izledikten sonra nasıl bir r  ya g  recek? Her şeyi benimle paylaşması i  in onu kandırana dek ne kadar bekleyeceğim? Ne t  r sırlar saklıyor? Bu   ok b  y  k bir soru işareti ve merak etmek   ok eğlenceli. Roarke'un karanlık y  nlerine sızmak i  in sabırsızlanıyorum. Kesinlikle b  yle bir y  n   olduğunu biliyorum; y  zeyeye o kadar yakın ki neredeyse g  zle g  r  lebilir. İkisini birlikte ve sadece i  lerindeki hayvanın kontrol  nde d  ş  nmek, beni   ok fazla etkiliyor. Bu proje i  in daha hayranlık uyandırıcı başka denekler d  ş  nemiyorum. Kapıyı araladığı i  in Mavis'e teşekk  r etmem gerek. Altı ay i  inde bu ikisini   ok iyi tanıyacak, tepkilerini   ok iyi tahmin edebilecek, onları istediğim noktaya y  nlendireceğim. Sonrasında da hi  bir sınır olmayacak.   n, servet, her şey... Sanal zevkin lanet olasıca babası olacağım.”

Disk devam ederken, Roarke sessizce bekledi. Parmaklarının arasında pudra gibi dağılacağını bildiği i  in, diski   ıkarmadı.

“  oktan canını yaktım bile,” dedi sonunda. “Ama yeterince değil. Yarısı kadar bile değil.” Mavis'e d  nd  . Gen   kad  n ayağa kalkmıştı ve bir peri gibi k    k v  cudu titriyordu. “B  t  n bunlardan sen sorumlu değilsin,” dedi Roarke.

“Bu belki doğrudur. Bunu anlamam gerek. Ama ben

olmadan sana ve Dallas'a o kadar yaklaşamayacağını biliyorum. Bu onu içeride tutmaya yeter mi?"

"Sanırım kilidin döndüğünü duyacak ve bir kez daha aynı sesi duymak için çok uzun bir süre beklemesi gerekecek. Diski bana bırakır mısın?"

"Tabii. Artık ensenden ekileyim."

"Ne zaman istersen gelebilirsin Mavis."

Mavis'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Dallas için olmasaydı, beni gördüğün anda aksi yönde koşmaya başlardın."

Roarke yaklaştı ve o titrek dudaklarını şefkatle öptü. "Bu da çok büyük bir hata ve benim kaybım olurdu. Senin için bir araba çağırayım."

"Buna mecbur değils..."

"Ön kapıda bir araba senin için bekliyor olacak."

Mavis burnunu sildi. "O muhteşem limuzinlerden biri mi?"

"Kesinlikle."

Roarke küçük dostunu kapıya kadar geçirdi ve kapıyı arkasından kapadı. Düşünceliydi. Jess'i içeri tıkmak için bir delil diğeri olarak diskin yeterli olacağını umuyordu. Geri döndü ve iki makineye de verileri ekranda görüntülemelerini emretti.

Masasının arkasına geçerek, sanal gerçeklik gözlüklerini aldı ve verileri inceledi.

Eve bakışlarını tabancaya indirdi. O açıdan, hangi ayarda olduğunu kestirmesi mümkün değildi. Ani bir hareketin hafif rahatsızlıktan ölüme kadar değışebilecek bir sonuca yol açacağını biliyordu.

“Bir sivilin o silahı taşınması ve kullanması yasadışıdır,” dedi soğuk bir ses tonuyla.

“Bunun şu anda bir önemi olduğunu sanmıyorum; içinde bulunduğumuz şartları düşünürsen... Kendininkini çıkar, Eve, yavaşça ve parmak uçlarınla. Sonra da masanın üzerine bırak. Seni incitmek istemiyorum,” diye uyardı Reeanna, Eve herhangi bir uzlaşma belirtisi göstermeyince. “Hiç istemedim. Gerçekten. Ama gerekeni yapmaktan çekinmem.”

Bakışlarını Reeanna’nın gözlerinden ayırmadan, Eve yavaşça silahına uzandı.

“Sakın kullanmayı düşünme. Bu alet maksimuma ayarlı değil ama oldukça yüksek. El ve ayaklarını günlerce kullanamazsın; beyin hasarı kalıcı olmamasına karşın, bir hayli rahatsızlık vericidir.”

Eve bir polis silahının neler yapabileceğini iyi biliyordu. Kendi silahını yavaşça çıkardı ve masanın köşesine bıraktı. “Beni öldürmek zorundasın, Reeanna. Ama bunu yüz yüze, kişisel olarak yapman gerek. Diğerlerine benzemeyecek.”

“Bundan sakınmaya çalışacağım. Kısa, acısız, hatta zevkli bir sanal gerçeklik seansıyla, hafızanı harekete geçirip seni hedefe yönlendirebiliriz. Jess’i iyi hedef aldın, Eve. Neden o şekilde devam etmesin?”

“O dört kişiyi neden öldürdün, Reeanna?”

“Onlar kendilerini öldürdü, Eve. Cerise Devane’in binadan atladığında sen oradaydın. Kişi kendi gözleriyle gördüğüne inanmalıdır.” Reeanna derin bir iç çekti. “Ya da çoğu insan gördüğüne inanır, ama sen onlardan değilsin, değil mi?”

“Onları neden öldürdün?”

“Sadece belli bir zamanda belli bir şekilde yaşamlarına son vermeleri için onları teşvik ettim. Peki neden?” Rec-anna güzel omuzlarını kaldırdı. “Yapabildiğim için.”

Güzel bir gülümsemeyle Eve’e baktı ve neşeli bir kahkaha attı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Eve, işareti üzerine Feeney ile Peabody'nin içeri girmesinin uzun süremeyeceğini düşünüyordu. Sadece zamana ihtiyacı vardı. Reeanna'nın da bu zamanı ona tanıyacağını sanıyordu. Güçlü bir egolar, güçlü insanlar gibi sürekli hayranlıkla beslenirdi. Reeanna her anlamda buna uyuyordu.

“Jess ile birlikte çalıştın mı?”

“O amatörle mi?” Reeanna saçlarını arkaya attı. “O bir piyanocu. Temel mühendislik konularında belli bir yeteneği olmadığını söylemiyorum ama vizyonu yok; cesareti de,” diye ekledi ve yavaşça gülümsedi. “Kadınlar, erkeklerden çok daha cesur ve kötüdürler; her anlamda. Aynı fikirde değil misin?”

“Hayır. Bence cesaret ve kötülük cinsiyetle ilgili değildir.”

“Pekâlâ.” Reeanna hayal kırıklığına uğradığını belli eden bir şekilde dudaklarını büzdü. “Her neyse, birkaç yıl önce kısa bir süre onunla yazıştım. Fikirlerimizi ve teorilerimizi paylaştık. Yer altı elektronik servislerin kimliklerinin giz-

li olması çok işe yaradı. Bazı teknik ilerlemelerini paylaşması için onu biraz pohpohlama yetti. Ama ben ondan çok ilerideydim. Açıkçası, şu anda görüldüğü kadar ileri gidebileceğini hiç tahmin etmemiştim. Sadece basit ruh hali değiştiriciler üzerinde çalıştığını sanıyordum; sadece birkaç küçük doğrudan telkinle.” Başını eğdi. “Yeterince yaklaştım mı?”

“Daha ileri gittin.”

“Ah, ne kadar kabayım. Neden oturmuyorsun, Eve? İkimiz de rahat olmalıyız.”

“Ayakta rahatım.”

“Nasıl istersen. Ama birkaç adım geri çekil, eğer sakıncası yoksa.” Elindeki tabancayla işaret etti. “Silahına uzanmayı denemeni istemiyorum. O zaman bunu kullanmak zorunda kalırım ve bu kadar iyi bir dinleyiciyi kaybetmek istemem.”

Eve bir adım geriledi. Birkaç kat yukarıda çalışmakta olan Roarke’u düşündü. Kendisini aramak için aşağı geleceğini sanmıyordu. En azından, Roarke için endişelenmesine gerek yoktu. En fazla, bir yerde takıldığı taktirde iletişim cihazından arardı. Dolayısıyla Roarke güvendeydi; yani Eve istediği gibi devam edebilirdi.

“Sen doktorsun,” dedi Eve. “Bir psikiyatr. İnsanları inceleyerek yıllarını harcadın. Neden onları öldürmeyi seçtin, Reeanna, onları kurtarmak için eğitmek varken?”

“Belki de böyle doğdum.” Reeanna gülümsedi. “Ah, sen bu teoriden hoşlanmıyorsun, değil mi? Bunu kendi durumunu incelemek için kullanabilirdin ama istemiyorsun. Nereden ve nasıl bir kökten geldiğini bilmiyorsun.” Eve’in gözlerinin parladığını gördü ve memnun bir şekilde başıyla onayladı. “Roarke’un seninle birlikte olduğunu

öğrenir öğrenmez, Eve Dallas hakkındaki tüm bilgileri inceledim. Roarke'la, çok kısa süren ilişkimizi daha sürekli bir şeye dönüştürmeyi düşünecek kadar yakındık biz.”

“Seni terk etti.”

Bu hakaret hedefi tam isabetle vururken, Reeanna'nın yüzündeki gülümseme dondu. “Ne kadar sert olursan ol, ne kadar erkeksi görünürsen görün, sen de temelde bir dişisin. Hayır, beni terk etmedi. Sadece farklı yönlere sürüklendik. Zaman içinde geri dönmek niyetindeydim. Bu yüzden, her şey bir yana, bir polisle bu kadar yakından ilgilendiğini duyunca, ben de meraklandım. Roarke polislerden pek hoşlanmazdı. Ama sen... çok ilginçsin. Hakkındaki bilgilere ulaştıktan sonra, bana daha da ilginç geldin.”

Rahatlama koltuğunun dirsekliğine yerleşti. Ama elindeki silah, hedefinden hiç sapmadı. “Dallas'taki bir ara sokakta bulunmuş, tacize uğramış, küçük bir çocuk. Dövülmüş, şaşkın. Oraya nasıl geldiğini, kendisini kimin dövdüğünü, kimin tecavüz ettiğini ve terk ettiğini hatırlamıyor. Bomboş. Bu çok ilginçti. Geçmişi yok, ailesi yok, kökeniyle ilgili hiçbir bilgi yok. Seni incelemek çok hoşuma gidecek.”

“Ellerini kafamın içine sokamayacaksın.”

“Ah, evet sokacağım. Hatta senin için özel olarak hazırladığım sanal gerçeklik gözlüğünü birkaç kez kullandığında, bunu kendin isteyeceksin. Burada konuştuğumuz her şeyi unutacak olmandan gerçekten nefret ediyorum. Öylesine keskin bir zekân ve öylesine güçlü bir enerjin var ki... Ama bu bize birlikte çalışma şansı verecek. William'ı çok sevsem de, o çok dar görüşlü.”

“O bu olaya nasıl katıldı?”

“Hiçbir fikri yok. Modifiye ettiğim ilk gözlüğü, William’ın üzerinde denedim. Oldukça başarılıydı ve işleri çok kolaylaştırdı. İstedğim her gözlüğü kullanmasını sağladım. Elektronik açıdan benden daha hızlı ve daha kolay uyum sağlıyor. Aslında Senatör Pearly’ye gönderdiğim örneği tasarlamamda ve kişiselleştirmemde çok büyük katkısı oldu.”

“Neden senatör?”

“Başka bir testti bu. Senatörün telkinlerin kullanılması konusunda fazla sesi çıkmaya başlamıştı. Oyunları seviyordu -ama bunu zaten öğrenmişsindir. Ancak yasal çerçevede kalmalarını istiyordu. Bana sorarsan, bu sansürden başka bir şey değildi. Burnunu pornografiye soktu, yetişkin kontrolü getirdi, reklamlar ve telkin etkileri... benzer şeylerin hepsiyle uğraştı. Onun kurbanlık koyun olduğunu düşündüm.”

“Beyin kalıbına ulaşmayı nasıl başardın?”

“William sayesinde. Çok akıllıdır. Haftalarca yoğun bir şekilde çalışması gerekti ama güvenliği aşmayı başardı.” Reeanna başını yana eğerek keyifli bir şekilde anın tadını çıkardı. “NYPD’nin güvenlik sistemine de girdi. Bir virüs yerleştirdi. Sadece EDD’dekileri oyalamak için.”

“Ve benim beyin kalıbıma da böyle ulaştın.”

“Kesinlikle. William’ın çok yumuşak bir kalbi var; bu olaylarda önemli bir yeri olduğunu bilmek onu çok üzer.”

“Ama onu kullandın, olayın bir parçası haline getirdin. Ve bu seni hiç rahatsız etmiyor.”

“Hayır, etmiyor. Bütün bunları mümkün kılan oydu. O olmasaydı, başka biri olacaktı.”

“Seni seviyor. Bunu açıkça görülüyor.”

“Ah lütfen...” Reeanna güldü. “O sadece bir süs köpeği. Çekici bir kadın vücudu karşısında bütün erkekler öyledir. Sadece oturup yalvarırlar. Bu çok keyiflidir, bazen sinir bozucudur ama daima yararlıdır.” Dilini ağzının içinde yuvarladı. “Temel dişil avantajlarını Roarke’un üzerinde kullanmadığını söyleme bana.”

“Biz birbirimizi kullanmayız.”

“O zaman çok önemli bir avantajı atlıyorsun demektir.” Ama Reeanna konuyu değiştirmeye karar verdi. “Özgüveni aşırı gelişkin şu Dr. Mira, beni şiddet eğilimi ve kontrol dürtüsü olan bir sosyopat olarak değerlendirirdi. Ölüme sağlıksız ve hatta tehlikeli bir hayranlığı olan, patolojik bir yalancı.”

Eve bir an bekledi. “Peki, siz bu analize katılır mıydınız, Dr. Ott?”

“Evet, kesinlikle. Annem ben altı yaşımdayken intihar etti. Babam bunu asla atlatamadı. Beni büyükanneme ve büyükbabama teslim ettikten sonra, iyileşmek için bir hastaneye kapandı. Hiç iyileşip iyileşmediğini bilmiyorum. Ama bir avuç ilacı midesine indirdikten sonra annemin yüzünü gördüm. Çok güzel ve mutlu görünüyordu. O halde neden ölüm keyifli bir deneyim olmasındı?”

“Sen de dene,” diye önerdi Eve. “Dene de gör.” Sonra gülümsedi. “Sana yardım ederim.”

“Bir gün belki. İncelememi tamamladıktan sonra.”

“O halde bizler laboratuvar fareleriyiz; oyun yok, oyuncak yok, sadece deney var. Droidler gibi.”

“Evet. O genç Drew gibi. Genç ve potansiyeli yüksek olduğu için, onu öldürdüğüme üzüldüm. William ve ben Olympus’ta çalışırken, ona danıştığımı hatırlıyorum. Bana aşık olmuştu. O kadar genç ve masumdu ki. Çok hoşuma

gitmişti ve William benim başkalarıyla ilişkiye girmeme ses çıkarmaz.”

“Çok şey bildiği için ona modifiye edilmiş bir sanal gerçeklik gözlüğü gönderdin ve kendini asmasını söyledin.”

“Temel olarak öyle. Aslında gerekmeylebilirdi ama ilişkimizin bitmesini istemedi. Dolayısıyla derin bir aşkın bir erkeğin gözlerine yerleştirdiği o pırıltılar kaybolmadan önce kendi hayatına son vermek zorundaydı.”

“Kurbanlarını bir de soyuyordun,” dedi Eve. “Bu da son aşağılama mıydı?”

“Hayır.” Reeanna bu fikir karşısında şaşırılmış ve aşağılanmış gibi göründü. “Hiç de değil. Bu basit bir sembolizmdi. Hepimiz çıplak doğarız ve çıplak ölürüz. Daireyi tamamlarız. Drew mutlu öldü. Hepsi öyle. Acı yok, ıstırap yok. Sadece neşe ve keyif. Ben canavar değilim, Eve. Ben bilimciyim.”

“Hayır, sen bir canavarsın, Reeanna. Bugünlerde toplum canavarları kafeslere koyuyor ve orada tutuyor. İnan bana, bir kafeste mutlu olamazsın.”

“Ama bu olmayacak ki. Hesabı Jess ödeyecek. Yarınki raporundan sonra, onu oraya tıkmak için yanıp tutuşacaksın. Teşvik iddialarını kanıtlayamasan bile, onun sorumlu olduğuna daima inanacaksın. Diğerlerine gelince, çok dikkatli, çok seçici olacağım ve bütün deneklerin senden uzakta ölmesine dikkat edeceğim. Bir daha bu konuyla kendini sıkman gerekmeyecek.”

“Ama iki tanesini özellikle benim yakınımnda ayarladın.” Eve’in midesi bulandı. “Benim dikkatimi çekmek için.”

“Kısmen. Seni iş başında izlemek istedim. Yakından izlemek; adım adım... Söylendiği kadar iyi olup olmadığını merak ediyordum. Fitzhugh’dan nefret ediyordun ve dos-

tum Eve'e neden bir iyilik yapmıyorum, diye düşündüm. Lanet olasıca bir pislikti, toplum için bir baş belasıydı ve çok kötü bir oyuncuydu. Onun ölümünün kanlı olmasını istedim. Kanlı oyunları severdi zaten, bilirsin. Onunla hiç şahsen karşılaşmadım ama arada bir sanal ortamda buluştum. Berbat bir oyuncuydu.”

“Bir ailesi vardı,” dedi Eve. “Pearly, Mathias ve Cerise Devane gibi.”

“Eh, yaşam devam ediyor.” Reeanna elini havaya doğru salladı. “Her şey yerine oturur. Bu insan doğasıdır. Cerise'e gelince; bir sokak kedisinden başka bir şey değildi. Onunla ilgili her şey tutkuya yönelikti. Çok canımı sıkıyordu. Şimdiye dek sunabildiği en büyük eğlence, kamera önünde ölebilmek oldu. Ne gülümsemeydi ama. Hepsi gülümseyordu. Bu benim küçük şakam ve onlara armağanım. Son telkin. Öl; bu çok güzel, çok zevkli ve çok keyifli. Öl ve zevki tat. Hepsi mutlu bir şekilde öldü.”

“Hepsi beyinlerinde birer yanık ve donuk birer gülümsemeyle öldü.”

Reeanna'nın kaşları kalktı. “Ne demek istiyorsun? Ne yanığı?”

Destegi hangi cehennemdeydi? Daha ne kadar süre Reeanna'yı oyalaması gerekiyordu? “Bunu bilmiyor muydun? Küçük deneyinin küçük bir kusuru vardı, Reeanna. Ön lobda bir yanık izi bırakıyor ve biz buna gölge diyoruz. Ama şimdi yeniden tanımlayabiliriz: Senin parmak izin.”

“Bu hiçbir şey kanıtlamaz,” dedi Reeanna. Ama üzerinde düşünürken, dudağını çiğniyordu. “Telkinin yoğunluğu buna yol açmış olabilir; sanırım. Gündüsel direnci kırmak için derine işlemek zorunda; hayatta kalma güdüsünü aşmak kolay değildir. Ama üzerinde çalışıp o kusuru da

düzeltebiliriz.” Gözleri öfkeyle parladı. “William daha çok çalışmalı. Kusurlardan hoşlanmam.”

“Deneyin kusur dolu ama. William’ı devam etmesi için zorlaman gerek. Sistemi onun üzerinde kaç kez kullandın, Reeanna? Acaba sürekli kullanmak yanığın büyümesine neden olmaz mı? Ne tür bir hasar yaratabileceğini çok merak ediyorum.”

“Düzeltiler.” Dalgın bir şekilde parmaklarını kalçasında tıklattı. “William düzeltir. Onun üzerinde yeni bir tarama yapacağım ve kusuru inceleyeceğim; tabii varsa. Tamir edilir.”

“Kesinlikle var.” Eve yaklaşarak mesafeyi ve riski tarttı. “Hepsinde var. William’daki kusuru düzeltemezsen, muhtemelen onu yok etmek zorunda kalacaksın. O kusurun daha büyümesi riskini göze alamazsın, çünkü o zaman davranışlarını kontrol edemezsin. Ne dersin, bu riski göze alabilir misin?”

“Hayır. Hayır. Onu hemen bu gece inceleyeceğim.”

“Belki de çoktan geç kalmışsındır.”

Reeanna’nın gözleri öfkeyle parladı. “Ayarlamalar yapılabilir ve yapılacaktır. Bu kadar engeli yenilgiyi kabul etmek için aşmadım, bu kadar çok şeyi kaybetmek için başarmadım.”

“Ama başarıya ulaşabilmek için beni kontrol etmek zorundasın ve ben de işini hiç kolaylaştırmayacağım.”

“Beyin kalıbını çoktan aldım bile,” dedi Reeanna. “Programın da hazır. Çok kolay olacak.”

“Seni şaşırtacağım,” dedi Eve. “Ve Roarke olmadan üretim yapamazsın. O da çok geçmeden uyanacaktır. Onu da kontrol edebileceğini mi sanıyorsun?”

“O özellikle zevkli olacak. Sadece zamanlamayı doğru

yapmam gerekiyor. Öncelikle onun tadını çıkarmayı düşünüyorum. Küçük bir yolculuk belki; anılarında geriye doğru. Roarke yatakta çok yaratıcıdır. Seninle bu konuda deneyimlerimizi karşılaştıracak fırsat bulamadık, ama zaten senin bunu onaylayacağını sanmıyorum.”

Eve dişlerini sıktı ama soğukkanlılığını kaybetmedi. “Oyuncağını cinsel tatmin için mi kullanacaksın, Dr. Ott? Ne kadar bilimsel!”

“Çok eğlenceli. Ben William kadar usta değilim ama iyi ve yaratıcı bir oyunun tadını çıkarmasını bilirim.”

“Bütün kurbanlarınla bu şekilde karşılaştın zaten.”

“Şimdiye kadar. Oyunlar rahatlatıcı ve eğlencelidir. William ve ben, yeni sanal gerçeklik gözlüklerimizde daha yaratıcı opsiyonlar sunmak için oyun arkadaşlarımızdan fikirler almayı düşünüyoruz.” Uzun kıvılcık buklelerini sert bir baş hareketiyle arkaya attı. “Yarattığım şeyi herkes düşünemez.”

Bakışları monitöre kaydı ve Roarke’un ofisinden aktarılan verilere kaşlarını çatarak baktı. Şu anda sanal gerçeklik gözlüklerini denediğini anladı. “Ama Roarke’u çoktan deşmeye başladım bile. Sadece genç Drew’un üzerinde değil, aynı zamanda aletin kendisinde. Bundan memnun olduğumu söyleyemem ama zorlukların etrafından dolaşmak daima mümkündür.” Gülümsemesi daha da genişledi. “Roarke sandığın kadar gerekli değil. Ona bir şey olduğu taktirde bütün servetin tek sahibi kim olacak sence?”

Eve aptal aptal bakarken, Reeanna bir kahkaha patlattı.

“Elbette ki sen hayatım. Her şey senin olacak. Senin kontrolünde; dolayısıyla da benim elimin altında olacak. Endişelenme, uzun süre dul kalmana izin vermeyeceğim. Senin için birini bulacağız. Onu kendim seçeceğim.”

Eve bir anda korkuyla donup kaldı ve kasları gerildi. “Onun için bir gözlük yaptın.”

“Bugün öğleden sonra bitirdim. Henüz deneyip denemediğini merak ediyorum. Roarke çok çalışkandır ve sahip olduğu şeylerle yakından ilgilenir.”

Eve’in ne yapacağını anlayarak ayaklarına doğru tetiği çekti. “Sakın. Seni sersemletirim ve her şey daha uzun sürer.”

“Seni kendi ellerimle geberteceğim!” Eve kendini nefes alıp vermeye ve düşünmeye zorladı. “Yemin ederim!”

Roarke ofisinde işlediği veriler üzerinde çalışıyor, çatık kaşlarının altından ekrana bakıyordu. Bir şey kaçınıyorum, diye düşünüyordu. Ama ne?

Parmaklarıyla göz kapaklarını ovaladı ve arkasına yaslandı. Bir ara vermesi gerektiğini düşündü. Zihnini temizlemeli ve gözlerini dinlendirmeliydi. Masasının üzerinde duran sanal gerçeklik gözlüğünü kaparak, ellerinin arasında evirip çevirdi.

“Cesaret edemezsin. Edersen, seni sersemletirim ve onun yanına asla zamanında ulaşamazsın. Onu durdurabilmen, kurtarabilmen için daima bir umut vardır.” Reeanna’nın gülümsemesi yine genişledi ve bu kez sırtıta döndü. “Seni anladığımı görüyorsun, Eve.”

“Öyle mi?” diye sordu Eve ve ileri doğru atılmak yerine, geriye doğru sıçradı. “Işıkları söndür,” diye emretti ve oda karanlığa gömülürken, kendi silahına uzandı. Reeanna’nın hedefi şaşarken ve omzunu ıskalarken, Eve hafif acıyı hissetti.

Masanın arkasına yuvarlandığında Reeanna’nın görüş

alanından çıktı ve acıyla dişlerini sıktı. Hızla yuvarlandı ama dengesini iyi ayarlayamayarak yaralı dizinin üzerine düştü.

“Bu işte senden daha iyiyim,” dedi Eve, sakın bir tavırla. Ama silahı tutan sağ elinin parmakları titriyor, onu silahı sol eline almaya zorluyordu. “Burada amatör olan sensin. Eğer silahını bırakırsan, seni öldürmekten vazgeçebilirim.”

“Beni öldürmek mi?” Reeanna’nın sesi tıslama gibiydi. “İçinde programlanmış çok fazla polis var. Maksimum gücü sadece diğer yöntemler işe yaramadığında kullanırsın.”

Kapıya doğru, diye düşündü Eve, nefesini tutup kulaklarını dört açarken. Sağ tarafına. “Burada seninle benden başka kimse yok. Kim bilecek ki?”

“Çok fazla vicdanlısın. Unutma, seni iyi tanıyorum. Kafanın içine girdim. Bununla yaşamayı başaramazsın.”

Kapıya yaklaş. İşte böyle. Devam et. Biraz daha. Dışarı çıkmaya çalış, kaltak; ben de seni bir dilim kuru et gibi indireyim.

“Belki haklısındır. Belki de seni sadece sakatlarım.” Silahı elinden bırakmadan, Eve masanın etrafından dolaştı.

Kapı açıldı ama Reeanna’nın dışarı çıkması yerine, William içeri girdi. “Reeanna, karanlıkta ne yapıyorsun böyle?”

Eve ayağa fırlarken, Reeanna’nın parmağı titredi ve William’in sinir sistemini bir anda kilitledi.

“Of, William, cehennem ol!” Ama endişeden çok tiksinti dolu bir ifadeydi bu. William öne doğru yıkılırken Reeanna onun altından fırladı ve Eve’in üzerine atladı. İki

kadın yerde yuvarlanırken, Reeanna'nın sivri tırnakları Eve'in göğüslerini yırttı.

Nereye vurması gerektiğini biliyordu. Eve'in vücudundaki bütün çürükleri ve şişleri tedavi etmişti, yerlerini biliyor ve şimdi onlara yönelerek dövüyor, büküyor, eziyordu. Hassas kalçasına bir diz darbesi, burkulmuş dizine bir yumruk isabet etti.

Acıyla gözleri kararan Eve, bir dirsek darbesinin arkasından Reeanna'nın burnundan gelen çatırtıyla tam isabet ettirdiğini anladı. Reeanna dişil bir çığlık attı ve dişleriyle saldırdı.

“Kaltak!” Aynı seviyeye inen Eve, kadının uzun saçlarını avuçladı. Sonra, yeni tekniğini kendisine yakıştıramamış gibi, silahını Reeanna'nın çenesinin altına dayadı. “Çok hızlı nefes alırsan, seni gebertirim. Işıkları aç!”

Eve kan içinde, nefes nefeseydi ve bütün vücudu acı içindeydi. O güzel yüzün ezildiğini, çürüdüğünü ve burnundan akan kanla kaplandığını görmek istiyordu. Ama şimdi o güzel yüzde çok fazla korku vardı.

“Neyse, seni yine de uyutacağım.”

“Hayır, yapmayacaksın.” Reeanna'nın sesi çelik gibiydi ve dudaklarında parlak bir gülümseme vardı. “Ben yapacağım,” dedi ve Eve'in elindeki silahın ayarını yakalayarak sonuna kadar çekti. “Kafeslerden nefret ederim!” Ve gülümseyerek tetiği çekti.

“Tanrım! Tanrım!” Reeanna'nın vücudu hâlâ titrerken, Eve onu ve William'ı iterek iletişim cihazına sarıldı. William nefes alıyordu ama Eve'in umurunda bile değildi.

Koşmaya başladı.

“Cevap ver! Cevap ver bana!” diye bağırdı, linkle uğraşırken. “Roarke!” diye emretti. “Ana ofis. Cevap ver lanet

olasıca!” Transmisyon karşılık bulamadığında, çığlık atmak için kendini zor tuttu.

Hat şu anda kullanımda. Lütfen bekleyin ya da az sonra tekrar deneyin.

“Baypas! Baypas! Lanet olsun! Bu alet nasıl baypas ediyor?” Topallayarak koşarken ağladığının farkında bile değildi.

Cam köprüden geçerken, karşı taraftan gelen ayak seslerini duydu ama duraksamadı bile.

“Dallas, Tanrı’ya şükür!”

“Geri dönün!” Feeney’in yanından koşarak geçerken, beyninde yükselen korku dalgaları arasında onun sorularını zorlukla duydu. “Geriye! Peabody, benimle gel. Çabuk!”

Asansöre bindi ve kontrol panelindeki tuşları neredeyse yumrukladı. “Çabuk, çabuk!”

“Dallas, neler oluyor?” Peabody, Eve’in yaralanmış olan omzuna dokundu. “Kanaman var. Teğmen, neler oluyor?”

“Roarke! Ah, Tanrım! Ulu Tanrım, lütfen!” Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, görüşünü engelliyordu. Her yanı ter içindeydi. “Onu öldürüyor. O kaltak Roarke’u öldürüyor.”

Asansörün açılan kapılarından aceleyle içeri girerken, Peabody güdüsel olarak silahını çekti. “Çatı katı, doğu kanadı,” diye bağırdı Eve. “Hemen! Çabuk!” Elindeki iletişim cihazını Peabody’ye attı. “Bu lanet olasıca aleti baypas konumuna geçir.”

“Hasar görmüş. Düşmüş ya da bir yere çarpmış. Roarke’un peşindeki kim?”

“Recanna. O öldü. Musa kadar ölü ama hâlâ Roarke’u öldürebiliyor.” Nefes alamıyordu. Ciğerleri havayı tutmuyordu. “Onu durduracağız. Kendisine ne yapmasını söylemiş olursa olsun, onu durduracağız.” Çılgın gibi bakan gözlerini Peabody’ye çevirdi. “Onu alamayacak.”

“Onu durduracağız.” Daha kapılar tam olarak açılmadan, Peabody onunla birlikte dışarı fırladı.

Yaralı olmasına karşın, Eve hâlâ daha hızlıydı; korkusu onu kanatlandırmıştı sanki. Kapıya saldırdı, güvenliğe küfür etti ve avuç tarayıcıya elini yapıştırdı.

Roarke kapının eşiğinde görüldüğünde, Eve doğruca kollarına koştu.

“Roarke!” Eve ona öyle bir sarıldı ki, elinden gelse içine girebilirdi. “Ulu Tanrım! İyisin. Hayattasın.”

“Neler oldu sana?” Eve titreyince, Roarke ona daha sıkı sarıldı.

Ama Eve geri çekildi ve kocasının yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerine baktı. “Bana bak. O gözlüğü kullandın mı? Sanal gerçeklik gözlüğünü kullandın mı?”

“Hayır. Eve...”

“Peabody, eğer yanlış bir şey yaparsa hemen indir. Ambulans çağır. Onu hemen beyin taramasına götürüyoruz.”

“Çok haklı. Hemen git ve ambulans çağır, Peabody. Bu kez kesinlikle sağlık merkezine gidiyor. Onu bayıltmam gerekse bile.”

Eve bir yandan kocasını dikkatle incelerken, geri çekildi ve soluklanmaya çalıştı. Bacaklarını hissedemiyor, neden ayakta duramadığını merak ediyordu. “Kullanmadın, değil mi?”

“Kullanmadım dedim ya.” Roarke bir eliyle saçlarını sıvazladı. “Bu kez hedefi bendim, değil mi? Daha önce anlamalıydım.” Eve silahını kaldırırken, Roarke başka tarafa döndü. “Ah, indir şu lanet şeyi. İntihar edecek filan değilim. Sadece sinirliyim. Yanımda dolaşıp duruyordu. Beş dakika önce anladım. Mindoc. Zihin doktoru. Oyun oynarken kullandığı isim buydu. Hâlâ kullanıyor ve hâlâ oynuyor. Mathias ölümünden bir yıl önce birçok kez onunla bağlantıya girmiş. Ayrıca bana getirdiği gözlükteki verileri dikkatlice inceledim. Bana verdiği ve dosyalardakiler. Yeterince derine gömülmemişlerdi.”

“Bulacağını biliyordu. Bu yüzden...” Eve sustu ve kendine gelebilmek için derin bir nefes aldı. “Bu yüzden senin için bir gözlük hazırladı.”

“Eğer birisi araya girmeseydi, gerçekten de denemiş olabilirdim.” Mavis’i hatırladığında, Roarke hafifçe gülmüşü. “Reeanna’nın verileri değiştirmek için çok fazla çaba harcadığını sanmıyorum. Ona ve William’a güvendiğimi biliyordu.”

“William işin içinde değildi; en azından kendi isteğiyle.”

Roarke başıyla onayladı ve Eve’in parçalanmış gömleğinin üzerindeki kırmızı gölgelere baktı. “Seni yaraladı mı?”

“Kanın çoğu onun.” Eve öyle olmasını umuyordu. “Hapse girmek istemiyordu.” Derin bir iç çekti. “Öldü, Roarke. İntihar etti. Onu durduramadım. Belki de durdurmak istemedim. Bana gözlükten... senin gözlüğünden o söz etti.” Yine nefesi düzensizleşmişti ve neredeyse hıçkırıklara boğulmak üzereydi. “Düşündüm ki... sana zama-

nında ulaşamayacağımı düşündüm. Telelink çalışmıyordu ve ben de bir türlü buraya gelemiyordum.”

Onları yalnız bırakmak için Peabody’nin kapıyı kapadığını duymadı. Ama o anda mahremiyet Eve’in umurunda değildi. Kör olmuş gibi boşluğa bakmaya devam etti ve ürperdi. “Yapamadım,” dedi tekrar. “Onu oyalıyordum... bütün o süre boyunca onu oyalıyor, davam için delil topluyordum ve bu arada sen...”

“Eve!” Roarke yaklaştı ve karısını kollarına aldı. “Bana bir şey olmadı. Sen zamanında buraya ulaştın. Ayrıca, benden o kadar kolay kurtulamazsın.” Eve başını omzuna yasladığında, Roarke dudaklarını onun saçlarına gömdü. “Artık hepsi geçti.”

Ama Eve kâbuslarında binlerce kez kendini çaresizce koşarken, paniği yeniden yaşarken bulacağını biliyordu. “Hiçbir şey geçmedi. Bir dizi soruşturma yapılacak. Üstelik sadece Reeanna hakkında değil, senin şirketin hakkında da. Bu projede çalışmış olan herkes.”

“Bunu kaldırabilirim,” dedi Roarke, Eve’i hafifçe itip gözlerinin içine bakarak. “Şirket temiz. İnan bana. Seni hiçbir şekilde utandırmayacağım, Teğmen. Tutuklanmaya niyetim yok.”

Eve, kocasının uzattığı mendili aldı ve sert bir şekilde burnunu sümkürdü. “Senin gibi bir adamla evli olmak, kariyerimi cehenneme çeviriyor.”

“Bu açıdan rahat ol. Peki ama bunu neden yaptı?”

“Çünkü yapabiliyordu. En azından bana söylediği buydu. Güç ve kontrol duygusu hoşuna gidiyordu.” Şimdi titremesi büyük ölçüde geçmiş olan ellerinin tersiyle yanaklarını sildi. “Benim için büyük planları vardı.” Ani ve kısa bir ürperme vücudunda dolaştı. “Bir tür evcil hayvan

gibi yani. William gibi. Eğitimli küçük köpeği. Sen ölünce, her şeyin bana kalacağını düşünüyordu. Bana böyle bir şey yapmayacaksın, değil mi?”

“Ne, ölmek mi?”

“Bütün bunları bana bırakmak.”

Roarke güldü ve karısını öptü. “Bu seni sadece sinirlendirirdi.” Eve’in yüzüne düşen saçları geri itti. “O halde senin için de bir gözlük hazırlamıştı, öyle mi?”

“Evet. Ama denemeye fırsatımız olmadı. Feeney şu anda burada. Ona olanları anlatmam gerek.”

“Aşağı inmemiz gerekecek. Telelinki devreden çıkardı; zaten bu yüzden sen üzerime atladığında sana doğru geliyordum. Sana ulaşamayınca merak etmiştim.”

“Bu zor bir iş.” Eve kocasının yüzüne dokundu. “Birini önemsemek.”

“Bununla yaşayabilirim. Sanırım bu gece işleri temizlemek için merkeze gitmek istersin.”

“Prosedür böyle. Bir cesedim var ve çözümlemem gereken dört cinayetim.”

“Seni ben götürürüm; tabii önce sağlık merkezine uğrayacağız.”

“Sağlık merkezine filan gitmiyorum.”

“Evet, gidiyorsun.”

Peabody kapıyı tıklattı ve açtı. “Bağışlayın ama ambulans geldi. Güvenlikten geçmeleri gerekiyor.”

“Ben ilgilenirim. Bizimle Dr. Ott’un ofisinde buluşmalarını söylersin, değil mi, Peabody? Biz tam bir tedavi için sağlık merkezine gitmeden önce, Eve’i orada bir kontrol edebilirler.”

“Tedaviye filan gitmeyeceğim, dedim.”

“Seni duydum.” Roarke masasının üzerindeki bir düğ-

meye bastı. “Acil yardım ekibinin geçmesine izin verin, lütfen. Peabody, şeritler sende mi?”

“Standart olarak.”

“Bana biraz ödünç verebilir misin? Senin teğmenini en yakın sağlık merkezine götürmek için bağlamam gerekebilir.”

“Hele bir dene, ahbap! O zaman kimin doktora ihtiyacı olacağını görürsün!”

Peabody düşünceli bir şekilde yanağını kemiriyordu. Şu anda gülmek, Teğmen’i hiç de memnun etmeyecekti. “Sorununu anlıyorum, Roarke, ama ne yazık ki sana yardım edemem, çünkü işimi seviyorum ve kaybetmek istemiyorum.”

“Boş ver, Peabody.” Roarke bir kolunu kapıya doğru topallayan Eve’in beline doladı ve ona destek oldu. “Eminim başka türlü de yapabilirim.”

“Bitirmem gereken bir işim, yazmam gereken raporlarım var. Bir cesedi merkeze götürmem gerekiyor.” Asansöre binerlerken, Eve kaşlarını çattı. “Aptalca bir inceleme için zamanım yok.”

“Seni duydum,” diye tekrarladı Roarke ve karısının ayaklarını yerden kesip asansörün içine taşıdı. “Peabody, acil yardımcılara yanlarına silah almalarını söyle. Teğmen’in kaçma olasılığı çok yüksek.”

“İndir beni, aptal! Bir yere gitmiyorum.” Kapılar üzerlerine kapanırken, Eve katıla katıla gülüyordu.